PAULO COELHO
ÎNVINGĂTORUL ESTE ÎNTOTDEAUNA SINGUR

Traducere din portugheză de GABRIELA BANU
HUMANITAS
BUCUREŞTI

Coperta colecţiei: Răzvan Luscov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COELHO, PAULO
Învingătorul este întotdeauna singur / Paulo Coelho; trad. din portugheză de Gabriela Banu.
Bucureşti: Humanitas, 2009
ISBN 978 – 973 – 50 – 2536 – 6

821.134.2 (81) – 31135.1

PAULO COELHO
O VENCEDOR ESTÁ SÓ

Paulo Coelho, 2008

This edition was published by arrangements with Şanţ Jordi Asociaţios, Barcelona, SPAIN.

http://www.paulocoelho.com

HUMANITAS, 2009
EDITURA HUMANITAS 2009

PAULO COELHO, scriitor brazilian, născut la Rio de Janeiro în 1947. Înainte de a deveni unul dintre cei mai de succes romancieri ai lumii şi un veritabil fenomen al culturii de masă, a fost un hippie rebel, apoi autor dramatic, director de teatru, jurnalist, poet. În 1986 face pelerinajul la Santiago de Compostela, eveniment care i-a marcat viaţa şi cariera literară. Deşi profund ataşat de Brazilia natală (îşi scrie operele la calculator, în faţa oceanului, în vila sa de la Copacabana), romanele lui

dezvoltă drame universale, valabile oriunde şi pentru oricine, ceea ce explică primirea entuziastă de care se bucură pe toate meridianele. Cărţile lui Paulo Coelho, traduse în 56 de limbi şi editate în 150 de ţări, s-au vândut în zeci de milioane de exemplare. Este consilier special UNESCO în cadrul programului „Convergenţe spirituale şi dialoguri interculturale", membru al comitetului director al Fundaţiei Shimon Peres, al Schwab Foundation for Social Entrepreneurship, al Lord Menuhin Foundation. Distins cu numeroase premii (printre care premiul german Bambi 2001, acordat personalităţii culturale a anului, premiul italian Fregene pentru literatură) şi importante distincţii (cavaler al Legiunii de Onoare din Franţa, martie 2000; Ordinul Rio Branco, Brazilia etc.), membru al Academiei Braziliene de Litere (din 28 octombrie 2002). Fondator al Institutului Paulo Coelho, care acordă ajutoare îndeosebi copiilor şi bătrânilor din păturile defavorizate ale societăţii braziliene. Colaborator permanent al unor reputate ziare, printre care Corriere *della Sera* (Italia), *E*l *Semănal* (Spania), *Welt am Sonntag* (Germania), *The China Times Daily* (Taiwan).

Opere principale: *Pelerin la Compostela* (1987); *Alchimistul* (1988); *Walkiriile* (1992); *La râul Piedra am şezut şi-am plâns* (1994); *Al cincilea munte* (1996); *Manualul războinicului luminii* (1997); *Veronika se hotărăşte să moară* (1998); *Diavolul şi domnişoara Prym* (2000); *Unsprezece minute* (2003). Numeroase dramatizări, CD-uri şi jocuri electronice după cărţile sale. Drepturile de ecranizare pentru *Alchimistul* au fost achiziţionate de Warner Brothers, scenariul şi regia fiindu-i încredinţate actorului Laurence Fishburne (*Matrix*).

O, Marie, cea zămislită fără de prihană, roagă-te pentru noi, cei care ne îndreptăm către Tine.

Amin.

Şi a zis către ucenicii Săi: De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiţi pentru viaţa voastră ce veţi mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veţi îmbrăca. Viaţa este mai mult decât hrana şi trupul mai mult decât *îmbrăcămintea. Priviţi la corbi, că nici nu seamănă, nici nu seceră; ei n-au cămară, nici jitniţă, şi Dumnezeu îi hrăneşte. Cu cât mai de preţ sunteţi voi decât păsările?! Şi cine dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot? Deci dacă nu puteţi să faceţi nici cel mai mic lucru, de ce vă îngrijiţi de celelalte? Priviţi la crini cum cresc: Nu torc, nici nu ţes. Şi zic vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceştia.*

Luca 12; 22 – 27

Oricine ai fi tu cel care mă ţii acum în mână.

E ceva fără de care totul va fi inutil.

Un avertisment cinstit înainte de a continua să mă ispiteşti:

Nu sunt ce credeai tu, ci sunt cu totul şi cu totul diferit.

Cui i-ar plăcea să devină un adept al meu?

Cui i-ar plăcea să-şi anunţe candidatura la afecţiunea mea?

Calea e nesigură, rezultatul e incert, distructiv poate. Va trebui să renunţi la tot, eu îţi cer să mă ai drept standard unic şi exclusiv, Chiar şi aşa iniţierea ta va fi şi ea lungă şi obositoare, Orice teorie din viaţa ta trecută şi orice conformare la vieţile din jur vor trebui abandonate, Lasă-mă aşadar acum înainte de a te tulbura mai mult, ia-ţi mâna de pe umărul meu, Lasă-mă deoparte şi urmează-ţi drumul.

WALT WHITMAN: LEAVES OF GRASS

Pentru N.D.P., care s-a coborât pe pământ pentru a ne arăta calea Luptei celei Drepte

Prefaţă

Am susţinut adesea în cărţile mele că visurile noastre au un preţ şi e foarte important să-l plătim. Dar în ce măsură pot fi visurile manipulate? De câteva decenii, trăim într-o cultură care privilegiază faima, banii şi puterea. Mulţi au ajuns să creadă că sunt singurele valori ce merită căutate, fără să-şi dea seama că cei care fac cu adevărat jocurile, în spatele cortinei, rămân anonimi, ştiind că cea mai eficientă putere e cea care trece neobservată – până când e prea târziu şi suntem prinşi în capcană. Cartea mea este despre această capcană.

În învingătorul este întotdeauna singur, *trei din cele patru personaje principale lasă ca visurile lor să fie manipulate*:

Igor, un milionar rus, care crede că, atât timp cât motivaţiile sunt bune, crima e permisă, şi omoară oameni pentru a le uşura suferinţa şi pentru a o recâştiga pe femeia iubită.

Hamid, un magnat al modei, care a pornit la drum mânat de intenţii bune şi a sfârşit prin a fi acaparat de însuşi sistemul pe care încerca să-l folosească în favoarea lui.

Gabriela, care, ca mulţi alţii din zilele noastre, e convinsă că faima e un scop în sine, cea mai de seamă răsplată a unei lumi care consideră celebritatea supremă împlinire.

Acesta nu este un thriller, ci un portret necruţător al situaţiei în care ne aflăm.

PAULO COELHO

3: 17 A.M.

Pistolul Beretta Px4 compact e puţin mai mare decât un telefon mobil, cântăreşte aproape 700 de grame şi poate să tragă zece focuri. Mic, uşor, fără să lase urme vizibile în buzunarul care-l adăposteşte, calibrul mic are un avantaj enorm: în loc să traverseze corpul victimei, glonţul se loveşte de oase şi zdrobeşte tot ce-i iese în cale.

Evident, şansele de supravieţuire după o împuşcătură cu gloanţe de acest calibru sunt şi ele mari; există mii de cazuri în care nu a fost atinsă nicio arteră vitală, iar victima a avut timp să reacţioneze şi să-şi dezarmeze agresorul. Dar, dacă cel care trage are oarecare experienţă în asemenea lucruri, poate alege între o moarte rapidă – ţintind porţiunea dintre ochi sau inima – şi una mai lentă, fixând pistolul într-un unghi anume lângă coaste şi apăsând pe trăgaci. Cel împuşcat nu-şi dă seama imediat că a fost rănit de moarte – încearcă să riposteze, să fugă, să caute ajutor. Marele avantaj este că are timp suficient să vadă cine îl omoară, în timp ce-şi pierde puterile puţin câte puţin, până ce cade din picioare, fără să sângereze mult, fără să înţeleagă prea bine de ce s-au întâmplat toate astea.

E departe de a fi arma ideală pentru experţii în materie: „E mult mai potrivită pentru femei decât pentru spioni”, îi spunea un tip din serviciile secrete engleze lui James Bond, în primul film din serie, în timp ce-i lua vechiul pistol şi-i dădea noul model. Dar asta era valabil pentru profesionişti, desigur, fiindcă pentru ce voia el să facă era numai bun.

Cumpărase pistolul Beretta de pe piaţa neagră, pentru ca arma să nu poată fi identificată. Are cinci gloanţe în încărcător, dar el are de gând să folosească doar unul, în vârful căruia a făcut un „X” cu o pilă de unghii. În felul acesta, când atinge un corp solid, se rupe în patru.

Dar nu va folosi Beretta decât în ultimă instanţă. Există şi alte metode de nimicire a lumii, de distrugere a universului, şi în mod sigur ea o să înţeleagă mesajul

imediat ce va fi găsită prima victimă. Va şti că el a acţionat în numele dragostei, că nu are niciun resentiment şi că o va primi înapoi fără să pună vreo întrebare despre viaţa ei din ultimii doi ani.

Speră ca cele şase luni de planuri amănunţite să dea rezultate, dar nu poate fi sigur decât începând de a doua zi dimineaţă. Iată planul lui: să lase ca Furiile, anticele entităţi din mitologia greacă, să coboare cu aripile lor negre peste peisajul acela alb şi albastru, plin de diamante, botox, maşini de curse absolut inutile, concepute pentru doar două persoane. Visuri de putere, de succes, de faimă şi de bani – toate pot fi întrerupte într-o clipă cu micile trucuri pe care le-a luat cu el.

S-ar fi putut duce în camera lui la etaj, fiindcă scena la care voia să asiste a avut loc la 11: 11 p.m. – era pregătit să aştepte mai mult. Bărbatul intrase însoţit de frumoasa femeie, amândoi îmbrăcaţi cu costumele cerute la acele festivităţi de gală ce au loc în fiecare seară după o cină importantă, mai frecventate decât premiera oricărui film prezent la Festival.

Igor a evitat să fie văzut de femeie. Şi-a ascuns faţa după un ziar franţuzesc (unul rusesc ar fi trezit bănuieli), pentru ca ea să nu-l poată observa. O precauţie inutilă: ca orice femeie care simte că e o regină a lumii, ea nu privea niciodată în jur. Asemenea femei trăiesc pentru a străluci şi evită să fie atente la ce poartă ceilalţi – pentru că, oricât de mult ar fi cheltuit pe haine şi accesorii, numărul diamantelor sau originalitatea vestimentaţiei altcuiva le pot demoraliza, irita sau complexa.

Însoţitorul ei, elegant, cu părul grizonant, s-a dus la bar şi a cerut şampanie, apetitiv obligatoriu pentru o noapte care promite multe contacte noi, muzică bună şi priveliştea minunată a plajei şi a iahturilor ancorate în port.

A remarcat politeţea cu care i-a vorbit chelneriţei. I-a mulţumit când a adus paharele. A lăsat şi un bacşiş bun.

Cei trei se cunoşteau. Igor s-a simţit inundat de o bucurie extraordinară când adrenalina a început să-i fiarbă

în sânge. A doua zi o s-o lase să afle că e prezent acolo. La momentul potrivit se vor întâlni.

Numai Dumnezeu ştia rezultatul acestei întâlniri. Igor, ortodox credincios, făcuse o promisiune şi un jurământ într-o biserică la Moscova, în faţa moaştelor Sfintei Magdalena, aduse în capitala rusă pentru o săptămână, pentru ca toţi credincioşii să se poată închina la ele. Stătuse aproape cinci ore la coadă şi când a ajuns aproape i s-a părut că nu era decât o scorneală de-a popilor. Dar nu voia să rişte şi să nu-şi ţină cuvântul.

I-a cerut sfintei să-l ocrotească, să-l ajute să-şi atingă scopul fără să facă prea multe sacrificii. Şi i-a promis o icoană de aur, pe care avea s-o comande unui renumit pictor ce trăia la o mănăstire din Novosibirsk, după ce totul se va fi terminat şi va putea iar să pună piciorul pe pământul natal.

La trei dimineaţa, barul hotelului Martínez miroase a ţigară şi sudoare. Jimmy nu mai cântă la pian. Jimmy are un pantof de o culoare şi celălalt de altă culoare. Chelneriţa este frântă de oboseală, dar oamenii din holul hotelului n-au de gând să plece. Trebuie să mai stea cel puţin o oră, sau toată noaptea, până când se întâmplă ceva!

Au trecut deja patru zile de la deschiderea Festivalului de Film de la Cannes şi încă nu s-a întâmplat nimic. La fiecare masă toţi gândesc la fel: trebuie să se întâlnească cu Puterea. Femei frumoase aşteaptă un producător care să se îndrăgostească de ele şi să le dea un rol important în filmul următor. Ici şi colo vezi câţiva actori conversând, râzând şi prefăcându-se neatenţi la ce se întâmplă în jur, dar nicio clipă nu scapă uşa din ochi. Cineva va veni.

Cineva trebuie să vină. Tinerii regizori, plini de idei, cu filmele din facultate în CV-uri, cu lecturi exhaustive ale studiilor despre fotografie şi rodaj, speră să dea lovitura norocoasă, să îi descopere, poate, cineva care vine de la o petrecere şi caută o masă liberă, cere o cafea, îşi aprinde o ţigară, obosit să meargă mereu în aceleaşi locuri şi deschis

pentru o nouă aventură.

Ce naivitate!

Dacă aşa ceva s-ar întâmpla, ultimul lucru pe care o asemenea persoană ar vrea să-l audă este un nou „proiect la care nimeni nu s-a mai gândit”; dar disperarea îl poate înşela pe disperat. Puternicii care mai intră câteodată acolo abia dacă aruncă o privire în hol şi urcă imediat la ei în cameră. N-au griji. Ştiu că nu trebuie să se teamă de nimic. Superclasa nu iartă trădarea, şi fiecare îşi cunoaşte limitele – n-au ajuns acolo unde sunt călcând pe cadavre, cum susţine legenda care-i însoţeşte. Pe de altă parte, dacă ar fi să se descopere ceva neprevăzut şi important – în lumea cinematografiei, a muzicii ori a modei s-ar descoperi după multe investigaţii, nu în barurile vreunui hotel.

Superclasa îşi face acum mendrele cu fetiţa care a reuşit să se strecoare la petrecere şi care acceptă orice. Superclasa se demachiază, îşi priveşte ridurile, se gândeşte că a sosit momentul pentru o nouă operaţie estetică. Verifică ştirile ordine pentru a vedea cine a preluat declaraţiile făcute în cursul zilei. Îşi ia inevitabila pastilă de somn şi îşi bea ceaiul care promite o siluetă de invidiat fără prea mare efort. Completează formularul pentru micul dejun, luat în cameră, apoi îl pune pe clanţa uşii împreună cu anunţul „Nu deranjaţi”. Superclasa închide ochii şi-şi spune: „Sper să adorm repede, mâine-dimineaţă am o întâlnire înainte de ora zece”.

Dar, în barul de la Hotel Martínez, toţi ştiu că puternicii sunt acolo. Şi, dacă sunt acolo, mai au o şansă.

Habar n-au că Puterea stă de vorbă numai cu Puterea. Că simt nevoia să se întâlnească din când în când, să bea şi să ia masa împreună, să asiste la marile petreceri, girându-le astfel cu prestigiul lor, să întreţină iluzia că lumea luxului şi a strălucirii e accesibilă tuturor celor care au destul curaj pentru a nu renunţa; să evite războaie atunci când ele nu sunt profitabile, să încurajeze agresivitatea între ţări sau companii atunci când simt că aşa ar obţine mai multă putere şi mai mulţi bani; să se prefacă fericiţi, chiar dacă sunt prizonierii propriului

succes; să facă tot posibilul să-şi mărească bogăţia şi influenţa, chiar dacă sunt deja enorme: fiindcă orgoliul Superclasei este să concureze cu sine şi să vadă cine ajunge în vârful vârfului.

Într-o lume ideală, Puterea ar conversa cu actorii, regizorii, stiliştii şi scriitorii care, cu ochii roşii de nesomn, se gândesc cum se vor întoarce în cămăruţele lor închiriate în oraşe îndepărtate, pentru ca dimineaţa să-şi reia maratonul cererilor, al posibilelor întâlniri, al eventualelor ocazii.

În lumea reală, Puterea e în acest moment încuiată în apartamentele ei, verificându-şi poşta electronică, plângându-se că toate petrecerile seamănă între ele, că bijuteria unei prietene era mai mare decât a ei, că iahtul cumpărat de unul dintre concurenţi are decoraţiuni unice – cum e posibil aşa ceva?

Igor nu are cu cine sta de vorbă, dar asta nu-l deranjează, învingătorul este singur.

Igor, proprietar şi preşedinte al unei companii telefonice de succes din Rusia. Îşi rezervase cu un an înainte cel mai bun apartament la Martínez (condiţia fiind plata în avans a cel puţin douăsprezece zile de cazare, indiferent de perioada şederii). A ajuns în după-amiaza aceasta cu avionul lui particular, a făcut o baie şi a coborât sperând să vadă ceva anume.

La început a fost asaltat de actriţe, actori, regizori, dar avea pregătit cel mai bun răspuns pentru toţi:

— *Don’t speak English*, *sorry*. *Polish*. Sau:

— *Don’t speak French*, *sorry*. *Mexican*.

Cineva a încercat să-l prindă cu câteva cuvinte în spaniolă, dar Igor a recurs la cea de-a doua soluţie. Scria cifre într-un carneţel, în aşa fel încât să nu pară nici ziarist (interesant pentru toată lumea), nici implicat în industria filmului. Lângă el, o revistă economică în limba rusă (care la urma urmelor e la fel de necunoscută, pentru majoritatea oamenilor, ca poloneza sau spaniola), cu fotografia absolut neinteresantă a unui director de firmă.

Obişnuiţii barului consideră că se pricep bine la

oameni şi-l lasă în pace pe Igor, spunându-şi că o fi vreun milionar dintr-aceia care vin la Cannes să vadă dacă nu-şi găsesc vreo iubită. După ce a cincea persoană s-a aşezat în faţa lui la masă şi a cerut o apă minerală, explicând că „nu mai sunt locuri libere”, zvonul s-a răspândit şi toată lumea ştia că bărbatul singuratic nu face parte din industria cinematografică, nici din cea a modei, fiind din categoria „parfum”.

„Parfum” e un cuvânt argotic folosit de actriţe (sau „starlete”, cum li se spune la Festival): e uşor să schimbi marca, deşi de multe ori pot fi adevărate comori. „Parfumurile” sunt căutate în ultimele două zile ale Festivalului de actriţele care n-au reuşit să găsească absolut nimic interesant în industria filmului. Deocamdată, aşadar, bărbatul ăla straniu, care pare bogat, poate să aştepte. Orice femeie ştie că e mai bine să pleci de aici cu un iubit (care poate fi transformat mai apoi în producător de film) decât să aştepţi următorul festival repetând mereu acelaşi ritual – să bei, să zâmbeşti (mai ales să zâmbeşti), să te prefaci că nu bagi pe nimeni în seamă în timp ce inima îţi sparge pieptul, minutele se scurg rapid, nopţile de gală nu s-au terminat, iar ele nu au fost invitate, în timp ce „parfumurile”, da.

Ştiu deja ce o să zică „parfumurile”, de vreme ce totdeauna spun acelaşi lucru, iar ele se prefac mereu că-i cred:

a) „Eu pot să-ţi schimb viaţa”.

b) „Câte femei n-ar fi încântate să fie în locul tău!”

c) „Acum eşti tânără, dar gândeşte-te la viitor. E momentul să faci o investiţie pe termen mai lung”.

d) „Sunt căsătorit, dar soţia mea…” (aici fraza poate avea mai multe finaluri: „e bolnavă”, „a jurat că se sinucide dacă o las” etc.)

e) „Eşti o prinţesă şi meriţi să fii tratată ca o prinţesă. Nu ştiam că te voi întâlni, dar te aşteptam. Nu cred în coincidenţe şi simt că trebuie să dăm o şansă relaţiei noastre”.

Conversaţia e invariabilă. Variabil este numărul – cu

cât mai mare, cu atât mai bine – cadourilor pe care reuşeşti să le obţii (de preferinţă bijuterii, pot fi vândute) sau al invitaţiilor la unele petreceri pe iahturi private, sau faptul de a obţine sau nu cel mai mare număr de cărţi de vizită, faptul că vei auzi la nesfârşit aceleaşi vorbe, că vei găsi modalitatea de a fi invitată la cursele de Formula 1, unde apar aceiaşi oameni şi unde se poate să dai marea lovitură.

Tot „parfum" le spun tinerii actori bătrânelor milionare, cu operaţii estetice şi tratamente cu botox, mai inteligente decât bărbaţii. Ele nu-şi pierd niciodată timpul: vin doar în ultimele zile, ştiind că toată puterea lor de seducţie stă în bani.

„Parfumurile" masculine se înşală: cred că picioarele lungi şi chipurile tinereşti se vor lăsa seduse şi că pot fi manipulate după bunul lor plac. „Parfumurile" feminine se încred numai şi numai în puterea diamantelor lor.

Igor nu ştie nimic din toate astea: e pentru prima oară aici. Şi bagă de seamă, spre surprinderea lui, că nimeni nu pare prea interesat de filme – cu excepţia celor de acolo, de la bar. A răsfoit câteva reviste, a deschis plicul în care secretara de la compania lui pusese invitaţiile la petrecerile cele mai importante, dar absolut niciuna nu menţiona vreo stea de cinema. Înainte de a pune piciorul în Franţa a încercat să afle ce filme concurau – şi i-a fost extrem de greu să afle. Până ce un prieten i-a spus: – Lasă filmele. Cannes e un festival de modă.

Moda. Dar ce-şi închipuie oamenii ăştia? Că moda se schimbă odată cu anotimpurile? Au venit din toate colţurile lumii ca să-şi etaleze toaletele, bijuteriile, colecţia de pantofi? Nu ştiu deloc ce înseamnă asta. Moda e doar un fel de a spune: „Sunt din lumea voastră. Port uniforma armatei voastre, nu trageţi!"

Încă de când bărbaţii şi femeile au început să trăiască în peşteri, moda e singurul limbaj înţeles de toată lumea, prin care şi necunoscuţii pot comunica: „Ne îmbrăcăm la fel, sunt din tribul vostru. Să ne unim împotriva celor mai slabi ca să supravieţuim".

Numai că aici lumea crede că moda este totul. La fiecare şase luni cheltuie o avere ca să schimbe un mic amănunt şi să rămână în tribul exclusivist al bogaţilor. Dacă ar face acum o vizită în Silicon Valley, unde miliardarii industriei IT poartă ceasuri de plastic şi pantaloni boţiţi, ar înţelege că lumea nu mai e aceeaşi, cu toţii par să aibă acelaşi nivel social, nimeni nu se uită la mărimea diamantului, la marca unei cravate, la modelul portofelului de piele. De fapt, cravatele şi portofelele de piele nici măcar nu există în acea regiune a lumii. Nu departe, Hollywoodul – o maşinărie ceva mai puternică, deşi în cădere – încă mai reuşeşte să-i facă pe naivi să creadă în hainele haute couture, în colierele de smarald şi în limuzinele uriaşe. Şi, cum aşa ceva apare în reviste, cine are interesul să distrugă o industrie de miliarde de dolari constând în publicitate, vânzări de obiecte inutile, schimb de tendinţe de care nimeni nu are nevoie, în crearea de creme mereu aceleaşi, dar cu etichete diferite?

Ridicoli. Igor nu reuşeşte să-şi ascundă ura pentru toţi cei ale căror hotărâri se răsfrâng asupra vieţii a milioane de bărbaţi şi femei care muncesc cinstit şi trăiesc demn, fiind fericiţi pentru că sunt sănătoşi, au un acoperiş deasupra capului şi multă dragoste pentru familia lor.

Perverşi. Când totul pare să fie bine, când familia se adună în jurul mesei pentru cină, fantoma Superclasei apare şi vinde vise imposibile: lux, frumuseţe, putere. Iar familia se dezintegrează.

Tatăl îşi petrece nopţile muncind peste program ca să poată cumpăra ultimul model de trening pentru fiul său, ca să nu fie privit la şcoală ca un sărăntoc. Soţia plânge pe ascuns pentru că prietenele ei se îmbracă cu haine de firmă, iar ea nu are bani pentru aşa ceva. Adolescenţii, în loc să afle adevăratele valori ale credinţei şi speranţei, visează să devină cântăreţi sau actori. Fetele de la ţară îşi pierd identitatea, se gândesc cum să ajungă la oraş şi acceptă orice, absolut orice, numai ca să poată avea cine ştie ce bijuterie. În loc să meargă spre dreptate, lumea începe să se îndrepte către lucruri materiale care îşi pierd

valoarea în şase luni şi trebuie schimbate, şi uite-aşa circul se asigură că vor avea căutare fiinţele acestea demne de dispreţ adunate acum la Cannes.

Igor nu se lasă influenţat de puterea aceasta distructivă. Are una dintre cele mai invidiate profesii din lume. Continuă să câştige mult mai mulţi bani pe zi decât ar putea să cheltuie într-un an, chiar dacă s-ar hotărî să încerce toate plăcerile posibile – legale sau ilegale. Nu are probleme în a seduce o femeie, chiar înainte ca aceasta să afle dacă este sau nu bogat – a încercat de mai multe ori şi de fiecare dată a avut succes. A împlinit 40 de ani, este în plină formă, face analizele în fiecare an şi niciodată nu a avut vreo problemă de sănătate. Nu are nicio datorie. Nu are nevoie să poarte o anumită marcă de haine, să frecventeze un anume restaurant, să-şi petreacă sfârşitul de săptămână pe o plajă unde „merge toată lumea” sau să-şi cumpere un ceas numai pentru că sportivul cutare, de succes, i-a făcut reclamă. Poate semna contracte importante cu un pix de câţiva bănuţi, poate purta sacouri confortabile şi elegante, făcute de comandă într-un mic magazin de lângă biroul lui, fără niciun fel de etichetă sofisticată. Poate să facă ce vrea şi nu simte nevoia să le arate altora că e bogat, că are o ocupaţie interesantă şi că îi place ce face.

Poate că aici e buba: entuziasmul pentru ce face. E convins că din acest motiv femeia care a intrat acum câteva ore în bar nu se află la masa lui.

Gândurile îi trec de la una la alta, timpul trece. Îi mai cere lui Kristelle un pahar de băutură – îi ştie numele pentru că în urmă cu o oră, când agitaţia era mai mică (clienţii erau la cină), a cerut un pahar de whisky, iar chelneriţa i-a spus că părea trist, că trebuia să mănânce ceva şi să-şi schimbe starea de spirit. El i-a mulţumit pentru grijă; i-a prins bine că cineva se arătase interesat de cum se simţea el.

Poate că e singurul care ştie cum o cheamă pe fata care-l serveşte; ceilalţi vor să afle numele – dacă e posibil şi funcţia – celor aşezaţi la mese şi în fotolii.

Încearcă să-şi adune gândurile, dar e trecut de trei dimineaţa, femeia frumoasă şi bărbatul stilat – care seamănă destul de mult cu el – nu s-au mai întors. Poate s-au dus direct în cameră şi acum fac amor, sau poate încă mai beau şampanie pe unul dintre iahturile pe care petrecerile încep după ce toate celelalte s-au sfârşit. Sau poate stau relaxaţi, citind reviste, fără a se privi.

Nu are nicio importanţă. Igor e singur, obosit, are nevoie de somn.

7: 22 A.M.

Se trezeşte dimineaţa, la 7: 22. Mult mai devreme decât i-ar fi cerut trupul, dar încă nu are vreme să se adapteze la diferenţa de fus orar dintre Moscova şi Paris; dacă ar fi fost la el la birou, la ora asta ar fi avut deja două, trei şedinţe cu subordonaţii lui şi acum s-ar fi pregătit să ia prânzul cu vreun nou client.

Dar aici are altă misiune: să găsească o persoană pe care s-o sacrifice în numele iubirii. Are nevoie de o victimă, pentru ca Ewa să poată înţelege mesajul chiar de mâine.

Face o baie, coboară pentru cafea şi se duce la un restaurant aproape gol, apoi pleacă la plimbare pe Croisette, bulevardul celor mai importante hoteluri de lux. Nu e trafic – un sens al carosabilului e blocat şi numai maşinile cu autorizaţie oficială pot trece. Celălalt sens e liber, fiindcă nici chiar oamenii care locuiesc în oraş nu au ieşit încă – acum se pregătesc să plece la muncă.

Nu are resentimente – a trecut de faza cea mai grea, când nu reuşea să închidă ochii de atâta suferinţă şi ură adunate în el. Azi poate să înţeleagă atitudinea Ewei: la urma urmelor, monogamia este un mit care i-a fost băgat pe gât omului. A citit mult despre asta: nu e vorba de un exces de hormoni sau de vanitate, ci de o configuraţie genetică poligamă întâlnită practic la toate animalele.

Cercetările nu dau greş: savanţii care au făcut teste de paternitate asupra păsărilor, macacilor, vulpilor au descoperit faptul că aceste specii au o relaţie socială foarte

asemănătoare cu căsătoria, deşi perechile nu sunt fidele unele altora. În 70 la sută din cazuri, progenitura e bastard. Igor îşi aminteşte perfect un paragraf din David Barash, profesor de psihologie la Washington University din Seattle:

„Se spune că numai lebedele sunt fidele, dar şi asta e o minciună. Singura specie din natură care nu cunoaşte adulterul este o amibă, *Diplozoon paradoxum*. Cei doi se descoperă când sunt tineri, iar corpurile lor fuzionează într-un organism unic. Restul speciilor sunt toate supuse trădării".

De aceea n-o poate acuza pe Ewa de nimic – ea doar a urmat un instinct al rasei umane. Dar, cum a fost educată să creadă în tot felul de convenţii sociale care nu respectă natura, acum sigur se simte vinovată, îşi spune că el n-o mai iubeşte, că n-o va ierta niciodată.

Dimpotrivă: el e în stare de orice, ar trimite chiar mesaje care să distrugă universul şi lumea altora, doar ca ea să înţeleagă nu numai că e oricând bine-venită, dar şi că trecutul va fi îngropat fără niciun fel de întrebare.

Întâlneşte o tânără care-şi aranjează marfa pe trotuar. Obiecte de artizanat de un gust discutabil.

Da, ea e sacrificiul. Ea va fi mesajul pe care trebuie să-l trimită – şi care mai mult ca sigur va fi înţeles imediat ce va ajunge la destinaţie. Înainte de a se apropia, o priveşte cu afecţiune; ea nu ştie că peste puţin, dacă totul va conspira în favoarea acestui lucru, sufletul ei va rătăci printre nori, liber pentru totdeauna de munca aceea idioată care nu-i va permite niciodată să ajungă acolo unde visează.

— Cât costă? întreabă într-o franceză fără cusur.

— Ce anume doriţi?

— Tot ce ai.

Copila – care nu părea să fi împlinit 20 de ani – zâmbi.

— Nu-i prima oară când mi se propune aşa ceva. Următorul pas va fi: vrei să ne plimbăm puţin? Eşti prea frumoasă ca să stai aici să vinzi chestiile astea. Eu sunt…

…nu, eu nu sunt. Nu lucrez în cinematografie. N-o să fac din tine o actriţă şi n-o să-ţi schimb viaţa. Nici lucrurile pe care le vinzi nu mă interesează. N-am nevoie decât să stau puţin de vorbă cu cineva, şi o putem face chiar aici.

Fata îi ocoleşte privirea.

— Părinţii mei fac munca asta, iar eu mă mândresc cu ce fac. Într-o zi cineva va trece pe aici şi va recunoaşte valoarea acestor obiecte. Vă rog, vedeţi-vă de drum, n-o să vă fie greu să găsiţi pe cineva să vă asculte.

Igor scoate un pachet de bancnote din buzunar şi le aşază uşor lângă ea.

— Iartă-mi grosolănia. Am spus asta doar ca să mai laşi din preţ. Încântat, mă numesc Igor Malev. Am ajuns ieri de la Moscova şi încă mai sunt zăpăcit de diferenţa de fus orar.

— Pe mine mă cheamă Olivia, spune fata, prefăcându-se că a înghiţit minciuna.

Fără să-i ceară voie, se aşază lângă ea. Ea se depărtează puţin.

— Despre ce vreţi să vorbim?

— Ia banii mai întâi.

Olivia ezită. Dar, privind mai bine în jur, îşi dă seama că nu are de ce să-i fie teamă. Maşinile au început să circule pe singura bandă liberă, tinerii se duc la plajă, o pereche de bătrânei vine pe stradă. Bagă banii în buzunar fără să-i numere – viaţa i-a oferit destulă experienţă ca să ştie că e mai mult decât suficient.

— Mulţumesc că mi-ai acceptat oferta, spune rusul. Despre ce vreau să vorbim? De fapt, nimic important.

— Aveţi dumneavoastră vreun motiv pentru care aţi venit aici. Nimeni nu vizitează Cannes-ul într-o perioadă în care oraşul devine insuportabil şi pentru locuitori, şi pentru turişti.

Igor priveşte marea şi-şi aprinde o ţigară.

— Nu e bine să fumaţi.

El nu ia în seamă vorbele fetei.

— Pentru dumneata, care-i sensul vieţii?

— Iubirea.

Olivia zâmbi. Era un fel excelent de a-ţi începe ziua – vorbind despre lucruri mai profunde decât preţul fiecărei piese de artizanat, sau despre cum erau oamenii îmbrăcaţi.

— Dar pentru dumneavoastră, care este?

— Da, tot iubirea. Dar eu m-am gândit că era important şi să am bani, ca să le arăt părinţilor că eram în stare să înving. Am reuşit, şi azi ei se mândresc cu mine. Am întâlnit femeia perfectă, mi-am întemeiat o familie, mi-ar plăcea să am copii, să-L cinstesc şi să trăiesc cu frica lui Dumnezeu. Numai că până acum copiii n-au apărut.

Olivia crezu că ar fi prea delicat să întrebe de ce. Bărbatul, cam la 40 de ani, continuă într-o franceză perfectă:

— Ne-am gândit să adoptăm un copil. Vreo doi-trei ani ne-am tot socotit. Dar viaţa a început să devină foarte agitată – călătorii multe, petreceri, întâlniri, negocieri.

— Când v-aţi aşezat lângă mine ca să stăm de vorbă, mă gândeam că sunteţi încă un milionar excentric în căutare de aventuri. Dar sunt mulţumită să văd că vorbim despre asemenea lucruri.

— Dumneata te gândeşti la viitor?

— Mă gândesc, şi cred că visurile mele seamănă cu ale dumneavoastră. Sigur că-mi doresc copii.

Ea făcu o pauză. Nu voia să-l rănească pe partenerul de dialog care apăruse într-un fel atât de imprevizibil.

— …sigur, dacă s-o putea. Uneori, Dumnezeu are alte planuri.

El pare să nu dea atenţie vorbelor ei.

— La Festival vin doar milionari?

Milionari, oameni care-şi dau aere de milionari sau oameni care vor să devină milionari. În astfel de zile, partea asta a oraşului parc-ar fi un ospiciu, toţi se poartă ca nişte oameni foarte importanţi, cu excepţia celor care sunt cu adevărat importanţi – ei sunt mai amabili, n-au nevoie să convingă pe nimeni de nimic. Nici nu cumpără totdeauna ce am eu de vânzare, dar cel puţin zâmbesc, îmi spun câteva cuvinte de bun-simţ şi mă privesc cu respect. Dumneavoastră ce faceţi aici?

— Dumnezeu a făcut lumea în şase zile. Dar ce e lumea? E tot ce dumneata şi cu mine vedem. De câte ori moare cineva, o parte a universului e distrusă. Tot ce acea fiinţă a simţit, a trăit, a admirat dispare odată cu ea, tot aşa cum lacrimile dispar în ploaie.

— „Ca lacrimile în ploaie…" Am văzut un film unde se spuneau vorbele astea. Nu-mi aduc aminte cum se numeşte.

— Eu n-am venit să plâng. Am venit să-i trimit nişte mesaje femeii pe care o iubesc. Şi, pentru asta, trebuie să sting câteva universuri sau lumi.

În loc să se sperie de cuvintele lui, Olivia râse. Într-adevăr, bărbatul acela frumos, bine îmbrăcat, vorbind o franceză fluentă, nu pare să aibă nimic de nebun în el. Era aşa de plictisită să tot audă: eşti foarte frumoasă, ai putea să ai o situaţie mult mai bună, ce preţ are obiectul ăsta, dar celălalt, e prea scump, mă mai plimb puţin şi revin (ceea ce nu se întâmpla niciodată, desigur) etc. Cel puţin rusul avea simţul umorului.

— Dar de ce să distrugeţi o lume?

— Ca s-o reconstruiesc pe a mea.

Olivia ar putea încerca să-l consoleze pe omul de lângă ea. Dar îi este teamă să nu audă cumva faimoasa frază „mi-ar plăcea ca dumneata să dai un sens vieţii mele", fiindcă atunci conversaţia s-ar termina imediat, ea are alte planuri pentru viitor. În plus, ar fi absolut idiot din partea ei să încerce să-l înveţe pe un bărbat mai în vârstă şi mult mai bine situat cum să-şi depăşească dificultăţile.

Soluţia era să afle mai multe despre viaţa lui. În fond, plătise – bine – pentru timpul acordat.

— Şi cum vreţi să faceţi asta?

— Ştii ceva despre broaşte?

— Despre broaşte? El continuă:

— Mai multe studii biologice demonstrează că o broască pusă într-un recipient cu apă din lacul ei nu se mişcă dacă începem să încălzim lichidul. Broasca nu reacţionează la mărirea treptată a temperaturii, la schimbările din mediul ei, şi moare, când apa fierbe,

umflată şi fericită. Dar o altă broască aruncată în apă fierbinte sare imediat afară. Pe jumătate opărită, dar vie.

Olivia nu înţelege prea bine ce legătură este între asta şi distrugerea lumii. Igor continuă:

— Până acum, m-am purtat ca o broască fiartă. N-am simţit schimbările. Credeam că totul e în ordine, că răul avea să treacă, era doar o chestiune de timp. A fost cât pe-aci să mor fiindcă am pierdut lucrul cel mai important din viaţă şi, în loc să reacţionez, am rămas plutind apatic în apa care se încălzea cu fiecare minut.

Olivia îşi face curaj şi pune întrebarea:

— Dar ce aţi pierdut?

— De fapt n-am pierdut. Există momente în care viaţa îi desparte pe unii oameni doar pentru ca amândoi să înţeleagă cât de importanţi sunt unul pentru celălalt. Să zicem că ieri noapte am văzut-o cu alt bărbat. Ştiu că ea vrea să se întoarcă, încă mă mai iubeşte, dar nu are curaj să facă pasul. Există broaşte fierte care cred că cel mai important lucru este supunerea, nu competenţa: porunceşte cine poate, se supune cine are minte. Şi în toată treaba asta, unde se află adevărul? E mai bine să ieşi pe jumătate opărit dintr-o situaţie, dar viu şi gata să reacţionezi. Şi sunt sigur că dumneata mă poţi ajuta în sarcina asta a mea.

Olivia îşi închipui cam ce-i trecea prin cap bărbatului de lângă ea. Oare cum se putea ca cineva să părăsească un om atât de interesant, de la care ea află lucruri pe care nu le-a mai auzit niciodată? În fine, dragostea nu are logică – deşi era tânără, ştia asta. Iubitul ei de pildă e în stare să facă gesturi brutale, din când în când chiar o bate, fără motiv, dar ea tot nu reuşeşte să stea o zi departe de el.

Despre ce vorbeau? Despre broaşte. Şi că ea ar putea să-l ajute. Sigur că nu poate, aşa că e mai bine să schimbe vorba.

— Şi cum vreţi să distrugeţi lumea?

Igor arată spre singura bandă liberă de pe Croisette.

— Să presupunem că eu nu vreau ca dumneata să mergi la o petrecere, dar nu pot să ţi-o spun în faţă. Dacă

aştept o oră de vârf şi opresc maşina în mijlocul străzii, în zece minute toată şoseaua de pe marginea plajei va fi congestionată. Şoferii o să spună: „Probabil e un accident”, şi o să aibă un pic de răbdare. În cincisprezece minute, poliţia ar veni cu un camion ca să tracteze maşina.

— Asta s-a mai întâmplat de sute de ori.

— Numai că eu ies din maşină şi răspândesc în jur şi în faţa maşinii cuie şi cioburi. Cu mare grijă, ca nimeni să nu-şi dea seama. Aş avea chiar răbdarea să le vopsesc pe toate în negru, ca să se confunde cu asfaltul. Când camionul se apropie, pneurile lui se vor face praf. Acum avem două probleme, blocajul se extinde la periferia acestui orăşel, acolo unde probabil stai dumneata.

— Foarte ingenioasă idee. Dar n-ar dura decât cel mult o oră.

A fost rândul lui Igor să zâmbească.

Ei bine, eu aş putea să-ţi povestesc câteva ore cum aş face carambolul ăsta să crească – când oamenii ar veni să ajute, aş arunca sub camion un fel de bombă fumigenă. Toţi s-ar speria. Eu m-aş urca în maşină prefăcându-mă disperat, aş porni motorul, dar în acelaşi timp aş stropi tapiţeria maşinii cu gaz de brichetă şi i-aş da foc. Aş avea timp să ies şi să asist la scenă: maşina ar începe să ardă încet, încet, focul ar ajunge în cele din urmă la rezervorul de benzină şi ar exploda, maşina de tractare ar fi şi ea afectată – reacţie în lanţ. Şi toate astea cu o maşină, câteva cuie, o bombă fumigenă pe care o poţi cumpăra de la orice magazin şi un flaconaş de gaz de brichetă…

Igor scoate din buzunar un tub de probă, cu puţin lichid înăuntru.

— …de mărimea ăstuia. Asta trebuia să fac atunci când am văzut că Ewa avea să plece. Să-i amân hotărârea, s-o fac să se mai gândească, să cântărească şi consecinţele. Când cineva începe să reflecteze asupra deciziei pe care trebuie s-o ia, în general renunţă – e nevoie de mult curaj pentru anumiţi paşi. Dar am fost prea mândru, m-am gândit că era ceva trecător, că avea să-şi dea seama. Sunt sigur că acum regretă şi vrea să se

întoarcă – îţi repet. Numai că pentru asta va trebui ca eu să distrug câteva lumi.

Expresia feţei i se schimbase, iar Oliviei nu i se mai părea deloc amuzantă toată povestea asta. Se ridică.

— Bun, eu am treabă.

— Te-am plătit ca să mă asculţi. Ţi-am dat destul cât să acopăr toată ziua ta de muncă.

Ea băgă mâna în buzunar ca să scoată banii pe care-i luase, dar în clipa aceea a văzut pistolul îndreptat spre capul ei.

— Stai jos.

Primul ei impuls a fost să fugă. Perechea de bătrânei se apropia prea încet.

— Nu fugi, zise el, de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu o să trag dacă te aşezi şi asculţi până la capăt. Dacă nu faci prostii şi mă asculţi, îţi jur că nu trag.

Prin mintea Oliviei trec iute o grămadă de posibilităţi de ieşire din această situaţie – s-o ia la goană în zigzag era prima, dar imediat îşi dă seama că n-o ţineau picioarele.

— Stai jos, îi repetă bărbatul. Nu trag dacă faci ce-ţi spun. Promit.

Da. Era o nebunie să tragi cu pistolul în dimineaţa aceea cu soare, cu maşini trecând spre plajă, cu animaţia crescândă a străzii, cu atâţia oameni în jur. Mai bine să facă ce i se zice – pur şi simplu pentru că nu poate reacţiona altfel; simte că e cât pe-aci să leşine.

Se supune. Acum trebuie să-l convingă că ea nu reprezintă o ameninţare pentru el, numai fiindcă i-a ascultat lamentările de soţ părăsit, să-i promită că n-a văzut nimic, iar în secunda în care apare vreun poliţist care-şi face rondul, să se arunce la pământ şi să strige după ajutor.

— Ştiu exact ce simţi – vocea bărbatului încearcă s-o calmeze. Simptomele fricii sunt aceleaşi dintotdeauna. Şi azi e la fel ca atunci când oamenii înfruntau sălbăticiunile: sângele dispare din obraji şi din epidermă, protejând astfel corpul şi evitând sângerările – de asta apare paloarea. Intestinele se contractă şi dau totul afară ca să împiedice

substanţele toxice să contamineze organismul. Trupul refuză în prima clipă să se mişte, ca să nu provoace fiara şi să nu fie atacat la prima mişcare suspectă.

„Asta e un vis”, îi trece Oliviei prin cap. Îşi aminteşte de părinţii care ar fi trebuit de fapt să vină aici de dimineaţă, dar făcuseră bijuterii toată noaptea, fiindcă se aşteptau să fie multă agitaţie a doua zi. Cu câteva ore înainte făcea dragoste cu iubitul ei, pe care-l considera bărbatul vieţii sale, deşi din când în când întrecea măsura; avuseseră un orgasm simultan, ceea ce nu se mai întâmplase de multă vreme. După cafeaua de dimineaţă n-a vrut să facă duş cum făcea de obicei – se simţea liberă, plină de energie, mulţumită de viaţă.

Nu, aşa ceva nu se întâmplă. Mai bine să se calmeze un pic.

— Să stăm de vorbă. Dumneavoastră aţi cumpărat toată marfa, acum stăm de vorbă. Nu mă ridicasem ca să plec.

El înfige discret ţeava armei între coastele fetei. Bătrânii trec şi-i privesc fără să-şi dea seama de nimic. E fata portughezului, încercând să atragă clienţii cu sprâncenele ei negre şi cu zâmbetul de copil. Nu o vedeau prima oară cu un străin care după haine părea bogat.

Olivia îi priveşte fix, încercând să spună ceva cu privirea. Bărbatul de lângă ea spune vesel:

— Bună ziua!

Perechea se depărtează fără o vorbă – nu obişnuiau să vorbească cu străini sau să salute vânzătoare ambulante.

Da, hai să stăm de vorbă, rupse rusul tăcerea. Cu atâta lume, n-o să-ţi fac nimic, am vrut doar să te atenţionez. Soţia mea o să ştie că sunt aici doar când va începe să primească mesajele. N-o să fac ceea ce pare cel mai normal, să încerc s-o caut, trebuie ca ea să vină la mine. Iată o soluţie.

— Dacă vreţi, mă pot duce eu să-i transmit mesajele. Numai să-mi spuneţi la ce hotel s-a cazat.

Bărbatul râse.

— Ai boala tuturor celor de vârsta ta: te crezi mai deşteaptă decât toţi oamenii. În clipa în care pleci de lângă mine, te duci drept la poliţie.

I-a îngheţat sângele. Atunci o să stea acolo pe bancă toată ziua? Sau el oricum o să tragă, fiindcă ea-i cunoştea faţa?

— Mi-aţi spus că n-o să trageţi.

— Am promis că n-o să fac asta dacă te porţi ca un om matur care-mi respectă inteligenţa.

Mda, are dreptate. Mai matur ar fi să vorbească puţin despre ea. Cine ştie, poate reuşeşte să trezească ceva din compasiunea care există totdeauna în mintea unui nebun. Să-i spună că se află într-o situaţie asemănătoare, chiar dacă nu-i adevărat.

Un băiat trece în fugă, cu iPod-ul în urechi. Nici măcar nu-şi dă osteneala să privească puţin în jur.

Stau cu un bărbat care mi-a făcut viaţa un iad, dar nu reuşesc să scap de el.

Privirea lui Igor se schimbă.

Olivia crede că a găsit un mod de a ieşi din capcană. „Fii deşteaptă. Nu i te oferi pe tavă, încearcă să te gândeşti la femeia de lângă el”.

Să fie credibilă.

— M-a despărţit de prieteni. E gelos, deşi el e cu toate femeile pe care şi le doreşte. Nimic din ce fac nu-i place, zice că n-am pic de ambiţie. Îmi ia toţi banii pe care-i câştig din vânzarea obiectelor ăstora.

Bărbatul tace şi priveşte marea. Strada se umple de oameni. Ce-ar fi dacă s-ar ridica pur şi simplu şi ar fugi? Ar fi în stare să tragă? Arma o fi adevărată?

Ştie că a atins un punct sensibil pentru el. Mai bine să nu rişte să facă vreo nebunie – are vii în minte privirea şi vocea omului de acum câteva minute.

— Cu toate astea, nu reuşesc să-l părăsesc. Şi dacă aş da de cel mai bun, mai bogat şi mai generos om de pe faţa pământului, nu mi-aş schimba iubitul pentru nimic în lume. Nu sunt masochistă, nu-mi place să fiu tot timpul umilită – dar îl iubesc.

Iar a simţit ţeava armei în coaste. Spusese vreo prostie.

— Eu nu sunt cum este canalia asta de iubit al tău – vocea era acum numai ură. Am muncit pe brânci ca să construiesc tot ce am. Am muncit enorm, am primit lovituri, am supravieţuit cu greu, am luptat cinstit, deşi de multe ori trebuia să fiu dur şi neîndurător. Am fost totdeauna un bun creştin. Am prieteni sus-puşi, n-am fost niciodată nerecunoscător. În sfârşit, am făcut totul cum se cuvine. N-am călcat pe cadavre. De câte ori am putut mi-am încurajat nevasta să facă ce voia ea, iar rezultatul iată-l: acum sunt singur. Da, am curmat vieţi, într-un război tâmpit, dar nu mi-am pierdut simţul realităţii. Nu sunt un veteran de război traumatizat, care intră într-un restaurant şi trage cu mitraliera la întâmplare. Nu sunt terorist. Aş putea spune că viaţa a fost nedreaptă cu mine, că mi-a furat tot ce era mai de preţ: iubirea. Dar mai sunt femei pe lume, iar suferinţa din dragoste trece totdeauna. Am nevoie de acţiune, m-am săturat să fiu o broască fiartă la foc mititel.

— Dacă ştiţi că există alte femei, dacă ştiţi că suferinţa asta e trecătoare, atunci de ce vă doare atât?

Sigur, se purta ca un adult – o surprinde cu cât calm încerca să-l ţină sub control pe nebunul de lângă ea.

El păru că şovăie.

— Nu prea ştiu să-ţi răspund. Poate pentru că am fost părăsit de multe ori. Poate pentru că trebuie să-mi dovedesc mie însumi de ce sunt în stare. Sau poate fiindcă am minţit – nu există alte femei, există numai una. Am un plan.

— Ce plan?

— Ţi-am spus. Să distrug câteva lumi, până ce ea o să-şi dea seama cât de importantă e pentru mine. Că sunt în stare să risc oricât ca s-o am înapoi.

Poliţia!

Amândoi au văzut că se apropia o maşină a poliţiei.

— Iartă-mă, spuse bărbatul. Voiam să mai stăm de vorbă niţel, dar viaţa e nedreaptă şi cu tine.

Olivia înţelege că era sentinţa la moarte. Cum nu mai avea nimic de pierdut, încercă să se ridice. Dar mâna străinului îi atinge umărul drept ca şi cum ar îmbrăţişa-o cu afecţiune.

Samozaşita bez orujia sau SAMBO, cum e cunoscută între ruşi, este arta de a ucide rapid cu mâinile goale, fără ca victima să-şi dea seama ce se petrece. A fost perfecţionată timp de secole, când popoarele sau triburile erau nevoite să înfrunte cotropitori fără ajutorul unei arme. A fost utilizată pe scară largă de aparatul sovietic, pentru a-i elimina pe unii, fără a lăsa vreo urmă. Au încercat s-o introducă la Olimpiada din 1980 de la Moscova ca artă marţială, dar a fost respinsă pentru că era prea periculoasă, deşi comuniştii făcuseră toate eforturile pentru a integra la Jocuri un sport pe care numai ei ştiau să-l practice.

Dar mai bine aşa. În felul acesta, au rămas foarte puţini oameni care cunoşteau loviturile.

Degetul gros de la mâna dreaptă a lui Igor apasă jugulara Oliviei, iar sângele nu mai ajunge la creier. În acelaşi timp, cealaltă mână apasă un anumit punct aproape de subsuoară, provocând paralizia muşchilor. Fără contracţii, fără zbateri; nu trebuie decât să aştepte aşa două minute.

Olivia pare să doarmă în braţele lui. Maşina poliţiei trece pe lângă ei, pe banda închisă traficului. Nici măcar o privire nu aruncă spre perechea îmbrăţişată – au alte lucruri de făcut în dimineaţa asta: trebuie să facă tot posibilul pentru ca circulaţia autovehiculelor să nu fie întreruptă, o sarcină absolut imposibil de îndeplinit ad litteram. Tocmai au primit un mesaj prin staţie – se pare că limuzina unui milionar a fost implicată într-un accident la trei kilometri de-acolo.

Fără a-şi lua mâna de pe gâtul fetei, Igor se apleacă şi cu cealaltă mână apucă pânza din faţa băncii, pe care urmau să fie aşezate ororile acelea. Împătureşte pânza cu îndemânare, improvizând o perniţă.

Când vede că nu mai e nimeni prin apropiere, cu

multă afecţiune lasă trupul inert pe bancă; fata pare că doarme – şi în vis îşi aminteşte probabil de o zi frumoasă, sau poate are coşmaruri cu iubitul ei violent.

Numai perechea de bătrâni îi văzuse împreună. Şi dacă s-ar fi descoperit crima – ceea ce lui Igor i se părea foarte greu, pentru că nu existau urme – avea să fie descris la poliţie ca un bărbat blond, sau brunet, mai tânăr sau mai bătrân decât era în realitate; nu avea niciun motiv să se îngrijoreze, oamenii nu sunt niciodată atenţi la ce se petrece în jurul lor.

Înainte de a pleca, o sărută pe creştet pe Frumoasa Adormită, murmurând:

— După cum vezi, mi-am ţinut promisiunea. N-am tras.

După câţiva paşi, simte o durere de cap cumplită. Era normal: sângele invada creierul – reacţie normală pentru cineva care tocmai s-a eliberat de o stare de tensiune extremă.

Dar, în ciuda durerii de cap, era fericit. Da, reuşise.

Da, e în stare. E cu atât mai fericit pentru că eliberase un suflet din trupul acela fragil, un spirit incapabil să reacţioneze la abuzurile unui laş. Dacă relaţia aceea bolnăvicioasă ar fi continuat, fata ar fi devenit deprimată şi neliniştită, şi-ar fi pierdut respectul de sine şi ar fi ajuns din ce în ce mai dependentă de iubitul ei.

Nimic din toate astea nu se întâmplase cu Ewa. Fusese totdeauna în stare să ia hotărârile pe care le voia, avusese mereu sprijinul lui moral şi material – când hotărâse să-şi *deschidă un magazin de haute couture*, *era liberă să călătorească* când şi cât voia. Fusese un bărbat, un soţ exemplar. Dar, cu toate astea, ea făcuse o greşeală – n-a ştiut să-i înţeleagă dragostea, aşa cum n-a înţeles nici iertarea lui. Dar spera ca acum să primească mesajele – în fond, în ziua când ea se hotărâse să plece, el îi spusese că avea să distrugă lumi ca s-o vadă înapoi.

Scoate celularul abia cumpărat, cu cartelă, pe care-l încărcase cu cel mai mic credit posibil. Scrie un mesaj.

11: 00 A.M.

Se spune că totul a început cu o necunoscută, o franţuzoaică de 19 ani care a pozat în bikini pe plajă pentru fotografii care nu aveau ce face în timpul Festivalului de la Cannes din 1953. La scurt timp, fata era înălţată la rang de stea, iar numele ei a devenit legendar: Brigitte Bardot. Iar acum toată lumea crede că poate face acelaşi lucru! Nimeni nu înţelege cât de important e să fii actriţă; frumuseţea e singurul lucru care contează.

De aici picioarele lungi, părul vopsit, blondele artificiale: vin sute, mii de kilometri ca să fie aici doar ca să-şi petreacă toată ziua pe nisip, cu speranţa de a fi văzute, descoperite, fotografiate. Vor să scape de capcana care le pândeşte pe toate femeile: nu vor să se transforme în gospodine care pregătesc cina soţului seară de seară, care-şi duc copiii la şcoală în fiecare zi, care încearcă să descopere cine ştie ce amănunt din viaţa monotonă a vecinilor ca să aibă subiect de discuţie cu prietenele. Vor faimă, strălucire şi *glamour*, invidia oamenilor din oraşul lor, a fetelor şi băieţilor care totdeauna le-au tratat ca pe răţuşca cea urâtă, fără să-şi dea seama că aveau să apară ca lebădă, ca o floare după care tânjeşte toată lumea. O carieră în lumea visurilor, asta contează – chiar dacă e nevoie să ia bani cu împrumut pentru ceva silicon la sâni sau pentru a-şi cumpăra rochii mai provocatoare. Cursuri de teatru? Nu e nevoie, sunt de ajuns frumuseţea şi contactele potrivite: lumea filmului poate tot.

Dacă reuşeşti să intri în ea.

Şi toate astea ca să scape de capcana provincialismului şi a zilelor mereu la fel. Sunt milioane de femei cărora nu le pasă de asta, şi-şi trăiesc viaţa aşa cum cred ele mai bine. Cele care vin la Festival trebuie să-şi lase temerile acasă şi să fie pregătite pentru tot: să reacţioneze fără şovăială, să mintă ori de câte ori trebuie, să pară mai tinere decât sunt, să-i zâmbească celui pe care-l detestă, să se prefacă interesate de persoane plicticoase, să spună „te iubesc” fără să se gândească la

consecinţe, să lovească pe la spate vreo prietenă care le-a ajutat cândva, dar care a devenit acum o concurentă nedorită. Să meargă drept înainte, fără păreri de rău şi fără ruşine. Recompensa merită orice sacrificiu.

Faimă.

Strălucire şi *glamour*.

Gândurile astea o irită pe Gabriela: nu e cel mai bun mod de a-şi începe ziua. În plus, e mahmură.

Are o singură consolare: nu s-a trezit într-un hotel de cinci stele, lângă un bărbat care să-i spună că trebuie să se îmbrace şi să plece, pentru că el are multe lucruri importante de făcut, cum ar fi să cumpere sau să vândă filme produse de el.

Se scoală şi priveşte în jur, să vadă dacă vreuna dintre prietenele ei mai este acolo. Sigur că nu, ieşiseră pe Croi-sette la piscine, la barurile hotelurilor, pe iahturi, la vreun prânz şi la întâlnirile de pe plajă. Cinci salteluţe zăceau răspândite pe jos în mica garsonieră, închiriată de mai multe fete pentru acea perioadă, la un preţ exorbitant, în jurul saltelelor, haine aruncate, pantofi desperecheaţi, umeraşe căzute pe care nimeni nu-şi dăduse osteneala să le pună la loc în dulap.

„Aici hainele merită mai mult loc decât oamenii”.

Desigur, cum niciuna dintre ele nu-şi putea permite luxul să viseze la Elie Saab, Karl Lagerfeld, Versace, Galliano, aveau doar strictul necesar, dar şi aşa ocupaseră aproape tot apartamentul: bikini, minijupe, tricouri, pantofi cu toc şi o cantitate imensă de cosmeticale.

„Într-o zi am să port tot ce-mi place. Deocamdată, am nevoie să mi se dea o şansă”.

De ce îşi doreşte o şansă?

Simplu. Pentru că ştie că e cea mai bună dintre toate, în pofida experienţei din şcoală, a decepţiei provocate părinţilor, a provocărilor pe care le avusese de înfruntat de atunci, pentru a-şi dovedi sieşi că poate depăşi greutăţile, frustrările şi înfrângerile suferite. S-a născut să învingă şi să strălucească, nu are nicio îndoială.

„Când voi obţine ce mi-am dorit dintotdeauna, ştiu că

mă voi întreba: *mă iubesc şi mă admiră pentru că sunt eu însămi, sau pentru că sunt celebră*?”

Cunoaşte oameni care au ajuns vedete. Invers de cum îşi închipuia, nu sunt liniştiţi: nesiguri, plini de tot felul de îndoieli, nefericiţi când nu se află pe platou. Vor să fie actori ca să nu se joace pe ei înşişi, trăiesc cu groaza să nu facă vreun pas greşit care le-ar putea distruge cariera.

„*Dar eu sunt altfel. Totdeauna am fost eu însămi*”.

Aşa să fie? Sau toţi care sunt în situaţia ei gândesc la fel?

Se scoală şi-şi face o cafea – bucătăria e murdară, niciuna dintre prietenele ei nu s-a gândit să spele vasele. Nu ştie de ce s-a sculat aşa de prost dispusă, cu atâtea îndoieli, îşi cunoaşte meseria, i s-a dedicat cu tot sufletul, dar şi aşa se pare că nimeni nu-i vede talentul. Se pricepe şi la oameni, mai ales la bărbaţi – viitorii aliaţi într-o bătălie în care va trebui să învingă repede, fiindcă are deja 25 de ani şi curând va fi prea bătrână pentru industria visurilor. Ştie că:

a) ne trădează mai greu decât femeile; b) nu se uită niciodată la hainele noastre, fiindcă niciodată nu fac altceva decât să ne dezbrace din priviri; e) sâni, şolduri, fese, abdomen: e de ajuns să le ai la locul lor şi lumea va fi la picioarele tale.

Ţinând cont de aceste trei principii şi ştiind că toate celelalte femei care concurează cu ea încearcă să-şi scoată în evidenţă calităţile, ea nu dă atenţie decât componentei „e” din listă. Face gimnastică, încearcă să se menţină în formă, evită dietele şi se îmbracă altfel de cum ar fi logic: poartă haine discrete. A dat rezultate până acum, pare mai tânără decât în realitate, şi speră să dea rezultate şi la Cannes.

Sâni, fese, şolduri. Să fie ei atenţi la asta, dacă aşa trebuie. O să vină ea şi ziua în care vor vedea de ce este în stare.

Îşi soarbe cafeaua şi începe să înţeleagă de ce era prost dispusă. E înconjurată de femeile cele mai frumoase de pe planetă! Deşi nici ea nu se consideră urâtă, nu are

nici cea mai mică şansă să concureze cu ele. Trebuie să se hotărască ce are de făcut; călătoria asta a fost o decizie grea, banii sunt număraţi, nu prea mai are timp să obţină un contract. S-a dus peste tot în primele două zile, a lăsat CV-uri în dreapta şi-n stânga, fotografii de-ale ei, dar n-a obţinut decât o invitaţie la petrecerea din ajun – un restaurant de mâna a cincea, cu muzica urlând, unde n-a apărut nimeni din Superclasa. A băut ca să-şi învingă inhibiţia, şi a fost mai mult decât putea suporta organismul ei, aşa că a ajuns să nu ştie unde se afla şi ce căuta ea acolo. Totul părea ciudat – Europa, felul cum se îmbrăcau oamenii, atâtea limbi străine, falsa veselie a celor prezenţi, cărora le-ar fi plăcut să fie invitaţi la ceva mai de seamă, nu să fie în localul acela lipsit de importanţă, ascultând aceeaşi muzică, discutând în gura mare despre viaţa altora şi nedreptatea celor puternici.

Gabriela e obosită să tot vorbească despre nedreptatea celor puternici. Aşa sunt ei şi gata. Aleg ce vor ei, nu trebuie să dea socoteală nimănui – de aceea ea trebuie să facă un plan. Multe alte fete cu acelaşi vis (dar nu şi un talent ca al ei, bineînţeles) împart probabil CV-uri şi fotografii de-ale lor peste tot; producătorii care au venit la Festival sunt copleşiţi de pipiţe, DVD-uri, cărţi de vizită. Ce te poate scoate în evidenţă?

Trebuie să stea să chibzuiască. N-o să se mai ivească o altă ocazie ca asta, mai ales fiindcă a cheltuit toată bruma de bani pe care o avea ca să ajungă până aici. Şi – spre groaza ei – începe să îmbătrânească. Douăzeci şi cinci de ani. Ultima şansă.

Îşi bea cafeaua privind pe fereastra minusculă care dă într-o fundătură. Nu vede decât o tutungerie şi o fetiţă care mănâncă ciocolată. Da, ultima ei şansă. Speră să fie mult diferită de prima.

Salt în trecut, la vârsta de unsprezece ani, prima piesă de teatru la o şcoală din Chicago, unde şi-a petrecut copilăria învăţând într-unul dintre cele mai scumpe colegii din zonă. Dorinţa de a învinge nu se născuse din aclamaţiile unanime ale publicului de atunci, compus din

taţi, mame, rude şi profesori.

Dimpotrivă: îl juca pe Pălărierul Nebun cu care se întâlneşte Alice în Ţara Minunilor. Dăduse o probă, la fel ca multe alte fete şi băieţi, fiindcă rolul era unul dintre cele mai importante din piesă.

Prima frază pe care trebuia s-o spună era: „Trebuie să te tunzi”. La care Alice răspundea: „Asta arată că dumneavoastră nu vă purtaţi frumos cu oaspeţii”.

La momentul mult aşteptat, de atâtea ori repetat, era atât de emoţionată încât a greşit replica şi a spus: „Nu trebuie să te tunzi”. Fetiţa care o juca pe Alice i-a răspuns cu aceeaşi frază despre politeţe, aşa că nu s-a observat nimic în sală. Numai că Gabriela şi-a dat seama că greşise.

I-a pierit glasul. Pălărierul Nebun trebuia să rămână pe scenă şi, cum copiii nu sunt obişnuiţi să improvizeze pe scenă (deşi o fac în viaţa reală), nimeni nu mai ştia ce să facă – până ce, după minute nesfârşite în care actorii se uitau unii la alţii, profesoara a început să aplaude, a *spus că era pauză şi le-a cerut tuturor să iasă din scenă*.

Gabriela nu a ieşit numai din scenă, ci şi din şcoală, plângând cu lacrimi amare. A doua zi a aflat că scena Pălărierului Nebun fusese tăiată şi se trecuse direct la aceea a jocului de cricket cu Regina. Deşi profesoara le spusese că nu avea nicio importanţă, fiindcă povestea *Alice în Ţara Minunilor* era chiar fără cap şi fără coadă, în recreaţie copiii – băieţi şi fete – s-au unit toţi împotriva ei şi i-au tras o chelfăneală.

Nu era prima bătaie pe care o încasa. Învăţase să se apere cu aceeaşi energie cu care obişnuia să-i bată pe cei mai slabi – iar asta se petrecea cel puţin o dată pe săptămână. Numai că *de data* asta a *mgmţufM0 VOM şi* fără nicio lacrimă. Reacţia ei a fost aşa de ciudată, încât a pus aproape imediat capăt bătăii – de fapt, colegii ei aşteptau s-o vadă suferind şi ţipând, iar cum ea părea că nu simte nimic, nu mai avea niciun haz.

Fiindcă atunci, la fiecare lovitură primită, Gabriela îşi spunea: „Sunt o mare actriţă. Toţi ăştia, absolut toţi, o să

se căiască pentru ce mi-au făcut”.

Cine spune că nu pot şti copiii ce vor de la viaţă?

Adulţii.

Iar când creştem, ajungem să credem că ei au toată dreptatea din lume. Mulţi copii au trecut prin aceeaşi situaţie când au jucat rolul Pălărierului Nebun, sau al Frumoasei din Pădurea Adormită, al lui Aladin sau al lui Alice – şi atunci au hotărât să renunţe pentru totdeauna la lumina reflectoarelor şi la aplauzele din sala de spectacol. Dar Gabriela, care până la unsprezece ani nu pierduse nicio bătălie, care era cea mai frumoasă, cea mai inteligentă, care lua notele cele mai mari din clasă, intuia: „Dacă nu reacţionez acum, sunt pierdută”.

Şi una era să primească o mamă de bătaie de la colegi – pentru că şi ea îi bătea. Dar altceva era să-şi asume pentru tot restul zilelor o înfrângere. Pentru că toţi ştim:

dansatoare din buric într-un spectacol despre Lawrence al Arabiei.

Era bine să accepte orice fel de rol: într-o zi, cineva important avea să fie în sală, întâmplător. O s-o cheme pentru o probă adevărată. Zilele cu probe peste probe, lupta ei pentru un loc în faţa reflectoarelor aveau să ia sfârşit.

Anii treceau. Gabriela accepta reclame de televiziune, spoturi pentru pastă de dinţi, apariţii ca fotomodel, şi odată a fost chiar tentată să răspundă unei invitaţii din *partea unui grup specializat în* contracte pentru însoţitoare de personalităţi, fiindcă avea nevoie disperată de bani pentru a-şi face un portofoliu cu fotografiile ei – voia să-l trimită celor mai importante agenţii de fotomodele şi de impresariat pentru actriţe din Statele Unite. Dar a fost salvată de Dumnezeu – în care nu încetase niciodată să creadă. Chiar în ziua aceea a primit un rol de figuraţie în videoclipul unei cântăreţe japoneze, filmat sub viaductul pe care trece trenul suspendat care traversează oraşul Chicago. Plata a fost mai bună decât se aştepta (se pare că producătorii ceruseră o avere pentru

echipa de străini), iar cu banii pe care-i luase a reuşit să-şi facă mult visatul portofoliu (sau *book*, cum se numeşte în toate limbile pământului) – dar şi ăsta a costat mai mult decât şi-a închipuit.

Îşi spunea mereu că încă se mai află la începutul carierei, cu toate că zilele şi lunile treceau parcă zburând. Putea să joace rolul Ofeliei din *Hamlet* la cursul de teatru, dar viaţa nu-i oferea decât reclame la deodorante şi la creme pentru înfrumuseţare. Când se ducea la o agenţie şi-şi arăta *book-ul* şi scrisorile de recomandare de la profesori, prieteni, oameni cu care lucrase deja, se trezea în sala de aşteptare cu tot felul de fete care semănau cu ea, toate zâmbitoare, toate urându-se reciproc, care făceau orice ca să obţină cine ştie ce lucru de nimic, orice le-ar fi putut aduce în prim-plan şi le-ar fi făcut „vizibile”, cum spuneau profesioniştii.

Ore întregi aştepta să-i vină rândul, şi-n timpul ăsta citea cărţi de meditaţie şi de gândire pozitivă. Ajungea până la urmă în faţa unei persoane – bărbat sau femeie – care nu se uita niciodată la scrisorile ei, lua direct fotografiile şi nu făcea niciun comentariu. Eventual era chemată la câte o probă – la care avea succes cam o dată la zece încercări. Şi iat-o, cu tot talentul de care se credea capabilă, în faţa unei camere foto şi a unor mitocani care-i strigau: „Fii mai naturală, zâmbeşte, întoarce la dreapta bărbia, puţin mai jos, umezeşte-ţi buzele”.

Gata: se terminase încă o şedinţă foto pentru o nouă marcă de cafea.

Dar când n-o chemau? se gândea la un singur lucru: respingere. Dar a învăţat repede să se obişnuiască şi cu asta, a înţeles că trebuia să dea probe peste probe, toate necesare, cu care i se testau perseverenţa şi credinţa. Refuza să creadă că scrisorile, cursul, CV-ul plin de mici roluri fără importanţă, toate astea nu foloseau la…

Sună celularul.

…nimic.

Celularul încă mai sună.

Nu prea înţelegea ce se întâmplă – era dusă cu

gândul în trecut, privind, fără să vadă, tutungeria din faţă şi fetiţa ce mânca ciocolată –, dar, într-un târziu, răspunse.

Vocea de la capătul firului o înştiinţa că o primeau la proba care va avea loc peste două ore.

O PRIMEAU LA O PROBĂ!

La Cannes!

Deci meritase osteneala, meritase să traverseze oceanul, să aterizeze într-un oraş în care toate hotelurile erau pline, să se întâlnească în aeroport cu tinere în aceeaşi situaţie ca şi ea (o poloneză, două rusoaice, o braziliancă) şi să plece împreună bătând din poartă-n poartă ca să găsească o cămăruţă la un preţ exorbitant. După atâţia ani când şi-a tot încercat norocul la Chicago, după călătorii la Los Angeles în căutare de noi agenţii, de noi reclame, după atâtea respingeri, viitorul i se deschidea în Europa!

Peste două ore?

Nu putea lua un autobuz, fiindcă nu cunoştea liniile. Stătea pe o colină, şi până acum nu coborâse decât de două ori pe strada aceea abruptă – ca să mai împartă din toofc-urile ei şi la petrecerea aceea de doi bani din noaptea precedentă. Când ajungea jos în oraş, făcea autostopul şi mergea cu necunoscuţi, în general bărbaţi singuri cu maşini decapotabile frumoase. Toată lumea ştia că oraşul Cannes e un loc sigur şi, ca fiecare femeie, era conştientă că frumuseţea era un mare atu în asemenea clipe, dar nu se putea bizui pe noroc, trebuia să rezolve singură problema. La o probă programul este riguros, acesta e unul dintre primele lucruri pe care le înveţi la o agenţie artistică. Pe lângă asta, văzuse încă din prima zi că traficul era greoi, aşa că nu mai avea timp de pierdut – trebuia să se îmbrace şi să fugă. Într-o oră şi jumătate o să ajungă – şi-a amintit de hotelul unde stătea producătoarea şi unde fusese cu o seară mai devreme, când mergea de colo-colo în căutarea unei şanse.

Problema acum era aceeaşi ca-ntotdeauna:

„Cu ce să mă îmbrac?”

Atacă geamantanul pe care l-a adus cu ea, alege nişte

blugi Armani făcuţi în China şi cumpăraţi într-un centru comercial ilegal din suburbiile din Chicago la a cincea parte din preţ. Nimeni n-ar fi zis că sunt o făcătură, pentru că nu erau: se ştia că toate companiile chinezeşti trimiteau 80 la sută din producţie la magazine, cu acte în regulă şi tot ce trebuia, în timp ce salariaţii lor se ocupau cu expedierea pe piaţă a restului de 20 la sută fără acte fiscale. Era, ca să spunem aşa, un surplus de stoc.

Şi-a pus un tricou alb, DKNY, mai scump decât pantalonii; fidelă principiului ei: cu cât e mai discretă, cu atât mai bine. Nici vorbă de fuste mini şi decolteuri îndrăzneţe – dacă au mai fost chemate şi altele la probă, ele aşa erau îmbrăcate.

A ezitat când a venit rândul machiajului. A ales un fond de ten foarte discret şi un ruj încă şi mai stins. Cu asta, a pierdut cincisprezece minute preţioase.

11: 45 A.M.

Oamenii nu sunt niciodată mulţumiţi. Dacă au puţin, vor mult. Dacă au mult, vor şi mai mult. Dacă dau pe-afară de cât au, vor să fie fericiţi cu puţin, dar sunt incapabili să facă vreun efort pentru asta.

Poate fiindcă nu pricep că fericirea e aşa de simplă? Oare ce voia fata aceea în blugi, cu tricou alb, care a trecut în goana mare? Ce putea fi atât de urgent ca s-o împiedice să admire splendida zi însorită, copilaşii în cărucior, palmierii de pe marginea plajei?

„Nu mai fugi, copilă! Niciodată nu vei putea scăpa de cele două prezenţe importante din viaţa oricărui om: Dumnezeu şi moartea. Dumnezeu îţi însoţeşte paşii, supărat pentru că vede că nu dai atenţie miracolului vieţii. Iar moartea? Tocmai ai trecut pe lângă un cadavru şi nici măcar nu l-ai observat”.

Igor se plimba încoace şi încolo pe la locul crimei. La un moment dat, s-a gândit că, dacă tot dădea târcoale aşa, o să trezească bănuieli; s-a hotărât să rămână la o distanţă de douăzeci de metri şi stătea sprijinit pe balustrada

dinspre plajă, cu ochelari negri de soare (ceea ce nu era deloc suspect, nu numai din cauză că era soare, dar şi pentru că ochelarii negri, într-un loc plin de celebrităţi, sunt sinonime cu statutul de Superclasă).

E foarte mirat să constate că se apropie prânzul şi nimeni nu şi-a dat seama că e un mort pe strada principală a oraşului, care în acel moment se afla în centrul atenţiei întregii lumi.

O femeie şi un bărbat se apropie acum de bancă, vizibil nervoşi. Încep să se răstească la Frumoasa Adormită; sunt părinţii fetei, care, văzând că nu munceşte, o fac cu ou şi cu oţet. Bărbatul o scuturã cam violent. Imediat, femeia se apleacă şi-i acoperă câmpul vizual.

Igor ştie exact ce o să se întâmple de acum încolo.

Mama ţipă. Tatăl scoate brusc telefonul mobil din buzunar şi se depărtează agitat câţiva paşi. Mama îşi scutură copila, corpul care nu dă semne că ar reacţiona. Trecătorii se apropie; acum da, poate să-şi scoată ochelarii şi să se apropie şi el, nu e decât un curios din mulţime.

Mama plânge, cu fata în braţe. Un tânăr o dă la o parte şi încearcă respiraţia gură la gură, dar renunţă repede – chipul Oliviei a căpătat deja o paloare vineţie.

— Ambulanţa! Ambulanţa!

Mai multe persoane formează acelaşi număr, toţi se simt utili, importanţi, vor să dea o mână de ajutor. Se aude deja sunetul sirenei din depărtare. Mama plânge din ce în ce mai tare, o tânără încearcă s-o îmbrăţişeze şi-i cere să se liniştească, dar ea o împinge. Cineva încearcă să ridice cadavrul, altcineva îi spune să lase fata pe bancă, e prea târziu pentru orice fel de ajutor.

— Supradoză, probabil, comentează cineva lângă el. Tineretul ăsta e pierdut.

Cei care au auzit dau din cap aprobativ. Igor stă impasibil şi asistă la venirea echipajului de salvare, care scoate aparatele din maşină şi îi aplică fetei şocuri electrice, un medic mai experimentat supraveghează totul fără o vorbă, ştie că nu mai e nimic de făcut, dar nu vrea ca subalternii lui să fie acuzaţi de neglijenţă. Coboară

targa, apoi o urcă în ambulanţă, mama se agaţă de fată, ei încearcă s-o oprească, dar până la urmă i se permite să suie, şi pleacă în goana mare.

Din clipa în care soţii au descoperit cadavrul şi până la plecarea vehiculului n-au trecut mai mult de cinci minute. Tatăl încă mai este acolo, tulburat, nu ştie încotro s-o apuce, nici ce să facă. Fără să ştie cu cine vorbea, omul care îşi dăduse cu părerea despre droguri se duce la el şi-i repetă versiunea lui:

Staţi, domnule, liniştit. Asta se întâmplă zilnic pe aici. Tatăl nu reacţionează. Stă cu celularul deschis în mână şi priveşte în gol. Ori nu i-a înţeles vorbele, ori nu ştie ce se întâmplă în fiecare zi, ori e atât de şocat încât a ajuns într-o dimensiune necunoscută, unde nu există durere.

Aşa cum a apărut din nimic, tot aşa mulţimea dispare. A rămas doar bărbatul cu celularul deschis şi omul cu ochelarii negri în mână.

— O cunoşteaţi pe victimă? întreabă Igor. Nu primeşte răspuns.

Mai bine face ca ceilalţi – s-o ia la vale pe Croisette şi să vadă ce se mai petrece la Cannes în dimineaţa aceea însorită. La fel ca tatăl fetei, nu ştie exact ce simte: a distrus o lume pe care nu va putea nicicând s-o refacă, oricât de puternic ar fi. Oare Ewa merită? Din pântecele acelei copile – Olivia, îi ştia numele şi asta îl deranja foarte mult, fiindcă nu mai era un chip oarecare din mulţime – ar fi putut ieşi un geniu care să descopere remediul cancerului sau care să încheie un tratat pentru ca în sfârşit lumea să trăiască în pace. Ucisese nu doar o persoană, ci întregi generaţii viitoare care s-ar fi putut naşte din ea. Ce făcuse? De ce? Oare iubirea, oricât de mare şi de puternică ar fi fost, putea justifica fapta lui?

A greşit cu prima victimă. N-o să ajungă niciodată ştire de presă, iar Ewa nu va înţelege niciodată mesajul.

Nu te mai gândi, faptul e consumat. Eşti pregătit să mergi mai departe, atunci mergi. Copila o să înţeleagă că moartea nu i-a fost inutilă, a fost un sacrificiu în numele iubirii celei mari. Uită-te în jur, vezi ce se întâmplă în oraş,

poartă-te ca orice alt om – fiindcă ai deja felia ta de suferinţă în viaţă, şi meriţi acum un pic de consolare şi de linişte.

Bucură-te de Festival. Eşti pregătit.

Chiar dacă ar fi fost echipat de plajă, i-ar fi fost greu să ajungă la malul mării. După cum se vedea, hotelurile aveau dreptul la fâşii mari de plajă şi pe nisip împrăştiaseră şezlonguri, reclamele proprii şi chelneri, iar gărzile lor de securitate le cereau celor care voiau să pătrundă acolo cheia de la hotel sau orice fel de identificare ca oaspete. Alte fâşii din plajă erau ocupate cu corturi mari albe în care cine ştie ce producător de film sau marcă de bere ori produs cosmetic era lansat ca noutate la ceea ce se numea „prânz”. Aici oamenii erau îmbrăcaţi normal, prin „normal” înţelegându-se o şapcă pe cap, o cămaşă colorată şi pantaloni de culoare deschisă pentru bărbaţi; bijuterii, rochiţe uşoare, bermude şi pantofi cu tocul jos pentru femei.

Ochelari negri pentru ambele sexe. Şi nici vorbă de etalare excesivă a corpului, fiindcă Superclasa a trecut de mult de vârsta la care să facă aşa ceva, orice gest demonstrativ poate fi considerat ridicol sau, mai bine zis, jalnic.

Igor mai observă un amănunt: telefonul celular. Piesa cea mai importantă din tot arsenalul.

E important să primeşti mesaje sau telefoane în fiecare minut, să-ţi întrerupi conversaţiile ca să răspunzi la un telefon care de fapt nu era deloc urgent, să stai să tot butonezi texte uriaşe prin aşa-numitele SMS-uri. Toţi au uitat că aceste iniţiale înseamnă servicii de mesaje scurte, rapide (*short message service*), şi foloseau mica tastatură ca şi cum ar fi fost o maşină de scris. E lent, produce disconfort, poate provoca leziuni serioase la încheieturile degetelor, dar ce contează toate astea? Nu numai la Cannes, ci în lumea întreagă, în acelaşi moment, spaţiul e inundat de scrisorici de felul „Bună ziua, iubire, m-am trezit cu gândul la tine şi sunt fericit că exişti în viaţa mea”; „Ajung în zece minute, pregăteşte-mi te rog prânzul

şi vezi dacă au fost trimise hainele la spălătorie”, „Petrecerea aici e plicticoasă rău, dar nu am unde să mă duc în altă parte, tu unde eşti?”

Chestii pe care le scrii în cinci minute şi le spui în doar zece secunde, dar aşa e lumea. Igor ştie prea bine despre ce e vorba, fiindcă el câştigă sute de milioane de dolari datorită faptului că telefonul nu mai e un mijloc de comunicare cu ceilalţi, ci un fir de speranţă, iluzia că nu eşti singur, un mod de a arăta cât eşti de important.

Iar mecanismul acesta conduce lumea spre demenţa absolută. Printr-un sistem ingenios creat la Londra, pentru numai cinci euro pe lună, o centrală trimite mesaje standard la fiecare trei minute. Când ştii că vei sta de vorbă cu cineva pe care vrei să-l impresionezi, e de ajuns să formezi numărul mai înainte şi să activezi sistemul. Şi atunci sună telefonul, îl scoţi repede din buzunar, îl priveşti iute şi spui că mesajul poate să mai aştepte (sigur că poate: nu era scris decât „conform cu cererea” şi ora). Astfel, interlocutorul se simte mai important, iar afacerile avansează mai repede pentru că ştie că se află în faţa unei persoane ocupate. Trei minute mai târziu, discuţia este iar întreruptă de un nou mesaj, presiunea creşte, iar abonatul poate decide dacă merită să-şi închidă telefonul pentru cincisprezece minute sau să spună că e foarte ocupat şi astfel să scape de o companie neplăcută.

Într-o singură situaţie telefonul trebuie să fie obligatoriu închis. Nu la cinele oficiale, nu când te duci la teatru, nu într-o sală de cinema, nu în momentul celei mai dificile arii de operă; cu toţii am auzit deja câte un celular sunând în fiecare din aceste cazuri. Singurul caz în care oamenii se sperie cu adevărat şi se gândesc că telefonul poate deveni un pericol este când urcă într-un avion şi aud aceeaşi minciună: „Telefoanele mobile trebuie să fie închise pe tot parcursul zborului, deoarece pot provoca interferenţe cu aparatele de la bordul avionului”.

Toţi cred şi se supun indicaţiilor personalului de bord.

Igor ştie când fusese creat mitul acesta: cu ani în

urmă, când companiile aeriene se chinuiau să vândă cu orice preţ convorbirile din avion. Zece dolari minutul, folosind acelaşi sistem de transmisie ca şi celularul. Nu ţinuse – dar legenda continua, au uitat s-o şteargă de pe lista pe care stewardesa o citeşte înainte de decolare. Ceea ce nu ştie nimeni era că la fiecare zbor se găsesc cel puţin doi, trei pasageri care uită să-şi închidă telefoanele. Că laptopurile pot accesa internetul cu acelaşi sistem care-i permite unui telefon mobil să funcţioneze. Niciodată, în niciun loc din lume nu căzuse vreun avion din această cauză.

Acum încearcă să modifice o parte din această minciună fără să-i şocheze pe pasageri, menţinându-şi în acelaşi timp preţurile exorbitante: celularele pot fi folosite dacă se utilizează sistemul de navigaţie al avionului. Preţul era de patru ori mai mare. Nimeni nu a explicat vreodată ce înseamnă „sistemul de navigaţie al avionului”. Dar, dacă cineva vrea să se lase păcălit astfel, e problema lui.

Îşi continuă plimbarea. Ceva în ultima privire a acelei copile l-a deranjat, dar preferă să nu se gândească.

Alţi angajaţi ai pazei de coastă, alţi ochelari negri, mulţi bikini pe nisip, multe rochii de culoare deschisă şi bijuterii la dejunuri, o grămadă de oameni grăbiţi, care păreau să aibă ceva foarte important de făcut în ziua aceea, alţi fotografi răspândiţi pe la fiecare colţ încercând să realizeze sarcina imposibilă de a găsi ceva inedit, alte ziare şi reviste gratuite despre ce se întâmplă la Festival, alţi distribuitori de pliante destinate bieţilor muritori care nu fuseseră invitaţi în corturile albe, sau făcându-le reclamă restaurantelor aflate sus pe deal, departe de toate evenimentele, unde se auzea foarte puţin despre ce se întâmpla pe Croisette, unde fotomodelele închiriau apartamente pentru tot sezonul, sperând că vor fi chemate la vreo probă care le va schimba pentru totdeauna viaţa.

Nimic ieşit din comun. Nimic imprevizibil. Dacă se hotărăşte acum să intre la unul dintre acele „prânzuri”, nimeni n-ar îndrăzni să-i ceară actul de identitate sau invitaţia, pentru că încă era devreme, iar organizatorilor le

era mereu teamă ca nu cumva să aibă un eveniment cu sala goală. Dar într-o jumătate de oră, dacă era cazul, paza primea ordine exprese să nu lase să intre decât fete frumoase neînsoţite. De ce să nu încerce?

Se supune impulsului de moment – la urma urmei, are o misiune de îndeplinit. Coboară pe una dintre aleile ce dau pe plajă, aceea care în loc să sfârşească pe nisip, conduce la un cort mare şi alb cu ferestre de plastic şi aer condiţionat, mobile de culoare deschisă, scaune şi mese în mare parte goale. Un paznic îl întreabă dacă are invitaţie, iar el răspunde afirmativ. Se preface că ar căuta-o prin buzunare. O recepţioneră în roşu întreabă dacă-l poate ajuta cu ceva.

El întinde cartea de vizită – antetul companiei lui telefonice, Igor Malev, preşedinte. Susţine că sigur se află pe listă, dar probabil că a lăsat invitaţia la hotel – venea de *la mai multe întâlniri şi uitase să o ia* cu el. Recepţioneră îi urează bun-venit şi-l invită să intre; învăţase să-i judece pe oameni după haine, şi ştia că „preşedinte” înseamnă acelaşi lucru în toată lumea. În plus, un preşedinte de companie rusească! Toţi ştiu că ruşilor, când sunt bogaţi, le place să arate că înoată în bani. Nu mai trebuia să verifice lista.

Igor intră, se duce la bar – într-adevăr, cortul e foarte bine utilat, are şi ring de dans –, cere un suc de ananas, fiindcă se potriveşte la culoarea din jur.

Dar mai ales fiindcă în mijlocul cupei înfrumuseţate cu o mică umbrelă japoneză albastră se află un pai negru.

Se aşază la una din multele mese goale. Printre invitaţi, destul de puţini, se află şi un bărbat trecut de 50 de ani, cu părul vopsit, bronzat artificial, cu corpul din cale-afară de „lucrat” în sălile de gimnastică ce promit tinereţea veşnică. Poartă un tricou prăpădit şi stă lângă doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume impecabile. Cei doi îl fixează cu privirea, iar Igor întoarce capul – deşi continuă să fie atent la masa respectivă, dar mai discret, protejat de ochelarii negri. Cei doi în costum continuă să-l măsoare pe nou-venit, dar îşi pierd destul de repede interesul.

Numai Igor continuă să fie interesat.

Bărbatul nu are mobilul pe masă, deşi ceilalţi doi răspund fără oprire la ale lor.

Dacă l-au lăsat ei să intre pe un tip ca ăsta, prost îmbrăcat, asudat, un urât care se crede frumuseţea lumii şi pe deasupra îi dau şi o masă dintre cele mai bune… Dacă şi-a închis celularul… Dacă un chelner îi tot dă târcoale şi-l întreabă ce doreşte… Şi dacă bărbatul nici nu-l bagă în seamă, face doar un gest a lehamite cu mâna, Igor ştie sigur că se află în faţa unei persoane foarte, foarte importante.

Scoate din buzunar o bancnotă de 50 de euro şi i-o dă garçonului care a venit să aşeze tacâmurile şi farfuriile pe masă.

— Cine e domnul cu tricoul acela albastru decolorat? şi-i face semn cu privirea spre masa respectivă.

— Javits Wild. Un om foarte important.

Foarte bine. După cineva absolut nesemnificativ ca puştoaica de pe plajă, cineva ca Javits ar fi ideal. Nu cineva celebru, cineva important. Unul care face parte dintre cei care decid cine trebuie să stea sub lumina reflectoarelor şi nu le pasă nici cât negru sub unghie cum arată, fiindcă ştiu cine sunt. Cei care trag de sforile marionetelor, ceea ce-i face să se creadă fiinţele cele mai privilegiate şi invidiate de pe planetă, până într-o zi când se hotărăsc, din cine ştie ce motiv, să taie aceste sfori şi atunci păpuşile cad, fără viaţă, fără putere.

Un tip din Superclasă.

Aceasta înseamnă: cineva cu prieteni făţarnici şi mulţi duşmani.

— Încă o întrebare: ţi se pare OK să distrugi lumi în numele unei mari iubiri?

Chelnerul râse.

— Dumneavoastră sunteţi Dumnezeu, sau poate gay?

— Niciuna, nici alta. Dar mulţumesc că mi-ai răspuns cu întrebarea asta.

Îşi dă seama că acţionase greşit. În primul rând, pentru că nu are nevoie de sprijinul nimănui ca să justifice

ceea ce face; e convins că, dacă toată lumea de pe planetă ar muri într-o singură zi, câţiva tot şi-ar da viaţa în numele a ceva important. Aşa a fost de la începutul începuturilor, când oamenii se sacrificau ca să-şi hrănească tribul, când fecioarele erau oferite preoţilor pentru a potoli furia balaurilor şi a zeilor. În al doilea rând, atrăsese atenţia unui străin, arătând că era interesat de bărbatul de la masa alăturată.

O să uite, dar nu avea nevoie de riscuri inutile. Îşi spuse că la un festival ca ăsta era normal ca oamenii să vrea să ştie cine e cutare sau cutare, şi încă şi mai normal era ca o asemenea informaţie să fie plătită. Mai făcuse asta de sute de ori, la tot felul de restaurante din lumea asta, şi mai mult ca sigur că şi alţii făcuseră la fel – îl plătiseră pe *garçon* ca să afle cine era el, sau ca să obţină o masă mai bună, ori să trimită un mesaj discret. Chelnerii nu numai că sunt obişnuiţi, dar speră să aibă astfel de clienţi.

Nu, n-o să-şi amintească de el. Se află în faţa viitoarei lui victime; dacă reuşeşte să-şi ducă la bun sfârşit planul şi dacă chelnerul va fi interogat, n-ar putea spune decât că în ziua respectivă singurul lucru ciudat a fost că cineva a întrebat dacă era OK să distrugi lumi în numele unei mari iubiri. Dar poate că nici fraza asta n-o să şi-o amintească. Poliţiştii o să întrebe: „Cum arăta?” „N-am fost prea atent. Dar nu era gay”. Poliţiştii erau obişnuiţi cu intelectualii francezi care alegeau de obicei barurile ca să facă sondaje şi analize supercomplicate, de pildă despre sociologia unui festival de cinema. Aşa că vor lăsa totul baltă.

Dar ceva tot îl deranja.

Numele. Cele două nume.

Mai ucisese înainte, cu armele şi binecuvântarea ţării lui. Nu ştia câţi oameni, fiindcă foarte rar le putuse vedea chipul şi niciodată, dar absolut niciodată, nu întrebase cum îi chema. Pentru că, ştiindu-le numele, eşti conştient că te afli în faţa unei fiinţe omeneşti, nu în faţa unui inamic. Numele îl transformă într-un individ unic şi special, cu trecut şi viitor, cu strămoşi şi posibili descendenţi, cu victorii şi înfrângeri. Oamenii sunt numele pe care le au, se

mândresc cu ele, le repetă de mii de ori în cursul vieţii şi se identifică cu acele cuvinte. Este primul cuvânt pe care-l învaţă după „mama” şi „tata”. Olivia. Javits. Igor. Ewa.

Spiritul însă n-are nume, este adevăr pur, locuieşte într-un corp o vreme şi într-o bună zi îl părăseşte fără ca Dumnezeu să întrebe „cine eşti?” în clipa în care sufletul ajunge la Judecata de Apoi. Dumnezeu nu va întreba decât: „Ai iubit cât ai fost viu?” Asta e esenţa vieţii: puterea de a iubi, nu numele pe care-l purtăm în paşapoarte, pe cărţi de vizită, în buletine. Marii mistici îşi schimbau numele, uneori le dădeau cu totul uitării. Când l-au întrebat pe Ioan Botezătorul cine era, n-a spus decât: „Sunt glasul celui ce strigă în pustie”. Când l-a întâlnit pe ucenicul său întru credinţă, Iisus n-a ţinut seama că acela a răspuns toată viaţa la numele de Simon Pescarul, şi a început să-i spună Petru. Moise îl întreabă pe Dumnezeu ce nume are: „Eu sunt cel ce sunt”, vine răspunsul.

Poate că ar trebui să caute pe altcineva. Ajungea o victimă cu nume: Olivia. Dar în clipa asta simte că nu mai poate da înapoi, deşi este hotărât să nu mai întrebe niciodată cum se numeşte lumea pe care e gata s-o distrugă. Nu mai poate da înapoi fiindcă vrea să fie drept cu biata fată de pe bancă, aşa de lipsită de apărare, o victimă atât de sigură şi de dulce. Noua lui provocare – aproape atletic, cu păr acaju, asudat, cu o privire plictisită, emanând o putere care trebuie să fi fost foarte mare – e o încercare mult mai dificilă. Cei doi bărbaţi în costum nu sunt numai consilierii lui; a observat că discret, cu coada ochiului, supraveghează tot localul fără să le scape nimic. Dacă vrea să fie demn de Ewa şi drept cu Olivia trebuie să-şi demonstreze curajul.

Îşi lasă paiul în paharul cu suc de ananas. Curând o să mai vină oameni. Acum va trebui să aştepte ca sala să se umple – ceea ce nu va dura mult. Tot aşa cum nu-şi făcuse niciun plan cum să distrugă o lume în plină stradă la Cannes, la lumina zilei, nici acum nu ştie exact cum îşi va pune ideea în aplicare aici. Dar ceva îi spune că a ales locul perfect.

Gândul nu-i mai este la biata fată de lângă plajă; adrenalina îi e pompată în sânge la iuţeală, inima îi bate mai repede, este agitat şi mulţumit.

Javits Wild nu avea să-şi piardă timpul doar ca să mănânce şi să bea degeaba, la unul dintre miile de prânzuri de gală la care era probabil invitat mereu. Dacă venise aici, venise pentru un motiv sau pentru o persoană.

Acest motiv sau această persoană, cu siguranţă, avea să fie cel mai bun alibi al lui.

12: 26 P.M.

Javits se uită la invitaţii care curg, la lumea foarte pestriţă, şi se gândeşte la acelaşi lucru:

„Ce caut eu aici? N-am nevoie de aşa ceva. De fapt, am nevoie de foarte puţin de la ceilalţi – am tot ce vreau. Sunt celebru în lumea celor care cunosc cinematograful, am toate femeile pe care mi le doresc, deşi ele ştiu că sunt urât şi prost îmbrăcat. Nu mai pot eu că sunt aşa! Am depăşit faza când nu aveam decât un costum şi când doar foarte rar reuşeam să fac rost de o invitaţie a Superclasei (după ce mă ploconeam, imploram, promiteam) şi mă pregăteam pentru un prânz dintr-astea de parcă ar fi fost lucrul cel mai important din lume. Astăzi ştiu că singurul lucru care variază sunt oraşele; în rest, ce o să se întâmple aici e previzibil şi plicticos.

O să vină unii să-mi declare că adoră ce fac eu. Alţii o să-mi spună erou, şi-mi vor mulţumi pentru ocaziile pe care le ofer veşnicilor perdanţi. Femei frumoase şi inteligente care nu se lasă păcălite de aparenţe vor observa mişcarea din jurul mesei mele, îl vor întreba pe chelner cine sunt, şi imediat o să găsească o modalitate de a se apropia de mine, convinse că singurul lucru care mă interesează e sexul. Toţi, absolut toţi, vor să-mi ceară ceva.

Pentru asta mă elogiază, mă adulează, îmi oferă tot ce-şi închipuie că mi-aş dori. Numai că tot ce-mi doresc eu acum e să fiu singur.

Am mai fost la mii de petreceri ca asta. Şi n-am venit

dintr-un motiv anume – cu excepţia faptului că nu reuşesc să dorm, chiar dacă am venit până aici cu avionul meu particular, o minune a tehnicii în stare să zboare la peste unsprezece mii de metri altitudine direct din California până în Franţa, fără a fi nevoie de escală pentru realimentare. I-am schimbat configuraţia originală din interior: cu toate că avionul putea transporta 18 persoane cu tot confortul posibil, am mai scos din fotolii şi am redus numărul pasagerilor la şase, am lăsat cabina echipajului de patru persoane, dar e despărţită de rest. Tot timpul apare câte cineva care-mi cere: «Pot să merg cu dumneavoastră?» Iar eu am totdeauna la îndemână răspunsul adecvat: «N-am loc.»”.

Javits îşi echipase noua jucărie cu preţul unei vile – 40 de milioane de dolari – cu două paturi, o masă pentru conferinţe, cabină de duş, sistem audio Miranda (Bang Olufsen aveau un design foarte bun şi o excelentă campanie de relaţii publice, dar era deja de domeniul trecutului), două aparate pentru espresso, un cuptor cu microunde pentru echipaj şi un cuptor electric pentru el (fiindcă detesta mâncarea reîncălzită). Javits bea numai şampanie, cine voia să împartă cu el o sticlă de Moetihan-don 1961 era totdeauna bine-venit. Dar barul lui de la bordul avionului avea orice fel de băutură pentru invitaţi. Şi două ecrane de 21 de inchi cu cristale lichide, gata oricând să expună cele mai recente filme, inedite pentru cinematografe în acel moment.

Avionul era unul dintre cele mai bune din lume (chiar dacă francezii insistau asupra faptului că Dassault Falcon avea mai multe calităţi), dar, oricâtă putere şi bani ar fi avut, nu va reuşi să schimbe toate ceasurile din Europa, în clipa aceea era 3: 43 dimineaţa la Los Angeles, şi abia acum începea să se simtă obosit cu adevărat. Făcuse o noapte albă, umblând de la o petrecere la alta, răspunzând la întrebările idioate cu care începe orice conversaţie:

— Cum a fost călătoria cu avionul?

La care Javits răspundea totdeauna cu o întrebare:

— De ce întrebaţi?

Cum oamenii nu ştiau prea bine ce să spună, zâmbeau galben şi treceau la a doua întrebare de pe listă:

— Cât timp o să staţi aici?

Dar Javits replica iar: „De ce?” Şi se prefăcea că răspunde la celular, se scuza şi se depărta împreună cu cei doi amici inseparabili.

Nimeni interesant pe aici. Dar cine ar putea fi interesant pentru cineva care are practic tot ce pot cumpăra banii? Încercase să-şi schimbe prietenii, căutând oameni care nu aveau absolut nicio legătură cu lumea filmului: filosofi, scriitori, acrobaţi de circ, patroni de firme din sectorul alimentar. La început, totul era o perfectă lună de miere, până ce apărea inevitabila întrebare: „Aţi putea citi scenariul scris de mine?” Sau a doua, la fel de inevitabilă: „Am un/o prieten/a care dintotdeauna şi-a dorit să fie actor/actriţă. Aţi putea să-l/s-o vedeţi?”

Nu, n-ar putea, fiindcă îl deranjează. Are şi alte lucruri de făcut în viaţă, în afară de munca lui. Obişnuia să zboare o dată pe lună până în Alaska, să intre în primul bar, să se îmbete, să mănânce pizza, să se plimbe în natură, să stea de vorbă cu bătrânii locuitori ai micilor aşezări. Se antrena două ore pe zi în sala particulară de gimnastică, dar şi aşa era supraponderal, doctorii îi spuseseră că puteau apărea oricând probleme cardiace. Nu-i păsa de forma fizică, nu voia decât să-şi mai descarce puţin tensiunea constantă care părea că-l zdrobeşte în fiecare clipă a zilei, să facă o meditaţie activă, să-şi vindece rănile sufletului. Când era la ţară, îi întreba mereu pe localnicii cu care se întâlnea întâmplător cum era să duci o viaţă „normală”, pentru că uitase de mult cum era. Răspunsurile erau diferite, şi în scurtă vreme a descoperit că era singur-singurel pe lume, deşi tot timpul înconjurat de oameni.

A ajuns să-şi facă o listă despre normalitate, bazată mai mult pe ce făceau oamenii decât pe răspunsurile lor.

Javits priveşte în jur. Mai încolo e un bărbat cu ochelari negri care bea un suc de fructe şi pare străin de tot ce-l înconjoară – contemplă marea de parcă ar fi

undeva departe de acel local. Bărbat bine, grizonant, îmbrăcat perfect. A venit printre primii, probabil ştia cine era el, dar n-a făcut nici cel mai mic efort să vină să se prezinte. În plus, avea curaj să stea acolo singur! Singurătatea este la Cannes o anatemă, e sinonim cu faptul că nimeni nu se interesează de tine, de lipsa ta de importanţă sau de relaţii.

Îl pizmuiape bărbatul ăla. Mai mult ca sigur că nu încăpea pe „lista lui de normalităţi" pe care o ţinea mereu în buzunar. Părea independent, liber, şi tare i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu el, dar era mult prea obosit pentru asta. Se întoarce spre unul dintre „prieteni":

— Ce înseamnă să fii normal?

Aveţi vreun conflict de conştiinţă? Credeţi că aţi făcut ceva ce nu trebuia?

Javits pusese o întrebare greşită unei persoane nepotrivite. Poate că acum însoţitorul lui o să creadă că se căia de cine ştie ce pas făcut şi dorea să înceapă o viaţă nouă. Nici vorbă. Şi, chiar dacă s-ar fi căit, era prea târziu să se întoarcă la punctul de plecare; cunoştea regulile jocului.

— Eu doar întreb ce înseamnă să fii normal.

Unul dintre „prieteni" e deconcertat. Celălalt îşi continuă supravegherea, privind atent orice mişcare.

— Să trăieşti ca un om care nu are niciun fel de ambiţii, răspunde într-un târziu.

Javits scoate lista din buzunar şi o pune pe masă.

— O am totdeauna la mine. Şi o completez mereu cu lucruri noi.

„Prietenul" îi răspunde că nu se poate uita acum la ea, trebuie să fie atent la ce se întâmplă. Dar celălalt, mai relaxat şi mai sigur pe el, citeşte cu glas tare:

Listă de lucruri normale:

1) E normal orice lucru care ne face să uităm cine suntem şi ce dorim, astfel încât să putem munci ca să producem, să ne reproducem şi să câştigăm bani.

2) E normal să ai reguli pentru un război sau conflict

(Convenţia de la Geneva).

3) Să te chinui ani în şir să faci o facultate pentru ca apoi să nu găseşti de lucru.

4) Să lucrezi de la nouă dimineaţa până la cinci după-amiaza la ceva care nu-ţi face nici cea mai mică plăcere, dar visând că peste treizeci de ani te vei pensiona.

5) Să ieşi la pensie, să descoperi că nu mai ai energie ca să te bucuri de viaţă şi să mori peste câţiva ani de plictiseală.

6) Să foloseşti botox.

7) Să înţelegi că puterea e mult mai importantă decât banii, iar banii sunt mult mai importanţi decât fericirea.

8) Să-l ridiculizezi pe cel care caută fericirea în loc de bani şi să-l numeşti „om lipsit de ambiţie".

9) Să compari obiecte precum maşini, case, haine şi să defineşti viaţa în funcţie de aceste comparaţii, în loc să încerci să afli adevăratul motiv pentru care eşti viu.

10) Să nu vorbeşti cu necunoscuţi. Să-ţi bârfeşti vecinii.

11) Să consideri totdeauna că părinţii au dreptate.

12) Să te căsătoreşti, să ai copii, să-ţi duci traiul mai departe în familie, chiar dacă dragostea s-a sfârşit, susţinând că e pentru binele copiilor (de parcă aceştia n-ar asista la certurile zilnice).

13) Să-i critici pe toţi cei care încearcă să fie diferiţi.

14) Să te trezeşti cu un deşteptător isteric la cap.

15) Să crezi în absolut tot ce este tipărit.

16) Să porţi o bucată de material colorat la gât, fără niciun rost aparent, dar care răspunde la pomposul nume de „cravată".

17) Să nu pui niciodată întrebări directe, chiar dacă celălalt, în ciuda digresiunilor, pricepe ce vrei să afli de la el.

Să-ţi păstrezi zâmbetul pe buze când îţi vine să plângi. Şi să-ţi fie milă de toţi cei care îşi arată sentimentele.

19) Să consideri că arta merită o avere sau că nu merită absolut nimic.

20) Să dispreţuieşti tot ce n-a fost greu de obţinut, pentru că n-a existat „sacrificiul necesar”, şi deci probabil nu are calităţile cerute.

21) Să urmezi cerinţele modei, oricât ar fi de ridicole şi de incomode.

22) Să fii convins că orice celebritate are tone de bani strânşi la ciorap.

23) Să investeşti mult în frumuseţea exterioară şi să nu-ţi faci prea multe griji în ce priveşte frumuseţea interioară.

24) Să te foloseşti de toate mijloacele posibile ca să arăţi că, deşi eşti o persoană normală, eşti infinit mai sus decât celelalte fiinţe omeneşti.

25) Într-un mijloc de transport în comun să nu priveşti niciodată o persoană drept în ochi, pentru că ai putea fi acuzat de hărţuire.

26) Când intri în ascensor, să te aşezi cu faţa spre ieşire, să te porţi ca şi cum ai fi singur, indiferent cât de plină e cabina.

27) Să nu râzi niciodată în hohote într-un restaurant, oricât de bună ar fi o glumă.

28) În emisfera nordică, să te îmbraci totdeauna conform cu anotimpul: cu mânecă scurtă primăvara (oricât de frig ar fi) şi veston de stofă de lână toamna (oricât de cald ar fi).

29) În emisfera sudică, să acoperi pomul de Crăciun cu zăpadă artificială, chiar dacă iarna nu are nicio legătură cu naşterea lui Iisus.

30) Pe măsură ce îmbătrâneşti, să te crezi stăpânul întregii înţelepciuni a lumii, chiar dacă n-ai trăit îndeajuns ca să ştii ce e greşit şi ce nu.

31) Să te duci la o sindrofie caritabilă şi să crezi că aşa ai contribuit la rezolvarea inechităţilor sociale din lume.

32) Să mănânci de trei ori pe zi, şi când nu ţi-e foame.

33) Să crezi că ceilalţi sunt totdeauna mai buni în toate: sunt mai frumoşi, mai capabili, mai bogaţi, mai

inteligenţi. E mult prea riscant să te aventurezi dincolo de propriile limite, mai bine stai şi nu faci nimic.

34) Să foloseşti maşina ca pe o armă şi ca pe o armură invincibilă.

35) Să înjuri în trafic.

36) Să crezi că toate greşelile fiului tău sunt din cauza anturajului pe care şi l-a ales.

37) Să te căsătoreşti cu prima persoană care-ţi oferă o poziţie socială mai bună. Dragostea poate să aştepte.

38) Să spui mereu „am încercat", chiar şi atunci când n-ai încercat absolut deloc.

39) Să amâni să trăieşti lucrurile cele mai interesante din viaţă până când nu te mai ţin puterile pentru aşa ceva.

40) Să eviţi depresia cu doze zilnice mari de emisiuni TV.

41) Să crezi că poţi fi *sigur de tot ce ai* obţinut.

42) Să crezi că femeilor nu le place fotbalul, iar bărbaţilor nu le place să facă ordine şi să gătească.

43) Să dai vina pe guvern pentru toate relele care se petrec.

44) Să fii convins că un om bun, decent, respectuos e privit de ceilalţi ca un om slab, vulnerabil şi uşor de manipulat.

45) Să fii de asemenea convins că un comportament agresiv şi mitocănesc e sinonim cu o personalitate puternică.

46) Să-ţi fie frică de endoscopic (ca bărbat) şi de naştere (ca femeie).

„Prietenul" râse:

— Trebuia să faceţi un film pornind de la asta, comentează.

„Încă unul. Nu pot să se gândească la altceva. Habar n-au ce fac eu, deşi stau tot timpul cu mine. Eu nu fac filme".

Un film începe întotdeauna cu cineva care vine din mediul respectiv – aşa-numitul producător. A citit o carte sau i-a venit o idee trăsnet pe când conducea pe una din autostrăzile din Los Angeles, care în realitate nu este

decât o mare suburbie în căutarea unui oraş. E singur deci, şi în maşină, şi în dorinţa de a transforma ideea aceea strălucită într-o formă ce poate fi văzută pe ecran.

Caută să descopere dacă drepturile de autor sunt încă disponibile. Dacă răspunsul e negativ, se îndreaptă spre alt produs – în fond se publică peste şaizeci de mii de titluri pe an numai în Statele Unite. Dacă răspunsul e pozitiv, ia legătura prin telefon direct cu autorul şi face cea mai mică ofertă posibilă – în general oferta e acceptată, fiindcă nu doar actorilor şi actriţelor le place să fie asociate cu maşina de visuri: orice autor se simte mai important când cuvintele lui devin imagini.

Stabilesc să se întâlnească şi să ia masa împreună. Producătorul spune că se află în faţa „unei opere de artă extrem de cinematografică”, iar scriitorul „e un geniu care merită recunoaşterea unanimă”. Scriitorul declară că a petrecut cinci ani din viaţă tot scriind la textul acela, şi cere să conceapă el scenariul. „Nu e cazul, e un limbaj diferit” – vine răspunsul. „Dar o să fiţi mulţumit de rezultat”.

Şi completează: „Filmul o să rămână fidel cărţii”. Ceea ce este o mare minciună, gogonată, de care amândoi sunt conştienţi.

Scriitorul se gândeşte că de data asta o să fie nevoit să accepte condiţiile care-i sunt propuse, dar îşi spune că data viitoare va fi altfel. Acceptă. Producătorul îi demonstrează că trebuie să se asocieze unui studio important pentru finanţarea proiectului. Zice că o să-i aibă pe cutare şi pe cutărică dintre celebrităţi în rolurile principale – o altă minciună, repetată la nesfârşit fiindcă dă totdeauna rezultate atunci când trebuie să îmbrobodeşti pe cineva. Cumpără aşa-numita „opţiune”, adică plăteşte vreo 10 mii de dolari ca să obţină copyrightul pentru trei ani de zile. Şi apoi ce se va întâmpla? „Ei bine, o să plătim de zece ori suma asta, iar dumneata o să ai dreptul şi la 2 din beneficii”. Cu asta se termină partea financiară a discuţiei, deoarece scriitorul crede că o să câştige o avere.

Dacă ar fi întrebat un prieten, ar fi aflat că la

Hollywood contabilii reuşesc să demonstreze că un film NICIODATĂ nu obţine beneficii.

Prânzul se termină cu producătorul care se grăbeşte să scoată din dosar un contract imens, întrebând dacă îl poate semna imediat, fiindcă studioul trebuie să ştie că are într-adevăr un produs în mână. Scriitorul, cucerit de procent (inexistent) şi de posibilitatea de a-şi vedea numele înscris pe panoul unui cinematograf (şi asta tot inexistentă, fiindcă tot ce va obţine va fi o linie de credit, „bazată pe cartea…”), semnează fără a sta mult pe gânduri.

Deşertăciunea deşertăciunilor, totul e deşertăciune şi nimic nu e nou sub soare, o spunea Solomon acum trei mii de ani.

Producătorul începe să bată pe la porţile studiourilor.

E destul de cunoscut, aşa că unele se deschid, dar nu totdeauna i se acceptă sugestiile. În caz că e refuzat, nici măcar nu-şi dă osteneala să mai stabilească o întâlnire cu scriitorul – îi trimite o scrisoare spunând că în pofida entuziasmului său, industria cinematografică încă nu înţelege *felul acela de povestire*, *şi că-i* înapoiază contractul (pe care el nu l-a semnat, desigur).

Dacă propunerea e acceptată, producătorul merge la omul aflat pe treapta cea mai de jos, cea mai puţin costisitoare, a ierarhiei: la scenarist. Cel care-şi va petrece zile, săptămâni, luni rescriind de nenumărate ori ideea originală sau adaptând cartea la versiunea ecranizată. Scenariştii sunt trimişi la producător (niciodată la autorul cărţii), iar el are obiceiul să respingă automat prima schiţă, convins fiind că scenaristul poate face ceva mai bun. Alte săptămâni de cafea, insomnie şi visuri pentru tânărul talent (sau bătrânul profesionist – aici nu există jumătăţi de măsură) care reface scenariul, respins sau transformat de producător (iar scenaristul se întreabă: „Dacă tot ştie să scrie mai bine ca mine, de ce nu se apucă?” Dar în clipa aceea se gândeşte la salariu şi se întoarce la calculator fără să se mai plângă).

În sfârşit, textul e aproape gata: acum producătorul

cere să fie scoase aluziile politice care pot aduce necazuri dacă ai un public mai conservator; să mai fie adăugate nişte săruturi, femeilor le place asta. Povestea să aibă cap, corp şi coadă, să aibă un erou care-i face pe toţi să plângă cu sacrificiul şi devotamentul lui. Cineva să piardă persoana iubită la începutul filmului şi s-o regăsească la sfârşit. În fond, marea majoritate a scenariilor poate fi rezumată în câteva propoziţii:

Bărbatul iubeşte o femeie. Bărbatul o pierde pe femeie. Bărbatul o regăseşte pe femeie.

Nouăzeci la sută din filme sunt variaţii ale acestor trei propoziţii.

Filmele care încalcă această regulă trebuie să conţină foarte multă violenţă ca să compenseze, sau multe efecte speciale, pentru a impresiona publicul. Iar formula, testată deja de mii de ori, învinge mereu; aşa că de ce să rişti.

Înarmat cu o poveste pe care o consideră bine scrisă, încotro se va duce producătorul?

La studioul care a finanţat proiectul. Numai că studioul are o listă lungă de filme care trebuie difuzate în sălile de cinema – din ce în ce mai puţine – din toată lumea. Şi îi cere să aibă puţină răbdare, sau să caute un distribuitor independent – dar nu înainte de a-l pune pe producător să semneze alt contract uriaş (care prevede chiar şi drepturi exclusive pentru „în afara planetei Terra”) care îl numeşte responsabil pentru banii cheltuiţi.

„Şi în clipa asta intră în scenă oameni ca mine”. Distribuitorul independent de film, care poate merge pe stradă fără a fi recunoscut, deşi la petrecerile din breaslă toţi ştiu cine e. E omul care n-a descoperit tema, n-a urmărit scenariul, n-a investit niciun chior.

Javits e intermediarul. El e distribuitorul de filme!

Îl primeşte pe producător în micul lui birou (faptul că are un avion mare, casă cu piscină, invitaţii la tot ce se întâmplă în lume este exclusiv pentru confortul personal – producătorul nu merită nicio apă minerală măcar). Ia DVD-ul cu filmul şi-l duce acasă. Se uită la primele cinci minute.

Dacă-i place, stă până la final – dar asta se întâmplă o dată la fiecare o sută de produse prezentate. În cazul acesta, cheltuieşte zece cenţi pe o convorbire telefonică şi îi comunică producătorului să revină la data cutare, ora cutare.

„Să semnăm o înţelegere”, spune el, ca şi cum i-ar face o favoare imensă. „Îl distribui eu”.

Producătorul încearcă să negocieze. Vrea să ştie în câte săli de cinema, în câte ţări, care sunt condiţiile. Întrebări absolut inutile, fiindcă ştie dinainte ce-i vor auzi urechile: „Depinde de primele reacţii ale publicului de probă”. Produsul e arătat unui public selectat din toate straturile sociale, oameni care au fost aleşi unul câte unul de companiile de cercetări specializate. Rezultatul e analizat de profesionişti. Dacă este pozitiv, alţi zece cenţi sunt cheltuiţi pe o nouă convorbire telefonică şi a doua zi Javits îl primeşte cu încă trei exemplare uriaşe ale contractului şi aşa voluminos. Producătorul cere timp pentru ca avocatul lui să citească. Javits spune că nu are nimic împotrivă, dar, cum trebuie să încheie programul sezonului, nu poate garanta că atunci când va reveni, nu a lansat alt film pe circuit.

Producătorul citeşte atunci numai clauza care arată cât va câştiga. E mulţumit de ce vede şi semnează. Nu vrea să piardă ocazia asta.

Au trecut deja mulţi ani de când s-a aşezat la masă ca să discute cu scriitorul despre problema asta, aşa că a uitat şi nu-şi dă seama că acum este exact în aceeaşi situaţie.

Deşertăciunea deşertăciunilor, totul e deşertăciune şi nimic nu e nou sub soare, a spus-o Solomon încă de acum trei mii de ani.

Când vede localul umplându-se de oameni, Javits se întreabă iar ce caută el acolo. Deţine controlul a peste cinci sute de săli de cinema din Statele Unite, are contract de exclusivitate cu alte cinci mii în toată lumea, unde şefii locali sunt obligaţi să cumpere tot ce li se pune pe tavă, chiar dacă uneori au pierderi. Un singur film cu succes de

casă poate compensa cu mult alte cinci care ar avea sălile goale. Depind de Javits, mega-distribuitorul independent, eroul care reuşise să spargă monopolul marilor studiouri, devenind o legendă în lumea filmului.

Nu se întrebaseră niciodată cum dăduse o asemenea lovitură vitejească; atâta timp cât oferea un mare succes la fiecare cinci eşecuri (media marilor studiouri era un mare succes la nouă eşecuri), o asemenea întrebare nu avea nici cea mai mică importanţă.

Numai Javits ştia cum reuşise să fie aşa de norocos. Tocmai de asta nu ieşea niciodată fără cei doi „prieteni" ai lui, care în clipa aceea preluaseră sarcina de a răspunde la telefoane, de a fixa întâlniri, de a accepta invitaţii. Deşi niciunul nu avea muşchii gorilelor plantate de regulă la uşă, făceau cât o armată. Fuseseră antrenaţi în Israel, serviseră în Uganda, Argentina şi Panamá. În timp ce unul era ocupat cu celularul, celălalt se uita tot timpul în jur – îi măsura pe toţi din priviri, nu-i scăpa niciun gest, nicio mişcare. Lucrau pe rând, pentru că, asemenea celor care fac traduceri simultane şi controlorilor de zbor, au nevoie de o pauză la fiecare cincisprezece minute.

Ce făcea el la „prânzul" acela? Putea să fi rămas la hotel să încerce să doarmă, e prea obosit de toate linguşelile alea, de elogii, de faptul că trebuie să spună, surâzător, din zece în zece minute, să nu i se dea nicio carte de vizită, fiindcă o va pierde. Dacă insistau, le cerea să fie amabili să se adreseze uneia dintre secretare (cazate în mod corespunzător în alt hotel de lux de pe Croisette, fără dreptul de a dormi, atente la telefonul care suna fără oprire, răspunzând mereu la corespondenţa electronică trimisă de sălile de cinema din lumea întreagă, corespondenţă care apărea tot timpul însoţită de propuneri cum ar fi mărirea penisului sau posibilitatea de a avea orgasme repetate – în pofida tuturor filtrelor contra mesajelor nedorite). Folosind un cod secret al gesturilor, dădea din cap către unul dintre asistenţii lui, care oferea adresa şi telefonul secretarei, sau dimpotrivă, spunea că i se terminaseră cărţile de vizită.

Ce face el la „prânzul” ăsta? La ora asta dormea la Los Angeles, oricât de târziu ajungea de la vreo petrecere. Javits ştie răspunsul, dar nu vrea să-l accepte: îi e frică să rămână singur. Îl invidiază pe bărbatul sosit singur care a început să-şi soarbă cocktailul, cu privirea pierdută, aparent relaxat, fără grija de a se preface ocupat sau important. Se hotărăşte să-l invite la un pahar. Dar vede că a dispărut.

Şi atunci simte o pişcătură.

„Ţânţari. De asta urăsc eu petrecerile pe plajă”.

Când se scarpină, dă de un ac foarte fin. Se uită în spate, şi la o distanţă de vreo doi metri, între o grămadă de invitaţi care se distrau, un negru cu păr de Jamaican hohotea, în timp ce mai multe femei îl priveau cu respect şi dorinţe ascunse.

E prea obosit ca să accepte provocarea. Mai bine-l lasă pe negru să facă pe bufonul, dacă doar aşa îi poate impresiona pe cei din jur.

— Idiot.

Cei doi însoţitori observă imediat schimbarea subită a poziţiei bărbatului care i-a angajat să-l apere pentru 435 de dolari pe zi. Unul îşi duce mâna la umărul drept, unde o armă automată se află într-o ascunzătoare imposibil de observat sub haină. Celălalt se ridică şi cu o săritură discretă (până la urmă, erau la o petrecere) se aşază între negru şi el.

— Nu e nimic, spuse Javits. O glumă proastă. Le arată acul.

Idioţii ăia erau pregătiţi pentru atacuri cu arme de foc, pumnale, agresiuni violente, ameninţări cu atentate. Intrau totdeauna primii în *camerele de hotel*, *gata* să tragă dacă *trebuia*. *Ştiau când cineva e înarmat* (*un obicei din ce în* ce mai frecvent în multe părţi ale lumii) şi nu-l scăpau din ochi până nu se convingeau că nu reprezenta o ameninţare. Când Javits lua ascensorul, era flancat de cei doi, care parcă-şi sudau trupurile şi creau un fel de perete. Nu-i văzuse niciodată scoţând pistolul, l-ar fi scos doar pentru a-l folosi. În general, rezolvau problemele cu o

privire şi câteva cuvinte spuse n şoaptă.

Probleme? Nu avusese niciodată probleme, de când îi găsise pe cei doi „prieteni”. Simpla lor prezenţă părea să îndepărteze spiritele rele şi intenţiile duşmănoase.

— Bărbatul care a intrat printre primii aici şi s-a aşezat singur la masa aia – spuse unul. Era înarmat, nu?

Celălalt mormăie ceva de genul: „E posibil”. Dar dispăruse deja de o bună bucată de vreme de la petrecere, ieşind pe uşa principală. Şi culmea este că fusese tot timpul ţinut sub observaţie, fiindcă nu ştiau încotro se uită ochii aceia ascunşi după ochelarii negri.

Se liniştesc. Unul se întoarce la treaba lui şi răspunde la telefoane, celălalt îl fixează pe negrul Jamaican care-i întoarce privirea fără pic de teamă. E ceva ciudat cu tipul ăla; dar, dacă mai încearcă să facă vreo prostie, n-o să mai aibă dinţi în gură. Totul avea să fie făcut cu maximum de discreţie, pe plajă, departe de privirile tuturor, doar de unul dintre ei, în timp ce celălalt rămânea de pază. Astfel de provocări pot fi doar de faţadă, obiectivul adevărat fiind să îndepărteze body guardul de victimă. Erau obişnuiţi cu trucul ăsta fumat…

— Totul e în ordine…

— Ba nu-i deloc în ordine. Chemaţi ambulanţa. Nu-mi mai pot mişca mâna.

12: 44 P.M.

Asta e noroc!

La orice se aştepta ea în dimineaţa aceea, mai puţin să se întâlnească cu bărbatul care – era sigură – avea să-i schimbe viaţa. Dar iată-l acolo, cu aerul lui nepăsător dintotdeauna, stă cu doi prieteni, fiindcă oamenii puternici nu au nevoie să arate cât sunt de importanţi, nici măcar bodyguarzi n-au.

După Maureen, oamenii de la Cannes puteau fi împărţiţi în două categorii:

a) bronzaţii, care-şi petreceau toată ziua la plajă (poate pentru că erau deja învingători), şi foloseau un card

de acreditare solicitat în zonele exclusiviste ale Festivalului. Când veneau la hotelurile lor, îi aşteptau mai multe invitaţii – marea majoritate aruncate la gunoi.

b) Palizii, care alergau de la un birou la altul, asistau la probe, vedeau filme excepţionale, care se pierdeau însă din cauza excesului de oferte sau tolerau adevărate orori pentru că le puteau asigura un loc sub soare (printre cei bronzaţi), deoarece cei care le făcuseră cunoşteau pe cine trebuie.

Javits Wilds se făleşte cu un bronz de invidiat.

Evenimentul care pune stăpânire pe acel orăşel din sudul Franţei timp de douăsprezece zile, care face toate preţurile să explodeze, care le permite doar maşinilor cu autorizaţie specială să circule pe străzi, care umple aeroportul de avioane private, portul de iahturi şi plajele de fotomodele nu e format numai dintr-un covor roşu, flancat de fotografi, covorul pe care păşesc marile stele spre intrarea în Palais des Festivals et des Congres.

Cannes nu e despre modă, e despre cinema!

Deşi luxul şi strălucirea sunt cele mai evidente, adevăratul suflet al Festivalului este uriaşa piaţă paralelă industriei filmului: cumpărători şi vânzători veniţi din lumea întreagă se întâlnesc ca să negocieze produse finite, investiţii, idei. Într-o zi normală, se fac 400 de proiecţii în tot oraşul – majoritatea în apartamentele închiriate pentru sezon, cu oameni împrăştiaţi pe lângă paturi în poziţii incomode, plângându-se de căldură şi cerând apă minerală şi tratament preferenţial – organizatorii sunt cu nervii la pământ, dar totdeauna cu un zâmbet îngheţat pe buze. Trebuie să accepte tot, să împlinească toate dorinţele, pentru că e important să scoţi în lume un lucru la care ai lucrat ani buni.

În timp ce aceste 4 800 de noi producţii luptă pe viaţă şi pe moarte pentru a ieşi din camera de hotel şi a fi proiectate în sălile de cinema, lumea visurilor începe să meargă în sens contrar: noile tehnologii câştigă teren, oamenii nu mai ies atât de mult din casă din pricina nesiguranţei, a muncii în exces, a canalelor de televiziune

– unde pot alege între circa 500 de filme pe zi, pentru o sumă derizorie.

Mai rău încă: în zilele noastre internetul îi îngăduie oricui să fie cineast. Portaluri specializate prezintă filme cu bebeluşi mergând, bărbaţi şi femei decapitaţi în războaie, femei care-şi arată farmecele numai pentru plăcerea de a şti că cineva de departe va avea un moment de plăcere solitară, accidente reale, scene de sport, prezentări de modă, clipuri filmate cu camera ascunsă care încearcă să creeze situaţii jenante pentru nevinovaţii care trec pe dinaintea lor.

Sigur, oamenii încă mai ies din casă. Dar preferă să cheltuiască la restaurante şi pe haine de marcă – restul se găseşte pe ecranele televizoarelor sau pe computerele personale.

Filme. A rămas într-un trecut îndepărtat epoca în care toţi îşi aminteau cine a câştigat Palme d'Or. Acum, dacă întrebi cine a câştigat anul trecut, nici măcar obişnuiţii Festivalului nu sunt în stare să-şi amintească. „Un român oarecare", spunea unul. „Nuu, sunt sigur că a fost un german", zicea altul. Se duceau pe furiş să consulte catalogul şi descopereau că fusese un italian – al cărui film pesemne a rulat numai în cinematografele de artă.

Sălile de cinema, care după o perioadă de concurenţă acerbă cu centrele de închirieri de casete video reuşiseră să-şi revină binişor, par să fie iarăşi în declin – bătându-se acum ba cu filmele pe DVD oferite gratuit odată cu ziarul, ba cu filmele de pe internet – piraterie universală. Asta face ca difuzarea să fie încă şi mai complicată: dacă o lansare de ultimă oră este considerată o investiţie foarte mare pentru vreun studio, aceştia impun ca filmul să ruleze în maximum de săli posibile în acelaşi timp, nemailăsând loc nici unei alte noi producţii să-şi încerce norocul.

Puţinii aventurieri care se hotărăsc să-şi asume riscul – în ciuda tuturor semnalelor negative – descoperă mult prea târziu că nu e de ajuns să ai un produs foarte bun pe mână. Pentru ca un film să ajungă în marile capitale ale

lumii, el trebuie promovat, dar costurile sunt prohibitive: anunţuri pe o pagină întreagă în ziare şi reviste, recepţii, consilieri de presă, turnee de promovare, echipe din ce în ce mai scumpe, echipament de filmare din ce în ce mai sofisticat, din ce în ce mai puţini specialişti. Cea mai mare problemă: cineva care să difuzeze produsul finit.

Cu toate acestea, în fiecare an are loc acest pelerinaj dintr-un loc în altul; întâlniri fixate dinainte, Superclasa atentă la orice altceva, numai la ce se proiectează pe ecran nu, companii interesate să plătească o zecime din preţul corect numai ca să-i facă unui cineast „onoarea" de a-i prezenta opera la televizor, cererile exprese ca orice replică ce ar putea leza ideea de familie să fie refăcută, exigenţa unei noi editări, promisiunile (nu totdeauna onorate) că peste un an vor semna un contract dacă va fi schimbat complet scenariul şi reorientat către o temă anume.

Oamenii ascultă, acceptă – pentru că nu au de ales. Superclasa porunceşte în lume, are argumente dulci, voci suave, zâmbete delicate şi hotărâri definitive. Ea ştie totul. Ea acceptă sau respinge. Ea are puterea.

Iar puterea nu negociază cu nimeni, poate doar cu ea însăşi. Şi totuşi, nu e totul pierdut. În lumea ficţiunii, ca şi în lumea reală, există totdeauna un erou.

Iar Maureen priveşte mândră: eroul se află înaintea ochilor ei! Marea întâlnire care în sfârşit va avea loc peste două zile – după aproape trei ani de muncă, visuri, telefoane, drumuri la Los Angeles, cadouri, cereri către prietenii ei de la Banca Favorurilor, intervenţia unui fost iubit care-i fusese coleg la cursurile de cinematografie şi care considerase că era mult mai sigur să lucrezi la o revistă specializată decât să rişti să-ţi pierzi capul sau banii.

„O să vorbesc cu el", îi spusese fostul iubit. „Dar Javits nu depinde de nimeni, nici măcar de jurnaliştii care pot înălţa sau îngropa produsele lui. E deasupra tuturor acestor lucruri: ne-am gândit odată să facem un reportaj ca să descoperim cum se face că atâţia difuzori îi mănâncă

din palmă, dar niciun angajat de-al lui n-a vrut să stea de vorbă cu noi. Eu o să-i spun, dar nu pot să insist”.

A vorbit şi chiar l-a convins să vadă *Secretele din pivniţă*. A doua zi, a primit un telefon şi era anunţată că aveau să se întâlnească la Cannes.

Maureen nici n-a crâcnit – n-a îndrăznit să spună că ea se afla la doar zece minute cu taxiul de biroul lui Javits. Au stabilit o întâlnire în acest orăşel franţuzesc. Şi-a cumpărat un bilet de avion până la Paris, apoi a luat un tren care a făcut o zi întreagă până la destinaţie, i-a arătat foaia de rezervare unui recepţioner ciufut de la un hotel de mâna a cincea, s-a instalat într-o cameră single în care trebuia să sară peste valize când voia să se ducă la baie, a aranjat – tot cu fostul iubit – să obţină câteva invitaţii la câteva evenimente de categoria a doua: reclama la un nou tip de votcă sau lansarea unei noi colecţii de tricouri; era prea târziu să obţină intrarea la Palais des Festivals et des Congres.

Cheltuise mai mult decât îşi permitea, călătorise mai mult de douăzeci de ore fără pauză, dar avea cele zece minute ale ei.

Şi era sigură că până la urmă va ieşi cu un contract şi cu viitorul asigurat. Sigur, industria cinematografică trecea printr-o criză, şi ce dacă? Filmele (deşi mai puţine) nu continuau să aibă succes? Oraşele nu erau pline de afişe care anunţau premiere? Iar revistele cu celebrităţi despre ce scriu? Despre actori! Maureen ştia – mai bine zis, era convinsă – că moartea cinematografiei fusese decretată de multe ori, dar ea continua să supravieţuiască. „Cinematografia s-a dus” când a apărut televiziunea. „Cinematografia s-a dus” când au apărut centrele de închirieri de casete video. „Cinematografia s-a dus” când internetul a permis accesul site-urilor de piraterie. Dar cinematografia era acolo, pe străduţele micului oraş mediteraneean care-şi datora faima tocmai Festivalului.

Acum, totul era să profite de norocul care-i căzuse din cer.

Şi să accepte tot, absolut tot. Javits Wild e aici. Javits

îi văzuse deja filmul. Subiectul avea tot ce-i trebuia ca să aibă succes: explorările sexuale, voluntare sau impuse, erau în mare vogă în mass-media, din pricina mai multor cazuri cu ecou mondial. Era numai bun momentul pentru ca afişele pentru *Secretele din pivniţă* să fie expuse în reţeaua controlată de el.

Javits Wild, rebelul cu o cauză, omul care revoluţiona felul în care filmele ajungeau la marele public. Numai Robert Redford încercase ceva asemănător, cu Sundance Film Festival, organizat pentru cineaşti independenţi – dar după zeci de ani de eforturi Redford nu a reuşit să spargă uriaşa barieră care mişca sutele de milioane de dolari prin Statele Unite, Europa şi India. Javits Wild însă era un învingător.

Javits Wild, salvatorul cineaştilor, marele mit, aliatul minorităţilor, prietenul artiştilor, noul mecena care folosea un sistem inteligent (ei îi era complet necunoscut, ştia doar cât de eficient era) pentru a ajunge în toate sălile lumii.

Javits Wild o invitase la o întrevedere de zece minute, a doua zi. Asta voia să spună, pur şi simplu, că acceptase proiectul ei, iar acum totul nu era decât o chestiune de detaliu.

„Accept tot. Absolut tot", îşi repetă.

Bineînţeles că în zece minute Maureen nu va reuşi să spună absolut nimic – prin ce trecuse în timpul celor opt ani (adică un sfert din viaţa ei) în care se dedicase producţiei de film. Inutil să menţioneze că făcuse cursurile de cinematografie, regizase câteva reclame comerciale, făcuse două scurtmetraje călduros primite la cinematografele din provincie sau în cluburile alternative din New York. Sau că, pentru a lua milionul de dolari necesar unei producţii profesioniste, îşi ipotecase casa moştenită de la părinţi. Că aceasta era singura ei şansă, pentru că nu mai avea altă casă de ipotecat.

Urmărise cu atenţie cariera celorlalţi colegi şi prieteni de la curs, care după lupte aprige aleseseră lumea confortabilă a reclamelor comerciale – din ce în ce mai

prezente – sau cine ştie ce post obscur, dar sigur, într-una din multele companii care produceau seriale de televiziune. După ce micile ei lucrări fuseseră bine primite, a început să viseze mai sus, şi nu se mai putea întoarce înapoi.

Era convinsă că are o misiune: să transforme lumea într-una mai bună pentru generaţiile care vor veni. Să se alăture altora, aidoma ei, să arate că arta nu era numai un fel de divertisment, de amuzament pentru o societate pierdută. Să vorbească despre defectele celor care conduc lumea, să salveze copiii care acum mureau de foame în cine ştie ce loc din Africa. Să vorbească despre problemele mediului înconjurător. Să pună capăt nedreptăţii sociale.

Desigur, era un proiect ambiţios, dar era sigură că încăpăţânarea ei o s-o ajute să-l ducă la bun sfârşit. Pentru asta trebuia să-şi purifice sufletul, şi totdeauna recurgea la cele patru forţe care o călăuzeau: iubire, moarte, putere şi timp. Trebuie să iubim, fiindcă suntem iubiţi de Dumnezeu. Ne trebuie conştiinţa morţii, ca să înţelegem bine viaţa. Trebuie să luptăm ca să creştem – dar fără a cădea în capcana puterii astfel obţinute, fiindcă ştim că nu înseamnă nimic. Şi, în sfârşit, trebuie să acceptăm că suflerul nostru – chiar dacă e veşnic – este în acest moment prins în plasa timpului, cu avantajele şi limitele lui.

Era prinsă în plasa timpului, dar putea să facă ceea ce-i plăcea şi o entuziasma. Iar prin filmele ei va reuşi să-şi aducă contribuţia la lumea care părea că se dezintegrează în jurul ei, să schimbe realitatea, să-i preschimbe pe oameni.

Când a murit tatăl ei, după ce se plânsese toată viaţa că nu avusese şansa să facă ce-şi dorise cel mai mult, ea a înţeles ceva foarte important: transformările au loc tocmai în asemenea momente de criză.

Nu i-ar fi plăcut ca viaţa ei să se termine ca a lui. Nu i-ar fi plăcut să-i spună fiică-sii: „Am vrut, a fost o clipă în care am putut, dar n-am avut curajul să risc totul”. Când a primit moştenirea, a înţeles imediat că-i fusese dată pentru

un singur motiv: să o ajute să-şi împlinească destinul.

A acceptat provocarea. Spre deosebire de alte adolescente care nu-şi doreau decât să devină actriţe celebre, visul ei era să spună poveşti pe care generaţiile următoare să le poată încă vedea, să se bucure de ele şi să viseze. Marele ei exemplu era *Citizen Kane*: primul film al unui om de radio care a vrut să critice un puternic magnat al presei americane, un film clasic nu numai pentru subiectul lui, dar mai ales pentru că s-a luptat din greu, a inovat şi a creat pentru a depăşi problemele etice şi tehnice ale vremii. A fost de ajuns un simplu film pentru ca nimic să nu mai poată fi uitat. „Primul lui film".

Este posibil să reuşeşti chiar de la început. Chiar dacă autorul lui, Orson Welles, n-a mai făcut nimic la fel de bun. Chiar dacă el a fost dat uitării (aşa se întâmplă) şi e discutat doar la cursurile de cinema: mai mult ca sigur, în curând cineva avea să „redescopere" geniul lui. *Citizen Kane* n-a fost singura moştenire lăsată: Orson Welles a demonstrat că era de ajuns ca primul pas să fie excelent pentru a primi oferte toată viaţa.

O să profite de aceste oferte. Şi-a promis să nu uite niciodată greutăţile prin care trecuse, şi să facă din viaţa ei un mijloc de proslăvire a omului.

Şi, cum nu există decât un prim film, şi-a concentrat toate forţele, toate rugăciunile, toată energia emoţională într-un singur proiect. Spre deosebire de prietenii ei, care trăiau trimiţând scenarii, propuneri, idei şi ajungeau să lucreze la mai multe lucruri deodată fără a ajunge la un rezultat, Maureen s-a dedicat cu trup şi suflet filmului *Secretele din pivniţă*, povestea a cinci călugăriţe care cunosc un maniac sexual. În loc să încerce să-l convertească la mântuirea creştină, îşi dau seama că singurul dialog posibil este să accepte normele lumii lui aberante, şi se hotărăsc să-şi dăruiască trupurile pentru a-l face să înţeleagă măreţia lui Dumnezeu prin iubire.

Planul ei era simplu: actriţele de la Hollywood, oricât de celebre, dispar din distribuţii când ajung pe la 35 de ani. Mai apar o vreme în paginile revistelor cu vedete, sunt

văzute pe la licitaţii în scopuri caritabile, pe la marile petreceri, se asociază unor cauze umanitare, şi când îşi dau seama că nu li se mai acordă atenţie se căsătoresc, divorţează, creează scandaluri publice – pentru încă câteva luni sau săptămâni sau zile *de glorie*. *Or*, *în perioada asta* dintre şomaj şi dispariţia totală, banii nu mai au nicio importanţă: ar accepta orice ca să se vadă iar pe ecran.

Maureen a luat legătura cu femei care erau la mare căutare cu mai puţin de zece ani în urmă, iar acum simţeau cum le fuge pământul de sub picioare – aveau nevoie cu disperare să se întoarcă la viaţa lor de dinainte. Scenariul era bun; l-a trimis impresarilor, care cereau salarii absurde şi-i trânteau imediat un „nu” sec. Următorul pas a fost să se ducă la uşa fiecăreia; să spună că are deja banii pentru proiect, şi atunci toate au acceptat – dar cerând să se păstreze secretul faptului că primiseră să lucreze aproape gratis.

Într-o industrie ca aceea, era imposibil să porneşti gândind mediocru. Când şi când, în visele ei, apărea fantoma lui Orson Welles: „Încearcă imposibilul. Nu începe de jos, pentru că eşti deja jos. Urcă repede, înainte să ţi se ia scara. Dacă ţi-e frică, fă o rugăciune, dar mergi înainte”. Avea o povestire foarte bună, un casting de calitate şi ştia că ea trebuia să producă ceva care să fie primit de marile studiouri şi de distribuitori, fără să facă vreun rabat la calitate.

Era posibil şi obligatoriu ca arta şi comerţul să meargă mână în mână.

Restul nu mai conta: criticii adepţi ai masturbării mentale care adorau filme pe care nimeni nu le înţelegea, micile circuite alternative unde în fiecare seară acelaşi grupuşor de oameni ieşeau de la film şi colindau barurile până-n zori, fumând şi comentând o singură scenă (a cărei semnificaţie era probabil complet diferită de cea avută în vedere în momentul filmării); regizori care ţineau conferinţe, explicând ce trebuia să înţeleagă publicul; întâlniri ale sindicatelor care se plângeau că statul nu sprijinea cinematografia naţională. Manifeste în reviste

intelectuale, rod al unor reuniuni interminabile, în care apăreau acelaşi plângeri despre dezinteresul guvernului în a sprijini arta.

Câte o notiţă, ici şi colo, publicată în ziarele de mare tiraj şi în general citită doar de cei interesaţi sau de familia celui în cauză.

Cine schimbă lumea? Superclasa. Cei care *fac*. Cei care intervin în comportamentul, în inimile şi în mintea celui mai mare număr posibil de oameni.

De asta îl voia pe Javits. Voia un Oscar. Voia la Cannes.

Şi cum, pentru a obţine toate astea o abordare „democratică" era imposibilă – ceilalţi nu voiau decât să-şi dea cu părerea despre cel mai bun mod de a face ceva, fără a-şi asuma vreodată vreun risc –, ea a jucat pur şi simplu ultima carte. Şi-a făcut o echipă, a rescris luni întregi scenariul, i-a convins pe cei mai buni (şi necunoscuţi) regizori de platou, figuranţi, actori pentru rol secundar să i se alăture, aproape fără bani, promiţându-le în schimb că vor fi remarcaţi. Toţi rămâneau cu gura căscată când le vedeau pe primele cinci actriţe principale („bugetul trebuie să fie foarte, foarte mare!"), cereau salarii mari la început, dar până la urmă se lăsau convinşi că participarea la acel proiect avea să fie foarte importantă pentru CV-urile lor. Maureen credea mult în ideea ei şi entuziasmul ăsta părea să-i deschidă toate uşile.

Mai lipsea ultimul pas, cel decisiv. Nu este de ajuns ca un scriitor sau un muzician să facă ceva de calitate, important e şi ca opera să nu mucegăiască pe vreun raft ori în vreun sertar.

E nevoie de maximă vi-zi-bi-li-ta-te!

A trimis o copie unei singure persoane: Javits Wild. Şi-a pus în mişcare toate relaţiile. S-a umilit, dar a reuşit să avanseze. A fost ignorată, dar asta nu i-a micşorat curajul. A fost rău tratată, dată afară, dar a continuat să creadă că era posibil, fiindcă pusese fiecare picătură din sângele ei în ceea ce făcuse. Până şi fostul ei iubit a intrat în scenă, şi atunci Javits Wild a stabilit o întâlnire.

E cu ochii pe el la prânzul acela, gustând anticipat momentul pe care-l vor petrece împreună, peste două zile.

Deodată observă că rămâne paralizat, cu privirea pierdută în gol. Unul dintre prieteni se uită în spate, în jur, cu mâna sub haină. Celălalt scoate celularul şi începe să butoneze isteric.

S-o fi întâmplat ceva? Nu: cei care se află mai aproape îşi continuă conversaţia, beau, se bucură de încă una din zilele Festivalului, de petreceri, de soare şi de trupuri frumoase.

Unul dintre cei doi bărbaţi încearcă să-l ridice şi să-l sprijine ca să meargă, dar Javits nu poate face nicio mişcare. N-are ce să fie… A băut prea mult, probabil. Oboseală. Stres.

N-are cum… Venise de atât de departe, era aşa de aproape şi…

Din depărtare, se aude o sirenă. O fi poliţia, care deschide drum prin traficul veşnic congestionat pentru cine ştie ce personalitate importantă.

Unul dintre cei doi pune un braţ al lui Javits pe umărul lui, şi-l ia pe sus spre ieşire. Sirena se apropie. Celălalt tip, tot cu mâna sub haină, se uită în toate direcţiile. La un moment dat privirile li se întâlnesc.

Javits e dus pe sus de unul dintre prietenii lui, iar Maureen se întreabă cum reuşeşte cineva care pare aşa de fragil să care trupul acela uriaş fără niciun efort.

Sunetul sirenei se opreşte chiar în faţa cortului. În momentul acela Javits dispăruse deja împreună cu unul dintre prieteni, dar al doilea vine spre ea, tot cu mâna sub haină.

— Ce s-a întâmplat? întreabă speriată.

Anii de muncă cu actorii o învăţaseră că figura individului din faţa ei părea de piatră, ca aceea a unui asasin profesionist.

— Dumneata ştii ce s-a întâmplat – vocea are un accent pe care ea nu-l poate identifica.

— Am văzut că i s-a făcut rău. Ce s-a întâmplat?

Individul nu-şi *scoate* mâna din haină. În clipa asta,

Maureen are o idee care poate preschimba un mic incident într-o mare şansă.

— Pot să vă ajut? Pot merge până la el? Mâna pare să se relaxeze uşor, dar privirea îi scrutează fiecare mişcare.

— Vin cu dumneavoastră. Îl cunosc pe Javits Wild. Suntem prieteni.

A părut o veşnicie, dar n-a durat probabil decât o fracţiune de secundă până ce omul s-a întors şi a ieşit în fugă spre Croisette, fără să răspundă.

Maureen stă pe gânduri. De ce spusese că ea ştia ce se întâmplase? Şi de ce, dintr-odată, îşi pierduse orice interes pentru ea?

Ceilalţi meseni nu au observat absolut nimic – cu excepţia sunetului sirenei, pe care probabil l-au pus pe seama vreunui accident. Dar sirenele nu se potrivesc cu veselia, cu soarele, cu băutura, cu conversaţiile, cu femeile şi bărbaţii frumoşi, cu oamenii palizi şi cu cei bronzaţi. Sirenele aparţin altei lumi, unde există accidente, atacuri de inimă, dureri, crime. Sirenele nu le trezeau nici cel mai mic interes celor de acolo.

Maureen nu mai stă pe gânduri. Se întâmplase ceva cu Javits, iar asta era un dar al sorţii. Fuge spre uşă şi vede o ambulanţă mergând în viteză pe banda interzisă traficului, cu sirena urlând.

— E prietenul meu! îi spune unui bodyguard de la intrare. Unde a fost dus?

Omul îi dă numele unui spital. Fără a mai sta pe gânduri, Maureen dă fuga la un taxi. Peste zece minute, îşi dă seama că nu există taxiuri în oraş, cu excepţia celor chemate de portarii hotelurilor, contra unor bacşişuri grase. Cum nu are bani la ea, intră într-o pizzerie, se uită pe o hartă, şi află că trebuie să continue să alerge cel puţin o jumătate de oră.

Alergase toată viaţa, ce mai conta acum.

12: 53 P.M.

A3 ună ziua.

— Bună ziua, răspunde una dintre ele. Dar nu mai e ora douăsprezece.

Exact cum şi-a închipuit. Cinci fete care semănau cu ea. Toate machiate, cu picioare lungi, ocupate cu celularele şi cu SMS-urile lor.

N-au ce să-şi spună, pentru că se recunosc ca suflete gemene, care au trecut prin aceleaşi greutăţi, acceptând loviturile de K.O. Fără să crâcnească, înfruntând aceleaşi provocări. Toate vor să creadă că un vis nu are termen limită de împlinire, că viaţa se poate schimba de la o oră la alta, momentul potrivit le aşteaptă, le e pusă la încercare voinţa.

Probabil că toate se certaseră cu familia, care era sigură că fata va ajunge să se prostitueze.

Toate suiseră deja pe scenă, trecuseră prin experienţa agoniei şi extazului de a vedea publicul înaintea lor, ştiau că oamenii stăteau cu ochii aţintiţi asupra scenei, simţiseră electricitatea din aer şi aplauzele de la sfârşit. Toate îşi închipuiseră de sute de ori că vreun VIP se afla în sală, şi într-o bună zi or să fie căutate la cabină, după spectacol, cu ceva mai concret decât propuneri de a lua masa împreună, de a oferi numărul de telefon, ceva mai mult decât simple felicitări pentru extraordinara muncă depusă.

Toate acceptaseră deja trei-patru invitaţii, până ce au înţeles că asta nu ducea nicăieri, cel mult în patul unui bărbat de obicei cam bătrâior, puternic, dar interesat numai de cuceriri. Şi în general căsătorit, ca orice bărbat interesant.

Toate aveau un iubit tânăr, dar dacă cineva le întreba de starea civilă, spuneau: „Liberă şi fără obligaţii”. Toate credeau că ţin situaţia sub control. Toate auziseră de sute de ori că aveau talent, lipsea doar ocazia, şi iată, în faţa lor se afla persoana care avea să le transforme complet viaţa. Toate crezuseră asta de câteva ori. Toate căzuseră în capcana excesului de încredere şi se considerau stăpâne pe situaţie până a doua zi, când îşi dădeau seama că la numărul de telefon primit răspundea o secretară acră care

în ruptul capului nu le-ar fi făcut legătura cu şeful.

Toate ameninţaseră deja că vor spune tuturor că fuseseră înşelate, că vor vinde povestea ziarelor de scandal. Niciuna nu făcuse aşa ceva, fiindcă erau încă în faza lui „nu mă pot compromite în lumea artistică”.

Probabil că una sau două trecuseră şi prin încercarea din *Alice în Ţara Minunilor*, iar acum voiau să arate familiei că erau mai capabile decât se credea. Pesemne că familiile îşi văzuseră deja fiicele în reclamele, posterele sau afişele împrăştiate prin oraş şi, după scandalurile de la început, erau absolut convinse că soarta fetelor lor era una singură:

Strălucire şi *glamour*.

Toate şi-au spus că visul era posibil, că într-o zi li se va recunoaşte talentul, până ce au înţeles că nu există decât un singur cuvânt magic în această ramură: „Relaţii”.

Toate îşi oferiseră generos *book-urile* de prezentare imediat ce ajunseseră la Cannes. Acum stăteau cu ochii pe celular, frecventau locurile accesibile, încercau să intre în locurile inaccesibile, visau că cineva le va invita la petrecerea de la noapte, sau că li se va oferi premiul cel mare: covorul roşu de la Palais des Congres. Însă acesta era poate visul cel mai greu de realizat – atât de greu, că nici măcar nu şi-l şopteau lor înşişi, pentru ca sentimentele de respingere şi de frustrare să nu ajungă să le distrugă veselia pe care era musai s-o afişeze în fiecare clipă, chiar şi atunci când nu erau deloc mulţumite. Relaţii.

După nenumărate întâlniri greşite, vor reuşi să găsească până la urmă vreuna care să ducă undeva. De aceea erau acolo. Pentru că aveau relaţii, şi un producător din Noua Zeelandă le chemase. Niciuna nu întreba de ce; nu ştiau decât că trebuie să fie punctuale, fiindcă nimeni nu avea timp de pierdut, darămite oamenii din această industrie. Numai ele aveau timp berechet, cele cinci fete din sala de aşteptare, ocupate cu celularele sau cu revistele, trimiţând emoţionate SMS-uri ca să verifice dacă mai fuseseră invitate undeva în ziua aceea, încercând să vorbească cu prietenii, fără să uite să le spună că în clipa

aceea erau de fapt ocupate, aveau o întâlnire foarte importantă cu un producător de film.

Gabriela a fost a patra persoană chemată. A încercat să citească în ochii primelor trei ce anume se întâmplase înăuntru, fără să întrebe direct, dar toate erau… actriţe. Erau în stare să ascundă orice sentiment de bucurie sau de tristeţe. Se îndreptau hotărâte spre ieşire, le doreau celorlalte „succes” cu glas sigur, parcă ar fi spus: „Nu e cazul să mai aveţi emoţii fetelor, chiar nu mai e nimic de pierdut… Rolul este deja al meu”.

Unul din pereţii apartamentului era acoperit cu pânză neagră. Pe jos, cabluri electrice de tot felul, lumini acoperite cu o armătură de sârmă, unde montaseră un fel de umbrelă cu o pânză albă atârnând în faţă. Echipament de sunet, monitoare, o cameră video. Prin colţuri erau sticle cu apă minerală, valize de metal, trepieduri, foi de hârtie aruncate, un computer. Aşezată pe jos, o femeie cu ochelari, de vreo 35 de ani, tocmai îi răsfoia *book-ul*.

— Oribil, spune, fără s-o privească. Oribil.

Gabriela nu ştie ce să facă. Poate să pretindă că n-a auzit, să se ducă în colţul unde un grup de tehnicieni discută cu însufleţire în timp ce-şi aprind ţigară de la ţigară sau să rămână pur şi simplu pe loc.

— Urăsc chestiile-astea, continuă femeia.

— Eu sunt.

A fost imposibil să-şi ţină gura. Alergase o jumătate de Cannes, stătuse aproape două ore în sala de aşteptare, visase încă o dată că viaţa avea să i se schimbe pentru totdeauna (deşi deliruri ca acestea erau din ce în ce mai stăpânite, acum nu mai trăia cu aceeaşi intensitate momentul), şi nu mai avea nevoie de ceva care s-o deprime complet.

— Ştiu, răspunse femeia, fără a-şi lua ochii de la fotografii. Cred că au costat o avere. Sunt unii care trăiesc făcând *book-uh*, CV-uri, dau cursuri de teatru, mă rog, îşi câştigă banii din vanitatea unora ca dumneata.

— Dacă credeţi că e aşa oribil, de ce m-aţi chemat?

Pentru că avem nevoie de cineva oribil. Gabriela

râse. În sfârşit, femeia îşi ridică privirea şi o măsoară din cap până-n picioare.

— Mi-a plăcut cum te îmbraci. Urăsc femeile vulgare. Visul Gabrielei se întorcea. Inima începu să-i bată. Femeia îi întinde o hârtie.

— Du-te la punctul marcat. Apoi, întorcându-se spre echipă:

Stingeţi ţigările! Închideţi fereastra ca să nu intre zgomotul!

„Punctul marcat" era o cruce făcută cu bandă adezivă galbenă pe jos. În felul acesta luminile nu trebuiau rearanjate, camera nu trebuia mutată – actorul se afla în locul indicat de echipamentul tehnic.

— Am transpirat, e cald aici. Pot să merg la baie să-mi dau cu puţin fond de ten, să-mi refac un pic machiajul?

— De putut, sigur că poţi. Dar, când te întorci, n-o să mai fie timp să înregistrăm. Trebuie să dăm materialul ăsta înainte de a se întuneca.

Toate celelalte fete au pus probabil aceeaşi întrebare şi au obţinut acelaşi răspuns. Mai bine să nu mai piardă timpul – îşi scoate uşor un şerveţel din geantă şi-şi tamponează faţa, în timp ce porneşte spre marcaj.

Un asistent se duce în faţa camerei, iar Gabriela luptă cu timpul, încercând să citească măcar o dată, înainte, tot ce era scris pe jumătatea aceea de pagină.

Proba numărul 25, Gabriela Sherry, Agenţia Thompson.

„Douăzeci şi cinci?"

— Motor, spune femeia cu ochelari, încăperea rămase într-o linişte absolută.

— „Nu, nu cred că e adevărat ce-mi spui. Nimeni nu poate comite o crimă fără motiv".

— Încă o dată. Vorbeşti cu iubitul dumitale.

— „Nu. Nu cred că e adevărat ce-mi spui! Nimeni nu poate comite o crimă, aşa, fără niciun motiv".

— Cuvântul „aşa" nu e în text. Chiar crezi că scenaristul care a muncit luni de zile, nu s-a gândit să pună şi „aşa"? Nu cumva l-a eliminat fiindcă l-a găsit inutil,

superficial, fără rost?

Gabriela respiră adânc. Nu mai are nimic de pierdut, cu excepţia răbdării. Acum o să facă ce ştie ea mai bine – o să plece, o să meargă la plajă sau o să se întoarcă acasă ca să mai doarmă puţin. Trebuie să fie odihnită şi în formă la petrecerile de diseară.

Un straniu, delicios calm pune stăpânire pe ea. Dintr-odată se simte protejată, iubită, mulţumită că este vie. Nimeni n-o obligă să stea acolo, să îndure iar toate umilinţele alea. Pentru prima oară în toţi anii aceia, e conştientă de puterea ei, pe care credea că n-a avut-o niciodată.

— „Nu, nu cred ce-mi spui. Nimeni nu poate comite crime fără motiv”.

— Următoarea frază.

Ordinul nu mai era necesar. Gabriela continua oricum.

— „Mai bine mergem la un doctor. Cred că ai nevoie de ajutor”.

— „Nu”, dădu replica femeia cu ochelari, care juca rolul „iubitului”.

— „Bine. Nu mergem la doctor. Hai să ne plimbăm puţin, iar tu îmi vei spune ce anume se întâmplă. Eu te iubesc. Dacă pe lumea asta nimănui nu-i mai pasă de tine, mie-mi pasă”.

Frazele de pe foaie se terminaseră. Toţi rămăseseră tăcuţi. O ciudată forţă pusese stăpânire pe acea încăpere.

— Spune fetei care urmează că poate pleca – porunceşte femeia cu ochelari unuia dintre cei prezenţi.

O fi cu adevărat ce crede ea că este?

— Te duci la extremitatea din stânga a plajei unde se află portul de la capătul falezei Croisette, în faţă la Allee des Palmiers. Acolo te aşteaptă o ambarcaţiune fix la 1: 55 p.m., care te va duce la întâlnirea cu Mr. Gibson. Noi îi trimitem un video acum, dar lui îi place să cunoască personal oamenii cu care s-ar putea să lucreze.

Un zâmbet înfloreşte pe chipul Gabrielei.

— Am spus „s-ar putea”. N-am spus „va lucra” pur şi

simplu!

Dar zâmbetul tot nu dispare. Gibson!

1: 19 P.M.

w între inspectorul Savoy şi medicul legist, întinsă pe o masă de oţel inoxidabil, se află o tânără frumoasă de vreo 20 de ani, complet goală. E moartă.

— Sunteţi sigur?

Legistul se îndreaptă spre o chiuvetă, tot de inox, îşi scoate mănuşile de cauciuc, le aruncă la gunoi şi deschide robinetul.

— Absolut sigur. Nici urmă de droguri.

— Atunci, ce s-a întâmplat? O fată aşa de tânără să fi avut vreun atac de cord?

În sală nu se aude decât apa curgând.

„Pe ăştia nu-i duce capul decât la chestii absolut evidente: droguri, atac de cord, lucruri de-astea”.

Trage de timp cu spălatul mâinilor – puţin suspans nu strică în meseria asta. Îşi dă cu dezinfectant până sus pe braţe şi aruncă la gunoi toate materialele consumabile pe care le folosise la autopsie. Apoi se întoarce şi-i cere inspectorului să se uite atent la trupul fetei, de sus până jos.

— În amănunţime, fără niciun fel de pudoare; detaliile fac parte din profesia dumneavoastră.

Savoy examinează cu grijă întreg cadavrul. La un moment dat întinde mâna vrând să ridice un braţ, dar legistul îl opreşte.

— Nu trebuie s-o atingeţi.

Privirea lui Savoy se plimbă peste trupul fetei. În acel moment ştia câteva lucruri despre ea – Olivia Martins, fată a unor portughezi, iubita unui tânăr fără vreo profesie anume, obişnuit al nopţilor de la Cannes, interogat în clipa aceea undeva departe de acel loc. Un judecător autorizase percheziţia în apartamentul tânărului, unde găsiseră mici flacoane cu THC (tetrahidrocarbinol, principalul compus halucinogen al marijuanei, care în zilele noastre poate fi

ingerat într-un amestec cu ulei de susan, ca să nu lase miros în jur şi să aibă un efect mult mai puternic decât absorbţia prin fum). Şase pliculeţe cu câte un gram de cocaină fiecare. Urme de sânge pe un cearşaf care a fost deja trimis la laborator. Cel mult un mic traficant, un pârlit. Cunoscut al poliţiei, cu una, două condamnări la activ, dar fără să fi fost acuzat vreodată de violenţă fizică.

Olivia era frumoasă, chiar şi moartă. Sprâncene groase, aer copilăresc, sâni... „Nu trebuie să mă gândesc la asta. Sunt un profesionist".

— Nu văd absolut nimic.

Legistul zâmbeşte – iar purtarea asta arogantă îl irită oarecum pe Savoy – şi îi arată o urmă roşie, mică, imperceptibilă între umărul stâng şi gâtul fetei.

Imediat, îi mai arată o urmă asemănătoare, pe partea dreaptă a torsului, între două coaste.

— Aş putea începe să vă descriu detaliile tehnice, cum ar fi obstrucţia venei jugulare şi a arterei carotide, în acelaşi timp în care o forţă egală era aplicată asupra unui anumit fascicul de nervi, dar cu o asemenea precizie încât a produs paralizia completă a părţii superioare a corpului...

Savoy nu răspunde. Legistul înţelege că nu e momentul să-şi etaleze cunoştinţele, nici să glumească cu o asemenea situaţie. Îşi plânge de milă: avea de-a face cu moartea în fiecare zi, trăia înconjurat de cadavre şi de oameni mohorâţi, copiii lui nu vorbeau niciodată despre profesia tatălui lor, niciodată nu intervenea în discuţie la petreceri, pentru că oamenii detestă să vorbească despre teme pe care le consideră macabre. Încă o dată se întrebă dacă nu cumva greşise când şi-a ales profesia.

— Adică: a murit prin strangulare.

Savoy continuă să tacă. Mintea îi lucrează cu mare viteză: strangulare în plină stradă, pe Croisette, ziua în amiaza mare? Părinţii fuseseră interogaţi, fata plecase de acasă cu marfa – ilegală, desigur, fiindcă vânzătorii ambulanţi nu plăteau impozite, aşa că li se interzicea să vândă.

„Dar asta n-are nicio legătură cu problema noastră”.

— Totuşi, e ceva ciudat aici. La o strangulare normală, urmele apar pe cele două părţi laterale, lângă umeri, adică scena clasică în care cineva apucă gâtul victimei în timp ce aceasta se zbate ca să scape. În cazul acesta, numai o mână, mai bine zis un singur deget a oprit sângele să ajungă la creier, în timp ce alt deget acţiona în aşa fel încât să paralizeze corpul, incapabil de vreo reacţie. O tehnică ultrasofisticată, o cunoaştere perfectă a organismului omului.

— Ar fi posibil ca ea să fi fost omorâtă în altă parte şi adusă pe banca unde am găsit-o?

— Dacă s-ar fi întâmplat asta, asasinul ar fi lăsat şi alte urme pe corpul fetei, târând-o dintr-un loc în altul. A fost primul lucru pe care l-am cercetat, luând în calcul posibilitatea de a fi fost ucisă de o singură persoană. Apoi, fiindcă n-am găsit nimic, am căutat urme de mâini pe braţele şi picioarele fetei, în eventualitatea că ar fi fost mai mulţi criminali. Nimic. În plus, fără a intra prea mult în detalii tehnice, există anumite lucruri care se petrec în clipa morţii şi care lasă urme. Ca urina de pildă…

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că fata a fost ucisă în locul unde a fost găsită. Că, după urma degetelor, numai o persoană a participat la crimă. Că-l cunoştea pe criminal, fiindcă nimeni n-a văzut-o încercând să fugă. Că el a stat aşezat în stânga ei. Că trebuie să fi fost antrenat special pentru aşa ceva, cu mare experienţă în artele marţiale.

Savoy mulţumeşte dând scurt din cap şi se îndreaptă repede spre ieşire. Pe drum, telefonează la comisariat, unde era interogat băiatul.

— Lăsaţi povestea cu drogurile – le spune el. Aveţi de-a face cu un asasin profesionist. Încercaţi să aflaţi ce şi cât ştie el despre artele marţiale. Vin şi eu imediat acolo.

— Nu, răspunde o voce de la capătul firului. Du-te direct la spital. Cred că avem altă problemă.

1: 28 P.M.

— escăruşul zbura pe deasupra unei plaje din Golf, când văzu un şoarece. Coborî din cer şi-l întrebă pe rozător:

— Unde-ţi sunt aripile?

Fiecare vietate vorbeşte o limbă a ei, aşa că şoarecele n-a înţeles ce-i spunea; dar a observat că dihonia din faţa lui avea două chestii ciudate şi mari care-i ieşeau din trup pe de lături.

„Trebuie să fie vreo boală", gândi şoarecul.

Pescăruşul şi-a dat seama că şoarecele privea fix la aripile lui:

— Sărăcuţul. A fost atacat de monştri care l-au lăsat surd şi i-au furat aripile.

Plin de milă, l-a luat uşor în cioc şi l-a plimbat pe sus. „Măcar aşa să-şi mai aline dorul", îşi zicea pescăruşul în timp ce zburau. Apoi, cu multă grijă, l-a lăsat jos.

Şoarecele a fost, luni în şir, o fiinţă foarte nefericită: cunoscuse înălţimile, văzuse o lume vastă, frumoasă.

Dar încet, încet s-a obişnuit iar să fie un simplu şoarece, şi a crezut că minunea care se întâmplase în viaţa lui nu fusese decât un vis.

Era o poveste din copilăria lui. Dar acum el se află în cer: poate vedea marea albastru-turcoaz, iahturile de lux, oamenii care par furnici acolo jos, corturile de pe plajă, dealurile, orizontul din stânga, după care se găseau Africa şi toate problemele lui.

Pământul se apropie cu repeziciune. „Ori de câte ori poţi, trebuie să priveşti oamenii de sus", se gândeşte el. „Numai aşa înţelegem adevărata lor dimensiune şi micime".

Ewa pare plictisită sau nervoasă. Hamid n-a ştiut niciodată ce-i trecea cu adevărat prin cap nevestei lui, deşi erau împreună de peste doi ani. Dar, deşi Cannes însemna un sacrificiu pentru toţi, nu poate pleca acum din oraş înainte de data stabilită; ea trebuia să se fi obişnuit deja cu toate astea, fiindcă viaţa fostului ei soţ nu părea aşa de deosebită de a lui: mesele la care e obligat să participe,

evenimentele pe care trebuie să le organizeze, mutările interminabile dintr-o ţară în alta, de pe un continent pe altul, cu o altă limbă.

„Aşa a fost mereu, sau… te pomeneşti că… nu mă mai iubeşte ca înainte?”

Gând interzis. Concentraţi-vă asupra altor lucruri, vă rog.

Zgomotul motorului nu permite conversaţii, doar dacă folosesc căştile cu microfon. Ewa nici nu le-a scos din suportul din scaunul ei; chiar dacă el i-ar fi cerut să-şi pună căştile ca să-i spună pentru a mia oară că era femeia cea mai importantă din viaţa lui, că o să facă tot posibilul să aibă o săptămână de vis la primul ei Festival, tot nu era posibil. Din pricina sistemului de sunet de la bord, discuţia era totdeauna ascultată de pilot – iar Ewa detestă demonstraţiile de afecţiune în public.

Iată-i aici, în bolul acela de sticlă care aproape că a ajuns pe pistă. Se zăreşte deja imensul automobil alb, un May-bach, modelul cel mai sofisticat şi mai scump din lume. Mai exclusivist decât Rolls-Royce-ul. Curând aveau să stea comod în interiorul lui, cu o muzică relaxantă, o consolă cu şampanie la gheaţă şi cea mai bună apă minerală din lume.

Se uită la ceasul lui de platină, serie limitată, cu certificat, unul dintre primele modele produse într-o mică fabrică din Schaffhausen. Spre deosebire de femei, care pot cheltui averi întregi pe briliante, ceasul este singura bijuterie permisă unui bărbat de bun gust, şi numai adevăraţii cunoscători preţuiau valoarea acelui model care *apărea* atât de rar în revistele de lux.

Dar asta e o atitudine cu adevărat sofisticată: să ştii ce *obiect e mai bun*, deşi ceilalţi nici n-au auzit vorbindu-se de el.

Şi să faci tot ce e mai bun pe lume, în timp ce ceilalţi îşi pierd o groază de timp criticându-te.

Era aproape două, trebuia să vorbească cu brokerul lui de la New York înaintea deschiderii sesiunii de la Bursa de Valori. Când o să ajungă, o să dea un telefon – numai un

telefon – cu instrucţiunile din ziua aceea. Să câştigi bani „la cazino” – cum numea el fondurile de investiţii – nu era sportul lui preferat; dar trebuia să se prefacă atent la ce făceau reprezentanţii şi inginerii lui financiari. Se bucurau *de protecţia*, *sprijinul şi vigilenţa şeicului*, *dar* chiar şi aşa era important să arate că era la curent cu ce se întâmpla.

Două telefoane şi nicio instrucţiune anume de cumpărare sau vânzare de acţiuni. Pentru că energia lui se concentrase asupra a altceva; în după-amiaza aceea două actriţe – una importantă, cealaltă necunoscută – aveau să expună modelele lui pe covorul roşu. Desigur, are asistenţi care se pot ocupa de tot, dar îi place să fie implicat personal, fie şi pentru a-şi reaminti mereu că fiecare amănunt este important, că n-a pierdut legătura cu baza pe care şi-a construit imperiul. În afară de asta, vrea să-şi petreacă restul timpului în Franţa, încercând să profite cât mai mult de compania Ewei, prezentând-o unor persoane interesante, plimbându-se pe plajă, luând singuri prânzul într-un restaurant necunoscut în vreun orăşel din împrejurimi, plimbându-se de mână prin viile care se zăresc la orizont, acolo jos.

Totdeauna s-a considerat incapabil să facă o pasiune pentru altceva în afară de munca lui, deşi lista lui de cuceriri arăta o serie demnă de invidiat de relaţii cu femei încă şi mai de invidiat. Când a apărut Ewa, a devenit alt om: doi ani împreună, şi iubirea lui era mai puternică, mai arzătoare ca oricând, îndrăgostit.

El, Hamid Hussein, unul dintre creatorii de modă cei mai faimoşi de pe planetă, faţa vizibilă a unui imens conglomerat internaţional de lux şi *glamour*. El, care luptase împotriva a tot şi toate, înfruntase prejudecăţile – venea din Orientul Apropiat şi avea o religie diferită folosise înţelepciunea ancestrală a tribului său pentru a putea supravieţui, a învăţa şi a ajunge în vârful lumii. Contrar a ceea ce îşi închipuiau despre el, nu venea dintr-o familie bogată, scăldată în petrol. Tatăl lui fusese negustor de stofe, şi într-o bună zi intrase în graţiile unui şeic numai pentru că refuzase să se supună unui ordin.

Când şovăia în luarea vreunei hotărâri, îi plăcea să-şi amintească de exemplul pe care-l primise în adolescenţă: să spui „nu” puternicilor, chiar dacă rişti enorm. Aproape mereu făcuse mişcarea corectă. Şi, în puţinele ocazii când făcuse un pas greşit, a văzut că urmările nu erau aşa de grave cum îşi imaginase.

Tatăl lui. Care n-a putut niciodată să asiste la succesul fiului său. Tatăl lui, care atunci când şeicul a început să cumpere teren după teren în acea parte a deşertului, ca să poată construi unul dintre cele mai moderne oraşe din lume, a avut curajul să-i spună unuia dintre trimişi:

„Nu vând. Familia mea stă aici de secole. Aici ne-am îngropat morţii. Aici am învăţat să supravieţuim sub furtuni şi invazii. Nu se vinde locul pe care Dumnezeu ţi l-a dat ca să-l îngrijeşti pe lumea asta”.

Povestea i se învârteşte prin minte.

Trimişii au mărit oferta de preţ. N-au avut succes, s-au întors iritaţi şi hotărâţi să facă totul ca să-l scoată pe omul acela de acolo. Şeicul începea să-şi piardă răbdarea – voia să înceapă imediat proiectul, avea planuri mari, preţul petrolului avea să crească pe piaţa internaţională, banii trebuiau folosiţi înainte ca rezervele să se sfârşească şi să fie imposibil să creeze o infrastructură atractivă pentru investiţiile străine.

Numai că bătrânul Hussein continua să refuze orice ofertă pentru proprietatea lui. Până ce într-o zi şeicul s-a hotărât să vină să vorbească personal cu el.

Pot să-ţi ofer tot ce-ţi doreşti, îi zise vânzătorului de stofe.

Atunci daţi-i o educaţie bună băiatului meu. El are deja 16 ani, iar aici nu avem nicio perspectivă.

— Şi, în schimb, dumneata îmi vinzi casa.

S-a lăsat o linişte interminabilă până ce l-a auzit pe tatăl lui spunând, privindu-l ţintă pe şeic, ceva ce niciodată n-ar fi crezut că va auzi.

— Înălţimea Voastră are obligaţia să-i educe pe supuşii săi. Eu nu pot să cumpăr viitorul familiei mele

vânzându-i trecutul.

Îşi aminteşte că a văzut o tristeţe imensă în privirea lui, când a continuat:

— Dacă fiul meu o să aibă măcar o şansă în viaţă, accept oferta voastră.

Şeicul a plecat fără o vorbă. A doua zi, a cerut să-i fie trimis băiatul negustorului ca să stea de vorbă cu el. A ajuns la palatul construit lângă vechiul port, după ce trecuse pe străzi închise, printre macarale metalice uriaşe, pe lângă oameni care munceau fără zăbavă, prin cartiere întregi în curs de demolare.

Şeicul trecu direct la subiect:

Ştii că vreau să cumpăr casa tatălui tău. A mai rămas foarte puţin petrol în subsolul ţării noastre şi, înainte ca puţurile să-şi dea ultima suflare, trebuie să scăpăm de dependenţa asta şi să găsim alte căi. Vom arăta lumii că suntem în stare să vindem nu numai petrol, ci şi servicii. Dar, pentru a face primii paşi, trebuie să facem câteva reforme importante, cum ar fi să construim un aeroport modern. Avem nevoie de terenuri pentru ca străinii să-şi poată construi clădirile lor – visul meu e cinstit, intenţiile mele sunt bune. Vom avea nevoie de oameni educaţi în lumea finanţelor, iar tu ai auzit ce am vorbit cu tatăl tău.

Hamid a încercat să-şi ascundă frica; erau mai mult de zece persoane care asistau la audienţă. Dar sufletul lui avea câte un răspuns pregătit pentru fiecare întrebare.

— Ce vrei să faci?

— Să studiez în domeniul haute couture.

Cei prezenţi au schimbat priviri între ei. Poate că nu ştia prea bine ce spune.

— Să studiez haute couture. Mare parte din stofele şi materialele pe care le cumpără tata sunt vândute străinilor care obţin profit de o sută de ori mai mare când le transformă în haine de lux. Sunt sigur că putem face şi noi asta aici. Sunt convins că moda va fi una din căile de a sfărâma prejudecăţile pe care restul lumii le are despre noi. Dacă vor înţelege că nu ne îmbrăcăm ca barbarii, ne vor accepta mai uşor.

Acum se auzi un murmur printre curteni. Vorbea despre haine? Păi asta era treaba occidentalilor, mult mai preocupaţi cu ce se vedea pe dinafară decât să observe ce era înăuntrul unui om.

— Pe de altă parte, preţul plătit de tatăl meu e foarte mare. Eu prefer să rămână cu casa. Eu voi lucra cu stofele pe care le am şi, dacă o vrea Dumnezeu Cel Milostiv, îmi voi împlini visul. La fel ca înălţimea Voastră, şi eu ştiu unde vreau să ajung.

Curtea asculta, uimită, vorbele unui băieţandru care-l sfida pe marele lider al regiunii şi refuza să îndeplinească dorinţa propriului părinte. Dar şeicul zâmbea când el termină ce avea de spus.

— Unde se studiază haute couture?

— În Franţa. În Italia. Lucrând cu maeştrii. De fapt, există câteva universităţi, dar nimic nu poate înlocui experienţa. E foarte greu, dar dacă Dumnezeu Prea Milostivul o vrea, o să reuşesc.

Şeicul i-a cerut să revină pe înserat. Hamid s-a plimbat prin port, a vizitat *bazarul*, s-a minunat de culori, de stofe, de broderii – adora fiecare ocazie de a vedea totul. Îşi închipui că tot ce vedea avea să fie distrus în curând, şi s-a întristat pentru că o mare parte din trecut, din tradiţie, se va pierde. Oare e posibil să opreşti progresul? Era inteligent să împiedici dezvoltarea unei naţiuni? îşi aminti de multele nopţi albe petrecute desenând la lumina lumânării, reproducând modelele folosite de beduini, fiindcă se temea că până şi costumele tribale vor fi distruse de macarale şi de investiţiile străine:

La ora indicată, s-a întors la palat. Erau şi mai mulţi oameni în jurul guvernatorului.

— Am luat două hotărâri, spuse şeicul. Prima: voi suporta cheltuielile tale timp de un an. Cred că avem destui băieţi interesaţi de finanţe, dar niciunul nu a venit până azi la mine ca să-mi spună că îl interesează croitoria de lux. Mi se pare o nebunie, dar toţi spun că şi eu sunt nebun cu visurile mele, şi cu toate astea iată unde am ajuns cu ele. Aşa că nu pot să-mi dezmint propriul

exemplu. Pe de altă parte, niciun consilier de-al meu nu are vreo legătură cu persoanele la care te-ai referit, aşa că îţi voi plăti o sumă lunară pentru a nu fi obligat să cerşeşti pe stradă. Când te vei întoarce, vei fi ca un învingător; tu reprezinţi meleagurile noastre, iar oamenii trebuie să înţeleagă să ne respecte cultura. Înainte de a pleca, va trebui să înveţi limba ţărilor unde vei merge. Care sunt?

— Engleza, franceza, italiana. Mulţumesc mult pentru generozitate, dar dorinţa tatii…

Şeicul îi făcu semn să tacă.

— Iar a doua hotărâre a mea este următoarea. Casa tatălui tău va rămâne unde este. În visurile mele, apare înconjurată de zgârie-nori, soarele nu va mai putea intra pe ferestre, iar el se va muta în cele din urmă. Dar casa va fi păstrată acolo pentru totdeauna. În viitor, oamenii îşi vor aminti de mine şi vor spune: *„A fost un om mare, fiindcă a schimbat o ţară întreagă. Şi a fost drept, pentru că a respectat dreptul unui vânzător de stofe”*.

Elicopterul aterizează la capătul pistei, iar amintirile sunt lăsate deoparte. Hamid coboară primul, şi-i întinde mâna Ewei ca s-o ajute. Îi atinge pielea, priveşte mândru spre femeia blondă, îmbrăcată toată în alb, cu hainele iracliind de soarele ce strălucea în juru-le, cu cealaltă mână ţinând pălăria discretă şi frumoasă, de un bej deschis. Merg printre rândurile de iahturi ancorate pe cele două laturi, spre maşina care îi aşteaptă; şoferul a deschis deja portiera.

O prinde de mână şi-i şopteşte la ureche:

— Sper că ţi-a plăcut prânzul. Sunt mari colecţionari de artă. Iar faptul că au pus la dispoziţia invitaţilor un elicopter e un gest foarte generos din partea lor.

— A fost superb.

Dar Ewa voia de fapt să spună: „A fost oribil. Şi, pe deasupra, sunt speriată. Am primit un mesaj pe mobil, ştiu cine l-a trimis, dar nu pot identifica numărul”.

Urcă în maşina uriaşă care era doar pentru două persoane; restul era un spaţiu gol. Aerul condiţionat este la temperatura ideală, muzica e perfectă pentru momentul

respectiv – niciun zgomot de afară nu pătrunde în habitaclul perfect izolat. Se aşază în confortabilul fotoliu de piele, întinde mâna spre consola de lemn şi o întreabă pe Ewa dacă doreşte puţină şampanie rece. Nu, o apă minerală doar.

— Ieri l-am văzut pe fostul tău soţ la barul hotelului, înainte de a veni la cină.

— Imposibil. Nu are afaceri la Cannes.

Ar fi vrut să spună: „Se poate, am primit şi eu un SMS. Mai bine luăm primul avion şi plecăm imediat de aici”.

— Sunt sigur.

Hamid îşi dă seama că soţia lui nu prea are chef de vorbă. Fusese educat în respectul murnităţii celor pe care-i iubea, aşa că încearcă să se gândească la altceva.

Se scuză şi dă un telefon absolut necesar la agentul lui din New York. Ascultă răbdător două, trei fraze, dar întrerupe în mod *delicat ştirile despre* tendinţa pieţei. N-a durat decât două minute.

Mai formează un număr – al regizorului pe care-l alesese pentru primul lui film. Acela era în drum spre vasul unde urma să se întâlnească cu Celebritatea – da, fata trecuse selecţia şi trebuia să vină şi ea pe la două.

Se întoarce iar spre Ewa; dar ea tot nu paresăaaibăahef de vorbă, cu privirea distantă, pierdută dincolo de geamurile limuzinei. O fi îngrijorată pentru că avea puţin timp la dispoziţie odată ajunşi la hotel: o să fie nevoie să se schimbe foarte repede şi să meargă la o paradă a modei, nu prea importantă, a unei creatoare belgiene. Trebuie să vadă cu ochii lui un fotomodel african, Jasmine, despre care consilierii lui spuneau că avea chipul ideal pentru viitoarea lui colecţie.

Voia să ştie cum o să suporte fata presiunea unui eveniment la Cannes. Dacă totul mergea cum trebuie, va fi una dintre principalele lui stele la săptămâna Modei de la Paris, fixată în octombrie.

Ewa stă privind fix pe fereastra maşinii, privirea goală nu percepe absolut nimic din ce se vede afară. Îl

cunoaşte bine pe bărbatul elegant, cu gesturi atât de blânde, creativ, bătăios, aşezat acum lângă ea. Ştia că o doreşte cum niciodată n-a mai fost dorită o femeie de un bărbat, la fel cum o dorea cel pe care-l părăsise. Se poate bizui pe el, deşi e tot timpul înconjurat de femeile cele mai frumoase din lume. Are lângă ea un om cinstit, muncitor, îndrăzneţ, care înfruntase o mulţime de provocări ca să ajungă să aibă limuzina aceea şi să-i poată oferi o cupă de şampanie sau un pahar de cristal pur cu apa minerală preferată.

Puternic, în stare s-o apere de orice pericol, cu excepţia unuia, cel mai teribil dintre toate.

Fostul ei soţ.

Nu vrea să-l îngrijoreze, deşi îi vine să recitească mesajul pe care-l ştie deja pe dinafară: „Am distrus o lume pentru tine, Katiuşa”.

Nu pricepe ce vrea să spună. Dar nimeni de pe faţa pământului nu i-ar mai spune pe numele ăsta.

Se învăţase să-l iubească pe Hamid, deşi detestă viaţa pe care o duce, petrecerile, prietenii lui. Nu ştie dacă a reuşit – sunt clipe în care intră într-o depresie atât de profundă încât o bântuie gândul sinuciderii. Nu ştie decât că el a fost salvarea ei într-un moment în care se considera pierdută pe vecie, incapabilă să iasă din capcana căsătoriei ei.

Cu mulţi ani în urmă, se îndrăgostise de un înger. Un bărbat care avusese o copilărie tristă, fusese încorporat în armata sovietică şi luptase într-un război absurd în Afghanistan, se întorsese într-o ţară aflată în colaps, dar reuşise să depăşească toate greutăţile. A început să muncească din greu, s-a confruntat cu probleme uriaşe ca să reuşească să obţină împrumuturi de la indivizi periculoşi, nu dormise nopţi întregi gândindu-se cum să înapoieze banii, a suportat fără să crâcnească toată corupţia sistemului, ori de câte ori trebuia să miruiască vreun funcţionar din guvern ca să obţină o nouă licenţă, pentru o nouă investiţie care avea să îmbunătăţească şi viaţa poporului lui. Era idealist şi iubitor. Ziua, era un lider

impecabil, fiindcă viaţa îl educase iar serviciul militar îl făcuse să înţeleagă sistemul ierarhiei. Noaptea, o îmbrăţişa strâns şi-i cerea să-l apere, să-l îndrume, să se roage pentru ca totul să meargă bine, să reuşească să scape din nenumăratele capcane care-i apăreau zilnic în cale.

Ewa îl mângâia pe cap, îl asigura că totul e bine, că era un om bun şi Dumnezeu îi răsplăteşte totdeauna pe cei drepţi.

Încet, încet, greutăţile au început să lase locul ocaziilor. Mica firmă pe care o crease – aproape că-i implorase pe parteneri să semneze contracte – a început să crească, fiindcă era unul dintre puţinii care investiseră într-o afacere considerată fără viitor într-o ţară care suferea din cauza sistemelor de comunicaţii învechite. S-a schimbat guvernul şi corupţia s-a micşorat. Banii au început să intre – puţini la început, apoi mulţi, din ce în ce mai mulţi. Dar ei doi nu au uitat niciodată greutăţile prin care trecuseră, şi niciodată nu risipeau banii; au făcut donaţii pentru organizaţii de caritate şi pentru asociaţii ale foştilor combatanţi, trăiau fără prea mare lux, visând la ziua în care aveau să lase totul ca să trăiască într-o casă, departe de lume. Atunci aveau să uite că fuseseră obligaţi să trăiască alături de oameni de nimic, lipsiţi de demnitate. Îşi petreceau mare parte din timp prin aeroporturi, avioane şi hoteluri, munceau optsprezece ore pe zi, şi ani la rând nu şi-au putut lua o lună de concediu.

Aveau acelaşi vis: o să vină şi clipa în care toată nebunia aia va fi o amintire depărtată. Cicatricele lăsate de acele vremuri vor fi medalii dintr-o luptă dusă în numele credinţei şi al visurilor. La urma urmei, omul – aşa credea atunci – se născuse ca să iubească şi să fie alături de persoana iubită.

Lucrurile începuseră să se schimbe. Acum nu mai cerşeau contracte, ele începuseră să apară pe nepusă masă. O revistă de afaceri importantă a publicat un material de prima pagină cu soţul ei, şi de atunci înalta societate din acel oraş a început să trimită invitaţii pentru

petreceri şi evenimente. Erau trataţi ca nişte regi, iar banii veneau în cantităţi din ce în ce mai mari.

Au fost nevoiţi să se adapteze noilor vremuri: au cumpărat o casă frumoasă la Moscova, aveau tot confortul. Foştii asociaţi ai soţului – care la început îi împrumutaseră *bani, returnaţi până ia ultimui bănuţ „cu* nişte dobânzi exorbitante – au ajuns la puşcărie pentru motive pe care ea nu le cunoştea şi nu voia să le cunoască. De atunci, Igor era însoţit de bodyguarzi; la început doar doi, veterani de război şi prieteni de pe vremea luptelor din Afghanistan. A mai angajat câţiva când mica lor firmă s-a transformat într-o uriaşă companie multinaţională, cu filiale în afara ţării, prezentă pe şase fuse orare diferite, cu investiţii din ce în ce mai mari şi mai diversificate.

Ewa îşi trecea zilele prin malluri sau la ceaiuri cu prietenele, discutând mereu despre aceleaşi lucruri. Igor voia mai mult.

Mereu mai mult, ceea ce nu era de mirare; în fond, ajunsese acolo numai datorită ambiţiei şi muncii lui neobosite. Când îl întreba dacă nu ajunseseră mult mai departe decât îşi propuseseră şi dacă n-ar fi momentul să lase totul pentru a-şi realiza visul de a trăi doar iubindu-se, el mai cerea un pic de răgaz. De atunci a început să bea. Într-o noapte, după o cină prelungită cu prietenii, udată cu votcă şi vin, a făcut o criză de nervi imediat ce au ajuns acasă. I-a spus că nu mai suporta viaţa aceea vană, că trebuia să facă ceva sau ajungea la balamuc.

Igor o întrebă dacă nu-i era de ajuns tot ce avea.

— Mi-e prea de-ajuns. Tocmai asta e problema: eu sunt mulţumită, tu nu. Şi niciodată n-o să fii. Eşti nesigur, ţi-e frică să nu pierzi tot ce ai, nu ştii să te retragi dintr-o luptă câştigată. O să te autodistrugi. Tu omori căsnicia noastră şi-mi omori dragostea.

Nu era prima oară când vorbea aşa cu soţul ei; totdeauna fuseseră sinceri unul cu celălalt, dar ea simţea că ajunsese la capătul puterilor. Se săturase de shopping, de ieşiri cu prietenele, ura emisiunile la care se uita în timp ce-l aştepta de la lucru.

— Nu spune asta. Nu spune că omor dragostea noastră, îţi promit că foarte curând vom lăsa totul în urmă, ai un pic de răbdare. Poate ar fi bine să faci şi tu ceva, îmi dau seama că duci o viaţă infernală.

Cel puţin recunoştea.

— Ce ţi-ar plăcea să faci?

Da, poate că ar fi o soluţie.

— Să lucrez în domeniul modei. Totdeauna am visat la aşa ceva.

Soţul îi satisfăcu imediat dorinţa. Săptămâna următoare apăru cu cheile unui magazin situat într-unul din cele mai bune centre comerciale din Moscova. Ewa era entuziasmată – viaţa ei acum căpăta un nou sens, lungile zile şi nopţi de aşteptare se vor termina pentru totdeauna. A împrumutat bani. Igor a investit cât să poată avea o afacere de succes.

Banchetele şi petrecerile – unde se simţea totdeauna stingheră – aveau un nou farmec; cu relaţiile pe care şi le-au făcut, în numai doi ani conducea una dintre cele mai râvnite case de modă din Moscova. Deşi avea un cont comun cu soţul ei, iar el n-o întreba niciodată cât cheltuia, ea a hotărât să-i înapoieze toţi banii pe care-i împrumutase de la el. A început să călătorească singură, în căutare de modele şi mărci noi. Şi-a angajat oameni, a început să înveţe contabilitate şi a devenit – spre propria mirare – o excelentă femeie de afaceri.

Igor o învăţase tot. Igor era marele ei model, exemplul de urmat.

Şi tocmai când totul mergea ca pe roate, când viaţa ei a căpătat un nou sens, Îngerul Luminii care-i lumina calea a început să dea semne de dezechilibru.

Se aflau într-un restaurant din Irkutk, după ce-şi petrecuseră weekendul într-un sat de pescari de pe malul lacului Baikal. În momentul acela compania avea două avioane şi un elicopter, aşa că puteau călători oricât de departe şi lunea se puteau întoarce ca să ia totul de la început. Niciunul nu se plângea că petreceau prea puţin timp împreună, dar era evident că anii cei mulţi de luptă

cu greutăţile începeau să lase urme.

Ştiau că dragostea era mai puternică decât orice, aşa că atât timp cât erau împreună se aflau la adăpost.

Pe când cinau la lumina lumânărilor, un cerşetor beat a intrat în restaurant, s-a îndreptat spre ei şi s-a aşezat la masa lor, întrerupând momentul acela atât de preţios, când erau numai ei doi, departe de vânzoleala din Moscova. În câteva clipe, patronul s-a şi arătat dispus să-l scoată de acolo, dar Igor îi ceru să nu intervină – se ocupă el. Cerşetorul s-a înveselit deodată, a înşfăcat sticla de votcă şi a băut direct din ea; apoi a început să-i ia la întrebări („Cine sunteţi ’mneavoastră? Cum de aveţi atâta bănet, când toţi trăim în sărăcie p-acilea?”) şi s-a plâns de viaţă şi de guvern. Igor a suportat toate astea câteva minute. S-a ridicat, l-a luat de un braţ pe cerşetor şi l-a dus afară – restaurantul se afla pe o stradă care nici măcar nu era pavată. Cele două gărzi de corp îl aşteptau. Ewa l-a văzut schimbând câteva cuvinte cu ei, ceva de tipul „Fiţi cu ochii pe soţia mea”, şi o luă pe o străduţă laterală. Se întoarse după câteva minute zâmbind.

— N-o să mai deranjeze pe nimeni – spuse el.

Ewa a observat că privirea i se schimbase; părea cuprins de o bucurie extraordinară, o bucurie mai mare decât arătase tot weekendul.

— Ce-ai făcut?

Dar Igor a mai cerut votcă. Au băut amândoi până în zori – el zâmbitor, vesel, ea încercând să înţeleagă ce se întâmplase: poate îi dăduse bani omului, ca să iasă din sărăcie, totdeauna fusese generos cu cei mai puţin norocoşi.

Când s-au întors la hotel, el comentă:

— Am învăţat ceva în tinereţe, când am luptat într-un război nedrept, pentru un ideal în care nu credeam. Există întotdeauna o cale să pui capăt sărăciei.

Nu, Igor nu poate fi acolo, Hamid se înşela. Cei doi abia dacă se văzuseră o dată, la poarta casei lor din Londra, când el îi aflase adresa şi se dusese acolo ca s-o implore să se întoarcă. Hamid a vorbit cu el, dar nu l-a

lăsat să intre, amenințând că va chema poliția. O săptămână ea nu a ieșit din casă, spunând că o durea capul; de fapt își dăduse seama că Îngerul Luminii se transformase în Răutatea Absolută.

Deschide iar celularul. Mai citește o dată mesajul.

Katiușa. O singură persoană putea să-i spună așa. Persoana care locuiește în trecutul ei și îi va teroriza prezentul pentru tot restul vieții, oricât s-ar crede ea de protejată, departe de pericole, într-o lume în care el nu are acces.

Aceeași persoană care, la întoarcerea de la Irkutk – parcă eliberându-se de o imensă povară – începuse să-i vorbească fără rețineri despre umbrele care-i mișunau prin suflet.

„Nimeni, absolut nimeni nu ne poate ameninţa intimitatea. Destul timp am irosit ca să creăm o societate mai dreaptă şi mai umană; cine nu ne respectă momentele de libertate trebuie să fie îndepărtat în aşa fel încât niciodată să nu se mai întoarcă”.

Ewei îi era frică să întrebe ce însemna „în aşa fel”. Îşi închipuia că-şi cunoaşte soţul, dar de la un ceas la altul părea că un vulcan nevăzut începe să mugească, iar undele de şoc se propagau cu intensitate din ce în ce mai mare. Îşi aminti ce-i spusese într-o noapte tânărul care trebuise să se apere în războiul din Afghanistan şi pentru asta trebuise să ucidă. Nu văzuse niciodată păreri de rău sau remuşcări în privirea lui:

„Am supravieţuit, asta contează. Viaţa mea s-ar fi putut sfârşi într-o după-amiază însorită, sau în zori, în munţii acoperiţi de zăpadă, sau într-o noapte în care jucam cărţi în cortul de campanie, siguri că situaţia se afla sub control; aş fi fost un număr în plus în statisticile armatei şi o medalie pentru familie. Iisus Cristos m-a ajutat – totdeauna am reacţionat la timp. Fiindcă am îndurat probele cele mai dure prin care poate trece un om, soarta mi-a dat cele două lucruri importante din viaţă: succes în afaceri şi femeia pe care o iubesc”.

Dar una era să reacţionezi ca să-ţi salvezi viaţa, şi

alta „să îndepărtezi pentru totdeauna” un biet beţiv care întrerupsese o cină şi care ar fi putut fi gonit foarte uşor de patronul restaurantului. Nu-şi putea scoate asta din cap; se ducea la magazin mai devreme, iar când se întorcea acasă, stătea până noaptea la calculator. Voia să evite o întrebare. A reuşit să se controleze câteva luni, pline cu treburile dintotdeauna: călătorii, târguri, petreceri, întâlniri, licitaţii de caritate. A ajuns chiar să creadă că interpretase greşit vorbele soţului la Irkutk şi se învinovăţea că fusese atât de superficială când îl judecase.

Cu vremea, întrebarea şi-a pierdut din importanţă, până în ziua în care au participat la un dineu de gală într-unul din cele mai luxoase restaurante din Milano, care avea să se încheie cu o licitaţie de caritate. Se aflau amândoi în acel oraş din motive diferite: el, pentru a stabili ultimele detalii ale unui contract cu o firmă italiană, iar ea, pentru săptămâna Modei, în care voia să facă unele cumpărături pentru magazinul ei din Moscova.

Ceea ce s-a întâmplat în Siberia s-a repetat într-unul dintre oraşele cele mai sofisticate din lume. De data asta un prieten de-al lui, tot beat, s-a aşezat la masa lor fără a cere voie şi a început să facă glume nesărate şi să spună vorbe nelalocul lor pentru amândoi. Ewa a văzut mâna lui Igor crispată pe un spătar. Cu toată delicateţea şi eleganţa posibile, îi ceru să se retragă. Până atunci băuse deja mai multe cupe de Asti Spumante, cum spun italienii atunci când se referă la ceea ce înainte se numea pur şi simplu şampanie. Folosirea cuvântului a fost interzisă din pricina aşa-numitei „denumiri de origine protejate”: şampanie e numai vinul alb care conţine un anumit tip de bacterie, aceea care printr-un riguros procedeu de control al calităţii începe să producă acid în sticlă, pe măsură ce vinul îmbătrâneşte, timp de cel puţin cincisprezece luni – iar numele vine de la regiunea unde e produs. „Spumant” e absolut acelaşi lucru, dar legea europeană nu permite folosirea numelui franţuzesc dacă viile nu sunt din regiunea Champagne.

Au început să discute despre băutură şi legi în timp

ce ea încerca să-şi scoată din minte întrebarea pe care reuşise s-o uite, dar care acum revenise în forţă. Şi, în timp ce vorbeau, beau. Până la un moment dat, când nu s-a mai putut abţine:

— De ce ţi se pare atât de grav că uneori se întâmplă ca cineva să lase deoparte manierele şi să ne deranjeze?

Vocea lui Igor se schimbă.

— Rar se întâmplă să călătorim împreună. Desigur, totdeauna mă gândesc la lumea în care trăim: sufocaţi de minciuni, înclinaţi să credem mai mult în ştiinţă decât în valorile spirituale, obligaţi să ne hrănim sufletele cu lucruri pe care societatea le consideră importante, când de fapt murim încet, încet pentru că înţelegem ce se petrece în jurul nostru, ştim că suntem împinşi de la spate să facem lucruri pe care nu le vrem, dar chiar şi aşa suntem incapabili să lăsăm tot şi să ne dedicăm zilele şi nopţile adevăratei fericiri: familiei, naturii, dragostei. De ce? Pentru că suntem obligaţi să sfârşim ce am început şi să obţinem mult dorita stabilitate financiară care să ne permită să ne bucurăm tot restul vieţii noastre de posibilitatea de a ne dedica unul altuia. Pentru că suntem responsabili. Ştiu că tu crezi că de multe ori eu muncesc prea mult: nu-i adevărat. Eu construiesc viitorul nostru, şi curând vom fi liberi să visăm şi să ne trăim visurile.

Dar relaţiei lor nu stabilitatea financiară îi lipsea. În plus, nu aveau datorii, puteau pleca de la masa aceea doar cu unul din cârdurile lor, să lase acea lume pe care Igor părea că o detestă atât şi să ia totul de la capăt, fără să aibă vreodată grija banilor. Vorbiseră de multe ori despre asta, dar Igor repeta mereu ceea ce spusese şi acum: încă puţin… Mereu încă puţin.

Dar acum nu era momentul să discute despre viitor.

— Dumnezeu s-a gândit la tot, continuă el. Suntem împreună fiindcă asta a fost hotărârea Lui. Fără tine, nu ştiu dacă aş fi ajuns atât de departe, deşi încă nu reuşeşti să înţelegi cât de importantă eşti în viaţa mea. El ne-a aşezat unul lângă altul şi mi-a dat putere să te apăr ori de câte ori e nevoie. M-a învăţat că totul se supune unui

anumit plan – trebuie să-l respect în cele mai mici amănunte. Dacă n-ar fi aşa, aş fi ori mort în Kabul, ori în mizerie, la Moscova.

Aici vinul spumant, sau şampania – numele nu are importanţă –, arătă de ce era în stare.

— Ce s-a întâmplat cu cerşetorul din mijlocul Siberiei? Igor nu-şi mai amintea despre ce era vorba. Ewa îi povesti ce se întâmplase în restaurant.

— Aş vrea să ştiu şi restul.

— L-am salvat.

Ea respiră uşurată.

— L-am salvat de viaţa lui nenorocită, fără perspectivă, de iernile îngheţate, de trupul lui care se distrugea încet, încet prin alcool. I-am ajutat sufletul să plece spre lumină, fiindcă în clipa când a intrat în restaurant ca să ne distrugă fericirea, am înţeles că în spiritul lui se statornicise Răul.

Ewa simţi cum inima îi spărgea pieptul. Nu era nevoie să-i spună „l-am ucis”. Era clar.

— Fără tine, eu nu exist. Orice lucru, orice om care încearcă să ne despartă sau să distrugă puţinul timp pe care-l avem de petrecut împreună în vieţile astea ale noastre trebuie tratat cum se cuvine.

Sau poate o fi vrut să spună: trebuie să moară. Oare asemenea lucruri se întâmplaseră şi înainte, iar ea nu observase? Dădu paharul peste cap, unul şi încă unul, în timp ce Igor se simţea din ce în ce mai bine: cum nu-şi deschidea sufletul nimănui, îi plăcea la nebunie fiecare conversaţie pe care o aveau.

— Vorbim aceeaşi limbă, continuă el. Vedem lumea cu aceiaşi ochi. Ne completăm unul pe celălalt cu perfecţiunea care le e îngăduită doar celor care pun dragostea mai presus de orice. Îţi repet: fără tine, eu nu exist. Uită-te la Superclasa care ne înconjoară, se cred buricul pământului, personificarea conştiinţei sociale, plătesc o avere pentru nişte obiecte fără valoare la licitaţii caritabile, de la „fonduri pentru cei fără adăpost din Rwanda” până la „cină de binefacere pentru protecţia

urşilor panda din China”. Pentru ei, urşii panda şi muritorii de foame sunt totuna: ei oricum se simt speciali, deasupra oamenilor obişnuiţi, fiindcă fac ceva util. Au fost pe front? Nuuu: ei creează războaie, nu luptă în ele. Dacă se termină bine, se încununează cu lauri. Dacă se termină rău, vina e a celorlalţi. Ei se iubesc pe ei înşişi.

— Iubitule, aş vrea să te întreb altceva…

În clipa aceea, prezentatorul se suia pe podium şi mulţumea tuturor participanţilor la cină. Banii strânşi vor fi folosiţi pentru a cumpăra medicamente pentru taberele de refugiaţi din Africa.

— Ştii ce nu spune ăsta? continuă Igor, ca şi cum n-ar fi auzit vorbele ei. Că doar 10 la sută din total va ajunge acolo. Restul va fi folosit pentru a plăti organizarea acestui eveniment – costurile cinei, publicitatea, oamenii implicaţi în organizare –, mai bine zis, plata celor care au avut „strălucita idee”, şi toate astea cu nişte costuri exorbitante. Se folosesc de mizerie ca de un mijloc de a se îmbogăţi din ce în ce mai mult.

— Atunci noi de ce suntem aici?

Pentru că trebuie să fim aici. E parte a muncii mele. N-am nici cea mai mică intenţie să salvez Rwanda sau să trimit medicamente refugiaţilor – dar sunt conştient de toate astea. Ceilalţi participanţi îşi folosesc banii pentru a-şi spăla conştiinţa şi sufletul de orice vină. În timp ce în acea ţară avea loc un genocid, eu am finanţat un mic grup de prieteni care a împiedicat uciderea a peste două mii de oameni din triburile hutu şi tutsi. Ştiai asta?

— Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu era nevoie. Ştii că mă interesez de soarta altora. Licitaţia începe cu o mică geantă de voiaj Louis Vuitton.

E adjudecată la un preţ de două ori mai mare decât valoarea ei. Igor asistă impasibil, în timp ce ea mai goleşte un pahar, întrebându-se dacă e bine sau nu să pună întrebarea aceea.

Un pictor dansează pe o melodie interpretată de Marilyn Monroe şi pictează un tablou în acelaşi timp.

Licitaţia e pe măsură – echivalentul unui mic apartament la Moscova.

Încă un pahar. Încă un obiect de vânzare. Încă un preţ absurd.

În noaptea aceea a băut atât de mult, încât a trebuit să fie dusă pe sus la hotel. Înainte ca el s-o aşeze în pat, conştientă încă, şi-a luat inima-n dinţi:

— Şi dacă eu te părăsesc într-o zi?

— Data viitoare să bei mai puţin.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Asta nu se va putea întâmpla niciodată. Căsătoria noastră e perfectă.

Luciditatea n-a părăsit-o, şi înţelege că acum are o scuză, aşa că se preface şi mai beată.

— Şi totuşi, dacă se întâmplă?

— Aş face în aşa fel încât să te întorci. Ştiu cum să obţin lucrurile pe care mi le doresc. Chiar dacă trebuie să distrug universuri întregi.

— Şi dacă-mi găsesc alt bărbat?

Privirea lui nu părea supărată, era mai degrabă binevoitoare.

— Şi dacă te culci cu toţi bărbaţii de pe pământ, iubirea mea e mai tare.

De atunci, ceea ce la început a părut o binecuvântare a devenit un coşmar. Era măritată cu un monstru, cu un asasin. Ce poveste mai era şi aia cu finanţarea armatei de mercenari care să salveze oameni din luptele tribale? câţi oameni ucisese ca să împiedice să le fie deranjată liniştea căsătoriei? Sigur că putea să dea vina pe război, pe traume, pe clipele grele prin care trecuse; dar şi alţii trăiseră aceleaşi lucruri şi nu rămăseseră cu ideea că reprezentau Dreptatea Divină, că ajunseseră Mâna lui Dumnezeu pe pământ.

— Eu nu sunt gelos, repeta Igor ori de câte ori ea pleca în călătorie de afaceri. Pentru că tu ştii cât te iubesc, iar eu ştiu cât mă iubeşti. Niciodată nu se va întâmpla ceva care să ne zdruncine viaţa.

Acum se convinsese definitiv: nu era dragoste. Era

ceva morbid, iar ea ar fi trebuit să accepte să trăiască prizonieră a sentimentului de groază toată viaţa.

Sau să încerce să se elibereze cât mai curând posibil, cu prima ocazie care apărea.

Au apărut mai multe. Dar cel mai insistent, cel mai perseverent a fost chiar bărbatul cu care niciodată nu şi-a închipuit că va avea o legătură stabilă. Creatorul-croitor care uimise lumea modei, care devenea din zi în zi mai celebru, care primea o sumă uriaşă de bani din ţara lui pentru ca lumea să poată înţelege că „triburile nomade" aveau valori solide ce depăşeau cu mult teroarea impusă de o minoritate religioasă. Bărbatul ce începea să aibă la picioarele lui lumea modei.

La fiecare prezentare de modă la care se întâlneau, el era în stare să lase tot, să refuze prânzuri şi dineuri, numai pentru a rămâne puţin împreună, liniştiţi, încuiaţi într-o cameră de hotel, de multe ori chiar fără a face dragoste. Se uitau la televizor, mâncau, ea bea (el nu punea strop de alcool în gură), se plimbau în parc, mergeau prin librării, intrau în vorbă cu străini, vorbeau puţin despre trecut, nimic despre viitor şi foarte mult despre prezent.

A rezistat cât a putut, nu era şi n-a fost vreodată îndrăgostită de el. Dar când i-a propus să lase tot şi să se mute la Londra, a acceptat imediat. Era singura ieşire din iadul ei personal.

Alt mesaj apare pe telefonul ei. Nu se poate – nu-şi mai vorbeau de ani de zile.

„Am mai distrus o lume pentru tine, Katiuşa".

— Cine e?

— Habar n-am. Nu arată numărul. Ar fi vrut să spună: „Sunt terorizată".

— Am ajuns. Ai grijă, avem foarte puţin timp la dispoziţie.

Limuzina trebuie să-şi croiască drum până în faţa hotelului Martínez. Pe ambele laturi, după barierele de metal instalate de poliţie, o mulţime de oameni îşi petrece zile întregi aşteptând să vadă vreo vedetă de aproape. Fac fotografii cu camere digitale, le postează pe internet, le

povestesc prietenilor. Simţeau că lunga aşteptare le era răsplătită prin acel unic moment de glorie: reuşiseră s-o vadă pe actriţă, pe actor, pe prezentatorul TV!

Chiar dacă datorită lor afacerea merge strună, nu li se permite să se apropie: bodyguarzii aşezaţi în locuri strategice le cer celor care vor să intre ceva care să ateste că locuiesc în acel hotel sau că au o întâlnire cu cineva de acolo. Şi atunci trebuie să scoţi din buzunar cârdurile magnetice care servesc drept cheie – dacă nu ai nicio dovadă eşti oprit, pur şi simplu, în faţa tuturor. Dacă este vorba de o întâlnire de afaceri sau de o întâlnire între prieteni la barul hotelului, trebuie dat numele celui care a făcut invitaţia, şi tot în ochii tuturor celor prezenţi trebuie aşteptat verdictul: adevăr sau minciună. Gărzile de corp sună la recepţie, răspunsul pare că durează o veşnicie până ce într-adevăr li se permite intrarea – după atâta umilinţă îndurată în public.

Cu excepţia celor care vin în limuzină, desigur.

Cele două portiere ale Mybachului alb au fost deschise – una de şofer, cealaltă de portarul hotelului. Camerele foto se întorc spre Ewa şi încep să scoată flash-uri; chiar dacă n-o cunoaşte nimeni, dacă este cazată la Martínez, dacă vine cu o maşină atât de scumpă, în mod sigur e o persoană importantă. Poate e amanta bărbatului de lângă ea – şi, în cazul ăsta, dacă el ascunde cine ştie ce aventură extraconjugală, rămâne posibilitatea de a trimite ceva poze la revistele de scandal. Sau, cine ştie, frumoasa femeie blondă o fi vreo celebritate din altă ţară, deocamdată necunoscută în Franţa? O să-i descopere mai târziu numele în revistele cu celebrităţi, şi e foarte bine că acum se află la patru-cinci metri de ea.

Hamid priveşte spre oamenii înşiraţi în spatele barelor de fier. Nu i-a înţeles niciodată, fiindcă fusese crescut într-un loc unde asemenea lucruri nu se întâmplau. Odată l-a întrebat pe un prieten care era cauza unui asemenea interes enorm:

— Să nu crezi că ai în faţă mereu numai fani, i-a răspuns prietenul. De când e lumea, omul a crezut că

apropierea de ceva sau de cineva intangibil şi misterios îi aduce noroc, e o binecuvântare. De asta se fac pelerinajele în căutarea acelor guru şi a locurilor sfinte.

— La Cannes?

— Oriunde există o celebritate de neatins; ca şi cum ar răspândi stropi de ambrozie şi de nectar peste capetele adoratorilor.

Restul e la fel. Uriaşele concerte seamănă cu marile manifestări religioase. Publicul care stă afară la o piesă de teatru ce se joacă cu casa închisă, aşteptând ca Superclasa să intre şi să iasă. Mulţimile care merg pe stadioanele de fotbal ca să vadă un grup de oameni fugind după o minge. Idoli. Icoane, fiindcă se transformă în portrete asemănătoare picturilor pe care le vedem în biserici, obiecte de cult în camerele adolescenţilor, ale gospodinelor, apar până şi în birourile marilor directori din companiile importante, pentru că şi ei invidiază faima, în ciuda imensei puteri pe care o au.

Există o singură diferenţă: aici publicul este judecătorul suprem, care azi aplaudă şi mâine vrea să vadă ceva îngrozitor despre idolul său, într-o revistă de scandal, în felul acesta ei pot să spună: „Vai, săracul. Bine că nu sunt ca el”. Azi îl adoră, iar mâine îl lovesc cu pietre şi îl răstignesc pe cruce fără niciun fel de sentiment de vinovăţie.

1: 37 P.M.

e lapre deosebire de fetele care au venit în dimineaţa aceea la treabă şi care încearcă să alunge plictiseala celor cinci ore dintre machiaj şi coafat şi apariţia pe podium apelând la ipod şi celulare, Jasmine citeşte o carte. O carte de poezii:

Se depărtau în codru două drumuri.
Şi trist că nu pot merge pe-amândouă.
Şi că sunt doar un singur călător.
Care cotea departe prin pădure.
Pornii pe celălalt, frumos şi el.

Având ceva ciudat, îmbietor.
Cu iarba lui, şi dornic să mă poarte
Deşi atunci, în zori, ele-arătau
La fel aproape, şi tăceau sub frunze
Pe care niciun pas nu le-nnegrise.
Oh, mai privii nostalgic către primul
Şi-mi promisei c-o să-l străbat cândva…
Dar eu ştiam că drumurile-s multe.
Şi nu mă mai întorc din calea mea.
Le-oi povesti cu un suspin acestea
De-acum încolo secole întregi:
Se depărtau în codru două drumuri;
Eu l-am ales pe cel mai neumblat – Şi iată, asta toate le-a schimbat[1]*

Alesese calea cea mai puţin bătută. Costase foarte mult, dar meritase. Toate veniseră la timpul lor. Dragostea apăruse când avea cea mai mare nevoie de ea – şi nu dispăruse. Muncea cu, pentru şi din dragoste.

Mai bine zis: din dragoste.

Numele real al lui Jasmine este Cristina. În CV-ul ei e trecut faptul că a fost descoperită de Anna Dieter în timpul unei călătorii în Kenya, fără alte detalii, lăsând să plutească în aer ipoteza unei copilării petrecute în suferinţă şi foamete, în mijlocul conflictelor civile. De fapt, în ciuda culorii negre a pielii, se născuse în cunoscutul oraş belgian Anvers – fiica unor părinţi refugiaţi în faţa nesfârşitelor conflicte dintre triburile tutsi şi hutu din Rwanda.

La şaisprezece ani, într-o sâmbătă când îşi însoţea mama ca s-o ajute la interminabila corvoadă a fabricării de fascine[2], s-a apropiat de ele un bărbat şi s-a prezentat ca

---

1 Poemul este „Drumul pe care nu l-am urmat” de Robert Frost, traducere din limba engleză de Victor Felea, din volumul Poeme, Ed. Tineretului, Bucureşti, 1969 (n.tr.).

2 Mănunchi de nuiele, ramuri, stuf, legat cu sârmă, uneori umplut cu piatră, moloz sau pământ, folosit la întărirea terasa-mentelor sau a drumurilor în regiunile mlăştinoase (n.tr.).

fotograf.

— Fiica dumitale este de o frumuseţe ieşită din comun, a spus el. Mi-ar plăcea să o am ca fotomodel.

— Vedeţi sacoşa asta? Am aici tot ce-mi trebuie ca să muncesc zi şi noapte, s-o ţin la o şcoală bună şi să iasă de acolo cu o diplomă. Nu are decât şaisprezece ani.

— E vârsta ideală, spuse fotograful, şi-i întinse fetei o carte de vizită. Dacă vă răzgândiţi, anunţaţi-mă.

Şi-au văzut de drum, dar mama a observat că fata păstrase cartea de vizită.

— Nu te amăgi. Asta nu-i lumea ta; nu vor decât să se culce cu tine.

Nu era nevoie de niciun comentariu – deşi fetele din clasa ei mureau de invidie, iar băieţii făceau tot posibilul s-o invite la o petrecere măcar, ea era conştientă de originea şi de limitele ei.

A fost la fel de circumspectă când i se întâmplă acelaşi lucru din nou. Tocmai intrase într-o gelaterie, când o femeie mai în vârstă îi admiră frumuseţea, spunându-i că era fotograf la casele de modă. I-a mulţumit, a luat cartea de vizită şi i-a promis că o să-i telefoneze – deşi toate fetele de vârsta ei visau la o asemenea şansă, ea nu avea de gând s-o sune.

Cum nimic nu se întâmplă doar de două ori, trei luni mai târziu, în timp ce privea vitrina unui magazin luxos, cineva a ieşit şi a venit drept spre ea.

— Cu ce te ocupi, domnişoară?

— Cu ce mă voi ocupa, vreţi să spuneţi. Voi studia medicina veterinară.

— Eşti pe un drum greşit. Nu ţi-ar plăcea să lucrezi pentru noi?

— N-am timp să vând haine. Când pot, muncesc ca s-o ajut pe mama.

— Dar nu-ţi propun să vinzi nimic. Aş vrea să faci câteva şedinţe foto pentru colecţia noastră.

Întâlnirile acelea ar fi rămas doar amintiri frumoase din trecut, pentru vremea când va fi fost la casa ei, cu copii, cu o viaţă profesională şi familială împlinită, dacă nu

ar fi existat episodul care s-a petrecut peste câteva zile.

Era într-un club cu câţiva prieteni, dansa şi era fericită că trăieşte, când un grup de tineri a năvălit urlând. Nouă dintre ei aveau bâte în care încrustaseră lame de ras, şi ţipau să iasă toată lumea de acolo. Panica s-a răspândit, oamenii fugeau care încotro, Cristina nu ştia ce să facă, dar instinctul îi spunea să rămână pe loc şi să se uite-n altă parte.

N-a apucat să-şi întoarcă privirea şi a văzut cum al zecelea ins s-a apropiat de unul dintre prietenii ei, a scos un cuţit din buzunar, l-a apucat pe la spate şi i-a tăiat beregata. Grupul a ieşit tot aşa cum a intrat, în goană – în timp ce restul oamenilor ţipau, fugeau, se aşezau pe jos sau plângeau. Câţiva s-au apropiat de rănit ca să încerce să-l ajute, dar era prea târziu. Ceilalţi priveau scena prostiţi pur şi simplu, în stare de şoc, cum era şi Cristina. Îl cunoştea pe băiatul ucis, ştia şi cine era asasinul, şi ce motiv avusese să ucidă (o ceartă dintr-un bar, cu puţin înainte să ajungă în club), dar parc-ar fi plutit printre nori, parcă totul nu fusese decât un vis, şi aştepta să se trezească, asudată toată, dar mulţumită că acel coşmar avea şi un sfârşit.

Dar nu era vis.

În câteva clipe a revenit cu picioarele pe pământ, strigând ca cineva să facă ceva, strigând ca nimeni să nu facă nimic, strigând fără rost, iar urletele ei îi panicau pe ceilalţi şi mai tare, locul deveni un infern, poliţia intră cu armele în mână, paramedicii, detectivii încercau să-i alinieze pe tineri la perete, au început imediat interogatoriile, cereau documente de identitate, telefoane, adresa de acasă. Cine făcuse aşa ceva? Ce motiv avea? Cristina nu reuşea să articuleze niciun cuvânt. Cadavrul, acoperit cu o pânză, a fost luat de acolo. O infirmieră a forţat-o să ia o pastilă şi i-a spus să nu conducă spre casă, mai bine să ia un taxi sau un mijloc de transport public.

A doua zi, foarte devreme, a sunat telefonul. Mama hotărâse să rămână acasă cu fata, care părea să fie pe altă lume. Poliţia a insistat să vorbească cu ea – trebuia să se

prezinte la secţie înainte de prânz şi să întrebe de un inspector anume. Mama a refuzat. Poliţistul a ameninţat – nu mai aveau încotro.

Au ajuns la ora stabilită. Inspectorul voia să ştie dacă-l cunoştea pe făptaş.

Vorbele mamei încă îi mai răsunau în urechi: „Nimic să nu spui. Suntem imigranţi, suntem negri, ei sunt albi, sunt belgieni. Când o să iasă din închisoare, o să vină după tine”.

— Nu ştiu cine a fost. Nu-l cunoşteam.

Ştia că spunând asta risca să-şi piardă cu totul dragostea de viaţă.

— Ba ştii foarte bine, replică poliţaiul. Nu-ţi fie frică, n-o să ţi se întâmple nimic. Am arestat aproape tot grupul, nu avem nevoie decât de martori pentru proces.

— Eu nu ştiu nimic. Nu eram acolo când s-a întâmplat. N-am văzut cine a fost.

Inspectorul dădu din cap a disperare.

— Va trebui să repeţi toate astea la tribunal, spuse el. Ştiind că sperjurul – adică minciuna în faţa judecătorului – poate aduce cu sine o pedeapsă mare cât pentru doi asasini.

Câteva luni mai târziu a fost convocată la proces; băieţii erau toţi acolo, cu avocaţii lor şi păreau mai degrabă amuzaţi de situaţie. Una dintre fetele care fuseseră în club a arătat spre criminal.

A venit rândul Cristinei. Procurorul i-a cerut să identifice persoana care-l înjunghiase pe prietenul ei.

— Nu ştiu cine a fost, repetă ea.

Era neagră. Fată de imigranţi. Studentă cu bursă guvernamentală. Acum nu mai voia decât să-şi recapete dorinţa de viaţă, să se gândească la viitorul ei. Petrecuse săptămâni întregi cu ochii în tavan, în camera ei, fără să înveţe, fără să facă nimic. Nu, lumea în care trăise până atunci nu mai era lumea ei: la şaisprezece ani, învăţase în felul cel mai oribil cu putinţă că era absolut incapabilă să lupte pentru propria ei siguranţă – trebuia să plece din Anvers cu orice preţ, să străbată lumea, să-şi recapete

veselia şi forţele.

Băieţii au fost eliberaţi din lipsă de probe – era nevoie de doi martori ca să se susţină o acuzaţie şi ca acuzaţii să fie condamnaţi pentru crimă. Cristina a telefonat la cele două numere de pe cărţile de vizită pe care i le lăsaseră fotografii şi a stabilit întâlniri. Apoi s-a dus direct la magazinul de haute couture, unde proprietarul venise să vorbească cu ea.

Aici n-a avut succes – vânzătoarele spuneau că şeful lor are lanţuri de magazine prin toată Europa, e foarte ocupat, şi nu au voie să-i dea numărul de telefon.

Dar fotografii au memorie bună; au ştiut imediat cine le telefona şi au stabilit întâlniri.

Cristina s-a întors acasă şi i-a comunicat mamei decizia ei. Nu i-a cerut părerea, n-a încercat s-o convingă, pur şi simplu i-a spus că voia să plece din oraşul acela pentru totdeauna.

Iar singura posibilitate era să accepte să lucreze ca fotomodel.

Jasmine se uită din nou în jurul ei. Mai sunt trei ore până la urcarea pe podium, iar fetele mănâncă salate, beau ceai, stau la taclale şi vorbesc despre ce vor face după aceea. Sunt din ţări diferite, au cam aceeaşi vârstă – nouăsprezece ani – şi au doar două griji: să obţină un nou contract în seara aceea şi să-şi găsească un soţ bogat.

Le cunoaşte obiceiurile: înainte de culcare se dau cu cremă ca să cureţe porii şi să păstreze pielea hidratată – şi astfel, îşi obişnuiesc de timpuriu organismul să depindă de tot felul de elemente exterioare ca să-şi menţină tonusul ideal. Se trezesc – şi-şi masează corpul cu alte creme, şi mai hidratante. Beau o ceaşcă de cafea neagră, fără zahăr şi mănâncă fructe care conţin fibre – pentru ca alimentele consumate de-a lungul zilei să treacă foarte repede prin intestine. Fac câteva exerciţii înainte de a pleca să-şi caute ceva de muncă – în general îşi alungesc muşchii. E încă prea devreme pentru gimnastică, nu vor ca trupurile lor să capete o alură masculină. Se cântăresc de trei, patru ori pe zi – cele mai multe au un cântar în bagaje, fiindcă se mai

cazează şi la pensiuni, nu neapărat la hotel. Fac o depresie dacă acul cântarului arată un gram în plus.

Mamele lor le însoţesc ori de câte ori e posibil, fiindcă majoritatea au între 17 şi 18 ani. Nu recunosc niciodată că sunt îndrăgostite de cineva – deşi aproape toate sunt – pentru că dragostea face călătoria mai lungă şi mai greu de suportat, iar bărbaţilor li se pare că o pierd pe femeia (sau fata) iubită. Da, se gândesc la bani, câştigă cam 400 de euro pe zi, un salariu de invidiat pentru cineva prea tânăr pentru a avea permis de conducere. Dar visează mult mai mult: toate sunt conştiente că foarte curând vor fi întrecute de feţe noi, de noi tendinţe şi trebuie să demonstreze că talentul lor merge dincolo de podium. Îşi presează agenţii să le obţină o probă pentru a putea arăta că sunt capabile să lucreze ca actriţe – marele vis.

Agenţiile, desigur, spun că aşa vor face, dar că trebuie să mai aştepte puţin, abia şi-au început cariera. De fapt, nu au niciun fel de contact în afara lumii modei, câştigă un procent frumos, concurează cu alte agenţii, piaţa nu-i atât de mare ca să-i încapă pe toţi. Mai bine să smulgă tot ce pot acum, înainte ca vremea să treacă şi fotomodelul să depăşească periculoasa barieră a celor 20 de ani – când pielea îi va fi deja distrusă de cremele folosite în exces, corpul, slăbit din pricina alimentaţiei sărace în calorii, mintea afectată de substanţele care inhibă apetitul şi ajung să lase privirea şi creierul complet goale.

Contrar zvonurilor care circulă, ele îşi plătesc cheltuielile – drumul, hotelul, veşnicele salate. Sunt convocate de asistenţii stiliştilor ca să se prezinte la ceea ce se cheamă casting, adică selecţia celor care se vor sui pe pasarelă sau vor merge la sesiunea de fotografii. Ajunse aici, se trezesc în faţa unor persoane prost dispuse care-şi folosesc bruma de putere ca să-şi verse frustrările zilnice, şi n-o să le auzi niciodată spunând vreo vorbuliţă amabilă sau încurajatoare: „oribil” este, în general, cuvântul cel mai des auzit. Iar ele ies de la o probă şi se duc la alta, fac din telefoanele mobile un colac de salvare, ca şi cum ele le-

ar aduce revelaţia divină, contactul cu Lumea Superioară în care visează să ajungă şi de la înălţimea căreia vor privi în jos la nenumăratele chipuri frumoase care nu au devenit staruri.

Părinţii se mândresc cu copila care a început aşa de bine şi se căiesc de faptul că la început s-au opus acestei cariere – în fond, câştigă bani şi-şi ajută şi familia. Iubiţii lor fac crize de gelozie, dar se controlează, fiindcă dă bine să fii cu un model. Agenţii lor lucrează cu zeci de fete în acelaşi timp, de aceeaşi vârstă şi cu aceleaşi fantezii şi au totdeauna răspunsul potrivit pentru întrebările dintotdeauna: „Nu s-ar putea să particip la săptămâna Modei de la Paris?”, „Nu credeţi că am destul farmec ca să încerc şi în cinema?” Prietenele le invidiază pe faţă sau pe ascuns.

Se duc la toate petrecerile la care sunt invitate. Se poartă ca şi cum ar fi cu mult mai importante decât sunt în realitate, dar în sinea lor ştiu că le-ar plăcea ca cineva să reuşească să străpungă bariera de gheaţă artificială pe care o ridică în jurul lor. Îi privesc pe bărbaţii mai vârstnici cu un amestec de repulsie şi atracţie – ştiu că în buzunarul lor se află cheia pentru marele salt, dar în acelaşi timp n-ar vrea să fie judecate ca prostituate de lux. Le vezi tot timpul cu o cupă de şampanie în mână, dar nu e decât o parte din imaginea pe care doresc s-o afişeze. Alcoolul are elemente care pot afecta greutatea corporală, aşa că băutura preferată este apa minerală plată – acidul, deşi nu afectează greutatea, are efecte imediate asupra conturului stomacului. Au idealuri, visuri, demnitate, dar toate astea au să dispară într-o zi, când nu vor mai reuşi să ascundă urmele precoce ale celulitei.

Ele fac un pact secret cu sine: să nu se gândească niciodată la viitor. Cheltuiesc o mare parte din ce câştigă pe produse cosmetice care promit frumuseţea eternă. Adoră pantofii, dar sunt aşa de scumpi… Din când în când îşi permit luxul de a-i cumpăra pe cei mai buni. Apelând la prietenii din lumea modei, reuşesc să facă rost de haine la jumătate de preţ. Locuiesc în apartamente mici, cu tata, cu

mama, cu fratele care face o facultate, cu sora care şi-a ales meseria de bibliotecară sau de ingineră. Toţi îşi închipuie că fetele câştigă o avere, de aceea li se tot cer bani cu împrumut. Ele dau, fiindcă vor să pară importante, bogate, generoase, mult peste muritorii de rând. Când se duc la bancă, soldul contului e mereu pe roşu, iar limita cârdului, depăşită.

Au strâns sute de cărţi de vizită, au întâlnit o mulţime de bărbaţi bine îmbrăcaţi, care au venit cu propuneri de angajare despre care ele ştiau că sunt false, răspund când şi când, doar ca să menţină o legătură, ştiind că poate într-o zi o să aibă nevoie de ajutor, chiar dacă un asemenea ajutor îşi are preţul lui. Toate au căzut deja într-o capcană. Toate au visat la succesul facil, şi imediat au priceput că acesta nu există. Toate au suferit, la cei 17 ani ai lor, nenumărate decepţii, trădări, umilinţe, dar continuă să creadă.

Dorm prost din cauza pastilelor. Aud tot felul de poveşti despre anorexie – boala cea mai răspândită în mediul lor, un fel de dereglare nervoasă, cauzată de obsesia greutăţii şi a felului în care arată, în care corpul ajunge să respingă orice tip de hrană. Îşi spun că asta n-o să li se întâmple niciodată lor, dar neglijează primele simptome.

Au ieşit din copilărie direct în lumea luxului şi a celebrităţii, fără a trece prin adolescenţă şi tinereţe. Când le întrebi ce planuri de viitor au, răspunsul vine imediat: „Facultatea de filosofie. Lucrez ca să-mi pot plăti studiile”.

Ştiu şi ele că nu-i adevărat. Mai bine zis, ştiu că ceva sună ciudat, dar nu pricep prea bine ce. Şi chiar îşi doresc o diplomă? Au nevoie de banii ăştia ca să-şi plătească studiile? În fond, nu-şi pot permite luxul să frecventeze o şcoală – mereu apare câte o probă clirnineaţa, vreo şedinţă foto după-amiaza, un cocktail mai pe seară, o petrecere la care trebuie să se ducă pentru a ieşi în evidenţă şi a fi văzute, admirate, dorite.

Pentru cei care nu le cunosc, viaţa lor e de poveste. Şi o vreme, chiar şi ele cred că ăsta e rostul vieţii – au

aproape tot ce invidiau la fetele care apăreau în reviste şi în reclamele la cosmetice. Cu puţină disciplină, sunt în stare chiar să pună un ban deoparte. Până ce, la verificarea zilnică şi meticuloasă a pielii, descoperă primul semn al trecerii timpului. Din clipa aceea, ştiu că doar de noroc ţine amânarea momentului în care stilistul sau fotograful o să descopere acelaşi lucru. Zilele le sunt numărate.

Eu l-am ales pe cel mai neumblat – Şi iată, asta toate le-a schimbat.

În loc să-şi continue cititul, Jasmine se ridică, îşi pune un pahar de şampanie (totdeauna există, rareori e consumată), ia un hotdog şi se duce la fereastră. Stă acolo tăcută, privind marea. Povestea ei e diferită.

1: 46 P.M.

e Lye trezeşte scăldat în sudoare. Priveşte ceasul de la capul patului şi vede că n-a dormit decât 40 de minute. Este epuizat, speriat, a intrat în panică. Totdeauna s-a considerat incapabil să facă rău cuiva şi ajunsese să ucidă doi oameni nevinovaţi în dimineaţa aceea. Nu era prima oară când distrugea o lume, dar totdeauna avusese motive serioase s-o facă.

A visat că fata de pe banca de la plajă îi ieşea în cale şi, în loc să-l condamne, îl binecuvânta. El plângea în braţele ei, îi cerea iertare, dar ea părea să nu bage de seamă, îi mângâia doar părul şi-i cerea să se calmeze. Olivia – generozitatea şi iertarea. Se întreabă dacă ceea ce face el din dragoste pentru Ewa are sens.

Preferă să creadă că da. Dacă fata e de partea lui, dacă s-a întâlnit cu ea într-un plan superior, mai aproape de Divin, dacă lucrurile au fost mult mai uşoare decât şi-a închipuit înseamnă că există un motiv în spatele a tot ce se întâmplă.

Nu fusese deloc complicat să înşele vigilenţa „prietenilor” lui Javits. Cunoştea felul ăsta de oameni: bine pregătiţi fizic, antrenaţi să reacţioneze rapid şi precis,

scrutau fiecare chip, urmăreau orice mişcare şi intuiau pericolul. Sigur bănuiseră că era înarmat – au stat cu ochii pe el o vreme. Dar s-au relaxat când au înţeles că nu reprezenta un pericol. Probabil şi-au închipuit chiar că făceau parte din aceeaşi categorie profesională şi că venise înainte ca să verifice locul, să vadă dacă nu era vreun pericol pentru patronul lui.

Dar el nu avea patron. Şi reprezenta un pericol. În clipa când a intrat şi a hotărât care urma să fie viitoarea victimă, nu mai putea da înapoi – şi-ar fi pierdut respectul de sine. A observat că rampa care ducea la cort era păzită, dar era uşor să ieşi pe plajă. A ieşit la zece minute după ce intrase, sperând să fie văzut de „prietenii" lui Javits. A înconjurat cortul, a coborât pe rampa rezervată oaspeţilor de la Martínez (a trebuit să arate cartela magnetică ce servea drept cheie) şi s-a dus iar la locul „prânzului". Nu era cel mai plăcut lucru de pe lume să mergi prin nisip în pantofi, şi atunci şi-a dat seama Igor cât de obosit era din pricina călătoriei, a fricii de a fi plănuit ceva imposibil de realizat, a tensiunii pe care a resimţit-o imediat după ce a distrus universul şi generaţiile viitoare ale bietei vânzătoare de artizanat. Dar trebuia să meargă până la capăt.

Înainte de a intra din nou în cort, a scos din buzunar paiul de la sucul de ananas, pe care-l păstrase cu multă grijă. A desfăcut flaconul pe care i-l arătase vânzătoarei de obiecte artizanale: nu conţinea gaz, cum îi spusese, ci ceva cu totul nesemnificativ: un ac şi o bucăţică de plută. Cu o lamă de ras, o făcu să aibă diametrul paiului.

Apoi s-a întors în cort: petrecerea era în toi, invitaţii roiau de colo-colo, se pupau, se îmbrăţişau, scoteau mici strigăte de bucurie când dădeau de vreun cunoscut, luând cocktailuri de toate culorile posibile pentru a avea mâinile ocupate şi a nu-şi trăda neliniştea, aşteptând deschiderea bufetului – mâncau moderat, din respect pentru dietele şi operaţiile lor estetice, şi mai venea şi cina de la sfârşitul zilei, unde sunt obligaţi să mănânce chiar dacă nu le este foame, pentru că aşa cere eticheta.

Majoritatea invitaţilor erau oameni mai în vârstă. Asta însemna: petrecerea e pentru profesionişti. Vârsta participanţilor era încă un atu pentru planul lui, cam toţi aveau nevoie de ochelari. Desigur că nimeni nu purta ochelari, pentru că „vederea slabă” e semn de bătrâneţe. Aici toţi trebuie să se îmbrace şi să se poarte ca şi cum ar fi la prima tinereţe, să dea dovadă că au un „spirit tânăr”, o „dispoziţie de invidiat”, să se prefacă neatenţi, preocupaţi de altceva – când de fapt adevărul e că nu prea văd ce se petrece în jurul lor. Lentilele de contact le permit să vadă doar la depărtare de câţiva metri: atunci imediat ştiau cu cine stăteau de vorbă.

Numai doi invitaţi observau tot ce se mişca – „prietenii” lui Javits. Numai că de data asta şi ei erau observaţi.

Igor vârî acul în pai şi se prefăcu că-l bagă din nou în paharul de suc.

Un grup de fete frumoase, aproape de masa lui, ascultau cu gura căscată poveştile nemaipomenite ale unui Jamaican; de fapt fiecare dintre ele plănuia să le îndepărteze pe celelalte ca să-l ducă în patul ei – despre jamaicani se spune că sunt neîntrecuţi la sex.

Igor s-a apropiat de Javits, a scos paiul din pahar şi a suflat, proiectând acul în direcţia victimei. A plecat imediat cum l-a văzut că-şi duce mâna la coaste.

S-a dus la hotel ca să încerce să doarmă.

Curara, folosită iniţial de băştinaşii din America de Sud pentru a vâna cu suliţele, poate fi întâlnită şi în spitalele europene, unde e folosită pentru a paraliza anumiţi muşchi, pentru a uşura munca unui chirurg. O doză letală – ca cea din vârful acului pregătit pentru Javits – şi păsările cad la pământ în două minute, mistreţii agonizează un sfert de oră, iar mamiferele mari – omul, de pildă – mor în douăzeci de minute.

Când pătrunde în sânge, în primul moment fibrele nervoase se relaxează, iar apoi încetează să mai funcţioneze – provocând asfixia lentă. Cel mai ciudat – sau cel mai rău, ar spune unii – este că victima e absolut

conştientă de ceea ce i se întâmplă, dar nu reuşeşte nici să se mişte ca să ceară ajutor, nici să oprească cumva procesul de paralizie lentă care-i cuprinde tot trupul.

În junglă, dacă în timpul vânătorii cineva se înţeapă la deget în suliţă sau în săgeata otrăvită, indienii ştiu ce să facă: respiraţie gură la gură şi un antidot pe bază de ierburi pe care-l au tot timpul cu ei, fiindcă asemenea accidente au loc destul de des. În oraşe, paramedicii procedează cu totul greşit, fiindcă ei cred că se află în faţa unui atac cardiac.

Igor nu s-a mai uitat înapoi când a plecat. Ştia că unul dintre cei doi „prieteni" îl căuta pe vinovat în timp ce celălalt suna după o ambulanţă, care o să ajungă repede la locul respectiv, dar fără să ştie exact ce se întâmplase acolo. Vor coborî cu hainele lor colorate, cu vestele roşii, cu defibrilatorul – aparatul care face şocuri pentru inimă – şi o unitate portabilă de electrocardiogramă. În cazul curarei, inima pare a fi ultimul muşchi afectat, şi continuă să bată chiar şi după moartea cerebrală.

Nu vor găsi nimic anormal în ritmul cardiac, îi vor injecta un ser intravenos, poate vor crede că e vorba de un rău pasager provocat de căldură sau de vreo intoxicaţie alimentară, dar şi în cazul ăsta sunt obligaţi să facă toţi paşii dictaţi de praxis, inclusiv masca de oxigen. Dar în momentul acela s-ar fi scurs deja cele douăzeci de minute şi, cu toate că trupul putea fi încă viu, creierul avea să fie în stare vegetativă.

Igor făcuse în aşa fel încât Javits să nu aibă norocul de a fi salvat la timp; îşi va petrece restul zilelor într-un pat de spital, în moarte cerebrală.

Da, planificase tot. Şi-a folosit avionul particular ca să poată intra în Franţa cu un pistol care nu putea fi identificat şi cu diferitele otrăvuri pe care şi le procurase folosindu-şi legăturile cu mafioţii ceceni din Moscova. Fiecare pas, fiecare mişcare fusese studiată cu grijă şi repetată cu precizie, aşa cum obişnuia să facă şi la o întâlnire de afaceri, îşi făcuse o listă mentală a victimelor: pe lângă cea pe care apucase să o cunoască, toate celelalte

trebuiau să fie din clase, de vârste şi naţionalităţi diferite. Analizase luni de zile viaţa asasinilor în serie, folosind un program de calculator foarte popular printre terorişti, care nu păstra informaţii despre căutările pe care le făcea pe internet, îşi luase toate măsurile de prevedere ca să scape fără a fi reperat, după îndeplinirea misiunii.

Îl trec toate sudorile. Nu, nu e vorba de căinţă – poate că Ewa chiar merită tot acest sacrificiu ci de inutilitatea proiectului lui. Era evident că femeia pe care o iubea mai presus de orice trebuia să afle că el ar fi în stare de orice pentru ea, inclusiv să distrugă universuri, dar oare merita? Sau în anumite momente trebuie să-ţi accepţi destinul şi să laşi ca lucrurile să-şi urmeze cursul firesc, să aştepţi ca oamenii să redevină raţionali?

E obosit. Nu mai reuşeşte să gândească – şi, cine ştie, poate că martiriul e mai eficient decât crima. Să se predea, şi în felul acesta să facă cel mai mare sacrificiu, să-şi dea viaţa pentru dragoste. Asta a făcut Iisus pentru omenire – e cel mai bun exemplu pentru el; când l-au văzut învins, răstignit pe o cruce, au crezut că totul se sfârşise. Au fost mândri de ceea ce făcuseră ei, învingătorii, siguri că terminaseră cu acea problemă pentru totdeauna.

E confuz. Planul lui era să distrugă universuri, nu să renunţe la libertate pentru dragoste. Fata cu sprâncene groase semăna cu Maica Precista, în visul lui; mama cu fiul în braţe, mândră şi îndurerată în acelaşi timp.

Se duce la baie, îşi bagă capul sub jetul de apă rece. Poate e din cauza lipsei de somn, a locului necunoscut, a diferenţei de fus orar, sau din cauză că acum pune în aplicare acel plan pe care niciodată n-a crezut că ar fi în stare să-l înfăptuiască. Îşi aminteşte de promisiunea făcută în faţa *moaştelor Sfintei Magdalena din Moscova*. *Dar* oare face ce trebuie? Are nevoie de un semn.

Sacrificiul. Da, trebuia să se fi gândit la asta, dar poate că tocmai experienţa celor două lumi distruse în dimineaţa aceea îi deschisese ochii pentru a vedea mai clar ce se petrecea. Răscumpărarea iubirii prin dăruirea totală, îşi va dărui trupul călăilor care judecă doar gesturile şi

uită intenţiile şi motivele care se află în spatele oricărui act considerat „nesănătos” pentru societate. Iisus (care înţelege că dragostea merită orice) îi va primi spiritul, iar Ewa va rămâne cu sufletul lui. Va afla de ce a fost el în stare: să se dăruiască, să se jertfească în faţa societăţii – de dragul cuiva. Nu va fi condamnat la moarte, ghilotina fusese abolită în Franţa de decenii bune, dar probabil că va petrece mulţi ani în închisoare. Ewa se va căi de păcatele lui. Va veni să-l viziteze, îi va aduce mâncare, vor avea timp să stea de vorbă, să reflecteze, să iubească şi, chiar dacă trupurile lor nu se vor atinge, sufletele lor vor fi mai aproape ca niciodată. Chiar dacă vor trebui să mai aştepte până să locuiască în casa pe care vrea s-o facă lângă lacul Baikal, această aşteptare îi va purifica şi-i va binecuvânta.

Da, sacrificiul. Închide robinetul, îşi priveşte puţin chipul în oglindă – dar nu se vede pe sine, vede Mielul gata să fie jertfit iar. Se îmbracă cu aceleaşi haine pe care le purtase de dimineaţă, coboară în stradă, se duce la locul unde mica vânzătoare se aşeza de obicei şi se apropie de primul poliţist pe care-l vede.

— Am omorât-o pe fata care stătea aici.

Poliţistul se uită la bărbatul bine îmbrăcat, cu părul în dezordine şi cearcăne adânci.

— Fata care vindea obiecte de artizanat?

El confirmă dând din cap: fata care vindea obiecte de artizanat.

Poliţistul nu prea dă importanţă discuţiei. Salută un cuplu care trece încărcat cu sacoşe de la supermarket:

— Trebuia să vă luaţi un ajutor!

— Dacă-l plăteşti dumneata, răspunde femeia, zâmbind. E imposibil să găseşti oameni care vor să muncească în colţul ăsta de lume.

— Ei, în fiecare săptămână vă schimbaţi inelul cu diamant de pe deget. Nu cred că banii sunt adevăratul motiv.

Igor se uită prostit şi nu înţelege nimic. Tocmai mărturisise o crimă.

— Domnule, n-aţi înţeles ce v-am spus?

— E o căldură groaznică. Mergeţi sădonrutluivpkă odihniţi-vă, Cannes-ul are multe de oferit vizitatorilor săi.

— Şi fata?

— O cunoşteaţi?

— N-am mai văzut-o niciodată, în viaţa mea n-am văzu i-o. Stătea şi ea aici de dimineaţă. Eu…

— Aţi văzut că a venit ambulanţa şi a luat pe cineva, înţeleg. Aţi ajuns la concluzia că a fost omorâtă. Nu ştiu de unde veniţi, nu ştiu dacă aveţi copii, dar aveţi grijă cu drogurile. Se spune că nu fac chiar aşa de rău, dar vedeţi ce s-a întâmplat cu biata fată a portughezilor.

Şi se depărtează, fără a mai aştepta vreun răspuns.

Trebuia să fi insistat, să dea nişte detalii precise, şi poate că aşa l-ar fi luat în serios? Sigur, era imposibil să omori pe cineva în plină zi, pe strada principală din Cannes. Avea de gând să vorbească şi despre cealaltă lume pe care o distrusese la o petrecere plină de invitaţi.

Dar reprezentantul legii, al ordinii, al bunelor moravuri nu avusese urechi să-l audă. În ce lume trăim? Trebuia să scoată arma din buzunar şi să tragă în toate direcţiile ca să fie crezut? Trebuia să se poarte ca un barbar, care omoară fără niciun motiv, pentru a se face auzit?

Igor îl urmăreşte din priviri pe poliţist, îl vede cum traversează strada şi intră într-un bistrou. Se hotărăşte să aştepte acolo o vreme, sperând să-i vină gândul cel bun, să primească vreo informaţie de la comisariat, să se întoarcă să stea de vorbă cu el şi să-i ceară mai multe detalii despre crimă.

Dar e aproape sigur că asta nu se va întâmpla: îşi aminteşte de comentariul poliţistului despre diamantele femeii. Oare ştia de unde vin? Sigur că nu: dacă ar fi ştiut, ar fi dus-o la comisariat şi ar fi acuzat-o de folosirea de obiecte ilicite.

Pentru femeie, desigur că briliantul apăruse ca prin minune într-un magazin ultraluxos, după ce fusese – cum spuneau totdeauna vânzătorii – şlefuit de bijutierii olandezi

sau belgieni. Era clasificat după transparenţă, greutate, tipul tăieturii. Preţul putea să varieze: de la câteva sute de euro, la o cifră considerată cu adevărat scandaloasă de majoritatea muritorilor.

Diamant. Briliant, dacă aşa vreţi să-i spuneţi. Toată lumea ştie ce e: o simplă bucată de cărbune, prelucrată de căldură şi de timp. Fiindcă nu conţine nimic organic, e imposibil să afli cât timp durează să-şi schimbe structura, dar geologii estimează o durată între 300 de milioane şi un miliard de ani. Apare în general la o adâncime de 150 de kilometri, urcă încet spre suprafaţă şi se formează în mine.

Diamantul, materialul cel mai rezistent şi mai dur creat de natură, care nu poate fi şlefuit şi tăiat decât de alt diamant. Resturile, fragmentele rămase în urma şlefuirii, sunt folosite în industrie, la maşinile de şlefuit, sau de tăiat – atât. Diamantul e doar bijuterie, şi în asta stă importanţa lui: e absolut inutil pentru orice altceva.

Suprema manifestare a vanităţii omeneşti.

Cu câteva decenii în urmă, într-o lume ce părea să se îndrepte către lucrurile practice şi către egalitatea socială, aproape că dispăruseră de pe piaţă. Până când cea mai mare companie de minerit, cu sediul în Africa de Sud, a contractat una dintre cele mai bune agenţii de publicitate din lume. Superclasa s-a întâlnit cu altă Superclasă, s-au făcut studii de piaţă, iar rezultatul a fost o propoziţie din doar trei cuvinte:

„*Diamantele sunt eterne*”.

Gata, problema era rezolvată, bijutierii au început să investească în ideea asta, iar industria a înflorit din nou. Dacă diamantele sunt eterne, sunt cele mai potrivite pentru a-ţi exprima dragostea –, care, teoretic, şi ea este eternă. Nimic mai eficient pentru a distinge Superclasa de celelalte miliarde de locuitori ai planetei care se găsesc în partea de jos a piramidei. Cererea de diamante a crescut, şi atunci şi preţul a început să urce. În câţiva ani, grupul sud-african care făcuse până atunci jocurile pe piaţa internaţională a fost înconjurat de cadavre.

Igor ştie ce s-a întâmplat: când a trebuit să ajute

armatele care se decimau într-un conflict tribal, a fost obligat să apuce o cale riscantă. Nu-i pare rău: a reuşit să evite multe morţi, şi doar el ştia asta. Îi scăpaseră câteva vorbe odată, când lua masa cu Ewa, dar se oprise la timp; când faci o faptă bună, să nu ştie dreapta ce face stânga. A salvat multe vieţi cu ajutorul diamantelor, dar asta nu va apărea niciodată în biografia lui.

Un poliţist căruia nu-i pasă că un criminal îşi mărturiseşte păcatele şi laudă bijuteria de pe degetul unei femei care cară sacoşe cu hârtie igienică şi detergenţi nu este la înălţimea profesiei lui. Habar n-are că industria aceea învârte cam 50 de miliarde de dolari pe an, că foloseşte o armată uriaşă de mineri, transportatori, companii private de pază, de asigurări, mari ateliere de şlefuit, lanţuri de vânzări şi buticuri de lux. Nu-şi dă seama că industria asta începe în noroi şi traversează fluvii de sânge înainte de a ajunge într-o vitrină.

Noroiul în care se află muncitorul care-şi petrece viaţa căutând piatra ce-i va aduce în sfârşit averea dorită. Găseşte câteva şi vinde cu vreo 20 de dolari o piatră care-l va costa pe consumatorul final 10.000 de dolari. Dar el e mmţumit, pentru că acolo unde trăieşte el, oamenii câştigă mai puţin de 50 de dolari pe an, iar cinci pietre sunt suficiente ca să poată duce o viaţă scurtă, dar fericită – fiindcă acolo condiţiile de muncă sunt cele mai rele posibile.

Pietrele pleacă din mâinile lor prin intermediul cumpărătorilor neidentificaţi şi sunt imediat trecute armatelor neoficiale din Liberia, Congo sau Angola. Acolo cineva este desemnat să meargă până la o pistă de aterizare clandestină, însoţit de gărzi înarmate până-n dinţi. Aterizează un avion din care coboară un domn în costum, însoţit de cele mai multe ori de un altul mai puţin elegant, cu o mică valiză. Se salută rece. Bărbatul cu gărzi de corp îi dă câteva pachete mici; poate din superstiţie, ele sunt împachetate în ciorapi vechi.

Bărbatul în cămaşă scoate o lupă specială din buzunar, şi-o pune la ochiul stâng şi începe să verifice

piesă cu piesă. După vreo oră şi jumătate şi-a făcut deja o idee; atunci scoate un mic cântar electronic şi goleşte conţinutul ciorapilor în talger. Se fac câteva calcule pe o bucată de hârtie. Marfa e pusă în valiză împreună cu cântarul, bărbatul în costum le face un semn gărzilor înarmate şi cinci, şase dintre ei urcă în avion. Încep să descarce cutii mari care sunt lăsate chiar acolo, lângă pistă, după ce avionul îşi ia zborul. Toată operaţiunea n-a durat mai mult de o jumătate de zi.

Cutiile sunt deschise. Puşti de mare precizie, mine anti-personal, gloanţe care explodează la cel mai mic impact lansând zeci de schije mici, ucigaşe. Armamentul e predat mercenarilor şi soldaţilor şi în scurt timp ţara se află din nou în faţa unei lovituri de stat a cărei cruzime nu cunoaşte limite. Triburi întregi sunt ucise, copiii îşi pierd picioarele şi braţele din cauza muniţiei cu fragmentare, femeile sunt violate. Iar în acest timp, undeva foarte departe – de obicei la Anvers sau Amsterdam, bărbaţi serioşi şi dedicaţi muncii lor lucrează cu delicateţe, cu dăruire şi dragoste, tăind cu mare grijă pietrele, extaziaţi de propria lor îndemânare, hipnotizaţi de razele care încep să strălucească cu fiecare nouă faţetă a acelei bucăţi de cărbune care şi-a văzut structura transformată de factorul timp. Un diamant care taie un diamant.

Femei urlând disperate şi cerul acoperit de nori de fum gros. La extrema cealaltă, clădiri vechi şi frumoase ce pot fi văzute din camere luminoase.

În 2002, Naţiunile Unite au promulgat o rezoluţie pentru a sprijini iniţiativa „Kimberley Process”, al cărei scop era să descopere originea pietrelor şi să interzică bijutierilor să cumpere diamante din zonele de conflict. O vreme, respectabilii şlefuitori europeni au apelat din nou la monopolul sud-african pentru materia primă. Dar s-au găsit repede formule pentru a face „oficial” un diamant, iar rezoluţia nu le mai e de folos decât politicienilor, care-şi pot spune liniştiţi că „au făcut ceva pentru a pune capăt *diamantelor de sânge*” – sub acest nume sunt cunoscute.

În urmă cu cinci ani, Igor dăduse pietre pentru arme,

crease un mic grup destinat să pună capăt sângerosului conflict din nordul Liberiei şi reuşise – fuseseră ucişi numai ucigaşii. Micile sate se bucurau din nou de pace, iar diamantele fuseseră vândute în America, fără nicio întrebare indiscretă.

Când societatea nu acţionează pentru a pune capăt crimei, omul are tot dreptul să facă ce crede el că este corect.

Ceva asemănător se petrecuse cu câteva minute în urmă pe acea plajă. Când asasinatele vor fi descoperite, cineva se va întoarce spre public ca să spună ceea ce se spune mereu în astfel de situaţii:

„Facem tot posibilul să identificăm criminalul".

Bine, aşa să facă. Încă o dată soarta, generoasă cantotdeauna, îi arătase ce cale să apuce. Martiriul nu e o soluţie. De fapt, Ewa ar suferi mult din pricina absenţei lui, n-ar avea cu cine schimba o vorbă în timpul nopţilor lungi şi al zilelor nesfârşite cât ar aştepta să fie eliberat. Ar plânge ori de câte ori şi-ar închipui că lui îi este frig, între pereţii albi ai închisorii. Iar când ar sosi în sfârşit clipa plecării definitive spre casa de pe malul Baikalului, poate că vârsta nu le va mai permite să trăiască toate aventurile pe care le plănuiseră împreună.

Poliţistul ieşi din bistrou şi reveni pe stradă.

Încă mai sunteţi aici? V-aţi rătăcit, aveţi nevoie de ajutor?

— Nu, mulţumesc.

— Mergeţi să vă odihniţi, cum v-am spus eu. La ora asta, soarele poate fi foarte periculos.

Se întoarce la hotel. Face o baie. Îi cere telefonistei să-l trezească la patru după-amiaza – va fi îndeajuns de odihnit ca să-şi recapete luciditatea necesară şi să nu mai facă prostii care i-ar putea compromite planurile.

Sună la *concierge* şi-şi rezervă un loc pe terasă pentru după-amiază – ar vrea să bea un ceai fără a fi deranjat. Se uită în tavan, aşteptând să-i vină somnul.

Nu contează originea diamantelor, dacă strălucesc.

În lumea asta numai dragostea merită absolut tot.

Restul nu are niciun sens.

Igor simţi din nou, cum mai simţise de multe ori în viaţa lui, că trăieşte libertatea totală. Confuzia dispărea încet, încet, luciditatea îi lua locul.

Îşi pusese soarta în mâinile lui Iisus. Iisus hotărâse că trebuia să-şi continue misiunea.

Adormi, fără niciun sentiment de vinovăţie.

1: 55 P.M.

e VJJ abriela se hotărî să meargă foarte încet până la locul pe care i-l indicaseră. Trebuie să-şi pună ordine în gânduri, trebuie să se calmeze. Era într-un punct în care nu numai visele ei cele mai secrete, dar şi coşmarurile ei puteau deveni realitate.

Telefonul sună. E un mesaj:

„FELICITĂRI. ACCEPTĂ, FIE CE-O FI. BIS”.

Priveşte mulţimea care mişună de colo-colo pe Croisette, fără să ştie parcă ce vrea. Ea are un scop! Nu mai este una din multele aventuriere care vin la Cannes şi nu ştiu de unde să înceapă. Are un CV serios, o experienţă profesională respectabilă, nu încercase niciodată să răzbată folosindu-şi doar calităţile fizice: era talentată! De asta o aleseseră pentru întâlnirea cu faimosul regizor, fără ajutorul nimănui, fără să se îmbrace provocator, fără ca măcar să aibă vreme să-şi repete ca lumea rolul.

Desigur că el va ţine seama de toate astea.

S-a oprit ca să mănânce de prânz – până atunci nu pusese absolut nimic în gură – şi imediat ce luă prima înghiţitură de cafea gândurile parcă îi reveniră la realitate.

De ce fusese tocmai ea aleasă?

Care era de fapt rolul ei în film?

Şi dacă, după ce Gibson primise înregistrarea video, descoperea că nu era chiar persoana pe care o căuta? „Calmează-te”.

„Nu ai nimic de pierdut”, încearcă să se convingă ea. Dar o voce insistă:

„Te afli în faţa unei şanse unice în viaţă”.

Nu există şanse unice, viaţa îţi scoate întotdeauna în faţă o altă ocazie. Dar vocea o ţine pe-a ei:

„Probabil. Dar cât o să dureze până atunci? Ştii câţi ani ai, nu?”

Da, bineînţeles. Douăzeci şi cinci de ani, într-o carieră în care actriţele, chiar şi cele mai ambiţioase… etc.

Nu, nu trebuie să-şi repete asta. Plăteşte sandviciul şi cafeaua şi o porneşte înspre chei, hotărâtă să-şi ţină în frâu optimismul, având grijă să nu se mai gândească la oameni ca la nişte aventurieri, recitând în minte toate regulile gândirii pozitive de care reuşea să-şi amintească – şi încercând să nu se mai gândească la întâlnire.

„*Dacă tu crezi în reuşită şi reuşita va crede în tine*”.

„*Joacă totul pe cartea şansei şi fugi de tot ce îţi oferă lumea confortului*”.

„*Talentul e un dar universal. Dar e nevoie de mult curaj ca să-l foloseşti; să nu-ţifie frică să fii cea mai bună*”.

Nu este de ajuns să te gândeşti la ce spun marii înţelepţi, trebuie să mai ceri şi ajutorul cerului. Şi începe să se roage, aşa cum face totdeauna când este neliniştită. Simte că trebuie să facă o promisiune şi se hotărăşte să meargă la Vatican, dacă obţine rolul.

Dacă filmul va fi într-adevăr făcut.

„Dacă o să aibă un mare succes internaţional”.

Nu, era de ajuns să apară într-un film de Gibson, pentru că asta o să le atragă atenţia altor directori şi producători. Dacă lucrurile se petrec astfel, va face pelerinajul promis.

A ajuns la locul indicat, priveşte marea, verifică încă o dată mesajul primit de la agent; dacă el aflase însemna că angajarea ei e aproape sigură. Dar ce însemna să accepte orice? Să se culce cu regizorul? Cu actorul din rolul principal?

Nu mai făcuse niciodată aşa ceva, acum însă e pregătită pentru absolut tot. Şi, în fond, cine nu visează să se culce cu una dintre marile stele din lumea filmului?

Se uită din nou la mare. Ar fi putut să treacă pe acasă şi să se schimbe, dar e superstiţioasă: dacă ajunsese

să fie chemată pe chei când purta blugii şi tricoul alb, trebuia să aştepte cel puţin până la sfârşitul zilei înainte de a se schimba. Îşi slăbeşte cureaua, se aşază în poziţie de lotus şi începe să facă yoga. Respiră profund, şi trupul, inima, gândurile, totul pare să fie la locul lui.

Se apropie o şalupă – un bărbat sare din ambarcaţiune şi se apropie de ea:

— Gabriela Sherry?

Ea dă din cap afirmativ, iar bărbatul îi spune să-l însoţească. Urcă amândoi în şalupă şi o pornesc pe o mare plină de iahturi de toate felurile şi mărimile. Nu scoate o vorbă, de parcă s-ar afla la cine ştie ce depărtare, gândindu-se poate şi el la ce se întâmplă în cabinele de pe ambarcaţiunile acelea micuţe şi ce bine ar fi să fie proprietarul vreuneia. Gabriela ezită: îi vin în minte o grămadă de întrebări, de îndoieli, şi un cuvânt prietenos ar putea face ca necunoscutul să-i devină aliat, s-o ajute cu vreo informaţie preţioasă despre cum ar fi mai bine să se poarte. Dar cine e omul ăsta? O avea vreun cuvânt de spus în faţa lui Gibson, sau e doar un angajat de mâna a paişpea, al cărui singur rol e să ia actriţele noi şi să le ducă la şeful lui?

Mai bine să stea liniştită.

Peste cinci minute se opresc lângă un vapor uriaş vopsit tot în alb. Se poate citi numele scris la prova: Santiago. Un marinar coboară o scară şi o ajută să suie la bord. Traversează salonul central, amplu, unde, după toate aparenţele, era pregătită o mare petrecere pentru noaptea aceea. Se duce la pupa, unde se află o mică piscină, două mese cu umbrele de soare, câteva şezlonguri. Şi iată-l pe Gibson şi pe domnul Celebritate bucurându-se de soarele acelei amiezi!

„Nu m-ar deranja să mă culc cu niciunul dintre ei”, îşi spune, zâmbind în sinea ei. Se simte mai încrezătoare, deşi inima îi bate mult mai repede ca de obicei.

Domnul Celebritate o măsoară din cap până-n picioare şi-i adresează un zâmbet simpatic, încurajator. Gibson se ridică, îi strânge mâna ferm şi ia un scaun de

lângă masa cea mai apropiată, oferindu-i-l ca să se aşeze.

Telefonează şi cere numărul camerei de la hotel. Îl repetă cu voce tare, privind spre ea.

Era ceea ce-şi închipuise. O cameră de hotel.

Închide telefonul.

— Când pleci de aici, te duci la apartamentul ăsta de la Hilton. Acolo sunt expuse rochiile de la Hamid Hussein, în noaptea asta eşti invitată la o petrecere în Cap d'Antibes.

Vasăzică nu era ceea ce-şi imaginase. Rolul era al ei! Şi o petrecere la Cap d'Antibes, chiar la CAP DANTIBES! El se întoarce spre domnul Celebritate.

— Cum ţi se pare?

— Hai mai bine să ascultăm puţin ce are să ne spună. Gibson aprobă dând din cap şi face un gest cu mâna, ca şi cum i-ar zice, „Hai, povesteşte-ne puţin despre dumneata". Gabriela începe cu cursul de teatru, cu reclamele în care apăruse. Dar îşi dă seama că cei doi nu mai sunt atenţi, or fi ascultat aceeaşi poveste de mii de ori. Numai că nu reuşeşte să se oprească, vorbeşte din ce în ce mai repede, temându-se că n-o să mai aibă nimic de spus, şansa vieţii ei depinde de un cuvânt pe care nu reuşeşte să-l găsească. Respiră profund, încearcă să arate că e dezinvoltă, vrea să fie originală, graseiază puţin, dar e incapabilă să iasă din scenariul pe care agentul i-a spus să-l urmeze într-un astfel de moment.

După două minute e întreruptă de Gibson.

— Perfect, toate astea le ştim din CV. De ce nu ne vorbeşti despre dumneata?

O barieră dinăuntrul ei se rupe brusc. În loc să intre în panică, vocea ei e acum mai calmă şi mai sigură.

Sunt doar una dintre miile de fete din lume care visează să se găsească aici, pe iahtul *acesta*, privind *marea* şi discutând despre posibilitatea de a lucra măcar cu unul dintre dumneavoastră. Iar dumneavoastră ştiţi asta. De aceea cred că nimic din ce aş putea spune acum nu va schimba ceva. Vreţi să ştiţi dacă sunt căsătorită? Nu, nu sunt. Ca orice femeie necăsătorită, am un bărbat care mă

iubeşte, care în *clipa asta* mă aşteaptă la Chicago şi care face tot posibilul ca lucrurile să-mi iasă pe dos. Amândoi râd. Ei îi vine inima la loc.

— Vreau să lupt până-n pânzele albe, deşi ştiu că mă aflu aproape de limita posibilităţilor mele, fiindcă vârsta începe să fie o problemă pentru standardul din cinema. Ştiu că mai sunt multe fete la fel de talentate sau *chiar* mai talentate. Am fost aleasă, nu ştiu exact de ce, dar m-am hotărât să *accept*, fie ce-o fi. Poate că asta este ultima mea şansă, sau poate dacă am spus asta mi-a scăzut din *valoare*, *dar* n-am de ales. Toată viaţa m-am gândit la clipa asta: să dau o probă, să fiu aleasă şi să pot lucra cu profesionişti adevăraţi. Clipa asta chiar a venit. Dacă n-o să mai urmeze nimic, dacă e să mă întorc acasă cu mâinile goale, ştiu cel puţin că am ajuns până aici datorită unor calităţi pe care cred că le am: integritatea şi perseverenţa. Îmi sunt cea mai bună prietenă, dar şi cea mai teribilă vrăjmaşă, înainte de a veni aici îmi spuneam că nu merit nimic din toate astea, că nu aş fi în stare să răspund la speranţele pe care vi le puneţi în mine, şi sută la sută aţi greşit când aţi ales candidata. În tot acest timp, cealaltă parte a inimii mele îmi spunea că voi fi răsplătită pentru că nu m-am lăsat, pentru că am ales ceva şi am luptat până la capăt.

Îşi întoarse privirea de la cei doi – simţise dintr-odată o dorinţă imensă să plângă, dar se stăpâni, pentru că se putea crede că e un şantaj emoţional. Vocea frumoasă a domnului Celebritate rupse tăcerea.

Ca în oricare altă industrie, şi aici avem persoane cinstite care apreciază profesionalismul. De asta am ajuns şi eu până aici. Acelaşi lucru e valabil şi pentru regizorul nostru. Iar eu m-am aflat cândva în aceeaşi situaţie în care eşti dumneata acum. Ştim ce simţi.

Îi trecu prin faţa ochilor întreaga ei viaţă de până atunci. Toţi anii aceia în care a *căutat* şi *n-a* găsit, când a bătut la uşi care nu s-au deschis, când a cerut şi nici măcar nu i s-a răspuns în vreun fel – doar cu indiferenţă, de parcă n-ar fi existat pe lume. Toate „nu”-urile pe care le auzise

când cineva îşi dădea în sfârşit seama că ea era vie şi că merita cel puţin să i se răspundă. „Nu pot să plâng”.

Toţi aceia care îi spuseseră că urmărea un vis imposibil şi care, dacă acum avea să reuşească, vor spune: „Ştiam eu că ai talent!” Buzele începură să-i tremure: parcă toate lucrurile acelea ieşeau acum la lumină din inima ei. Era fericită că avusese curajul să se arate umană, cu slăbiciuni, vulnerabilă, asta însemna enorm pentru sufletul ei. Dacă acum Gibson s-ar fi căit pentru alegerea făcută, putea să ia şalupa spre mal fără niciun fel de remuşcări; în luptă, dovedise mult curaj.

Depindea de alţii. O costase mult să-şi înveţe lecţia, dar până la urmă înţelesese că depindea de alţii. Cunoştea oameni care se mândreau cu independenţa lor emoţională, deşi în realitate erau la fel de vulnerabili ca ea, plângeau pe ascuns, nu cereau niciodată ajutor. Credeau într-o lege nescrisă, susţinând că „lumea e a celor puternici”, că „supravieţuieşte cine poate”. Dacă ar fi aşa, oamenii nici n-ar exista, pentru că fac parte dintr-o specie care are nevoie să fie protejată foarte mult timp. Tatăl ei îi spusese odată că oamenii sunt cât de cât capabili să supravieţuiască numai după vârsta de nouă ani, pe când girafei nu-i trebuie decât cinci ore, iar o albină e independentă în mai puţin de cinci minute.

— La ce te gândeşti? întreabă domnul Celebritate.

Că nu trebuie să mă prefac că sunt puternică, ceea ce e o mare uşurare pentru mine. O bună parte din viaţa mea am avut probleme cu socializarea, fiindcă eu credeam că ştiu extrem de bine cum să ajung acolo unde doresc. Colegii mă detestau şi nu înţelegeam de ce. Odată, când eram în turneu cu o piesă de teatru, am făcut gripă şi n-am mai putut ieşi din cameră, deşi mă înspăimânta ideea că altcineva va juca rolul meu. Nu mâneam, deliram din cauza febrei; au chemat un doctor şi el m-a trimis acasă. Credeam că am pierdut şi slujba, şi respectul trupei. Dar nici vorbă: am început să primesc flori şi telefoane. Voiau să ştie ce mai fac. Dintr-odată, acei oameni pe care eu îi consideram adversarii mei, cu care concuram pentru un

loc sub lumina reflectoarelor erau îngrijoraţi de soarta mea! Unul dintre ei mi-a trimis o carte poştală cu textul unui medic care se dusese să lucreze într-o ţară depărtată: *„Toţi ştim despre o boală din Africa Centrală numită boala somnului. Trebuie să ştim însă că există o boală asemănă*toare *care atacă sufletul – şi care e foarte periculoasă, fiindcă se instalează fără a arăta vreun semn. Când observaţi cel mai mic semn de indiferenţă şi lipsă de entuziasm faţă de semenii voştri, fiţi pe fază*! *Singurul mod de a preveni o asemenea boală este să înţelegi că sufletul suferă, suferă mult, când îl obligăm să trăiască superficial. Sufletul are nevoie de lucruri bune şi profunde*”.

Vorbe. Domnul Celebritate îşi aminti versurile lui preferate, dintr-o poezie învăţată încă de pe băncile şcolii şi care-l speria pe măsură ce vedea timpul trecând: *„Va trebui să renunţi la tot, eu îţi cer să mă ai drept standard unic şi exclusiv*”. Să alegi ceva e poate cel mai greu lucru din viaţa unui om; pe măsură ce actriţa le povestea viaţa, el îşi vedea propriii paşi reflectaţi în vorbele ei.

Prima lui mare şansă – şi pe el îl ajutase talentul de actor de teatru. Viaţa i se schimbase de la o oră la alta, faima lui creştea cu o viteză mai mare decât puterea lui de a se adapta la ea, accepta invitaţii în locuri unde n-ar fi vrut să ajungă şi refuza întâlniri care l-ar fi ajutat să avanseze în carieră. Banii, deşi nu erau prea mulţi, îi dădeau senzaţia că putea face orice. Cadouri scumpe, călătorii într-o lume necunoscută, avioane private, restaurante de lux, apartamente în hoteluri care semănau cu camerele regilor şi reginelor pe care şi le imagina în copilărie. Primele recenzii: respect, elogii, cuvinte care-i mergeau drept la inimă. Scrisori care soseau din toată lumea, la care, la început, răspundea, fixa întâlniri cu femeile care-i trimiteau fotografii – până ce a descoperit că era imposibil să menţină ritmul acela, iar agentul lui nu numai că-l sfătuia să renunţe la el, dar îl şi speria spunându-i că putea să cadă în fel de fel de capcane. Cu toate astea, continua să simtă o plăcere deosebită când se întâlnea cu fanii care-i urmăreau fiecare pas, creau pagini

pe internet dedicate lui, scriau despre tot ce se petrecea în viaţa lui – mai bine zis, despre lucrurile pozitive –, apărându-l de orice atac din presă, atunci când rolul nu era bine primit.

Iar anii au trecut. Ceea ce la început era un miracol, sau mâna destinului, de care jurase cândva să nu se lase niciodată subjugat, începuse să devină singurul lui ţel în viaţă. Priveşte înainte şi inima i se strânge: toate astea pot să se sfârşească într-o zi. Apar alţi actori mai tineri, care acceptă bani mai puţini pentru muncă mai multă şi o mai mare vizibilitate. Aude întruna comentarii despre marele film care l-a propulsat, toţi numai despre asta vorbesc, deşi mai făcuse încă 99 de filme de care nimeni nu-şi aminteşte bine.

Din punct de vedere financiar, condiţiile nu mai sunt aceleaşi – fiindcă şi-a dat seama că era o muncă fără sfârşit şi şi-a forţat agentul să menţină preţul sus. Rezultatul: e din ce în ce mai puţin invitat, chiar dacă între timp şi-a scăzut onorariul la jumătate. Disperarea începe să-şi arate colţii, într-o lume care până atunci era făcută numai din speranţa de a ajunge tot mai departe, mai sus, mai repede. Nu poate să scadă preţul de la o oră la alta; când apare cine ştie ce contract, trebuie să spună că „i-a plăcut mult rolul şi s-a hotărât să-l ia, chiar dacă onorariul nu e cel pentru care lucrează el de regulă”. Producătorii se prefac că-l cred. Agentul se umflă în pene că i-a păcălit, dar ştie că „produsul” lui trebuie să fie în continuare văzut pe la festivaluri, cu orice preţ, să pară ocupat, amabil, distant – cum îi şade bine unui personaj legendar.

Consilierul de presă i-a sugerat să fie fotografiat sărutându-se cu o actriţă celebră; ar putea apărea pe manşeta vreunei reviste de scandal. Luaseră deja legătura cu actriţa – care avea şi ea nevoie de ceva reclamă gratuită –, rămânea doar să găsească momentul potrivit: în timpul cinei de gală din seara asta. Sărutul trebuie să pară spontan, trebuie să fie siguri că există vreun paparazzo pe aproape – dar niciunul dintre ei nu trebuie, sub nicio formă, să „observe” că sunt spionaţi. Pe urmă, după ce se

vor publica fotografiile, se vor întoarce iar pe manşetele revistelor, negând cele întâmplate, spunând că asta nu era decât violarea vieţii lor private, avocaţii vor deschide procese împotriva revistelor, iar consilierii de presă ai celor doi vor încerca să ţină în viaţă toată chestiunea cât mai mult timp posibil.

În fond, deşi era de mult timp în branşă şi era cunoscut în toată lumea, nu se găsea într-o situaţie prea diferită de cea a fetei din faţa lui.

„Va trebui să renunţi la tot, eu îţi cer să mă ai drept standard unic şi exclusiv”.

Gibson întrerupe liniştea care dura de treizeci de secunde în scena aceea perfectă: iahtul, soarele, băuturile cu gheaţă, ţipetele pescăruşilor, briza care adia şi gonea căldura.

— În primul rând cred că ai vrea să ştii ce rol vei primi, fiindcă numele filmului se poate schimba până la premieră. Răspunsul e următorul: ai să joci alături de el.

Şi arătă spre domnul Celebritate.

— Adică veţi avea cele două roluri principale. Iar următoarea dumitale întrebare ar fi, logic: de ce eu şi nu o vedetă?

— Exact.

— Explicaţia: banii. În cazul scenariului pe care am fost însărcinat să-l regizez, şi care va fi primul film produs de Hamid Hussein, avem un buget limitat, din care jumătate e pentru promovarea filmului, nu pentru produsul final. Aşa că avem nevoie de un nume mare, care să atragă publicul, şi de un necunoscut oarecare, ieftin, dar care va câştiga promovarea pe care o merită. Asta nu e de azi, de ieri: de când a început industria cinematografului să conducă lumea, studiourile aşa procedează, pentru a arăta că faima şi banii sunt sinonime. Încă îmi mai aduc aminte că atunci când eram copil şi vedeam vilele acelea uriaşe de la Hollywood, credeam că actorii câştigă o grămadă de bard. Minciuni. Zece sau douăzeci de vedete din toată lumea pot spune că ele câştigă o avere. Restul trăiesc din aparenţe: casa e închiriată de studio, croitorii şi bijutierii

le împrumută haine, maşinile le sunt cedate pentru o perioadă, atât cât să fie asociaţi cu luxul. Studioul plăteşte tot ce înseamnă *glamour*, iar actorii nu câştigă mai nimic. Nu este cazul persoanei care stă cu noi aici, dar va fi cazul dumitale.

Domnul Celebritate nu ştie dacă Gibson vorbeşte serios sau nu, dacă într-adevăr credea că se află în faţa unuia dintre cei mai mari actori ai lumii sau îl lua peste picior. Dar asta nici nu contează, odată ce semnează un contract, producătorul nu se mai răzgândeşte, scenariştii vor preda textul la termen, bugetul va fi respectat riguros şi intră în funcţiune o excelentă campanie de relaţii publice. Văzuse deja sute de proiecte întrerupte – făcea parte din viaţă. Dar după cel mai recent rol, care trecuse aproape neobservat de public, avea nevoie disperată de un succes răsunător. Iar Gibson putea să i-l ofere.

— De acord, spuse fata.

Am vorbit deja cu agentul dumitale. O să semnezi un contract exclusiv cu noi. La primul film vei câştiga cinci mii de dolari pe lună, timp de un an – şi va trebui să apari pe la petreceri, să fii promovată de departamentul nostru de relaţii publice, să călătoreşti acolo unde te trimitem noi, să spui ce vrem noi, să nu spui ce gândeşti. E clar?

Gabriela dă din cap afirmativ. Ce mai putea să spună: că cinci mii de dolari e salariul unei secretare în Europa? Primea sau refuza, iar ea nu voia să arate nici cea mai mică şovăială: bineînţeles că pricepuse regulile jocului.

— Dar, continuă Gibson, o să trăieşti ca o milionară, te vei purta ca o mare stea. Să nu uiţi: nimic nu e adevărat. Dacă totul merge bine, îţi mărim salariul la următorul film, până la zece mii de dolari. După aia mai vorbim, fiindcă ştiu că nu ai decât un singur lucru în cap: „Într-o zi o să mă răzbun eu pentru toate astea”. Agentul dumitale, desigur, cunoştea propunerea noastră; ştia la ce să se aştepte. Nu ştiu dacă şi dumneata ştiai.

— Nu are importanţă. Şi nici nu cred că ar fi cazul să mă răzbun.

Gibson se făcu că nu aude.

Nu te-am chemat aici ca să vorbim despre proba dumitale: a fost foarte bună, de multă vreme n-am mai văzut una aşa de bună. Angajata noastră care a făcut selecţia gândeşte la fel. Te-am chemat ca să fie foarte clar, încă de la început, cum stau lucrurile. Multe actriţe sau actori, după primul film, după ce îşi dau seama ce înseamnă să ai lumea la picioare, vor să schimbe regulile. Dar au semnat contracte şi ştiu că e imposibil, şi atunci au o depresie, se autodistrug, chestii de-astea. Acum, politica noastră s-a schimbat: explicăm de la început, foarte clar, ce se va întâmpla. Dumneata va trebui să trăieşti cu două femei: dacă totul iese bine, una dintre ele va fi cea pe care o adoră lumea întreagă. Cealaltă este cea pe care o cunoşti, cea de zi cu zi, care nu are absolut nicio putere. Înainte de a te duce la Hâlton ca să iei hainele, te sfătuiesc să te gândeşti bine la consecinţe. Când vei intra în apartamentul de acolo, vei găsi patru copii ale unui contract uriaş. Dacă nu semnezi, toată lumea e a dumitale şi poţi face tot ce pofteşti. În clipa în care îţi pui semnătura pe hârtie, nu mai eşti stăpână pe nimic; noi vom controla tot, de la felul în care te tunzi până la localurile unde vei mânca – chiar şi atunci când nu ţi-e foame. Sigur că vei putea să câştigi bani din publicitate, folosindu-ţi faima, şi tocmai de asta toţi acceptă condiţiile. Cei doi bărbaţi se ridică.

— Ţie o să-ţi facă plăcere să lucrezi cu ea?

— O să fie o actriţă excelentă. A arătat că te vie şi are emoţii într-un moment în care toţi vor să pară pricepuţi.

— Să nu crezi că iahtul ăsta e al meu, i-a spus Gibson după ce l-a sunat pe cel care avea s-o ducă înapoi în port cu şalupa.

Iar ea a înţeles imediat mesajul.

3: 44 P.M.

I la i s-a mergem la primul etaj să bem o cafea, spune Ewa.

— Dar spectacolul începe într-o oră. Şi ştii cum e

traficul.

— Avem timp pentru o cafea.

Urcă pe scări, fac dreapta, merg până-n capătul holului, unde bodyguardul îi cunoaşte şi îi salută discret. Trec prin faţa unor vitrine cu bijuterii – diamante, rubine, smaralde – şi ies din nou la lumina soarelui pe terasa de la primul etaj. Aici, o celebră marcă de bijuterii închiriază în fiecare an tot spaţiul pentru a-şi primi prietenii, celebrităţile, jurnaliştii. Mobile de bun gust, un bufet cu delicatese. Se aşază la o masă, apărată de soare cu o umbrelă. Se apropie un chelner şi ei cer apă minerală şi cafea espresso. Chelnerul întreabă dacă doresc ceva de la bufet, îi mulţumesc, mâncaseră deja.

În mai puţin de două minute le aduce comanda.

— Este totul în ordine?

— Da, e foarte bine.

„E foarte rău", gândeşte Ewa. „Cu excepţia cafelei".

Hamid ştie că se întâmplă ceva ciudat cu soţia lui, dar preferă să vorbească mai târziu. Nu vrea să se gândească la asta acum. Nu vrea să rişte să audă ceva de genul „te părăsesc". E îndeajuns de disciplinat pentru a se putea controla.

La altă masă se află unul dintre cei mai celebri stilişti din lume, cu camera foto alături. Are o privire distantă – speră că astfel e destul de clar că nu vrea să fie deranjat.

Nimeni nu încearcă să se apropie de el, iar dacă vreunui nepoftit îi vine ideea să-l abordeze, PR-ul localului, o doamnă simpatică, la vreo 50 de ani, îl roagă amabil să-l lase în pace: are nevoie să scape o clipă de asediul constant al fotomodelelor, jurnaliştilor, clienţilor, impresarilor.

Îşi aminteşte când a văzut-o pentru prima oară, cu atât de mulţi ani în urmă încât pare o veşnicie. Stătea la Paris de mai mult de unsprezece luni, îşi făcuse ceva prieteni în lumea modei, bătuse la mai multe uşi şi, datorită relaţiilor şeicului (care nu cunoştea pe nimeni în branşa aceea, dar avea prieteni în alte posturi cheie), obţinuse o slujbă ca designer la una dintre cele mai

respectate case de haute couture. Nu făcea doar schiţe pornind de la materialele pe care le avea în faţă; rămânea în atelier până noaptea târziu, lucrând pe cont propriu cu materialele aduse din ţara lui. În perioada aceea s-a dus de două ori acasă: prima oară când a primit vestea că îi murise tatăl şi-i lăsase prin testament mica firmă a familiei care se ocupa de comerţul cu textile. Nici n-a avut timp de gândire: un trimis al şeicului l-a şi informat că cineva se va ocupa de administrarea afacerii, vor fi investiţi banii necesari pentru ca afacerea să fie prosperă, iar el îşi va păstra toate drepturile.

Nu înţelegea de ce şi a întrebat – până atunci şeicul nu arătase nici urmă de interes.

— O firmă franceză care *produce* genţi de voiaj vrea să-şi stabilească sediul aici. Mai întâi a căutat furnizori locali de textile. Vor folosi materialele noastre pentru unele dintre produsele lor. Avem clienţi, ne cinstim tradiţia şi avem şi controlul asupra materiei prime.

S-a întors la Paris convins că sufletul tatălui său se afla în Paradis, iar amintirea lui va rămâne vie în ţara pe care o iubise atât de mult. A continuat să muncească peste program, desena pornind de la motive din cultura beduină, testa materialele pe care şi le adusese. Vestea că firma aceea franceză – renumită pentru îndrăzneală şi bun-gust – era interesată de produse din ţara lui va ajunge cât de curând în capitala modei şi cererea va creşte enorm.

Nu era decât o chestiune de timp. Şi avea să afle că veştile circulă repede.

Într-o dimineaţă a fost chemat de director. Intra pentru prima dată în acel templu sacru – biroul marelui designer vestimentar – şi a fost uimit de dezordinea care domnea acolo. Ziare prin toate colţurile, teancuri de hârtii pe masa veche, o cantitate imensă de fotografii cu tot felul de vedete, coperţi de reviste cu tipare, mostre de materiale şi o vază plină cu pene albe de toate mărimile.

— Sunteţi foarte talentat. Am aruncat o privire pe schiţele pe care le-aţi lăsat împrăştiate, la vedere. V-aş ruga s-aveţi mai multă grijă. Nu se ştie niciodată, poate

pleacă cineva de la noi la altă firmă şi ne ia ideile.

Lui Hamid nu i-a plăcut că era spionat. Dar a tăcut şi l-a ascultat în continuare.

— De ce v-am spus că sunteţi bun? Veniţi dintr-o ţară unde oamenii se îmbracă altfel şi aţi început să înţelegeţi cum ar trebui făcută adaptarea la moda occidentală. Avem însă o mare problemă: aici nu găsim asemenea materiale, în plus, schiţele dumitale au conotaţii religioase, iar moda este, în primul rând, înveşmântarea cărnii, chiar dacă reflectă în mare măsură ceea ce spiritul vrea să comunice.

Directorul s-a dus până la unul din teancurile de reviste din colţ şi, ca şi cum ştia pe dinafară tot ce se afla acolo, a scos câteva numere, cumpărate probabil de la *bouquinistes* – anticarii aceia care încă de pe vremea lui Napoleon îşi întind cărţile pe malurile Senei. Deschise un *Paris Match* foarte vechi, cu Christian Dior pe copertă.

Ce a făcut din omul ăsta o legendă? A înţeles oamenii. Dintre multele revoluţii pe care le-a provocat în modă, una merită o atenţie deosebită: imediat după cel de-al Doilea Război Mondial, când mai toată Europa aproape că nu avea cu ce se îmbrăca din pricina penuriei de ţesături, a creat modele care necesitau o cantitate enormă de material. În felul acesta nu le arăta oamenilor numai o femeie frumoasă îmbrăcată frumos, ci şi un vis: că totul va fi din nou ca înainte: eleganţă, bogăţie, belşug. A fost atacat şi defăimat, dar el ştia că este pe drumul cel bun – care totdeauna este drumul opus.

A pus *Paris Match-ul* exact în locul de unde îl scosese şi s-a întors cu altă revistă.

— Iat-o şi pe Coco Chanel. Abandonată în copilărie de părinţi, fostă cântăreaţă de cabaret, tot ce trebuie pentru a nu avea parte decât de ce e mai rău în viaţă. Dar a profitat de singura şansă: amanţi bogaţi; în scurt timp s-a transformat în femeia cea mai importantă a modei epocii ei. Ce a făcut? Le-a eliberat pe celelalte femei din sclavia corsetului – instrumente de tortură care modelau toracele şi împiedicau orice mişcare naturală. N-a greşit decât într-o singură privinţă: şi-a ascuns trecutul, or trecutul ei i-ar fi

potenţat legenda: femeia care a supravieţuit.

A pus revista la loc şi a continuat:

— Probabil că te întrebi de ce nu s-a întâmplat nimic din toate astea până la ei? Nu vom şti niciodată. Sigur că au mai fost încercări – dar au căzut complet în uitare, pentru că autorii lor n-au ştiut să reflecte spiritul timpului în care trăiau. Impactul pe care l-au avut creaţiile lui Chanel nu se poate explica doar prin talent, nici prin bogăţia amanţilor ei: societatea trebuia să fie pregătită pentru marea revoluţie feministă care a avut loc cam în aceeaşi perioadă.

Directorul făcu o pauză.

— Acum este vremea Orientului Mijlociu. Tocmai pentru că tensiunile şi frica ce ţin lumea în suspans vin dintr-acolo. Ştiu asta pentru că sunt şeful acestei case de modă. La urma urmei, totul începe cu o întâlnire între principalii producători de vopsele şi pigmenţi.

„La urma urmei, totul începe cu o întâlnire între prindpalii producători de vopsele şi pigmenţi”. Hamid se uită *din nou la marele stilist ce stătea singur pe terasă*, *cu camera* foto odihrundu-se pe fotoliul de lângă el. Poate că şi el îl văzuse intrând şi se întreba cum de avusese atâţia bani ca *să ajungă cel mai mare* concurent ai lui.

Bărbatul care priveşte acum în gol şi mimează indiferenţa a făcut tot ce i-a stat în putere pentru ca el să nu intre în Federaţie. Îşi închipuia că petrolul îi finanţa toate afacerile şi i se părea o concurenţă neloială. El n-avea de unde să ştie că, la opt luni după ce-i murise tatăl şi la două luni după ce directorul pentru care lucra îi oferise un post mai bun (deşi numele lui nu putea să apară, fiindcă acea casă de modă avea alt designer angajat să strălucească sub reflectoare şi pe podiumuri), şeicul îl chemase din nou, de data asta pentru o întâlnire personală.

Când a ajuns *acasă*, Hamid n-a mai recunoscut nimic din oraşul lui. Scheletele zgârie-norilor formau un şir neîntrerupt pe singurul bulevard al oraşului, traficul era imposibil, vechiul aeroport era în pragul haosului, dar

ideea şefului statului începea să se materializeze: *acolo* va fi o oază de pace, ferită de *războaie*, *un rai al* investiţiilor în mijlocul tumultului pieţelor financiare internaţionale, faţa vizibilă a unui ţinut care avusese *parte de multe critici*, umilinţe şi prejudecăţi. Ţările învecinate au început să creadă în oraşul care se înălţa în mijlocul deşertului, iar banii au început să curgă – mai întâi ca un izvor, pe urmă ca un fluviu vijelios.

Palatul era însă neschimbat, cu toate că un altul mult mai mare se construia nu departe de acolo. Hamid a ajuns la întâlnire emoţionat, i-a spus şeicului că fusese avansat, aşa că nu mai avea nevoie de ajutor financiar; dimpotrivă, avea să înapoieze fiecare centimă investită în el.

— Dă-ţi demisia, i-a zis şeicul.

Hamid nu înţelegea. Desigur, ştia că firma pe care i-o lăsase tatăl lui avea rezultate foarte bune, dar avea alte vise pentru viitorul lui. Nu-l putea înfrunta a doua oară pe omul care-l ajutase atât de mult.

— La prima noastră întâlnire i-am putut spune „nu" Alteţei Voastre pentru că apăram drepturile tatii, care totdeauna au fost mai importante decât orice pe lumea asta. Acum însă, trebuie să mă supun voinţei Voastre. Dacă Alteţa Voastră crede că a pierdut bani investind în munca mea, eu voi face aşa cum îmi cereţi. Mă voi întoarce aici şi voi avea grijă de moştenirea mea. Dacă trebuie să renunţ la visul meu pentru a respecta tradiţia neamului meu, aşa voi face.

A pronunţat cuvintele ferm. Nu putea arăta slăbiciune în faţa unui om care respecta forţa celuilalt.

— Nu ţi-am cerut să te întorci. Dacă ai fost promovat, înseamnă că ştii cum să-ţi faci propria casă de modă. Asta vreau.

„Propria casă de modă? Oare am înţeles bine?"

— Văd că marile case de modă, cele mai luxoase, vin să se instaleze aici – continuă şeicul. Şi ele ştiu ce fac: femeile noastre au început să-şi schimbe felul de a gândi şi de a se îmbrăca. Moda a avut, în regiunea noastră, un impact mai mare decât orice investiţii străine. Am vorbit

cu bărbaţi şi femei care se pricep; eu nu sunt decât un bătrân beduin care atunci când a văzut pentru prima oară o maşină a crezut că trebuie alimentată ca o cămilă. Mi-ar plăcea ca străinii să ne citească poeţii, să ne asculte muzica, să cânte şi să danseze pe muzica transmisă din generaţie în generaţie. Dar se vede că nimeni nu e interesat de asta. Ca să înveţe să ne respecte tradiţia nu există decât o cale: aceea pe care mergi tu. Dacă din felul în care ne îmbrăcăm vor ajunge să înţeleagă cine suntem, vor înţelege şi restul.

A doua zi s-a întâlnit cu un grup de investitori din alte ţări. I-au pus la dispoziţie o sumă fantastică de bani şi au stabilit un termen de rambursare. L-au întrebat dacă accepta provocarea, dacă era pregătit pentru ea.

Hamid a cerut un răgaz de gândire. S-a dus la mormântul tatălui său şi s-a rugat până-n seară. Noaptea s-a dus în deşert, a simţit vântul care-i îngheţa oasele şi s-a întors la hotelul unde erau cazaţi oaspeţii. „Binecuvântat cel care reuşeşte să le dea copiilor lui aripi şi rădăcini”, spune un proverb arab.

Avea nevoie de rădăcini: există un loc pe lume unde ne naştem, unde învăţăm o limbă şi descoperim cum au depăşit strămoşii noştri problemele cu care s-ailconfruntat. Şi vine o vreme când devenim responsabili pentru locul acela.

Avea nevoie de aripi. Ele ne dezvăluie orizontul nesfârşit al imaginaţiei, ne conduc spre visurile noastre, peste mări şi ţări. Numai aripile ne permit să cunoaştem rădăcinile semenilor noştri şi să învăţăm de la ei.

L-a rugat pe Dumnezeu să-l lumineze, s-a rugat fierbinte. După două ore, şi-a amintit de o discuţie pe care tatăl lui o avusese cu doi prieteni care veneau adesea pe la prăvălia lui de stofe:

— Azi-dimineaţă fiul meu mi-a cerut bani ca să cumpere un berbec. Să-i dau?

— Nu e o situaţie de urgenţă. Aşa că mai aşteaptă o săptămână înainte de a-ţi ajuta băiatul.

— Dar am bani, pot să-l ajut şi acum. Ce se schimbă

dacă-l fac să aştepte o săptămână?

— Ceva foarte important: experienţa m-a învăţat că oamenii nu preţuiesc ceva decât dacă, măcar pentru un moment, s-au îndoit că au să obţină ceea ce-şi doreau.

I-a făcut pe emisari să aştepte o săptămână, apoi a acceptat provocarea. Avea nevoie de oameni care să se ocupe de bani, care să-i investească aşa cum le indica el. Avea nevoie de angajaţi, de preferinţă din satul lui. Şi mai avea nevoie de cel puţin un an de experienţă, ca să înveţe tot ce nu ştia.

Numai atât.

„Totul începe cu o întâlnire între principalii producători de vopsele şi pigmenţi".

Nu e chiar aşa: totul începe atunci când companiile care se ocupă cu studiul tendinţelor pieţei (în franceză *cabinets de tendance*, în engleză *trend adapters*) observă că o parte din populaţie devine mai interesată de ceva anume – fără legătură directă cu moda. Cercetarea aceasta implică interviuri cu consumatorii, monitorizarea mostrelor şi, mai ales, observarea atentă a unei armate de oameni – în general între 20 şi 30 de ani – care frecventează petreceri, se plimbă pe străzi, citesc bloguri. Nu se uită niciodată la vitrine, chiar dacă sunt ale unor mărci de prestigiu: ceea ce se află acolo a ajuns deja la marele public şi e pe moarte.

Specialiştii vor să afle care va fi următoarea preocupare sau curiozitate a consumatorului. Tinerii, care nu au destui bani să consume produsele de lux, sunt obligaţi să inventeze haine noi. Cum trăiesc lipiţi de calculator, îşi împart ideile şi interesele cu alţii şi aşa se ajunge la un fel de virus care contaminează toată comunitatea. Tinerii influenţează opiniile politice ale părinţilor, lecturile, preferinţele lor muzicale – şi nu invers, cum cred naivii. Pe de altă parte, părinţii influenţează aşa-numitul „sistem de valori" al tinerilor. Oricât de rebeli ar fi adolescenţii, totdeauna cred că familia are dreptate. Chiar dacă se îmbracă ciudat şi le plac cântăreţi care scot urlete şi sparg chitare. Nu au curaj să meargă mai departe şi să

provoace o adevărată revoluţie în obiceiuri.

„Au făcut asta în trecut. Bine că acum valul ăsta a trecut”.

Acum studiile de piaţă arată că societatea se îndreaptă spre un stil mai conservator, departe de ameninţarea pe care au provocat-o „sufragetele” (femeile de la începutul secolului XX, care au luptat şi au obţinut dreptul de a vota), sau de pletoşii şi neigienicii hippy (un grup de nebuni care au crezut cândva că se poate trăi paşnic şi iubind liber).

Prin 1960, de pildă, lumea, îmbâcsită de războaiele sângeroase ale erei postcoloniale, speriată de pericolul războiului atomic, dar în plin avânt economic, îşi dorea enorm să afle un strop de bucurie. Aşa cum Christian Dior înţelesese că speranţa belşugului stătea în excesul de stofă, designerii s-au apucat să caute o combinaţie de culori care să animeze un pic spiritele: şi au ajuns la concluzia că roşul şi violetul erau în stare să calmeze şi să provoace în acelaşi timp.

După patruzeci de ani, viziunea colectivă s-a schimbat radical: lumea nu mai stătea sub semnul războiului, ci sub acela al gravelor probleme de mediu: designerii au adoptat tonuri împrumutate din natură: nisipul deşertului, pădurea, apa mării. Între cele două perioade apar şi dispar diverse tendinţe: psihedelică, futuristă, aristocratică, nostalgică.

Înainte ca marile colecţii să fie definite, studiile de piaţă oferă o panoramă generală a stării de spirit. Iar acum, cu toate războaiele, cu toată foametea din Africa, terorismul, nerespectarea drepturilor omului, aroganţa unor naţiuni foarte dezvoltate, se pare că preocuparea principală a oamenilor ar fi salvarea bietei noastre planete de multele ameninţări create de societate.

„Ecologie. Să salvăm planeta. Ce ridicol”.

Hamid ştie că n-ai cum să te opui inconştientului colectiv. Culorile, accesoriile, materialele, presupusele acţiuni caritabile ale Superclasei, cărţile care apar pe bandă rulantă, cântecele care se aud la posturile de radio,

documentarele foştilor politicieni, filmele, materia primă folosită la încălţăminte, sistemul de combustie al automobilelor, semnăturile congresmanilor din josul paginii, dobânzile oferite de marile bănci din lume, totul pare să se concentreze asupra unei singure chestiuni: salvarea planetei. Apar averi peste noapte, marile multinaţionale obţin spaţii în presa scrisă în care e relatată cine ştie ce măsură absolut obscură, organizaţii nonguvernamentale fără niciun scrupul reuşesc să introducă tot felul de reclame la cele mai puternice canale de televiziune şi primesc sute de milioane de dolari din donaţii, numai fiindcă toţi par teribil de îngrijoraţi de soarta Terrei.

Când citea prin ziare sau reviste articole de-ale politicienilor profesionişti care foloseau încălzirea globală sau distrugerea mediului ca platforme pentru campaniile lor electorale, îşi spunea:

„Cum putem fi aşa de încrezuţi? Planeta este, a fost şi va fi totdeauna mai puternică decât noi. N-o putem distruge; dacă întrecem măsura, ea îşi ia sarcina de a ne cumina complet de pe faţa ei, şi va continua să existe. De ce nu încep ei să vorbească despre faptul că n-ar trebui să lăsăm planeta să ne elimine?”

Fiindcă „salvarea planetei” dă impresia de putere, de acţiune, de nobleţe. Pe când „n-ar trebui să lăsăm planeta să ne elimine” ne-ar face să ne simţim fără speranţă, ne-am vedea neputinţa, ne-ar arăta adevărata dimensiune a bietelor noastre puteri limitate.

În fine, dacă astea erau tendinţele, moda trebuia să ţină cont de dorinţele consumatorilor. Fabricile de vopsele se ocupau de realizarea celor mai frumoase culori pentru colecţia viitoare. Producătorii de textile căutau fibre naturale, creatorii de accesorii (curele, genţi, ochelari, ceasuri) făceau tot posibilul să se adapteze – sau cel puţin să mimeze adaptarea: foloseau pliante explicative, din hârtie reciclată, în care arătau ce efort uriaş făcuseră ei pentru a proteja mediul. Toate acestea urmau să fie văzute de marii designeri la cel mai mare spectacol de modă,

închis publicului, purtând sugestivul nume de *Premiere Vision* (Avanpremieră).

De aici vor porni toţi când se vor apuca să-şi deseneze modelele, *se vor folosi* de toată creativitatea, tuturor li *se va părea* că ramura haute couture este formidabil de creativă, de originală, de deosebită. Dar nici vorbă. Nu făceau decât să urmeze cuvânt cu cuvânt recomandările studiilor de piaţă. Cu cât era marca mai importantă, cu atât era mai mică dorinţa de a risca, fiindcă locul de muncă a sute de mii de persoane din toată lumea depindea de deciziile unui grup restrâns, Superclasa modei, care obosise tot pretinzând, o dată la fiecare şase luni, că vinde ceva nou.

Primele schiţe erau făcute de „genii neînţelese”, care visau să-şi vadă numele, într-o bună zi, pe eticheta unei haine. Munceau cam şase, opt luni, la început folosindu-se doar de creioane şi hârtie, apoi realizau prototipuri din materiale ieftine, pentru ca modelul să poată fi fotografiat şi analizat de directori. Din fiecare o sută de prototipuri cam douăzeci erau selectate. Se făceau şi unele modificări: alţi nasturi, o altă croială a mânecii, altfel de cusături.

Din nou fotografii – de data asta cu fotomodelul aşezat, culcat, mergând din nou modificări, fiindcă comentarii de tipul „bună doar pentru manechine la parada modei” puteau distruge o întreagă colecţie şi punea în joc reputaţia casei. Unele „genii neînţelese” erau aruncate în stradă fără multă vorbă, fără salarii compensatorii, fiindcă nu erau decât simpli stagiari. Cei mai talentaţi dintre cei rămaşi îşi revizuiau de mai multe ori creaţiile, fiind cât se poate de conştienţi că, oricât de mare ar fi succesul acelui model, pe el va fi trecut doar numele mărcii.

Toţi îşi promiteau să se răzbune cândva. Toţi îşi spuneau că vor avea propriul magazin şi vor fi în sfârşit recunoscuţi. Până atunci, continuau să zâmbească şi să lucreze ca şi cum ar fi fost foarte bucuroşi că fuseseră angajaţi. Dar, pe măsură ce erau selectate modelele finale, erau daţi afară şi erau aduşi alţii (pentru colecţia

următoare) – şi abia la sfârşit se ajungea la alegerea materialelor pentru hainele ce vor fi prezentate la paradă.

Ca şi cum ar fi prima oară când le vede cineva. Dar asta ţinea de legenda care învăluia totul.

Fiindcă în acel moment distribuitorii din toată lumea ţineau în mâini fotografiile manechinelor în toate poziţiile posibile, detaliile accesoriilor, tipul de textură, preţul recomandabil, adresa la care puteau comanda materialul, în funcţie de mărimea şi importanţa mărcii, „noua colecţie" începea să fie produsă pe scară largă în diferite locuri din lume.

În sfârşit, sosea ziua cea mare – mai bine zis, cele trei săptămâni ce marcau o nouă eră (care, aşa cum ştim cu toţii, nu durează decât şase luni). Începea la Londra, continua la Milano şi se termina la Paris. Erau invitaţi jurnalişti din lumea întreagă, fotografii se băteau pentru un loc mai bun, totul era ţinut în mare secret, ziarele şi revistele dedicau pagini întregi noutăţilor, femeile erau fascinate, bărbaţii priveau mai degrabă cu un uşor dispreţ, considerând că nu era decât „o modă", şi se gândeau că trebuie să dea câteva mii de dolari pe ceva absolut nesemnificativ pentru ei, doar pentru că soţiile lor considerau că era marea emblemă a Superclasei.

După numai o săptămână, tot ceea ce fusese prezentat ca o culme a exclusivităţii se afla deja în toată lumea. Nimeni nu se întreba cum or fi ajuns aşa de repede în magazine atâtea exemplare într-un timp aşa de scurt.

Dar legenda e mai importantă decât realitatea.

Consumatorii nu-şi dădeau seama că moda era creată de cei care se supuneau modei deja existente. Că originalitatea era doar o minciună în care voiau să creadă. Că mare parte din colecţiile ridicate în slăvi de presa de specialitate aparţinea marelui conglomerat al produselor de lux care hrăneau tocmai aceste reviste şi ziare cu anunţuri pe pagini întregi.

Sigur, existau şi excepţii, şi după câţiva ani de luptă Hamid Hussein era una dintre ele. Şi tocmai în asta stătea puterea lui.

Vede că Ewa îşi verifică din nou mobilul. Nu avea obiceiul ăsta. Dimpotrivă, detesta telefonul, poate pentru că-i amintea de o relaţie trecută, o perioadă din viaţa ei despre care niciodată nu reuşise să afle prea multe, pentru că nu vorbeau despre asta. Se uită la ceas – mai au timp să-şi bea liniştiţi cafeaua. Priveşte iar spre designer.

Ar fi bine să înceapă totul într-o fabrică de vopsele, şi să se termine la paradă. Dar nu era aşa.

Pe bărbatul care acum priveşte singuratic orizontul l-a întâlnit prima oară la *Premiere Vision*. Hamid mai lucra încă la marea casă de modă care-l angajase ca designer, iar şeicul mobilizase o mică armată de unsprezece persoane care aveau să pună în practică ideea de a face din modă un instrument de promovare a lumii, religiei şi culturii lui.

— În cea mai mare parte a timpului stăm aici şi ascultăm explicaţii despre cum pot fi prezentate lucrurile simple într-un fel mai complicat, spusese el.

Se plimbau printre standurile cu ţesături noi, cu tehnologii revoluţionare – culorile vor fi folosite în următorii doi ani, accesoriile erau din ce în ce mai complicate: catarame de platină la curele, port-carduri care se deschideau prin apăsarea unui buton, ceasuri de mână ce puteau fi potrivite la secundă cu ajutorul unei rotiţe încrustate cu diamante.

Celălalt îl măsură din cap până-n picioare.

— Ei, lumea a fost şi va rămâne complicată.

— Nu cred. Dacă într-o bună zi va trebui să las locul în care mă aflu acum, n-o s-o fac decât pentru propria afacere – care va merge împotriva a tot ce vedem aici.

Designerul a râs.

— Ştii cum e lumea noastră. Ai auzit de Federaţie, nu? Străinii intră numai cu mare, foarte mare greutate.

Federation Française de la Couture era unul dintre cele mai exclusiviste cluburi din lume. Decidea cine participa sau nu la săptămâna Modei de la Paris şi dicta parametrii ce trebuiau avuţi în vedere de participanţi. Fondată în 1868, puterea ei era uriaşă: a înregistrat marca

haute couture şi nimeni nu mai poate folosi această expresie fără a risca un proces. Edita cele zece mii de exemplare ale Catalogului oficial de la cele două mari evenimente ale anului, hotăra cum vor fi distribuite cele două mii de acreditări pentru ziariştii din lumea întreagă, îi selecta pe marii cumpărători, alegea ordinea pentru paradă – după importanţa stilistului.

— Da, sigur că ştiu cum este, replicase Hamid, ca să pună capăt conversaţiei.

Îşi dăduse seama că bărbatul cu care vorbea va fi, în viitor, un mare stilist. Şi a înţeles şi că niciodată nu vor fi prieteni.

Şase luni mai târziu, era totul gata pentru marea lui aventură – şi-a dat demisia, şi-a deschis primul magazin în Saint-Germain des Pres şi a început să lupte cum putea. Dar a înţeles un lucru: nu se putea supune tiraniei firmelor care dictau tendinţele în modă. Trebuia să fie original – şi a reuşit, pentru că adusese cu sine simplitatea beduinilor, înţelepciunea deşertului, ucenicia făcută la casa unde lucrase mai mult de un an şi avea pe lângă el specialişti în finanţe, pe lângă ţesăturile absolut originale şi necunoscute acolo.

După doi ani îşi deschisese cinci-şase mari magazine în toată ţara şi s-a văzut acceptat şi de Federaţie – datorită nu numai talentului său, ci şi relaţiilor şeicului, ai cărui emisari negociau la sânge concesionarea fiecărei filiale franceze în ţara lui.

A mai trecut vremea, oamenii au trecut şi ei la alte păreri, preşedinţii se schimbau, noua tehnologie câştiga mereu noi adepţi, internetul ajunsese să domine comunicaţiile, opinia publică era din ce în ce mai vizibilă în toate domeniile de activitate, luxul şi strălucirea recuperau teritoriile pierdute. Munca lui creştea şi se răspândea în lume: nu mai era doar moda, la ea se adăugaseră accesoriile, celularele, cosmeticele, ceasurile, ţesăturile scumpe.

Hamid era acum stăpânul unui imperiu, şi toţi cei care investiseră în visul lui erau acum recompensaţi din

plin prin dividendele de la acţiuni. Continua să supravegheze personal o mare parte a producţiei din întreprinderile lui, era prezent la cele mai importante sesiuni de fotografii, îi plăcea să deseneze el însuşi cele mai multe modele, vizita cel puţin de trei ori pe an deşertul, se ruga la mormântul tatălui său şi stătea de vorbă cu şeicul. Acum avea în faţă o nouă provocare: să fie producătorul unui film.

Îşi priveşte ceasul. Îi spune Ewei că e timpul să plece. Ea îl întreabă dacă e chiar aşa de important.

— Nu e chiar important. Dar mi-ar plăcea să fiu acolo.

Ewa se ridică. Hamid îi aruncă o ultimă privire designerului celebru, care contempla solitar Mediterana, străin de toate.

4: 07 P.M.

Când eşti tânăr, nu ai decât un vis: să salvezi lumea. Unii uită foarte repede acest prim vis, convinşi deja că există alte lucruri importante de făcut – să-şi întemeieze o familie, să câştige bani, să călătorească, să înveţe limbi străine. Dar alţii îşi spun că este posibil să faci ceva care să schimbe societatea sau felul în care lumea va ajunge la generaţiile viitoare.

Şi încep să-şi aleagă profesiile: politicieni (la început toţi doresc să ajute oamenii), activişti sociali (convinşi că delincventa este cauzată de diferenţele de clasă), artişti (ei cred că totul e pierdut şi trebuie să o luăm de la zero) şi… poliţişti.

Savoy avea certitudinea că putea fi foarte util. După ce citise o grămadă de romane poliţiste, acum îşi închipuia că, dacă cei răi s-ar fi aflat după gratii, cei buni şi-ar găsi negreşit un loc sub soare. A făcut Academia cu entuziasm, a luat note maxime la toate examenele teoretice, s-a antrenat fizic pentru a înfrunta situaţiile de mare risc, a învăţat să tragă cu precizie, chiar dacă niciodată nu i-a trecut prin cap să omoare pe cineva.

În primul an şi-a spus că află şi el adevărata faţă a slujbei lui – colegii se plângeau de salariile mici, de incompetenţa justiţiei, de prejudecăţile cu care era privită munca lor şi de lipsa aproape totală a acţiunii în domeniul în care lucrau. Pe măsură ce timpul trecea, viaţa şi renunţumirile au rămas cam la fel, un singur lucru a crescut.

Hârtiile.

Rapoarte interminabile despre *locul*, *modul de operare* şi *motivul* fiecărui incident. Un caz simplu: aruncarea gunoiului într-un loc interzis cerea ca raportul să se orienteze către căutarea vinovatului (totdeauna existau indicii, plicuri, bilete de avion), se fotografia zona, se desena harta cu mare grijă, se identifica persoana, i se trimitea un avertisment amiabil, al doilea avertisment era mai puţin prietenos şi, dacă infractorul considera toate astea o prostie fără sfârşit, era trimis în judecată, apoi depoziţiile, sentinţele, recursurile avocaţilor competenţi. În fine, puteau trece şi doi ani până la încheierea procesului respectiv, fără niciun rezultat.

Omuciderile erau rarisime. Statisticile cele mai recente arătau că mare parte din incidentele de la Cannes erau legate de copiii bogaţi şi de ambarcaţiunile lor scumpe, furturi din apartamentele folosite doar pe timpul verii, încălcarea legilor rutiere, denunţuri de muncă la negru şi conflicte familiale. Sigur, trebuia să fie foarte mulţumit că lucrurile stăteau aşa – într-o lume din ce în ce mai tulbure, sudul Franţei era o oază de linişte, chiar şi în epoca în care mii de străini invadau zona ca să se bucure de plajă, sau ca să cumpere ori să vândă filme. Cu un an înainte avusese de rezolvat patru cazuri de sinucidere (adică vreo şase-şapte kilograme de hârtie care trebuia dactilografiată, completată, semnată) şi două cazuri, mari şi late, de agresiune urmată de moarte.

În doar câteva ore, statisticile dintr-un an întreg fuseseră depăşite. Ce se întâmpla?

Gărzile de corp dispăruseră înainte de a li se lua vreo depoziţie – şi Savoy îşi propuse ca, imediat ce va avea

puţin timp, să le trimită un avertisment poliţiştilor aflaţi la faţa locului în acel moment. În fond, ei îi pierduseră pe singurii martori ai incidentului – fiindcă femeia care se afla în sala de aşteptare habar nu avea de nimic. În mai puţin de două minute înţelesese că ea se afla la oarece distanţă în clipa în care se trăsese cu veniri, şi nu voise decât să ajungă aproape de celebrul distribuitor de filme.

Nu are decât să citească şi să răscitească hârtii.

E în sala de aşteptare a spitalului, cu două rapoarte în faţă.

Primul, scris de medicul de gardă, nu are decât două file pline de detalii tehnice plictisitoare descriind dezastrele din organismul bărbatului care se afla acum la terapie intensivă: otrăvire prin perforarea părţii lombare stângi, cauzată de o substanţă necunoscută analizată acum în laboratorul de cercetări, unde e cercetat acul care injectase substanţa toxică ce pătrunsese în fluxul sangvin. Singura substanţă de pe lista otrăvurilor care poate produce o reacţie atât de rapidă şi de violentă e stricnina, dar aceasta produce convulsii şi spasme. După cum spuseseră agenţii de siguranţă şi confirmaseră atât paramedicii, cât şi femeia din sala de aşteptare, nu existaseră asemenea simptome. Dimpotrivă, se instalase paralizia imediată a muşchilor şi blocarea toracelui – ceea ce făcuse ca victima să poată fi luată din local fără a atrage atenţia celorlalţi invitaţi la petrecere.

Celălalt raport, mult mai amplu, venea de la EPCTF (European Police Chiefs Task Force) şi de la Europol, care urmărise pas cu pas victima, din clipa când călcase pe pământ european. Agenţii se schimbau, iar în momentul incidentului era supravegheat de un agent negru din Guadalupe, cu aspect de Jamaican.

„Cu toate acestea, persoana însărcinată cu supravegherea n-a văzut nimic. Sau, mai bine zis, în clipa când s-a petrecut incidentul cineva i-a trecut prin faţă, cu un pahar de suc de ananas în mână, şi i-a blocat vederea”.

Deşi victima nu trecuse niciodată pragul poliţiei şi era cunoscută în mediile cinematografice ca unul dintre cei

mai revoluţionari distribuitori de filme, afacerile lui erau doar un paravan pentru ceva mult mai rentabil. Conform Europolului, Javits Wild era, în urmă cu cinci ani, un producător de mâna a doua din industria cinematografică, când a fost contactat de un cartel specializat în distribuirea de cocaină pe teritoriul american, pentru a transforma banii murdari în bani curaţi, „începe să fie interesant”.

Pentru prima oară lui Savoy îi place ce citeşte. Poate că avea în mână un caz important, diferit de rutina problemelor legate de curăţenia stradală, certuri de familie, furturi din apartamente sezoniere sau chiar de rutina celor două asasinate de anul trecut.

Cunoaşte mecanismul. Ştie exact despre ce se vorbeşte în raport. Traficanţii câştigă o avere, dar, fiindcă nu pot dovedi proveniența banilor, nu reuşesc niciodată să-şi deschidă conturi bancare, să cumpere apartamente, maşini sau bijuterii, să facă investiţii, să transfere mari cantităţi de bani dintr-o ţară în alta – pentru că guvernul ar întreba: „Cum aţi ajuns aşa de bogat? Unde aţi câştigat toţi aceşti bani?”

Iar ca să treacă peste acest impediment, folosesc un mecanism financiar cunoscut sub numele de „spălare de bani”. Adică transformă beneficii ilegale în active financiare respectabile care pot face parte din sistemul economic, ba chiar produc alţi bani. Se pare că expresia e legată de gangsterul american Al Capone, care a cumpărat la Chicago lanţul de spălătorii Sanitary Cleaning Shops şi a reuşit să depună în bănci banii câştigaţi din vânzările ilegale de băuturi spirtoase în timpul Prohibiţiei. Aşa că, atunci când cineva îl întreba cum de era aşa de bogat, putea oricând să răspundă: „Spală oamenii ăştia la haine ca nebunii. Sunt foarte mulţumit că am investit în domeniul ăsta”.

„Ideea a fost foarte bună. Numai că a uitat să declare impozitul pe venit de la firmele lui”, îşi spune Savoy.

„Spălarea de bani” nu funcţionează numai pentru droguri, ci pentru multe alte „ramuri”: politicieni care

primesc comisioane pentru atribuirea de contracte, terorişti care au nevoie să finanţeze operaţiuni în diferite locuri ale planetei, companii care voiau să-şi ascundă beneficiile în prejudiciul acţionarilor, persoane care consideră că impozitul pe venit e o invenţie nelalocul ei. Înainte era de ajuns să-ţi deschizi un cont curent într-un paradis fiscal, dar guvernele au început să adopte o serie de legi, în regim de colaborare reciprocă, iar mecanismul a trebuit să se adapteze noilor vremuri.

Un lucru era cert: delincvenţii erau de fiecare dată cu mulţi paşi înaintea autorităţilor şi a fiscului.

Cum funcţionează acum? Mult mai elegant, mai sofisticat şi mai creativ. Nu era nevoie decât să îndeplinească cerinţele a trei etape, clar definite – depunere, secretizare şi integrare. Să ia adică mai multe portocale, să facă o oranjadă şi s-o servească fără ca cineva să bănuiască originea fructelor.

Să faci oranjada e destul de uşor: pleci de la o serie de conturi, şi mici cantităţi de bani încep să treacă dintr-o bancă în alta, de multe ori prin sisteme elaborate pe calculator, aşa încât să se poată regrupa în scurt timp. Căile sunt aşa de întortocheate, încât e aproape imposibil să urmăreşti traseul impulsurilor electronice. Da, pentru că, din momentul în care banii sunt depozitaţi, încetează a mai fi hârtie, se transformă în coduri digitale compuse din doi algoritmi, un „O” şi un „1”.

Savoy se gândeşte la contul lui din bancă; puţinul pe care-l are depindea de transmiterea codurilor dintr-o parte în alta. Şi dacă se hotărau, de la o zi la alta, să schimbe sistemul tuturor arhivelor? Dacă noul program nu funcţiona? Cum putea dovedi că avea o anumită cantitate de bani? Cum să transformi un şir de o şi 1 în ceva concret, ca de pildă o casă sau cumpărături la supermarket?

Nu se poate face nimic: este la cheremul sistemului. Dar se hotărăşte ca imediat ce va pleca de la spital să treacă pe la un bancomat şi să ceară un extras de cont. Îşi notează în agendă: de acum încolo trebuie să facă asta în

fiecare săptămână şi, dacă se petrece cine ştie ce calamitate în lume, cel puţin va avea o probă scrisă pe hârtie.

Hârtii. Iar cuvântul ăsta. De unde a pornit acest delir? Da, de la spălarea banilor.

O ia de la capăt şi recapitulează tot ce ştia despre spălarea de bani. Ultima etapă e cea mai uşoară dintre toate: banii se strâng într-un cont respectabil, cum ar fi cel al unei companii de investiţii imobiliare, sau într-un fond de participare la piaţa financiară. Dacă guvernul întreabă: „De unde au venit banii aceştia?”, e uşor de explicat: de la micii investitori care cred în ceea ce vindem. Din acel moment, pot fi investiţi în mai multe acţiuni, mai multe terenuri, avioane, obiecte de lux, case cu piscine, carduri de credit fără limită de cheltuieli. Asociaţii acestor firme sunt aceiaşi care au finanţat la început cumpărarea de droguri, de arme, de tot ce era afacere ilicită. Dar banii sunt curaţi: până la urmă, orice societate poate câştiga milioane de dolari speculând la bursa de valori sau făcând afaceri cu terenuri.

Rămânea primul pas, cel mai greu: „Cine sunt aceşti mici investitori?”

Aici intervenea creativitatea criminală. „Portocalele” erau oameni care băteau cazinourile cu bani luaţi cu împrumut de la un „prieten”, în ţări unde supravegherea pariurilor era mult în urma corupţiei: rurnănui nu i se interzice să câştige o avere. În cazul acesta, exista o înţelegere prealabilă cu proprietarii, care se alegeau cu un procent din banii care circulau pe la mese.

Dar jucătorul, om cu venituri modeste, putea să justifice a doua zi, la bancă, suma incredibil de mare pe care o depunea.

A avut noroc.

În ziua următoare îi transfera „prietenului” aproape toţi banii împrumutaţi, şi rămânea şi el cu un mic procent.

Înainte, strategia preferată era achiziţia de restaurante – aparent, mâncarea era plătită regeşte şi banii erau puşi în cont fără a ridica semne de întrebare.

Dacă trecea pe acolo cineva şi vedea mesele complet goale, era imposibil de dovedit că acolo nu mâncase nimeni toată ziua. Dar, odată cu dezvoltarea industriei divertismentului, apăruse o strategie mult mai creativă.

Imponderabilă, arbitrară, neînţeleasă: piaţa de artă!

Oameni din clasa medie şi cu bani puţini aduceau la licitaţii piese care valorau enorm, susţinând că le găsiseră în pivniţa vechii case a bunicilor. Erau licitate pe un sac de bani şi apoi revândute, o săptămână mai târziu, unor galerii specializate, la un preţ de zece, douăzeci de ori mai mare. „Portocala" era bucuroasă, le mulţumea zeilor pentru mărinimia destinului, depunea banii într-un cont şi se hotăra brusc să facă o investiţie într-o ţară străină, având grijă să lase puţin – partea sa – în banca de origine. În asemenea cazuri, zeii erau adevăraţii stăpâni ai picturilor, care treceau din galerie în galerie, din lici-tatie în licitaţie, dintr-o mână în alta.

Dar existau şi produse mult mai scumpe, precum teatrul sau producţia şi difuzarea de filme. Aici era locul unde mâinile invizibile care spălau bani îşi făceau cu adevărat de cap.

Savoy citeşte acum biografia bărbatului de la terapie intensivă şi completează el însuşi unele spaţii albe, folosindu-şi imaginaţia.

Actor care visa să devină o mare vedetă. N-a găsit de lucru – deşi chiar şi atunci se îngrijea de aspectul exterior de parcă ar fi fost cu adevărat o vedetă –, dar a ajuns să cunoască foarte bine industria. Ajuns la jumătatea vieţii, reuşeşte să obţină ceva bani de la investitori şi face unul sau două filme – un eşec răsunător, din cauza difuzării slabe. Dar oricum, numele lui a apărut pe generic şi revistele de specialitate au scris despre el ca despre cineva care a încercat să iasă din modelul impus de marile studiouri.

Şi iată-l ajuns într-un moment de disperare, nu ştie încotro să apuce, nimeni nu-i oferă a treia şansă, a obosit să tot ceară bani de la oameni care nu sunt interesaţi să investească decât în succese garantate. Într-o bună zi este

căutat de câţiva oameni – unii foarte amabili, alţii foarte tăcuţi.

Ei vin cu o propunere: să distribuie filme, iar prima lui achiziţie să fie ceva extraordinar, care să ajungă la marele public. Principalele studiouri vor face oferte generoase, el însă nu trebuie să-şi facă griji – orice ofertă va fi depăşită de noii lui prieteni. Filmul va rula în multe cinematografe şi-i va aduce o avere. Javits va câştiga lucrul de care are cel mai mult nevoie: reputaţie. Nimeni n-avea să fie interesat la început de viaţa unui producător frustrat. Dar, după două-trei filme, autorităţile vor începe să se întrebe de unde vin banii – deşi la început primul pas este protejat de legea fiscală, care îi oferă cinci ani de graţie.

Javits începe o carieră victorioasă. Primele filme difuzate de firma lui aduc profituri mari, lumea începe să creadă în talentul lui de a alege ce e mai bun pe piaţă, regizorii şi producătorii se înghesuie să lucreze cu el. Ca să păstreze aparenţele, acceptă două, trei proiecte necostisitoare, o dată la şase luni – restul sunt filme cu buget uriaş, cu vedete de prima mână, profesionişti fără pată, competenţi, cu bani mulţi pentru promovare, finanţate de grupuri stabilite în paradise fiscale. Rezultatul vânzărilor de bilete este depus într-un banal fond de investiţii, mai presus de orice bănuială, care deţine „o parte din acţiunile” filmului.

Gata. Banii murdari s-au preschimbat într-o operă de artă minunată, care bineînţeles că n-a adus profitul sperat, dar a fost capabilă să aducă milioane de dolari – rulate acum de unul dintre asociaţi.

La un moment dat, un inspector financiar mai atent, sau un denunţ venit de la vreun studio, atrage atenţia asupra unui fapt foarte simplu: cum se face că atâţia producători necunoscuţi pe piaţă anşează cele mai mari vedete, cei mai talentaţi regizarixtcituie o avere pe publicitate şi folosesc UN SINGUR distribuitor pentru filmele lor? Răspunsul e şi mai simplu: marile studiouri nu sunt interesate decât de propriile producţii, Javits este

eroul, omul care a înfrânt dictatura corporaţiilor uriaşe, noul mit, David în luptă cu Goliatul reprezentat de sistemul injust.

Un inspector fiscal mai conştiincios se hotărăşte să sape mai departe, în ciuda tuturor explicaţiilor rezonabile. Ancheta începe, foarte discret. Companiile care au investit în filmele cu un mare succes de box-office sunt invariabil societăţi anonime, cu sediul în Bahamas, Panamá, Singapore. În momentul acesta, cineva infiltrat la departamentul de impozite (întotdeauna există un om în interior) dă semnalul că acel canal a devenit riscant – trebuie să găsească un nou distribuitor de filme ca să mai spele bani.

Pe Javits îl apucă disperarea – se obişnuise să trăiască pe picior mare, ca un milionar, şi să fie adulat ca un semizeu. Se duce la Cannes, mască excelentă pentru a discuta cu finanţatorii lui fără a fi deranjat, pentru a face socoteli şi a schimba personal codurile conturilor curente. Nu ştie că e urmărit de multă vreme, că arestarea lui e deja hotărâtă de oameni în uniformă care *lucrează în* birouri *prost* luminate, care se întreabă dacă să-l mai lase puţin ca să mai strângă probe, sau să termine povestea imediat?

Dar finanţatorilor nu le place să rişte inutil. Omul lor poate fi prins oricând, poate să facă o înţelegere cu procurorii şi să le descrie sistemul pus la punct de ei; nu doar că ar da nume, dar iar şi identifica pe unii dintre ei în fotografiile făcute pe durata anchetei.

Nu există decât o cale de a rezolva problema: trebuie eliminat.

Totul era clar, şi Savoy ştie exact cum s-au desfăşurat lucrurile. Acum trebuie doar să facă ce face mereu. Hârtii.

Să redacteze un raport, să-l predea Europolului, să-i lase pe birocraţii de-acolo să-şi asume sarcina de a găsi asasinii, fiindcă este vorba despre un caz care poate să-i promoveze pe mulţi şi să reînvie multe cariere care bat pasul pe loc. Investigaţiile trebuie să dea un rezultat, şi niciunul dintre superiorii lui nu crede că un detectiv dintr-

un orăşel de provincie din Franţa (da, fiindcă acest Cannes, în ciuda strălucirii şi faimei lui, timp de 350 de zile pe an nu e decât un oraş de provincie).

Bănuieşte că vina ar putea fi a unuia dintre bodyguarzii de la masă, fiindcă otrăvirea presupunea apropiere. Dar nu va scrie asta. Alte hârtii pentru audierea angajaţilor din cort, nu va găsi niciun martor, şi va declara cazul închis din punctul de vedere al jurisdicţiei lui – după ce îşi va mai petrece câteva zile schimbând faxuri şi mesaje cu departamentele superioare.

O să se întoarcă la cele două omucideri anuale, la certuri, la amenzi, când a fost atât de aproape de ceva ce putea avea o importanţă internaţională. Visul lui din adolescenţă – să facă lumea mai bună, să-şi aducă contribuţia la o societate mai sigură şi mai dreaptă, să fie promovat, să lupte pentru un post pe lângă Ministerul Justiţiei, să le ofere soţiei şi copiilor o viaţă mai confortabilă, să facă ceva pentru a schimba percepţia asupra agenţilor de ordine, arătând că încă mai există poliţişti oneşti –, se reduce la unul şi acelaşi cuvânt.

Hârtii.

4: 16 P.M.

Terasa de lângă barul Martínez este plină, iar Igor este foarte mândru de cum a pus totul la cale; fără să fi vizitat vreodată oraşul acela, rezervase o masă, închipuindu-şi că va fi aglomeraţie mare. Cere un ceai cu pâine prăjită, îşi aprinde o ţigară, priveşte în jur – şi aici este acelaşi scenariu ca în orice alt loc şic din lume: femei care fie folosesc prea mult botox, fie sunt anorexice, doamne pline de bijuterii, care iau câte o îngheţată, bărbaţi cu fete mult mai tinere, farnilii cu aer plictisit, puştoaice zâmbitoare în faţa unor sucuri fără calorii, prefăcându-se prinse de o conversaţie, dar cu ochii la pândă, în speranţa că vor vedea pe cineva interesant.

O singură excepţie: trei bărbaţi şi două femei răsfoiesc mai multe hârtii printre cutiile de bere, discută

cu glas scăzut şi butonează tot timpul un calculator. Par să fie singurii cu adevărat implicaţi într-un proiect, ceea ce nu-i adevărat; toată lumea munceşte acolo, în căutarea unui singur lucru.

Vi-zi-bi-li-ta-te.

Care, dacă totul merge bine, se va transforma în Faimă. Care, dacă totul merge bine, se va transforma în Putere. Cuvântul magic, care transformă un om în semizeu, un idol de neatins, inaccesibil, obişnuit să i se satisfacă toate dorinţele, să fie privit cu invidie şi gelozie când apare într-o limuzină cu geamuri fumurii sau într-o costisitoare maşină sport, un om care nu mai are nici munţi greu de escaladat, nici cuceriri imposibile.

Cei care frecventau terasa aceea câştigaseră deja câteva lupte – nu stau afară, cu fotografii, în spatele grilajelor de metal, aşteptând ca cineva să iasă pe uşa principală şi să le umple universul de raze de lumină. Da, au ajuns deja în holul hotelului, şi acum nu le mai lipsesc decât faima şi puterea, indiferent în ce domeniu ar fi ele. Bărbaţii ştiu că vârsta nu e o problemă, nu au nevoie decât de relaţii sigure. Fetele care supraveghează terasa cu o abilitate de bodyguard profesionist simt că se apropie vârsta periculoasă care face să dispară brusc orice şansă de a obţine ceva pe baza frumuseţii lor. Doamnelor mai în vârstă le-ar plăcea să fie recunoscute şi respectate pentru calităţile şi inteligenţa lor, dar strălucirea diamantelor pe care le poartă fac ca descoperirea unor asemenea talente să fie puţin probabilă. Bărbaţii care stau alături de soţiile lor aşteaptă să treacă cineva şi să-i salute, pentru ca toţi cei din jur să se uite la ei şi să-şi spună: „E cunoscut. Sau deja celebru, cine ştie”.

Sindromul celebrităţii poate distruge cariere, căsnicii, valori creştine, îi orbeşte pe înţelepţi şi pe ignoranţi deopotrivă. Mari savanţi care, după ce sunt recompensaţi cu un premiu important, îşi lasă baltă cercetările şi, în loc să contribuie la îmbunătăţirea vieţii umanităţii, încep să trăiască din conferinţe care le alimentează ego-ul şi contul din bancă. Un indian din

jungla amazoniană, adoptat de un cântăreţ celebru, ajunge să creadă că de fapt îi este exploatată sărăcia. Un luptător pentru dreptate care munceşte din greu apărând drepturile defavorizaţilor sorţii se hotărăşte să concureze pentru un post public, câştigă şi începe să se creadă imun la toate, iar într-o zi e găsit într-un motel cu o prostituată, plătită din banii contribuabililor.

Sindromul celebrităţii. Când oamenii uită cine sunt şi încep să creadă în ceea ce alţii spun despre ei. Superclasa, visul tuturor, lumea fără umbre şi fără tenebre, unde cuvântul „da” serveşte drept răspuns la toate cererile.

Igor este puternic. A luptat toată viaţa ca să ajungă unde este. Iar pentru asta a trebuit să participe la mese plictisitoare, la conferinţe interminabile, la întâlniri cu oameni pe care-i detesta, să zâmbească atunci când îi venea să insulte, să spună vorbe grele când îi era de fapt milă de amărâţii care „serveau drept exemplu”. Muncise zi şi noapte, fără sâmbete, fără duminici, îngropat în întâlniri cu avocaţii lui, cu administratorii, cu funcţionarii, cu consilierii de presă. Plecase de la zero imediat după căderea regimului comunist şi reuşise să ajungă în vârf. Mai mult, reuşise să supravieţuiască tuturor furtunilor politice şi *economice care se abătuseră peste ţara lui în* primele două decenii ale noului regim.

De ce? Pentru că era un om cu frica lui Dumnezeu şi ştia că drumul pe care-l străbătea în viaţă era o binecuvântare ce trebuia respectată, altfel pierdea totul.

Desigur, erau clipe când ceva îi şoptea că lasă deoparte ce era mai important din această binecuvântare: pe Ewa. Dar timp de mulţi ani a avut certitudinea că ea îl înţelege, că acceptă faptul că totul nu era decât o etapă, şi în curând vor putea să se bucure şi să fie împreună tot timpul. Făceau planuri mari: călătorii, plimbări cu vaporul, o căsuţă izolată, în creierul munţilor, cu foc în şemineu, un loc unde puteau sta cât voiau, fără să se gândească la bani, la datorii, la obligaţii. Aveau să găsească o şcoală pentru copiii cei mulţi pe care plănuiau să-i aibă, aveau să petreacă după-amiezi întregi plimbându-se prin pădurile

din împrejurimi, aveau să cineze în cârciumile mici şi primitoare de pe acolo.

O să aibă timp să se îngrijească de grădină, să citească, să meargă la cinema, să facă lucrurile simple pe care le visează toată lumea, singurele lucruri care sunt în stare să umple viaţa oricărui om de pe faţa pământului. Când ajungea acasă, încărcat de dosare şi de hârtii pe care le împrăştia pe pat, îi mai cerea un pic de răbdare. Când telefonul suna exact în ziua când reuşiseră să ia masa împreună, iar el era obligat să întrerupă conversaţia cu ea şi să petreacă o grămadă de timp vorbind cu persoana care-l sunase, îi cerea iar să aibă un pic de răbdare. Ştia că Ewa făcea tot posibilul, şi imposibilul chiar, ca să-l înţeleagă şi să-l ajute, deşi din când în când se plângea şi-i spunea, cu multă afecţiune, că ar trebui să profite de viaţă cât mai erau încă tineri, că aveau suficienţi bani pentru următoarele cinci generaţii.

Igor era de acord: se putea opri chiar atunci. Ewa zâmbea, îi mângâia chipul – şi atunci el îşi amintea că uitase ceva important, se ducea la telefon sau la calculator, vorbea sau trimitea cine ştie ce mesaj.

Un bărbat de vreo 40 de ani se ridică, se uită la oamenii din bar şi ridică un ziar deasupra capului, strigând:

— „Violenţă şi teroare la Tokio”, scrie pe manşeta ziarului. „Şapte persoane omorâte într-un magazin de jocuri electronice”.

Toţi se uită la el.

Violenţă! Ăştia habar n-au despre ce vorbesc! Violenţa este aici!

Igor simte un fior pe şira spinării.

Dacă un dezechilibrat ucide cu cuţitul câţiva nevinovaţi, toată lumea e oripilată. Dar cine e atent la violenţa intelectuală care are loc la Cannes? Festivalul nostru este asasinat în numele unei dictaturi. Acum nu se mai alege cel mai bun film, ci se comit crime împotriva umanităţii, obligându-i pe oameni să cumpere produse pe care nu le doresc, să uite arta ca să se gândească la modă,

să nu mai participe la proiecţii de film pentru a fi prezenţi la mese festive. Este o brutalitate! Sunt aici…

— Tacă-ţi gura, îi spune cineva. Nu ne interesează de ce eşti aici.

…sunt aici ca să denunţ sclavia dorinţelor omului, care a început să aleagă nu cu inteligenţa lui, ci influenţat de propagandă, de minciună! De ce sunt oamenii interesaţi de înjunghierile din Tokio şi nu dau importanţă omorârii unei întregi generaţii de cineaşti?

Omul face o pauză aşteptând să fie aplaudat, dar nu se aude nici măcar liniştea gândurilor trezite de cuvintele lui; conversaţiile întrerupte sunt reluate, nimeni n-a fost atins de vorbele lui. El se aşază la loc, afişând un aer de supremă demnitate, dar în sinea lui e zguduit de ridicolul la care s-a expus.

„Vi-zi-bi-li-ta-te”, îşi spune Igor. „Problema e că nimeni n-a fost atent”.

E rândul lui să privească în jur. Ewa e cazată la acel hotel şi, după atâţia ani de căsnicie, e în stare să jure că acum bea o cafea sau un ceai undeva în apropiere. A primit mesajele lui şi mai mult ca sigur că acum îl caută, ştiind că nu e prea departe.

Nu reuşeşte s-o vadă. Şi nu reuşeşte să-şi ia gândul de la ea, obsesia lui. Îşi aminteşte de o noapte când s-a întors târziu acasă în limuzina lui, şi i-a cerut şoferului, care îi era şi bodyguard – luptaseră amândoi în războiul din Afghanistan, dar soarta îi zâmbise altfel fiecăruia –, să oprească la Hotel Kempiński. A lăsat celularul şi hârtiile în maşină şi a urcat până la barul de pe terasa clădirii. Spre deosebire de terasa din Cannes, acolo era aproape pustiu, se pregăteau să închidă. Le-a dat un bacşiş gras angajaţilor şi le-a cerut să mai rămână la lucru pentru el încă o oră.

Şi atunci a înţeles totul. Nu, nu era adevărat că se va opri luna viitoare, nici anul următor, nici peste zece ani.

Nu vor avea niciodată casa aceea de vacanţă şi familia la care visau. Se întreba în noaptea aceea de ce visul era imposibil şi nu a găsit decât un răspuns.

Calea puterii nu are întoarcere. Va fi veşnic sclavul a *ceea ceaales*, *iar dacă avea să lase cu adevărat totu'*), *cum* visa, ar intra într-o depresie teribilă.

De ce acţiona astfel? Din pricina coşmarurilor din timpul nopţii, când îi apăreau tranşeele, imaginea lui de tânăr speriat, care îndeplinea obligaţii pe care nu le alesese, fiind forţat să ucidă? Din pricina faptului că nu putea uita prima lui victimă, un ţăran care nimerise pe linia de foc când Armata Roşie lupta împotriva gherilei afghane? Din pricina celor care la început l-au privit cu neîncredere, apoi l-au umilit când el, dându-şi seama că viitorul omenirii era telefonia mobilă, a început să caute investitori pentru afacerea lui? Din pricină că la început a trebuit să se asocieze cu întunericul, cu mafioţii ruşi care voiau să spele banii câştigaţi din prostituţie?

Reuşise să înapoieze banii fără a trebui să devină el însuşi corupt şi fără a datora favoruri. Reuşise să negocieze cu umbrele, menţinându-şi însă lumina proprie. Înţelegea că războiul ţinea de trecut şi că el nu va mai pleca niciodată pe un câmp de luptă. Reuşise să o găsească pe femeia vieţii lui. Era bogat – foarte bogat, şi nicio eventuală întoarcere a comunismului nu-l speria, pentru că cea mai mare parte a averii lui era în afara ţării. Avea relaţii bune cu toate partidele politice. Cunoscuse mari personalităţi internaţionale. Reuşise să organizeze o fundaţie care se ocupa de orfanii soldaţilor morţi în timpul invaziei sovietice în Afghanistan.

Dar acolo, în cafeneaua aceea din apropierea Pieţei Roşii, unde era singurul client, având atâţia bani încât îi putea plăti pe chelneri să stea toată noaptea pentru el, a înţeles.

A înţeles pentru că vedea că acelaşi lucru se petrece şi cu soţia lui, acum aflată mereu pe drumuri, ajungea şi ea târziu când era la Moscova şi se ducea direct la calculator, imediat ce intra în casă. A înţeles că, orice ar crede lumea, puterea înseamnă sclavia cea mai neagră. Când ajungi aici, nu mai vrei să ieşi. Totdeauna există un nou pisc de cucerit. Totdeauna există un concurent de învins sau de

depăşit. Alături de alte 2000 de persoane, făcea parte din clubul cel mai exclusivist din lume, care se întruneşte doar o dată pe an la Davos, în Elveţia, la Forumul Economic Mondial; ei toţi erau mai mult decât bogaţi, milionari, puternici. Şi toţi munceau de dimineaţă până noaptea, pentru că voiau să meargă mai departe, să nu renunţe niciodată – achiziţii, burse de valori, tendinţele pieţei, bani, bani. Munceau nu pentru că aveau nevoie de ceva, ci pentru că se considerau indispensabili – aveau de hrănit mii de familii şi considerau că sunt responsabili faţă de guvernele şi asociaţii lor. Munceau cu convingerea sinceră că ajutau lumea – ceea ce putea fi adevărat, dar pentru asta plăteau cu propriile lor vieţi.

A doua zi a făcut un lucru pe care toată viaţa l-a regretat: a căutat un psihiatru. Ceva nu era în ordine. Atunci a descoperit că suferea de o boală destul de obişnuită printre cei care ajungeau oarecum dincolo de limitele unei persoane obişnuite. Era un obsedat de muncă, un workaholic – expresie cunoscută la nivel mondial care desemnează acest tip de suferinţă. Muncitorii împătimiţi, a spus psihiatrul, riscă să facă o depresie profundă dacă nu sunt absorbiţi de provocările şi problemele din compania lor.

— Este o dereglare al cărei motiv încă nu-l cunoaştem, dar care se asociază cu nesiguranţa, cu anumite medii din copilărie, cu o realitate pe care vrem s-o negăm. E ceva la fel de serios ca dependenţa de droguri, de exemplu. Dar, spre deosebire de dependenţa de droguri, care diminuează productivitatea, cel care e dependent de muncă ajunge să contribuie enorm la bogăţia propriei ţări. Aşa că nimeni n-ar vrea ca el să se vindece.

— Şi care sunt consecinţele?

— *Dumneata trebuie să ştii, că doar de asta mai căutat*. Cea mai gravă e distrugerea vieţii de familie. În Japonia, una dintre ţările în care boala asta se manifestă cu mare frecvenţă şi uneori cu consecinţe fatale, există mai multe metode de controlare a obsesiei.

În ultimii doi ani din viaţă nu-şi amintea să fi ascultat

pe cineva cu acelaşi respect pe care-l arăta omului cu ochelari şi mustaţă din faţa lui.

Atunci pot să cred că există scăpare.

— Când un workaholic ajunge să caute ajutorul psihiatrului înseamnă că e pregătit pentru vindecare. Numai unul dintr-o mie de cazuri îşi dă seama că are nevoie de ajutor.

— Am nevoie de ajutor. Am destui bani…

Astea sunt cuvinte tipice pentru un workaholic. Da, ştiu că aveţi suficienţi bani, ca toţi ceilalţi bolnavi. Ştiu şi cine sunteţi, v-am văzut în fotografii de la evenimente de caritate, de la congrese şi de la o audienţă privată cu preşedintele nostru – şi el are simptomele acestei dereglări, în treacăt fie spus. Nu-i destul să aveţi bani. Vreau să ştiu dacă aveţi destulă voinţă.

Igor se gândi la Ewa, la casa de la munte, la familia pe care ar fi vrut s-o aibă, la sutele de milioane de dolari din bancă. Se gândi la prestigiul şi puterea lui din acel moment şi la cât de greu i-ar fi să lase totul.

— Nu spun să abandonaţi tot ce faceţi acum, zise psihiatrul, de parcă i-ar fi citit gândurile. Vă spun să faceţi din muncă o sursă de bucurie, nu o obsesie de necontrolat.

— Da, sunt pregătit.

De ce vreţi să faceţi asta? Workaholicilor le place ce fac. Niciun prieten de-al dumneavoastră care se află în aceeaşi situaţie nu ar recunoaşte că are nevoie de ajutor. Igor lăsă privirea în pământ.

— Ce motiv aveţi? Vreţi să vă răspund tot eu? Iată: cum am spus mai devreme, familia dumneavoastră e pe cale să se ducă de râpă.

— Mai rău. Şi soţia mea prezintă aceleaşi simptome. A început să fie rece cu mine de când ne-am întors dintr-o călătorie la lacul Baikal. Şi dacă există cineva pe lumea asta pentru care aş fi în stare să ucid din nou…

Igor îşi dădu seama că vorbise prea mult. Dar psihiatrul stătea impasibil de cealaltă parte a mesei.

— Dacă există cineva pe lumea asta pentru care aş fi în stare să fac totul, absolut totul, e numai soţia mea.

Psihiatrul îşi chemă asistenta şi-i ceru să facă o serie de programări. N-a întrebat dacă pacientul era liber la datele stabilite: trebuia să fie clar că orice alt angajament, oricât de important, putea fi amânat – era o parte a tratamentului.

— Pot să vă mai întreb ceva? Medicul dădu din cap.

— Faptul că simt nevoia să muncesc mai mult decât trebuie nu *poate fi considerat* şi ceva nobil? Un profund respect pentru şansele pe care Dumnezeu mi le-a dat în viaţa asta? Un fel de a îndrepta lumea, chiar dacă uneori aş fi nevoit să folosesc metode cam…

Linişte.

— …cam cum?

— Nu, nimic.

Igor a ieşit din cabinet confuz şi uşurat în acelaşi timp. Poate că medicul nu înţelegea esenţa a tot ce făcea: viaţa are totdeauna un motiv, toţi oamenii sunt uniţi şi uneori trebuie să extirpi tumori maligne pentru ca trupul să fie sănătos. Oamenii se închid în lumile lor egoiste, fac planuri care nu-l includ şi pe aproapele lor, cred că planeta nu e decât un teren care trebuie exploatat, îşi urmează instinctele şi dorinţele fără a se sinchisi de binele comun.

Nu-şi distrugea familia, voia pur şi simplu să lase o lume mai bună copiilor pe care visa să-i aibă. O lume fără războaie, fără droguri, fără scandaloasa piaţă a sexului, o lume în care dragostea să fie marea forţă ce uneşte familii, popoare, naţiuni şi religii. Ewa o să înţeleagă – chiar dacă pentru moment căsătoria lor trecea printr-o criză, trimisă asupra lor, cu siguranţă, de Spiritul Răului.

A doua zi, îi ceru secretarei să anunţe că renunţă la consultaţii – avea lucruri mai importante de făcut. Tocmai organiza un plan de purificare a lumii, avea nevoie de ajutor şi găsise un grup dispus să lucreze pentru el.

Două luni mai târziu, era părăsit de femeia pe care o iubea. Din pricina Răului care pusese stăpânire pe ea. Fiindcă n-a fost în stare s-o înţeleagă.

Zgomotul brutal al unui scaun târât pe podea l-a făcut să se întoarcă la realitatea de la Cannes. În faţa lui

stătea o femeie cu un pahar de whisky într-o mână şi cu o ţigară în cealaltă. Bine îmbrăcată, dar vizibil beată.

— Pot să mă aşez aici? Toate mesele sunt ocupate.

— Tocmai v-aţi aşezat.

Nu se poate, spune femeia, de parcă l-ar fi cunoscut de când lumea. Pur şi simplu nu se poate. Poliţia m-a dat afară din spital. Şi cel pentru care am călătorit aproape douăzeci şi patru de ore, am luat cameră la hotel la preţ de speculă, omul ăsta e acum între viaţă şi moarte. Droguri!

O fi de la poliţie?

Sau ce spunea ea nu avea nicio legătură cu gândurile lui?

Dar dumneavoastră – de fapt, tu – ce faci aici? Nu ţi-e cald? N-ar fi mai bine să-ţi scoţi sacoul, sau vrei să-i dai gata pe toţi cu eleganţa ta?

Ca de obicei, oamenii îşi aleg propria soartă. Exact asta făcea acum femeia.

— Port totdeauna sacou, indiferent de temperatură. Sunteţi actriţă?

Femeia izbucni într-un râs aproape isteric.

— Să zicem că sunt actriţă. Da, sunt actriţă. Joc rolul uneia care are un vis încă din adolescenţă, creşte cu el, luptă şapte ani mizerabili din viaţă ca să-l transforme în realitate, îşi pune ipotecă pe casă, munceşte fără răgaz…

— Ştiu ce înseamnă toate astea.

Nu, nu ştii. Înseamnă să te gândeşti zi şi noapte la un singur lucru. Să dai buzna în locuri unde nu eşti invitată. Să strângi mâna unora pe care-i dispreţuieşti. Să suni în disperare, o dată, de două ori, de zece ori până ce reuşeşti să obţii un pic de atenţie de la oameni care n-au nici măcar jumătate din valoarea sau din curajul tău, dar s-au cocoţat într-o poziţie de unde pot să se răzbune pentru toate frustrările din viaţa lor şi să facă imposibilă viaţa celorlalţi.

— …şi nu mai afli altă plăcere în viaţă decât urmărirea dorinţei. Nu te distrezi niciodată. Ţi se pare plictisitor tot ce nu ţine de visul tău. Ajungi să-ţi distrugi familia.

Femeia îl privi speriată. Părea trezită din beţie.

— Dar cine sunteţi dumneavoastră? Cum de mi-aţi citit gândurile?

— Tocmai mă gândeam la asta când aţi intrat. Şi puteţi să mă tutuiţi. Cred că pot să vă ajut.

— Nimeni nu mă poate ajuta. Singurul care putea s-o facă e acum la terapie intensivă la spital. Şi din câte am aflat până să vină poliţia, n-o să scape. Of, Doamne!

Soarbe şi ultima picătură din pahar. Igor face semn chelnerului. Acesta nu-l vede şi se duce la altă masă.

— Totdeauna am preferat o laudă, fie ea şi deşănţată, unei critici constructive. Te rog, spune-mi că sunt frumoasă, că nu-mi lipseşte nimic pentru a reuşi.

Igor râde.

— De unde ştii că nu te pot ajuta?

Sunteţi cumva distribuitor de film? Aveţi relaţii şi cinematografe în toată lumea?

O Poate că amândoi se gândeau la acelaşi om. Dacă era capcană, era prea târziu să fugă – în mod sigur era supravegheat şi imediat ce s-ar fi ridicat s-ar fi trezit în arest.

1 Se strânge stomacul, şi nu înţelege de ce îi e frică. Cu câteva ore înainte încercase să se predea, însă fără succes. Alesese martiriul, îşi oferise libertatea ca sacrificiu, numai că darul lui fusese respins de Dumnezeu.

Iar acum cerul se răzgândise.

Trebuie să se gândească cum se va apăra: suspectul e identificat, o femeie care se preface beată vine la el şi confirmă datele. Apoi, cu toată discreţia, un bărbat intră şi-i cere să-l însoţească pentru o mică discuţie. Omul e poliţist. Igor are în sacou un fel de toc de scris care nu trezeşte nicio bănuială, dar pistolul Beretta îl va da de gol. Îşi vede toată viaţa desfăşurându-i-se înaintea ochilor.

Poate folosi pistolul? Poliţistul care o să apară imediat ce identificarea va fi confirmată sigur e însoţit de câţiva colegi care observă scena, aşa că va fi mort înainte să facă cea mai mică mişcare. Pe de altă parte, n-a venit aici ca să omoare nevinovaţi la întâmplare, ca un barbar: are o misiune, iar victimele lui – martiri ai dragostei, cum îi

place să le spună – servesc unui scop mai înalt.

— Nu sunt distribuitor de film, răspunde. Nu am absolut nicio tangenţă cu cinematograful, cu moda, cu celebritatea. Lucrez în telecomunicaţii.

— Frumos, spune femeia. Probabil că ai mulţi bani. Cred că ai visat mult în viaţă, de aceea mă înţelegi.

Se abătea de la subiect. Face încă o dată semn, altui chelner. De data asta vine şi-i cere două cafele.

— Nu vezi că eu beau whisky?

— Ba da. Dar, cum spuneam, cred că pot să te ajut. Numai că trebuie să fii trează, conştientă de fiecare pas făcut.

Maureen simte că se schimbă ceva în ea. Din clipa când străinul acela îi citise gândurile, parcă îşi mai revenise. Da, cine ştie, o fi putând s-o ajute? De mulţi ani nimeni nu mai încercase să o seducă spunând fraza aceea atât de folosită în mediul ei: „Cunosc oameni influenţi”. Nimic nu ajută mai mult la schimbarea stării de spirit a unei femei decât certitudinea că e dorită de cineva de sex opus. Îi veni să se ridice ca să se ducă la toaletă, să se privească în oglindă, să-şi refacă machiajul. Dar asta putea să aştepte; mai întâi trebuia să dea un semn clar că era interesată.

Da, avea nevoie de companie, era deschisă la surprizele destinului – când Dumnezeu închide o uşă, deschide o fereastră. De ce, dintre toate mesele de pe terasă, doar asta era ocupată de un bărbat singur? Era ceva aici, un semn ocult: ei doi trebuiau să se întâlnească.

Dar a râs singură de ea. În starea ei de disperare orice devenea un semn, o scăpare, o veste bună.

— În primul rând, trebuie să ştiu de ce ai nevoie, spune bărbatul.

De sprijin. Am terminat un film, cu un casting de mâna-ntâi, care trebuia să fie distribuit de una dintre puţinele persoane care cred în talentul cuiva care nu aparţine sistemului. Trebuia să mă întâlnesc mâine cu distribuitorul. La prânz eram în acelaşi local în care era el şi deodată am văzut că i se face rău.

Igor începe să se relaxeze. Poate că e adevărat, în lumea reală lucrurile sunt mult mai absurde decât în romane.

— Am plecat, am descoperit spitalul unde a fost internat şi m-am dus acolo. Pe drum m-am gândit ce o să spun: că eram prietena lui şi că ne pregăteam să lucrăm împreună. Nu vorbisem niciodată cu el, dar sunt sigură că cineva aflat într-o situaţie critică se simte bine când un om, oricine, se află alături de el.

„Adică să transformi tragedia cuiva într-un avantaj personal”, îşi spuse Igor.

Toţi sunt la fel. Absolut la fel.

— Şi ce înseamnă exact un casting de mâna-ntâi?

— Aş vrea să merg puţin la baie, dacă nu te superi. Igor se ridică ceremonios, îşi pune ochelarii de soare şi, în timp ce ea se depărtează, ia cel mai relaxat aer din lume. Îşi bea ceaiul şi priveşte atent în jur. La prima vedere nu pare să existe nicio ameninţare, dar oricum e mai bine să plece imediat ce se întoarce femeia.

Maureen a rămas foarte impresionată de gentileţea noului ei prieten. De ani de zile nu mai văzuse pe nimeni purtându-se după regulile etichetei respectate de părinţii ei. Când s-a ridicat ca să iasă de pe terasă, a văzut că fetele frumoase de la masa de alături, care de bună seamă auziseră o parte din discuţie, se uitau după ea şi zâmbeau.

A văzut şi că el îşi pusese ochelarii negri – poate pentru a le privi mai pe îndelete, fără ca ele să-şi dea seama. Cine ştie, când se întoarce poate îl găseşte bând ceai cu ele.

Dar aşa e viaţa: nu are motive să se plângă, nu are mari aşteptări.

Îşi priveşte chipul în oglindă; cum se face că se uită un bărbat la ea? Trebuia să-i asculte sfatul şi să revină la realitate. Are privirea obosită, goală, era sfârşită, aşa cum sunt toţi cei care participă la un festival de film, dar ştia că trebuia să continue lupta. Cannes nu se teirninase încă, se putea ca Javits să-şi revină, sau să apară un reprezentant al casei lui de film. Avea intrarea asigurată la filmele

altora, o invitaţie la petrecerea revistei *Gala* – una dintre cele mai importante din Franţa – şi putea să profite de timpul rămas ca să vadă cum reuşesc producătorii şi regizorii independenţi din Europa să ajungă la public. Trebuia să se replieze cu mare viteză.

Cât despre bărbatul acela arătos, mai bine să lase iluziile deoparte. Se întoarce convinsă că o să le găsească pe cele două fete acolo, dar bărbatul e singur. La fel de politicos, se ridică şi-i potriveşte scaunul ca să se poată aşeza.

— Nu m-am prezentat. Numele meu este Maureen.

— Igor. Încântat. Rămăseserăm la castingul ideal.

Acum putea să profite ca să le împungă niţel pe mucoasele de la masa de alături. Începu să vorbească puţin mai tare.

— Aici la Cannes, sau la orice alt festival, în fiecare an sunt descoperite actriţe, şi în fiecare an marile actriţe pierd câte un rol – pentru că industria consideră că au îmbătrânit, deşi de fapt ele sunt încă tinere şi pline de entuziasm. Dintre noile descoperiri („sper că m-aud fetele de alături”), numai câteva iau calea adevăratei celebrităţi. Chiar dacă ele câştigă puţin din filmele pe care le fac – toţi regizorii ştiu asta şi profită din plin –, investesc în ceva ce nu merită absolut deloc.

— Adică…

— În propria frumuseţe. Devin celebre, încep să aibă tarife de prezentare la petreceri, sunt solicitate să apară în reclame, pentru a recomanda produse… Ajung să-i cunoască pe cei mai puternici bărbaţi şi pe cei mai doriţi actori din lume. Câştigă un sac de bani – fiindcă sunt tinere, frumoase, iar agenţii lor le încheie contracte peste contracte.

De fapt se lasă în totalitate conduse de agenţii lor, care le hrănesc vanitatea în mod constant. O astfel de starletă ajunge visul gospodinelor, al adolescentelor, al viitoarelor actriţe care n-au parale nici măcar să meargă până în oraşul vecin, dar care o văd ca pe o prietenă, cineva care trăieşte ceea ce lor le-ar plăcea să

experimenteze. Şi continuă să facă filme, câştigă un pic mai bine, dar nici pe departe suma pe care o „umflă” purtătorul ei de cuvânt; totul nu-i decât minciună, nici ziariştii nu cred o iotă, însă o publică oricum pentru că ştiu că publicului îi place ştirea senzaţională, nu vrea informaţie adevărată.

— Păi care-i diferenţa? – întreabă Igor, din ce în ce mai relaxat, dar fără a înceta să fie cu ochii în patru.

— Să zicem că ai cumpărat un computer placat cu aur la o licitaţie din Dubai şi vrei să scrii o nouă carte folosind minunea asta a tehnologiei. Imediat ce pune mâna pe informaţie, ziaristul te sună: „Ce ştie să facă computerul dumneavoastră placat cu aur?” Asta este o ştire. Adevărata informaţie, adică despre ce anume ai de gând să scrii, nu are nicio importanţă.

„Poate că şi Ewa primeşte ştiri în loc de informaţii”, gândeşte Igor. Nu-i trecuse prin cap niciodată acest fapt.

— Te ascult, spune.

— Timpul trece. Adică, trec vreo şapte-opt ani. Şi, deodată, dispar ofertele de roluri. Evenimentele şi banii din reclame sunt tot mai puţini. Agentul se face că e tare ocupat – nu mai răspunde cu aceeaşi solicitudine la telefoanele ei şi nici măcar nu se mai oboseşte să o sune înapoi. „Vedeta” se revoltă: cum să se poarte aşa cu ea, marele sex-simbol, cea faimoasă datorită farmecului de neegalat? Mai întâi dă vina pe agent, se hotărăşte să-l schimbe şi – spre surprinderea ei – îşi dă seama că acestuia nu-i pare rău deloc. Dimpotrivă, îi cere să semneze o declaraţie cum că totul decursese foarte bine cât timp au lucrat împreună, îi doreşte noroc şi gata cu colaborarea…

Maureen se uită cu atenţie pe terasă în speranţa că va zări vreun exemplar care să corespundă descrierii făcute. Oameni încă celebri, dar care au dispărut complet de pe scenă şi care aşteptau cu disperare o altă ocazie. Tot se mai comportau ca nişte dive, încă mai afişau aerul distant dinainte, dar sufletul le era plin de amărăciune, pielea umflată cu botox şi brăzdată de cicatrice aproape

insesizabile de la operaţiile estetice. Se găseau din plin persoane care apelaseră la botox şi la operaţii estetice, în schimb niciuna dintre celebrităţile de acum zece ani nu se afla pe acolo. Poate că nici nu mai aveau bani să participe la un astfel de festival; în clipa aceea poate că erau invitaţi speciali la serbările din provincie sau poate că erau „cap de afiş” în promovarea unor noi mărci de ciocolată sau bere, arborând în continuare atitudinea de odinioară, deşi erau conştienţi că nu mai aveau de mult acelaşi statut.

— Vorbeai despre două categorii de persoane.

Da. Al doilea grup de actriţe se confruntă exact cu aceeaşi problemă. Cu o singură diferenţă – iarăşi ridică puţin tonul, pentru că observă cum fetele de alături sunt vizibil interesate de ceea ce spunea cineva care se pare că era la curent cu secretele din branşă. Ele ştiu că frumuseţea e trecătoare. Nu sunt văzute aşa de des în reclame sau pe coperte de reviste, pentru că sunt ocupate să-şi perfecţioneze arta. Continuă să studieze, să-şi facă relaţii care vor fi importante în viitor, legându-şi numele şi chipul de anumite produse – nu din poziţia de fotomodele, ci de asociate. Câştigă mai puţin, desigur. Dar câştigă pentru toată viaţa.

Şi între timp apare cineva ca mine. Înarmată cu un scenariu bun, bani destui, şi cu oferta unui rol în filmul meu. Ele acceptă; au talent cu carul pentru a juca orice rol li se încredinţează, şi inteligenţă suficientă ca să îşi dea seama că, şi dacă filmul nu va fi un mare succes, cel puţin ele continuă să apară pe ecran, pot fi văzute lucrând la o vârstă matură, şi cine ştie, pot stârni interesul unui nou producător.

Şi Igor se prinde că fetele de alături stau cu urechile ciulite.

— Ar fi bine să ieşim să ne plimbăm puţin – spune cu glas scăzut. Aici nu avem niciun pic de intimitate. Ştiu eu un loc mai retras de unde am putea admira apusul de soare; e spectaculos.

Era exact ce îşi dorea: o invitaţie la plimbare! Ca să vadă apusul de soare, deşi mai era mult până la asfinţit!

Nu pare genul de bărbat vulgar care să înşire fraze precum „Hai până la mine în cameră pentru că trebuie să-mi schimb pantofii” şi „N-o să se întâmple nimic, promit”, pentru ca odată ajunşi sus să adauge „Am eu oamenii mei şi ştiu exact de cine ai nevoie” în timp ce încearcă s-o prindă ca să o sărute.

Acum, la drept vorbind, n-ar deranja-o să fie sărutată de bărbatul acesta care pare încântător. Nu ştie absolut nimic despre el, dar are ceva seducător în felul lui elegant de a fi ce nu poate fi uşor uitat.

Se ridică de la masă, şi el cere să-i fie trecut totul în contul camerei de la hotel. („Iată, stă la Martínez!”, îşi spune.) Odată ieşiţi în bulevardul Croisette, el îi propune s-o ia la stânga.

— Nu e aşa de aglomerat pe aici. În plus, îmi închipui că priveliştea e mult mai frumoasă, fiindcă soarele va apune după dealurile din zare.

— Igor, cine eşti de fapt?

— Bună întrebare. Aş vrea să ştiu şi eu.

Încă o bilă albă. Nu bate câmpii spunându-i cât e de bogat, de inteligent, de înzestrat. Nu-şi doreşte decât să admire un apus împreună cu ea, şi îi e de ajuns. Merg tăcuţi până la capătul plajei, se întâlnesc cu tot felul de oameni – cupluri trecute de prima tinereţe care parcă trăiau în altă lume, uitând cu totul de Festival; tineri în goană pe role, purtând haine mulate şi ipod-uri în urechi; vânzători ambulanţi cu mărfurile pe un covoraş de ale cărui colţuri erau prinse nişte sfori – pentru ca la primul avertisment că în zonă se află vreun poliţist să poată să transforme „vitrina” în sacoşă. Trec şi pe lângă un loc ce pare restricţionat de poliţie, cine ştie pentru ce motiv, deşi la urma urmelor nu se află decât o băncuţă acolo. Observă că însoţitorul ei a întors capul de vreo trei ori, de parcă aştepta pe cineva din urmă. Probabil că zărise vreun cunoscut.

Intră pe chei, de unde ambarcaţiunile acoperă parţial priveliştea spre plajă, şi în cele din urmă găsesc un loc retras. Se aşază pe o bancă confortabilă. Sunt doar ei doi –

cine altcineva să vină într-un loc unde nu există nicio distracţie? Maureen se simte într-o dispoziţie de zile mari.

— Ce priveliştе! Ştii de ce Dumnezeu s-a odihnit în a şaptea zi?

Igor nu pricepe întrebarea, dar ea continuă fără să ţină cont de acest lucru:

— Pentru că în ziua a şaptea, înainte de a-şi termina treaba şi de a lăsa omenirii o lume perfectă, un grup de producători de la Hollywood a venit la El şi i-a spus: „Nu-ţi mai face griji cu restul, Doamne! Ne luăm noi sarcina să facem un apus de soare tehnicolor, efecte speciale pentru furtuni, lumini perfecte, echipament sonor, tot – pentru ca atunci când Adam va asculta valurile să creadă că e chiar marea, cu adevărat!”

Şi râde singură. Bărbatul de lângă ea ia un aer grav.

— M-ai întrebat cine sunt – spune bărbatul.

Nu ştiu cine eşti, dar ştiu că iată, cunoşti foarte bine oraşul. Şi pot să adaug: a fost o binecuvântare că te-am întâlnit. Într-o singură zi am trăit speranţa, disperarea, singurătatea şi plăcerea de a fi în compania cuiva. Şi nu sunt puţine emoţii, te asigur!

El scoate ceva din buzunar – pare un tub din lemn de mai puţin de cincisprezece centimetri.

Lumea e periculoasă, adaugă el. Indiferent unde te afli, întotdeauna există riscul să fii abordat de persoane care nu au nici cel mai mic scrupul în a agresa, a distruge, a omorî. Şi nimeni, absolut nimeni nu învaţă odată să se apere. Toţi suntem la mâna celor mai puternici decât noi.

— Ai dreptate. De aceea îmi închipui că având acest tub din lemn nu-i laşi pe alţii să-ţi facă vreun rău.

El răsuceşte partea superioară a obiectului. Cu fineţea unui maestru care-şi îmbunătăţeşte mereu tehnica, scoate căpăcelul: de fapt nu este chiar un căpăcel, mai degrabă este ceva ascuţit, asemănător unui cui lung. Razele soarelui strălucesc pe lama metalică.

— Într-un aeroport nu te-ar lăsa să intri cu aşa ceva în valiză, spune ea râzând.

— Sigur că nu.

Maureen realizează că se află în faţa unui bărbat curtenitor, frumos, fără îndoială bogat, dar în acelaşi timp capabil să-i ofere protecţie. Chiar dacă habar nu are despre statisticile crimelor din oraş, nu strică să te gândeşti mereu la toate. Pentru asta sunt făcuţi bărbaţii: ca să se gândească la tot.

— Bineînţeles că, pentru a putea să-l foloseşti, trebuie să ştii exact unde să loveşti. Chiar dacă e din oţel, e prea subţire şi prea mic pentru a provoca daune majore. Cine n-are precizie nu are nici rezultate.

Ridică lama cu vârf şi o apropie de urechea femeii. Prima ei reacţie a fost de frică, înlocuită repede de excitare.

— Aici ar fi un loc ideal, de pildă. Un pic mai sus, oasele craniului ar proteja împotriva oricărei lovituri. Un pic mai jos, e vena gâtului, care, odată lezată, persoana ar putea muri, dar înainte ar avea timp să reacţioneze.

Dacă ar fi înarmată, ar putea trage, pentru că eu m-aş afla foarte aproape de ea.

Lama coboară uşor pe trupul ei. Trece peste sân, şi Maureen înţelege: îşi doreşte s-o impresioneze şi s-o excite în acelaşi timp.

— Nu m-am gândit că cineva care lucrează în telecomunicaţii ştie atâtea despre chestiile astea. Dar, după ce-mi spui, e destul de complicat să omori cu asta.

Era un fel de a spune: „Mă interesează ce-mi povesteşti. Tu mă interesezi. Dar, te rog, ia-mă de mână şi hai să admirăm apusul soarelui”.

Lama alunecă pe sân, dar nu se opreşte. Suficient ca s-o excite. În sfârşit, se opreşte puţin sub braţ.

Aici este inima ta. În dreptul ei sunt coastele, ce-i conferă o protecţie naturală. Într-o luptă corp la corp, ar fi imposibil să-i fac cuiva vreun rău cu o armă aşa de mică. S-ar lovi cu siguranţă de coaste şi, chiar dacă ar pătrunde în corp, sângerarea n-ar fi de ajuns de abundentă ca să scadă forţa inamicului. Poate nici n-ar simţi lovitura. Dar în locul ăsta, aici, e mortală.

Ce făcea ea acolo, în pustietatea aia, cu un străin

care bătea câmpii despre lucruri atât de macabre? Şi chiar în clipa aceea simţi un fel de şoc electric care o paraliza – mâna înfipsese pironul în trupul ei. Se sufocă, voia să respire, dar îşi pierdu curând cunoştinţa.

Igor o îmbrăţişează – exact cum făcuse şi cu prima victimă. Dar de data asta îi potriveşte corpul în aşa fel încât să rămână aşezată. Îşi trage apoi o pereche de mănuşi şi îi fixează capul, sprijinit într-o parte, pe piept.

Dacă cineva s-ar fi aventurat până în colţul acela uitat de plajă, nu ar fi văzut decât o femeie ce poate aţipise – obosită să tot alerge după producători şi distribuitori la Festivalul de Film.

Băiatul din spatele magaziei celei vechi, de unde urmărea în secret îmbrăţişările pătimaşe ale cuplurilor, provocându-şi plăcere, telefonează acum ca scos din minţi la poliţie. Văzuse tot. La început a crezut că era o joacă, dar bărbatul chiar a înfipt stiletul în femeie! Trebuia să aştepte să vină poliţiştii înainte de a ieşi din ascunzătoare; nebunul acela putea să se întoarcă şi atunci ar fi fost pierdut.

Igor aruncă lama în mare şi o ia spre hotel. De data asta chiar victima îşi căutase moartea. Stătea singur pe terasa hotelului, se gândea ce să facă, cufundat în amintirile lui, când a apărut. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că o să accepte să meargă cu un necunoscut până în colţul acela pustiu – dar ea l-a urmat fără să ezite. A avut o mie de ocazii să fugă când a început să-i arate toate punctele în care un obiect mic poate să provoace o rană mortală – dar ea nu a schiţat niciun gest.

O maşină a poliţiei trece pe lângă zona restricţionată. O urmăreşte cu privirea şi spre surprinderea lui intră chiar pe cheiul pustiu, acolo unde aproape nimeni nu se aventurează să ajungă în timpul Festivalului. După-amiaza era un loc la fel de pustiu ca şi dimineaţa, deşi oferea cea mai frumoasă privelişte la asfinţit.

Câteva minute mai târziu trece şi o ambulanţă cu sirena asurzitoare şi luminile aprinse. Se duce în aceeaşi direcţie.

Îşi continuă drumul, sigur de un lucru: cineva văzuse crima. Cum o să-l descrie oare? Un bărbat grizonant, îmbrăcat în blugi, cămaşă albă şi haină neagră. Posibilul martor o să-i ajute pe poliţişti să-i facă un portret robot, operaţie care nu numai că va dura ceva timp, dar îi va face să tragă concluzia că existau zeci, poate mii de persoane care să corespundă descrierii.

De când încercase să se predea poliţistului şi fusese trimis înapoi la hotel era sigur că nimeni nu va mai fi în stare să-i întrerupă misiunea. Dar îndoiala îl măcina: oare Ewa era vrednică de sacrificiile pe care el le oferea universului? Odată ajuns în oraş îndoiala îl părăsise: cu siguranţă, ea merita din plin. Însă acum altceva îi pătrunse adânc în suflet: spiritul micii vânzătoare ambulante, cea cu sprâncene groase şi zâmbet inocent.

„Suntem cu toţii parte din scânteia divină", pare să spună. „Toţi îndeplinim un scop prin crearea noastră, ce se numeşte Dragoste. Dar aceasta nu trebuie să fie concentrată numai asupra unei persoane – este răspândită în toată lumea şi aşteaptă să fie descoperită. Luptă să găseşti dragostea asta. Ce a fost nu se va mai întoarce. Ce va veni aşteaptă să fie descoperit".

Igor nu este de acord cu această idee; nu descoperim că un plan e greşit până când nu suportăm toate consecinţele. Sau până când Dumnezeu Cel Milostiv nu ne îndreaptă în altă direcţie.

Se uită la ceas: mai are douăsprezece ore de stat la Cannes, timp suficient până să se suie în avion cu femeia pe care o iubeşte ca să se întoarcă…

…unde? La munca lui de la Moscova, după ce a trecut prin ce-a trecut, a suferit, s-a gândit la atâtea, a făcut planuri peste planuri? Sau mai bine să renască prin toate victimele lui, să aleagă libertatea absolută, să descopere în sinea sa o altă persoană şi din clipa aceea să facă exact lucrurile pe care a visat să le împlinească cu Ewa?

4: 34 P.M.

J asmine priveşte marea şi fumează. Nu se gândeşte la nimic. În clipa asta simte o strânsă legătură cu nemărginirea, de parcă n-ar fi ea cea care stă acolo, ci altcineva, mai puternic, în stare de lucruri extraordinare.

Îşi aduce aminte de o veche poveste pe care o citise cândva.

Nasrudin se înfăţişă la curtea suveranului cu un turban superb, cerând bani de pomană.

„Vii să-mi ceri bani, dar ai pe cap o podoabă foarte scumpă. Cât a costat minunea asta?" îl întrebă suveranul.

„Am primit-o de la cineva foarte bogat. Iar preţul lui, din câte am înţeles, este de vreo cinci sute de monede de aur", răspunse înţeleptul sufit.

Ministrul sultanului şopti: „Minte. Niciun turban nu poate costa atâta".

Nasrudin insistă:

„N-am venit aici numai ca să cer de pomană, am venit şi ca să negociez. Ştiu că în toată lumea asta numai un adevărat suveran care ar putea să-l cumpere cu şase sute de monede, pentru ca eu să pot da câştigul celor săraci".

Sultanul, măgulit, plăti ce-i ceru Nasrudin. La ieşire, înţeleptul îi spuse ministrului:

„Domnia ta cunoaşte poate foarte bine valoarea unui turban, dar numai eu ştiu până unde poate să-l ducă vanitatea pe om".

Asta este lumea din jurul ei. Nu are nimic împotriva profesiei ei, nu judecă oamenii după dorinţele lor, dar ştie ce este cu adevărat important în viaţă. Şi îşi doreşte să rămână cu picioarele pe pământ, cu toate că ispitele se ivesc la fiecare cotitură.

Cineva deschide uşa şi anunţă că mai sunt doar 30 de minute până la prezentare. Partea cea mai grea a zilei, clipele lungi de plictiseală care precedă momentul paradei, este pe cale să se sfârşească. Fetele lasă ipodurile şi celularele deoparte, make-up artiştii au grijă de ultimele detalii, hair styliştii aranjează buclele aflate în dezordine.

Jasmine se aşază în faţa oglinzii din cabină şi îi lăsă pe profesionişti să-şi facă treaba.

— Să nu fii emoţionată numai pentru că eşti la Cannes – îi spune make-up artista.

— Nu sunt emoţionată.

De ce trebuia să fie? Dimpotrivă, de câte ori călca pe pasarelă simţea un fel de extaz, faimoasa injecţie cu adrenalină direct în venă. Make-up artista are chef de taclale, povesteşte despre celebrităţile cărora le mascase ridurile, îi recomandă o cremă nouă, i se plânge că e obosită de toate astea, o întreabă dacă are vreo invitaţie în plus la petrecerea de după. Jasmine ascultă totul cu infinită răbdare, cu gândul la ziua în care se hotărâse să accepte propunerea celor doi fotografi ce o întâlniseră în Anvers.

Fusese un pic cam greu la început, dar totul se aranjase până la urmă.

Aşa va să fie şi azi. Aşa fusese şi atunci, când împreună cu mama ei – care, dorindu-şi din tot sufletul să-şi vadă fata refăcută după depresie, fusese de acord cu hotărârea ei şi s-o însoţească – fata a sunat la uşa fotografului care o oprise pe stradă. I s-a deschis şi din prag a văzut o încăpere cu o masă transparentă acoperită de negative, apoi o altă masă cu un computer şi un fel de planşetă de arhitect plină de hârtii. Fotograful era cu o femeie de vreo 40 de ani, care o privi din cap până-n picioare şi zâmbi. S-a prezentat ca fiind coordonatoare de evenimente, şi toţi patru au luat loc.

— Sunt sigură că fiica dumneavoastră va avea un viitor strălucit ca fotomodel – spuse femeia.

— Eu am venit numai ca s-o însoţesc – răspunse mama. Dacă aveţi ceva să-i spuneţi, spuneţi-i ei direct.

Femeii i-au trebuit câteva secunde ca să-şi revină. A luat o fişă şi a început să-şi noteze detalii şi măsurători, în timp ce comenta:

— Desigur că numele de Cristina nu e bun. E prea comun. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să-l schimbăm.

„Cristina nu era un nume bun din altă pricină”, Jasmine îşi aminti. Pentru că aparţinea unei fete care încetase să existe din ziua în care fusese martora unui asasinat şi negase ceea ce ochii ei refuzau să uite acum. Când s-a hotărât să schimbe tot, s-a gândit la numele cu care o strigau mereu când era mică. Aşa că avea răspunsul pregătit:

— Numele meu de scenă va fi Jasmine Tiger, o combinaţie de farmec şi pericol.

Femeii păru că-i place.

— Cariera de fotomodel nu e uşoară, iar dumneata ai noroc că ai fost aleasă să faci primul pas. Sigur, sunt multe de făcut, dar pentru asta suntem noi aici, ca să te ajutăm să ajungi acolo unde doreşti. O să-ţi facem poze şi o să le trimitem la agenţiile specializate. O să ai nevoie şi de un *composite*.

O aşteptă pe Cristina să întrebe: „Ce e un *composite*?”, dar fata n-a pus nicio întrebare. Încă o dată, femeia îşi reveni rapid.

— *Composite*, cum îmi închipui că ştii deja, este o fişă de prezentare, având pe o parte fotografia ta cea mai bună şi măsurile tale, iar pe verso alte poze în diferite ipostaze; de exemplu în costum de baie, îmbrăcată în uniformă de şcoală, eventual un prim-plan al feţei, sau o fotografie în care vei apărea cu ceva mai mult machiaj, în caz că vor dori pe cineva mai în vârstă. Sânii tăi…

Alt moment de tăcere.

— …sânii tăi poate că sunt un pic peste măsurile obişnuite ale unui model.

Se întoarse spre fotograf:

— O să fie nevoie să mascăm asta. Notează-ţi.

Fotograful îşi notă. Cristina – acum devenită la repezeală Jasmine Tiger – se gândea: „Dar când mă vor chema, vor descoperi imediat că am sâni mai mari decât îşi închipuiau!”

Femeia luă o servietă de piele foarte frumoasă şi scoase din ea o listă.

— O să fie nevoie să chemăm make-up artistul şi hair

stylistul. Nu ai niciun fel de experienţă pe pasarelă, nu-i aşa?

— Niciuna.

— Ei bine, acolo nu se merge ca pe stradă. Dacă faci asta, te vei împiedica pentru că te grăbeşti sau din cauza tocurilor înalte. Paşii trebuie puşi unul în faţa celuilalt, cum face o pisică. Să nu zâmbeşti niciodată. Şi, mai ales, cea mai importantă e poziţia corpului.

Bifă de trei ori pe marginea listei.

— Va fi nevoie să închiriezi nişte haine. Bifă din nou.

— Cred că pentru moment asta e tot.

Duse mâna din nou la servieta elegantă şi scoase un calculator. Se uită pe listă, tastă nişte cifre şi le adună. Nimeni din încăpere nu îndrăznea să scoată vreun cuvânt.

— În jur de vreo două mii de euro, cred. N-o să punem la socoteală fotografiile pentru că Yasser – se întoarse spre fotograf – e groaznic de scump, dar o face pe degeaba dacă îi dai voie să folosească materialul obţinut. Putem chema make-up artistul şi hair stylistul mâine-dimineaţă, iar eu o să iau legătura cu câteva persoane influente din domeniu, să văd dacă găsesc vreun loc liber. Cu siguranţă o să găsesc. Tot aşa cum sunt de sigură că, dacă investeşti în propria persoană, îţi creezi noi oportunităţi pentru viitor şi în scurt timp această cheltuială o să fie acoperită.

— Vreţi să spuneţi că trebuie să plătesc?

Din nou „coordonatoarea de evenimente” păru debusolată. În general, fetele care veneau aici erau înnebunite să-şi împlinească visul întregii generaţii, să devină femeile cele mai dorite din lume, şi nu puneau niciodată întrebări nedelicate.

— Ascultă, dragă Cristina…

— Jasmine. Odată ce am trecut pragul acela, am devenit Jasmine.

Sună un telefon. Fotograful îl scoase din buzunar şi se îndreptă spre fundul încăperii, până atunci aflat în întuneric. Când a tras o perdea, Jasmine a putut vedea un perete acoperit cu o pânză neagră, trepieduri cu aparate

de fotografiat, cutii cu lumini ce pâlpâiau şi mai multe reflectoare suspendate.

Ascultă, dragă Jasmine, în lume există mii şi milioane de persoane care şi-ar dori să fie în locul tău. Ai fost aleasă de unul dintre cei mai importanţi fotografi din Anvers, cei mai buni profesionişti te vor ajuta, iar eu personal mă voi ocupa de cariera ta. Dar, ca în oricare alt lucru din viaţă, trebuie să crezi că vei reuşi şi, ca să se întâmple aşa cum ţi-ai propus, trebuie să investeşti. Ştiu că eşti îndeajuns de frumoasă ca să ai mult succes, dar nu este de ajuns în lumea asta cu atâta concurenţă. Trebuie să fii cea mai bună, şi asta costă bani, cel puţin la început.

— Dar, dacă dumneavoastră credeţi că am calităţile astea, de ce nu investiţi în mine?

— O să fac asta ceva mai încolo. Pentru moment, trebuie să vedem cât de mult te implici. Vreau să fiu sigură că vrei cu adevărat să ajungi o profesionistă, nu eşti doar o altă tânără super-încântată de oportunitatea de a călători, de a cunoaşte lume şi de a-şi găsi un bărbat bogat.

Tonul femeii devenise sever. Fotograful reveni din studio.

— E make-up artistul la telefon. Vrea să ştie la ce oră să vină mâine-dimineaţă.

— Dacă trebuie neapărat, o să reuşesc să fac rost de bani… îngăimă mama.

Dar Jasmine se ridicase deja şi se îndrepta direct spre uşă, fără a da mâna cu cei doi.

— Mulţumesc. Nu am aceşti bani. Şi, chiar dacă i-aş avea, i-aş folosi la altceva.

— Dar e viitorul tău!

— Tocmai de aia. E viitorul meu, nu al dumneavoastră.

Jasmine ieşise de acolo plângând. Fusese mai întâi la un magazin de lux unde, pe lângă faptul că cei de acolo fuseseră nepoliticoşi cu ea, insinuaseră că minţea spunând că-l cunoaşte pe patron. Acum îşi imaginase că va începe o viaţă nouă, îşi descoperise un nume perfect, dar îi trebuiau două mii de euro ca să facă primul pas!

Mama şi fiica mergeau spre casă fără să schimbe o vorbă. Telefonul sună de mai multe ori; ea privea numărul şi-l băga la loc în buzunar.

— De ce nu răspunzi? Nu mai avem o altă întâlnire în după-amiaza asta?

— Păi asta e problema. Nu avem două mii de euro. Mama o luă de după umeri. Ştia cât de fragilă era, trebuia să facă ceva.

— Ba da, avem. Muncesc zi de zi, de când a murit taică-tu, şi am pus deoparte două mii de euro. Avem chiar mai mult, dacă trebuie. La fascine se câştigă bine, pentru că nimănui nu-i place să lucreze în mizerie pentru alţii. Şi acum e vorba despre viitorul tău. Nu ne întoarcem acasă.

Telefonul a mai sunat o dată. Jasmine redevenise Cristina şi o ascultă pe mamă. De la capătul firului femeia cu care urma să se întâlnească i-a explicat că din cauza altui angajament va întârzia două ore şi îşi cerea scuze.

— Nu e nicio problemă – răspunse Cristina. Dar ca să nu vă pierdeţi timpul, aş vrea să ştiu cât o să mă coste.

— Cât o să coste?

— Da. Tocmai am fost la o altă întâlnire şi mi-au cerut două mii de euro pentru fotografii, machiaj…

Femeia de la capătul firului râse.

— Nu costă nimic. Cunosc trucul, vorbim despre asta când vii aici.

Studioul era asemănător, dar discuţia diferită. Fotografa voia să ştie de ce părea mai tristă decât la prima întâlnire – cu siguranţă şi-o amintea perfect. Cristina îi povesti ce se întâmplase în dimineaţa aceea; femeia îi explică că era o practică destul de obişnuită, deşi acum autorităţile încercau să le pună beţe-n roate. Chiar în clipa aceea, în multe locuri din lume, fete mai mult sau mai puţin frumoase erau invitate să-şi arate „potenţialul” frumuseţii lor, plătind scump pentru aşa ceva. Sub pretextul căutării de noi talente agenţiile le promiteau că vor închiria camere scumpe la hoteluri de lux, pe care le vor umple cu echipament foto, că vor avea cel puţin o prezentare pe an sau „banii înapoi”, le luau o avere ca să

le facă fotografii, chemau profesionişti faliţi ca să facă pe make-up artiştii sau hair styliştii, sugerau să urmeze anumite şcoli de modele şi, de multe ori, dispăreau fără urmă. Cristina avusese norocul să se ducă la un studio adevărat, dar fusese îndeajuns de inteligentă ca să refuze oferta.

— Ei fac apel la vanitatea omenească, şi nu e nimic greşit în asta – atâta timp cât persoana respectivă ştie în ce se bagă, desigur. Nu se întâmplă numai în modă, ci şi în multe alte domenii: scriitori care-şi plătesc tipărirea propriilor opere, pictori care-şi sponsorizează expoziţiile, regizori care rămân datori vânduţi în disputa unui loc sub soare alături de marile studiouri, fete de vârsta ta care lasă tot şi se duc chelneriţe în mari oraşe cu speranţa că într-o zi un producător o să le descopere talentul şi o să le lanseze în lumea stelelor de cinema.

Nu, nu avea de gând să facă poze acum. Trebuia s-o cunoască mai bine, pentru că a apăsa pe butonul aparatului de fotografiat era ultima etapă dintr-un lung proces care începe prin a dezvălui sufletul celui care pozează.

— Trebuie să-ţi alegi un nume.

— Jasmine Tiger. Da, îi revenise pofta de viaţă.

Fotografa a invitat-o pentru un weekend la casa ei de vacanţă de pe plajă, undeva în apropierea graniţei cu Olanda. Acolo au petrecut mai mult de opt ore pe zi experimentând tot felul de poziţii în faţa aparatului de fotografiat.

Fotografa ţinea ca Jasmine să fie capabilă să exprime emoţiile pe care i le trezeau nişte cuvinte precum: „foc”, „seducţie” sau „apă”. Trebuia să încerce să-şi dezvăluie cele două feţe ale sufletului: cea bună şi cea rea. Trebuia să privească înainte, într-o parte, în jos, sau spre un punct nedefinit. Să-şi închipuie pescăruşi şi demoni. Să-şi imagineze că e atacată de un grup de bărbaţi mai în vârstă, că e părăsită într-o toaletă de bar, după ce fusese agresată de unul sau mai mulţi dintre ei; trebuia să simtă că e în acelaşi timp păcătoasă şi sfântă, perversă şi

inocentă.

Câteva fotografii au fost făcute afară, dar, deşi părea că trupul îi îngheţase de tot, reacţiona la fiecare stimul, se supunea fiecărei propuneri. Au folosit şi un mic studio improvizat într-una din camere astfel încât fotografa să poată jongla cu diferitele bucăţi muzicale şi lumini. Jasmine urma să se machieze singură în timp ce fotografa i-ar fi aranjat părul.

— Arăt bine? De ce vă pierdeţi timpul cu mine? întrebă Jasmine o dată.

— Vorbim mai încolo. Şi asta era tot ce putea scoate de la ea.

Femeia îşi petrecea nopţile privind la ce fotografiase în ziua precedentă, reflectând, luând notiţe. Nu spunea niciodată dacă era mulţumită sau decepţionată de rezultate.

De-abia luni dimineaţă, Jasmine (pentru care Cristina nu mai exista de mult) a primit un răspuns. Erau în gara din Bruxelles şi aşteptau trenul pentru Anvers, când fotografa a spus pe neaşteptate:

— Eşti cel mai bun model cu care am lucrat până acum.

— E o glumă?

Femeia o privi surprinsă.

— Nu, nu glumesc deloc. Chiar eşti cea mai bună. Lucrez în domeniul ăsta de douăzeci de ani, am fotografiat infinit de multe persoane, am lucrat cu modele profesioniste şi cu actriţe. Persoane cu experienţă; dar niciuna, absolut niciuna nu avea capacitatea ta de a exprima sentimente. Ştii cum se cheamă asta? Talent. În alte profesii, e uşor de măsurat: manageri care preiau o întreprindere aproape falită şi o fac prosperă; sportivi care depăşesc recorduri; artişti care sunt capabili să supravieţuiască cel puţin două generaţii prin opera lor. Dar pentru un model, cum pot eu să spun şi să garantez că e aşa? Numai pentru că sunt profesionistă. Ai reuşit să-ţi dezvălui îngerii şi demonii în faţa lentilei aparatului, şi asta nu e uşor. Nu vorbesc de tinerii cărora le place să se

îmbrace în vampiri şi să frecventeze petrecerile gotice. Nu vorbesc de puştoaicele care îşi iau un aer inocent şi încearcă să trezească pedofilia ascunsă a bărbaţilor. Vorbesc despre demoni adevăraţi şi îngeri adevăraţi.

Gara era plină de oameni ce umblau grăbiţi. Jasmine se uită la orarul trenurilor şi propuse să iasă afară – u „ardea buza să fumeze o ţigară şi acolo era interzis. Se gândea dacă să spună sau nu ce avea pe suflet.

Poate că am talent, dar, dacă e aşa, am reuşit s-o demonstrez dintr-un singur motiv. Ştiţi, zilele astea petrecute împreună, n-aţi vorbit deloc de viaţa dumneavoastră şi n-aţi întrebat nimic nici despre a mea. Vreţi să vă ajut cu bagajul? Fotografia trebuie să fie meserie bărbătească: totdeauna e mult echipament de transportat. Femeia râse.

— N-am nimic special să-ţi spun, cu excepţia faptului că-mi ador munca. Am 38 de ani, sunt divorţată, fără copii, dar până acum am reuşit să-mi fac o serie de relaţii care-mi permit să trăiesc confortabil, dar fără să mă scald în lux. Aş vrea totuşi să adaug ceva la tot ce-am spus: în caz că totul iese bine, tu niciodată, NICIODATĂ să nu te porţi ca o persoană care depinde de profesia asta ca să supravieţuiască, chiar dacă ar fi aşa.

Dacă nu-mi urmezi sfatul, vei fi o jucărie în mâinile sistemului. Bineînţeles că îţi voi folosi fotografiile şi voi câştiga bani cu ele. Dar de acum încolo te sfătuiesc să-ţi angajezi o agentă profesionistă.

Jasmine îşi aprinsese între timp o altă ţigară. Trebuia să aleagă: acum ori niciodată.

— Ştii de ce am reuşit să-mi arăt talentul? Dintr-un motiv pe care niciodată nu mi l-am închipuit posibil: m-am îndrăgostit de o femeie. Pe care aş dori s-o am lângă mine, călăuzindu-mi paşii în viaţă. O femeie care, cu delicateţe şi exigenţă, a reuşit să pătrundă în sufletul meu şi să scoată la iveală tot ce era mai bun şi mai rău în mine. N-a făcut asta prin intermediul cursurilor de meditaţie interminabile sau cu ajutorul tehnicilor de psihanaliză – cum şi-ar fi dorit mama. A folosit…

Făcu o pauză. Îi era frică, dar trebuia să continue: nu mai avea nimic de pierdut.

— A folosit un aparat foto.

Timpul se oprise în gara aceea. Oamenii nu mai umblau grăbiţi, zgomotele încetaseră, nici vântul nu mai sufla, fumul ţigării rămase suspendat în aer, toate luminile se stinseră – cu excepţia celor două perechi de ochi care străluceau puternic, pierduţi unii în alţii.

— Gata – spune make-up artista.

Jasmine se ridică şi se uită la partenera ei care se mişcă fără încetare prin cabina improvizată. Probabil că e nervoasă, la urma urmelor e prima ei paradă la Cannes şi dacă iese bine poate obţine un contract mare cu guvernul belgian.

Ar vrea să se ducă la ea şi s-o calmeze. Să-i spună că totul avea să fie bine cum fusese şi până atunci. Dar probabil că pe lângă răspuns ar primi şi replica deja bine cunoscută: „Nu ai decât 19 ani, ce ştii tu despre viaţă?”

Poate că i-ar răspunde: „Ştiu că eşti capabilă să faci o mulţime de lucruri, la fel cum şi tu ştii de ce sunt eu în stare. Ştiu că relaţia înfiripată între noi în ziua în care, acum trei ani, pe un peron mi-ai mângâiat faţa ne-a schimbat viaţa. Eram amândouă speriate, îţi aminteşti? Dar am supravieţuit propriei noastre frici. Datorită acestei apropieri am ajuns aici, iar tu, pe lângă faptul că eşti o fotografă excelentă, ai ajuns să te ocupi de ceea ce întotdeauna ai visat să faci: să desenezi şi să croieşti haine”.

Dar ştie că vorbele astea n-ar fi bine-venite: când îi ceri cuiva să se calmeze nu faci decât să-l enervezi şi mai tare.

Se duce la fereastră şi-şi mai aprinde o ţigară. Fumează mult, dar ce să facă? E prima ei defilare importantă în Franţa.

4: 43 P.M.

O tânără într-un taior negru şi bluză albă deschide

uşa. O întreabă cum se numeşte, o caută pe listă şi-i spune că ar trebui să mai aştepte puţin: apartamentul este ocupat. Doi bărbaţi şi o femeie care pare mai tânără ca ea sunt în aceeaşi situaţie.

Toţi stau la rând în tăcere. Cât o să dureze? Şi, de fapt, ce caut eu aici? se întreabă Gabriela, găsind răspuns în cele din urmă la fiecare.

Primul îi aminteşte că trebuie să meargă mai departe. Gabriela cea optimistă, persoana care s-a înarmat cu destulă perseverenţă să intre în selectul grup al stelelor de cinema şi care acum trebuia să se gândească la marele debut, la invitaţii, la călătoriile în avioane private, la reclamele răspândite în marile capitale, la fotografii nemişcaţi din faţa casei ei, interesaţi de cum se îmbracă, de unde cumpără haine, de numele tipului blond bine făcut cu care a fost văzută în vreun club la modă. Iar apoi va avea parte de o întoarcere victorioasă în oraşul unde s-a născut, de privirile invidioase ale prietenilor uimiţi de succesul ei şi de proiecte caritabile pe care să le sprijine.

Al doilea îi aminteşte că Gabriela cea optimistă, persoana care s-a înarmat cu destulă perseverenţă să intre în selectul grup al stelelor de cinema, se află în acel moment pe muchie de cuţit, de unde e uşor să aluneci într-o parte sau alta şi să te prăbuşeşti în prăpastie. Pentru că Hamid Hussein nici măcar nu ştie de existenţa ei; nimeni n-o văzuse machiată şi aranjată pentru o petrecere, poate că rochia nu-i vine, poate că trebuie modificată şi asta o va întârzia la întâlnirea de la Martínez. Are deja 25 de ani şi, cine ştie, poate că în clipa aceea o altă candidată este intervievată pe acel iaht, poate că s-au răzgândit, sau poate intenţionau să vorbească cu două, trei pretendente şi să vadă care dintre ele s-ar fi remarcat din grup. Toate trei puteau fi invitate la petrecere fără ca niciuna să ştie de existenţa celorlalte. Paranoia.

Nu, nu este paranoică, încearcă doar să fie cu picioarele pe pământ. În plus, deşi Gibson şi domnul Celebritate nu acceptă decât proiecte importante, nu au nicio garanţie de succes. Şi, dacă totul merge prost, vina

ar fi numai a ei. Fantoma Pălărierului Nebun din *Alice în Ţara Minunilor* este cu ea, acolo. Poate că nici nu are talentul pe care şi-l închipuia, ci este doar o persoană care a muncit mult. Nu fusese binecuvântată cu norocul altora – până atunci nu avusese parte de vreun eveniment important în viaţa ei, chiar dacă luptase zi şi noapte, noapte şi zi. De când ajunsese la Cannes nu stătuse o clipă: îşi împărţise *book-urile* – care o costaseră o avere – la o grămadă de companii de casting şi, din atâtea, doar una îi răspunsese. Dacă ar fi fost cu adevărat specială, acum ar fi fost ea cea care ar fi fost copleşită de oferte de roluri. Visa să ajungă mult prea sus, şi în curând avea să simtă gustul înfrângerii pentru că se apropiase atât de mult, aproape că îşi înmuiase degetele în oceanul faimei… însă, fără sorţi de izbândă.

„Atrag energii negative. Le simt în jurul meu. Trebuie să mă controlez”.

Nu poate face câteva exerciţii de yoga acum, în faţa tinerei cu taior negru şi a celor trei persoane care aşteaptă în tăcere. Trebuie să îndepărteze gândurile negative, dar de unde apăruseră oare? Dacă ar fi să dea ascultare celor citite până acum – şi citise mult despre subiect într-o perioadă în care credea că nu-i ieşea nimic din cauza invidiei altora –, este posibil ca o altă actriţă care fusese respinsă să-şi concentreze în acel moment toată energia ca să reprimească rolul. Da, simţea asta, ERA ADEVĂRAT! Singura soluţie este să-şi lase mintea să iasă din tunelul acela şi să plece în căutarea Eului Superior, care e conectat la toate forţele Universului.

Respiră adânc, zâmbeşte, şi-şi spune:

„Acum răspândesc energia dragostei în jurul meu; ea e mai puternică decât forţele umbrelor; Dumnezeu care sălăşluieşte în mine îl salută pe Dumnezeu care sălăşluieşte în toate fiinţele planetei, chiar şi în acelea care…”

Se aude un hohot de râs. Uşa apartamentului se deschide şi iese un grup de tineri, băieţi şi fete, zâmbitori şi veseli, însoţiţi de două celebrităţi feminine, îndreptându-

se direct spre ascensor. Cei doi bărbaţi şi femeia intră, iau cu ei cele câteva zeci de sacoşe lăsate lângă uşă şi se alătură grupului care îi aştepta la lift. Pesemne că sunt asistenţi, şoferi, secretare.

— E rândul dumneavoastră, îi spune tânăra în taior.

„Meditaţia nu dă greş niciodată", gândeşte Gabriela.

Zâmbi plină de încredere spre recepţioneră, însă interiorul apartamentului o face să-şi piardă răsuflarea. Părea o peşteră cu comori: cuiere pline cu haine, ochelari de toate formele, genţi de diferite modele, bijuterii, cosmetice, ceasuri, pantofi, ciorapi de damă, aparate electronice. O doamnă blondă, cu o listă în mână şi un celular atârnat de gât, o întâmpină. Îi verifică numele şi-i cere s-o urmeze.

— Nu prea avem timp de pierdut. Mergem direct la ce ne interesează.

Merg spre o cameră unde Gabriela vede alte şi alte comori – luxoase şi strălucitoare lucruri pe care le admirase mereu în vitrine, dar pe care niciodată nu le văzuse atât de aproape, cu excepţia situaţiilor când s-a aflat în preajma femeilor care purtau aşa ceva.

Da, toate astea o aşteaptă. Trebuie să fie iute şi să se hotărască ce să poarte.

— Pot începe cu bijuteriile?

— Nu vei alege nimic. Noi ştim deja ce îşi doreşte HH. Şi va trebui să înapoiezi rochia mame-dimineaţă.

HH. Hamid Hussein ştie exact ce îşi doreşte ca ea să poarte!

Străbat camera; pe pat şi pe mobile, alte produse: tricouri, cutii cu mirodenii şi condimente, o fotografie a unei cunoscute mărci de filtre de cafea având alături mai multe cafetiere împachetate pentru a fi făcute cadou. Intră pe un culoar şi, în cele din urmă, pe uşa salonului principal. Nu-şi închipuise niciodată că hotelurile au apartamente atât de imense.

— Am ajuns în Templu.

O elegantă tăblie albă, orizontală, cu sigla unei faimoase case de modă, este aşezată deasupra unui pat

matrimonial. O fiinţă androgină – despre care Gabriela nu poate spune dacă e bărbat sau femeie – le aşteaptă tăcută. Este extrem de slabă, cu părul lung fără vreo culoare definită, sprâncene rase, inele pe degete şi cu o mulţime de lanţuri ieşite din pantalonii strâmţi.

— Dezbracă-te.

Gabriela îşi scoate bluza şi blugii, încercând în continuare să ghicească sexul acelei persoane, care se îndrepta către un stativ pe care stăteau agăţate umeraşe cu tot felul de rochii şi alege una roşie.

— Scoate-ţi şi sutienul. Lasă urme şi se văd.

În încăpere se află o oglindă mare, dar e întoarsă şi nu poate vedea cum şi vine rocaia.

— Trebuie să ne grăbim. Hamid a spus că, pe lângă petrecere, trebuie să urci treptele.

SĂ URCE TREPTELE!

Cuvintele magice!

Rochia nu-i vine bine. Femeia şi androginul devin nervoşi. Femeia îi cere să i se aducă alte două, trei modele, pentru că avea să urce treptele cu domnul Celebritate, care în momentul ăsta e deja gata.

Să urce treptele cu domnul Celebritate! Oare visează? Se hotărăsc să aleagă o rochie lungă, aurită, mulată, cu un decolteu adânc până la mijloc. Deasupra, la nivelul sânilor, un lanţ de aur face ca deschizătura să nu fie mai mare decât poate suporta imaginaţia cuiva.

Femeia e nervoasă. Androginul iese şi se întoarce cu o croitoreasă care face modificările necesare fără ca ea să fie nevoită să se dezbrace. Dacă ar putea să spună ceva în clipa aceea, Gabriela ar opri-o: când coşi o haină pe tine înseamnă că-ţi coşi soarta şi ţi-o închei! Numai că acum nu e momentul pentru superstiţii – multe actriţe celebre trebuie să înfrunte zi de zi această situaţie, şi nu li se întâmplă nimic rău.

O a treia persoană soseşte cu o valiză enormă. Se duce într-un colţ al imensei încăperi şi o deschide; e un fel de studio portabil de machiaj, inclusiv o oglindă înconjurată de spoturi. Androginul stă înaintea ei,

îngenuncheat ca o Magdalenă pocăită, şi-i dă să probeze pantof după pantof.

Se simte precum Cenuşăreasa, care peste puţin timp urma să se întâlnească cu Prinţul şi „să urce treptele” cu el!

— Ăştia sunt buni – spune femeia. Androginul începe să strângă ceilalţi pantofi şi să-i pună în cutii.

— Dezbracă-te din nou! O să terminăm de modificat rochia în timp ce te coafează şi te machiază.

Gabriela simte o uşurare când aude că nu vor mai coase rochia pe ea. Soarta i se deschide iar.

Îmbrăcată sumar, se lasă condusă la baie. Acolo, un set portabil pentru spălat şi uscat părul este instalat deja. Un bărbat ras în cap o aşteaptă, îi cere să se aşeze şi să-şi lase capul pe spate într-un fel de lighenaş de metal. Ţine în mână un duş adaptat la robinet şi, ca toţi cei de pe acolo, pare să fie gata să facă o criză nervoasă. Se plânge de zgomotul de afară; are nevoie de un loc liniştit ca să poată lucra, dar nimeni nu-l ia în seamă. În plus, niciodată nu are timp suficient – totul trebuie făcut în ultima clipă.

— Nimeni nu înţelege uriaşa responsabilitate care apasă pe umerii mei.

Nu vorbeşte cu ea, ci mai mult pentru sine; şi continuă:

— Când urci treptele, crezi că pe dumneata te văd? Absolut deloc, văd doar munca mea. Machiajul meu. Stilul meu de coafură. Dumneata nu eşti decât pânza pe care o pictez sau o desenez, lutul pe care îl folosesc pentru sculpturile mele. Dacă greşesc, ce o să spună? Îmi pot pierde slujba, ştii?

Gabriela se simte jignită, dar trebuie să se obişnuiască cu asta. Aşa e lumea *glamourului*. Mai târziu, când va ajunge cu adevărat importantă, îşi va alege oameni mai educaţi şi mai amabili care să lucreze cu ea. Pentru moment, se concentrează asupra celei mai mari virtuţi a ei: răbdarea.

Cuvintele îi sunt acoperite de zgomotul uscătorului de păr, asemănător cu acela al unui avion care decolează.

Oare de ce se mai plânge atât de zgomotul de afară?

Îi usucă părul trăgând un pic cam tare de el şi-i cere să se ducă repede la studioul de machiaj portabil. Aici, dispoziţia bărbatului se schimbă complet: nu îi mai vorbeşte, contemplându-i faţa în oglindă, de parcă e în transă. Umblă de colo-colo folosind uscătorul şi peria tot aşa cum Michelangelo folosea ciocanul şi dalta ca să lucreze la sculptura lui David. Iar ea încearcă să privească numai înainte amintindu-şi de versurile unui poet portughez:

Oglinda arată adevărul; *nu greşeşte pentru că nu gândeşte*. *A gândi înseamnă în mod esenţial a greşi*.

Androginul şi femeia s-au întors. Mai sunt doar douăzeci de minute până ce Amuzina va veni s-o ia ca s-o ducă la Martínez, unde trebuie să se întâlnească cu domnul Celebritate. Nu există loc de parcare, aşa că trebuie să fie punctuali. Stilistul murmură ceva, de parcă ar fi un artist neînţeles, dar ştie că nu poate să întârzie la infinit. Începe să-i fardeze chipul cum ar fi pictat Michelangelo zidurile Capelei Sixtine.

O limuzină! Să urce scările! Domnul Celebritate!

Oglinda arată adevărul; *nu greşeşte pentru că nu gândeşte*.

Preferă să gândească astfel, în caz contrar se va contagia de stresul şi proasta dispoziţie care domnesc acolo; energiile negative pot reveni. Tare i-ar mai plăcea să întrebe ce e cu apartamentul acela plin de lucruri atât de diferite, dar trebuie să se poarte ca şi cum ar fi fost obişnuită să frecventeze astfel de locuri. Michelangelo face ultimele retuşuri sub privirea severă a femeii şi aerul distant al androginului. Gabriela se ridică şi e îmbrăcată şi încălţată repede. Şi totul arată foarte bine, slavă Domnului.

Dintr-un colţ al camerei apucă o gentuţă de piele Hamid Hussein. Androginul o deschide şi scoate o parte din hârtia mototolită care-i păstra forma, priveşte rezultatul cu acelaşi aer distant şi i-o întinde arătându-se mulţumit de rezultat.

Femeia îi dă patru copii ale unui contract foarte lung pe marginea cărora e trecut cu roşu în mai multe locuri cuvântul: „Semnătură”.

— Ori semnezi fără să citeşti, ori îl iei acasă, îţi suni avocatul şi spui că ai nevoie de timp de gândire. Oricum o să urci treptele pentru că acum e prea târziu să te răzgândeşti. Dar, dacă contractul nu e mâine dimineaţă aici, e de ajuns să înapoiezi doar rochia.

Îşi aminteşte de mesajul agentului: Acceptă orice! Ga-briela ia pixul care îi este oferit de femeie, se duce la paginile marcate şi semnează repede. Nu are rurnic, dar absolut nimic de pierdut. Dacă clauzele nu erau drepte, cu siguranţă îi putea da în judecată, spunând că a semnat sub presiune: mai întâi însă, trebuia să facă ceea ce visase dintotdeauna.

Femeia ia copiile şi dispare fără o vorbă. Michelangelo îşi demontează masa de machiaj, cufundat în lumea lui unde nedreptatea face legea, munca nu-i este niciodată apreciată, nu are timp să facă ce şi cum i-ar fi plăcut, şi dacă nu-i iese ceva bine numai el e vinovat. Androginul îi spune să-l urmeze până la uşa apartamentului, se uită la ceas – pe care Gabriela vede simbolul unui craniu apărut pe ecran – şi-i vorbeşte pentru prima oară de când s-au cunoscut.

— Mai sunt trei minute. Nu poţi coborî acum ca să fii expusă privirii mulţimii. Trebuie să te însoţesc până la limuzină.

Simte din nou tensiune: nu se mai gândeşte la limuzină, la domnul Celebritate, la urcatul treptelor – îi e frică. Trebuie să vorbească.

— Pentru ce este apartamentul ăsta? De ce sunt aşa de multe obiecte deosebite la un loc?

— Au până şi un safari în Kenya – spune androginul, arătând spre un colţ. Ea nu observase un banner discret al unei companii aeriene, cu câteva plicuri deasupra unei mese. Gratuit, ca tot ce e aici, cu excepţia hainelor şi accesoriilor din Templu.

Cafetiere, aparate electronice, haine, genţi, ceasuri,

bijuterii, un safari în Kenya. Totul absolut gratis?

Ştiu la ce te gândeşti – spune androginul cu vocea lui nici de bărbat, nici de femeie, ci mai degrabă de fiinţă extraterestră. Da, gratuit. Mai bine zis, un troc cinstit, fiindcă nu există nimic gratis pe lumea asta. Aceasta este una dintre multele „Camere ale Cadourilor”, răspândite prin Cannes în timpul Festivalului. Aleşii intră aici şi iau ce le place; sunt persoane care vor circula folosind bluza lui A, ochelarii lui B, care vor primi alte persoane importante în casele lor şi, la sfârşitul petrecerii, vor merge la bucătărie să pregătească o cafea într-un nou model de cafetieră. Îşi vor transporta computerele în genţi făcute de C, vor sfârşi prin a recomanda cremele de la D proaspăt lansate pe piaţă şi se vor simţi importanţi dacă fac asta – fiindcă au ceva exclusiv, care încă nu a ajuns în magazinele de specialitate. Se vor duce la piscină purtând bijuteria de la E, vor fi fotografiate cu centura de la F – niciunul din aceste produse nu se află încă pe piaţă. Când vor ajunge acolo, Superclasa a făcut deja reclama necesară – nu neapărat fiindcă îi place, ci pentru simplul motiv că nimeni altcineva nu mai are acces la aceste produse. Apoi, bieţii muritori de rând îşi vor cheltui toate economiile ca să cumpere produsele astea. Nimic mai simplu, draga mea. Producătorii investesc în nişte mostre, iar aleşii se transformă în reclamă ambulantă. Dar nu te entuziasma prea tare; încă n-ai ajuns acolo.

— Şi ce legătură are acest safari din Kenya cu toate astea?

— Ce reclamă mai bună vrei decât una în care o familie de vârstă mijlocie tocmai a sosit entuziasmată dintr-o „aventură în junglă”, cu o grămadă de fotografii, şi le recomandă cu căldură, tuturor, această plimbare exclusivistă? Toţi cunoscuţii lor vor dori să aibă o experienţă asemănătoare. Repet: nu există absolut nimic gratis pe lumea asta. Apropo, cele trei minute au trecut şi e momentul să coborâm şi să te pregăteşti să urci treptele.

Îi aşteaptă un Maybach alb. Şoferul, cu mănuşi şi chipiu, îi deschide portiera. Androginul îi dă ultimele

indicaţii:

— Nu te gândi la film, nu de asta urci acum treptele. Când ajungi sus, îi saluţi pe directorul Festivalului, pe prefect şi, imediat după ce intri în Palais des Congres, te duci spre toaletă, care este la primul etaj. Mergi pe culoarul ăsta până-n capăt, faci la stânga şi ieşi prin uşa laterală. Cineva te aşteaptă acolo; ştiu cum eşti îmbrăcată şi te vor duce la o nouă şedinţă de machiaj, de coafat şi apoi vei avea un moment de odihnă pe terasă. Eu te iau de acolo şi te însoţesc la cina de gală.

— Dar regizorul şi producătorii n-o să se supere?

Androginul ridică din umeri şi se întoarse spre hotel cu paşii lui ciudaţi, cadenţaţi. Filmul? Filmul nu are nicio importanţă. Important era numai:

SĂ URCE TREPTELE!

Aceasta era expresia folosită acolo pentru a desemna covorul roşu, culoarul suprem al faimei, locul unde toate celebrităţile din lumea cinematografului, a artei, a marelui lux erau fotografiate, iar materialul era difuzat de agenţiile de presă în cele patru colţuri ale lumii, publicat în reviste care apăreau din America până în Orient, din Nordul până în Sudul planetei.

— Aerul condiţionat e bine potrivit, madame? Ea dă din cap afirmativ către şofer.

— Dacă doriţi ceva de băut, există o sticlă de şampanie la rece în bufetul din stânga dumneavoastră.

Gabriela deschide bufetul, ia o cupă de cristal şi, ţinând sticla departe de rochie, scoate dopul şi îşi toarnă şampanie. Dă peste cap întreaga cupă şi îşi mai pune repede una. Afară, capete curioase încearcă să vadă cine era în maşina imensă cu geamuri fumurii care mergea pe banda specială. În curând, domnul Celebritate împreună cu ea vor fi acolo unul lângă altul; ceea ce ar fi putut însemna nu numai începutul unei noi cariere, dar şi al unei incredibile, frumoase, intense poveşti de dragoste.

Este o femeie romantică şi se mândreşte cu asta.

Îşi aminteşte că şi-a lăsat hainele şi geanta în „Camera Cadourilor”. Nu are cheia apartamentului unde

stătea. Nu are unde să se ducă după noaptea asta. În plus, dacă într-o zi ar scrie o carte despre viaţa ei, cum ar putea să descrie cele întâmplate în ziua precedentă: când s-a trezit din mahmureală într-un apartament cu haine şi salteluţe răspândite pe jos, şomeră şi prost dispusă – şi apoi, după şase ore, se afla într-o limuzină, gata să calce pe covorul roşu prin faţa unei mulţimi de jurnalişti, alături de unul dintre cei mai doriţi bărbaţi din lume.

Îi tremură mâinile. Ar vrea să mai bea o cupă de şampanie, dar îşi impune să nu rişte să apară ameţită pe treptele faimei.

„Relaxează-te, Gabriela. Nu uita cine eşti. Nu te lăsa dusă de val – fii realistă”.

Îşi repetă fără încetare cuvintele acestea, pe măsură ce se apropie de Martínez. Fie că vrea sau nu, niciodată nu va mai putea să redevină ceea ce a fost înainte. Nu există nicio cale de ieşire – cu excepţia celei indicate de androgin şi care ducea spre o culme încă şi mai înaltă.

4: 52 P.M.

Chiar şi Regele Regilor, Iisus Cristos, a trebuit să treacă prin încercarea în faţa căreia se găseşte acum Igor: să fie ispitit de diavol. Iar el trebuie să se agaţe cu dinţii şi cu unghiile de credinţă pentru a reuşi în misiunea care i-a fost încredinţată.

Diavolul îi cere să se oprească, să ierte, să lase totul baltă. Diavolul e un profesionist de mâna-ntâi, îi sperie pe cei slabi trimiţându-le frica, îngrijorarea, neputinţa, disperarea.

În cazul celor puternici, ispitele sunt mult mai sofisticate, precum bunele intenţii. Asta a făcut cu Iisus când l-a întâlnit în deşert: i-a şoptit să transforme pietrele în pâine. Aşa putea potoli nu numai foamea lui, ci şi a mulţimii care implora să i se dea ceva de mâncare. Dar Iisus a acţionat cu înţelepciunea pe care oricine o putea aştepta de la Fiul Domnului. A răspuns că omul nu trăieşte numai cu pâine, ci şi cu tot ce vine din Spirit.

Bune intenţii, virtute, integritate – ce sunt de fapt toate astea? Persoanele care se considerau integre pentru că se supuneau guvernului au ajuns să construiască lagărele de concentrare din Germania. Medicii care erau convinşi de justeţea sistemului comunist i-au declarat nebuni şi i-au exilat în Siberia pe toţi intelectualii care se împotriveau regimului. Soldaţii se duceau la război şi ucideau în numele unui ideal pe care nu-l cunoşteau prea bine, plini de bune intenţii, de virtute, de integritate.

Nici vorbă de aşa ceva. Păcatul în numele binelui e o virtute, iar virtutea în numele răului e un păcat.

În cazul lui, iertarea ar fi o găselniţă a Răului ca să stârnească conflicte în sufletul lui. Îi spune: „Nu eşti singurul care trece prin aşa ceva. Mulţi au fost părăsiţi de persoana pe care au iubit-o cel mai mult şi au reuşit totuşi să-şi transforme amărăciunea în fericire. Gândeşte-te la familiile celor care, din pricina ta, au părăsit această lume: vor fi cuprinse de ură, de sete de răzbunare. Aşa vrei tu să faci lumea mai bună? Asta vrei să-i oferi tu femeii pe care o iubeşti?”

Dar Igor e mai înţelept decât ispitele care par să-i fi cuprins sufletul: dacă mai rezistă puţin, vocea aceea va sfârşi prin a obosi şi va dispărea. În special pentru că una dintre fiinţele pe care le-a trimis în Paradis este din ce în ce mai prezentă în viaţa lui; fata cu sprâncene groase îi spune că totul este bine, că există o mare diferenţă între a ierta şi a uita. Nu are niciun pic de ură în inima lui, şi nu face toate astea ca să se răzbune pe lume.

Diavolul insista, dar el trebuia să fie tare, să-şi reamintească motivul pentru care se afla acolo.

Intră în prima pizzerie care-i iese în cale. Cere o pizza *margherita* şi o Coca-Cola. Este mai bine să mănânce acum, pentru că nu va reuşi – cum niciodată nu a reuşit – să mănânce cu adevărat la o cină cu oameni străini de faţă. Toţi se simt obligaţi să întreţină o conversaţie animată, spumoasă şi le place la nebunie să-l întrerupă tocmai când e gata să savureze încă puţin din deliciosul fel de mâncare din faţa lui.

În mod normal, are totdeauna un plan de bătaie: îi bombardează pe ceilalţi cu întrebări, astfel încât toţi să se simtă obligaţi să caute răspunsuri inteligente, în timp ce el mănâncă liniştit. Dar în noaptea asta nu e dispus să fie o persoană sociabilă şi simpatică. Va fi antipatic şi distant. În ultimă instanţă poate spune chiar că nu vorbeşte franceza.

Ştie că în următoarele ore Ispita va deveni mai puternică ca niciodată, cerându-i să se oprească, să lase totul baltă. Dar el nu vrea să se oprească; scopul lui este să ducă la bun sfârşit misiunea pe care o plănuise, chiar dacă motivul pentru care o începuse s-a schimbat.

Habar nu are dacă trei morţi violente fac parte din statistica normală a unei zile la Cannes; dacă e aşa, probabil că poliţia nu va bănui că se petrece ceva diferit. Vor continua cu procedurile lor birocratice şi el se va putea îmbarca, aşa cum hotărâse, în zori. Nu ştie nici dacă îl identificaseră; există martori: un cuplu care îi văzuse pe el şi pe vânzătoare în dimineaţa aceea, una dintre gărzile de corp ale bărbatului ucis şi băiatul care văzuse cum o omorâse pe cealaltă femeie.

Acum, Ispita îşi schimbă strategia: vrea să-l sperie, aşa cum procedează cu oamenii slabi. Se pare că diavolul nu are nici cea mai vagă idee despre ce s-a întâmplat, şi despre cum a ieşit el călit din încercarea la care-l supusese soarta.

Îşi ia celularul şi mai trimite un mesaj.

Îşi imaginează ce reacţie are Ewa când îl primeşte. Ceva îi spune că ea va simţi şi teamă, şi mulţumire. E sigur că ea se căieşte amarnic de pasul pe care îl făcuse acum doi ani – lăsând totul, până şi hainele şi bijuteriile, şi cerându-i avocatului să ia legătura cu el pentru procedurile oficiale de divorţ.

Motivul: nepotrivire de caracter. De parcă toţi oamenii din lume ar trebui să gândească la fel, să aibă o grămadă de lucruri în comun. Sigur că era o minciună: se îndrăgostise de altul.

Pasiunea. Cine poate spune, în lumea asta, că după mai mult de cinci ani de căsătorie, n-a privit niciodată în

jur şi n-a vrut să fie în compania altuia? Cine poate spune că n-a trădat măcar o dată în viaţă, chiar dacă numai cu gândul? Şi câte femei şi bărbaţi nu şi-au luat lumea în cap din pricina asta, au descoperit că pasiunea nu durează şi s-au întors la adevăraţii lor parteneri? Puţină maturitate, şi totul ar fi uitat. Asta e ceva absolut normal, acceptabil, parte a naturii umane.

Desigur, a trebuit să înveţe toate astea foarte repede. La început, şi-a instruit avocaţii să fie de neînduplecat – dacă ea voia să-l părăsească, trebuia să nu aibă pretenţii asupra averii pe care o strânseseră împreună, bănuţ cu bănuţ, de aproape 20 de ani. S-a îmbătat o săptămână întreagă, cât timp a aşteptat răspunsul; nu-i păsa de bani, făcea toate astea fiindcă o voia înapoi indiferent cum, şi nu cunoştea alt tip de presiune decât ăsta.

Ewa era o persoană integră. Avocaţii ei au acceptat condiţiile.

Cazul a ajuns în gura presei – din ziare a aflat şi el despre noua relaţie a fostei lui soţii. Unul dintre cei mai de succes creatori de modă din lume, cineva care, la fel ca şi el, a venit de nici unde. Un bărbat care avea vreo 40 de ani şi despre care, ca şi despre el, se ştia că nu era arogant şi că muncea din zori şi până-n noapte.

Nu putea înţelege ce s-a întâmplat. Cu puţin înainte ca Ewa să plece la un festival de modă la Londra, petrecuseră împreună la Madrid unul din rarele lor momente romantice. Deşi călătoriseră cu avion privat şi se cazaseră într-un hotel cu tot confortul ce se putea imagina, s-au hotărât să redescopere lumea din jur. Nu rezervau mese la restaurante scumpe, stăteau la cozi pentru a intra în muzee, luau taxiuri în loc să folosească limuzine cu şofer, hoinăreau şi se pierdeau prin oraş. Mâncau mult, beau şi mai mult, ajungeau morţi de oboseală şi mulţumiţi, reîncepuseră să facă dragoste în fiecare noapte.

Amândoi încercau din răsputeri să nu se conecteze fiecare la laptopul lui sau să lase telefonul mobil închis. Şi chiar au reuşit. S-au întors la Moscova cu sufletul plin de amintiri şi zâmbitori.

El s-a cufundat din nou în munca lui, surprins să vadă că lucrurile continuaseră să meargă bine în lipsa lui. Ea a plecat la Londra săptămâna următoare şi nu s-a mai întors niciodată.

Igor a contactat unul dintre cele mai bune birouri de detectivi particulari – folosit de obicei pentru spionajul industrial sau politic – şi s-a văzut obligat să vadă sute de fotografii în care soţia lui apărea de mână cu noul partener. Detectivii au reuşit să-i furnizeze „o prietenă" sub acoperire, plecând de la informaţiile oferite de fostul soţ. Ewa a întâlnit-o „întâmplător" într-o agenţie imobiliară; venea din Rusia, „fusese părăsită de soţ", nu-şi găsea o slujbă pentru că nu avea hârtiile necesare şi era nevoită să facă foamea. La început Ewa o privi cu neîncredere, apoi se hotărî s-o ajute. I-a vorbit iubitului ei despre ea, şi acesta ia decizia să rişte şi să-i găsească o slujbă la unul dintre birourile lui, deşi nu avea forme legale.

Era singura ei „prietenă" care vorbea limba maternă. Era singură. Avusese probleme conjugale. După părerea psihologului de la firma de detectivi, era modelul ideal pentru a obţine informaţiile dorite: ştia că Ewa nu reuşise încă să se adapteze la noul mediu, şi era firesc ca, în asemenea condiţii, să împărtăşească chestiuni intime unei necunoscute. Nu pentru a găsi răspunsuri; ci doar pentru a se descărca.

„Prietena" înregistra toate discuţiile, care în cele din urmă ajungeau pe masa lui Igor şi erau mai importante decât hârtiile de semnat, invitaţiile de acceptat, cadourile de trimis clienţilor importanţi, furnizorilor, politicienilor, oamenilor de afaceri.

Înregistrările erau mult mai utile – şi mult mai dureroase decât fotografiile. Descoperi că relaţia cu faimosul creator începuse în urmă cu doi ani, la săptămâna Modei de la Milano, unde cei doi avuseseră o întâlnire de afaceri. Ewa a rezistat la început – bărbatul trăia înconjurat de cele mai frumoase femei din lume, şi pe atunci ea avea deja 38 de ani. Cu toate astea, au sfârşit în

pat la Paris, săptămâna următoare.

Când a ascultat asta, şi-a dat seama că se excitase şi nu prea a înţeles reacţia corpului său. De ce simplul fapt de a-şi imagina nevasta cu picioarele desfăcute, în timp ce o penetra alt bărbat, îi provoca o erecţie în loc de repulsie?

A fost singura dată când a crezut că-şi pierduse minţile. Şi s-a hotărât să facă un fel de confesiune publică, pentru a-şi diminua sentimentul de vinovăţie. Aşa că le-a mărturisit colegilor că „un prieten" de-al lui simţea o plăcere imensă ştiind că nevasta întreţinea relaţii extraconjugale. Atunci a intervenit marea surpriză.

Colegii lui, majoritatea directori de mari firme şi politicieni din clase sociale diferite şi de toate naţionalităţile, au fost la început oripilaţi. Dar, după cel de-al zecelea pahar de votcă, au admis că asta era una dintre cele mai excitante lucruri care se puteau petrece într-o căsnicie. Unul dintre ei îi cerea nevestei să-i povestească detaliile cele mai sordide, cuvintele pe care şi le spuneau când se întâlnea cu amantul ei. Altul a mărturisit că numai cluburile de swing – locuri frecventate de oameni căsătoriţi interesaţi de experienţe sexuale în grup – erau terapia ideală pentru căsniciile aflate în derivă.

Un pic cam exagerat, totuşi. Dar s-a simţit uşurat să afle că nu era singurul bărbat care se excita deoarece nevasta lui s-a culcat cu altul. Şi s-a simţit la fel de uşurat că ştia atât de puţin despre specia umană, mai ales despre masculi. Conversaţiile lui se învârteau de obicei numai în jurul afacerilor, şi rareori intrau pe teren personal.

Îşi aminti iar de înregistrări. În timpul săptămânii petrecute la Londra (săptămânile dedicate modei veneau una după alta, ca să uşureze viaţa profesioniştilor) creatorul acela i-a declarat că se îndrăgostise de ea; nici nu era greu de crezut, fiindcă o întâlnise pe una dintre cele mai speciale femei din lume. În ceea ce o priveşte pe Ewa, ea continua să aibă o grămadă de îndoieli: Hussein era al doilea bărbat cu care făcuse dragoste, lucrau în acelaşi domeniu, iar ea se simţea mult inferioară lui. Era nevoită să renunţe la visul de a face o carieră în modă, pentru că

era imposibil să concureze cu viitorul ei soţ – şi să redevină o simplă gospodină.

Mai rău: nu reuşea să-şi explice de ce cineva atât de puternic se putea interesa de o rusoaică de vârsta ei.

Igor i-ar fi putut explica, dacă ea i-ar fi dat ocazia: simpla ei prezenţă putea deştepta lumina în toţi cei ce o înconjurau, putea să-i facă să dea tot ce aveau mai bun în ei, să renască din propria cenuşă a trecutului plini de speranţă. Pentru că aşa se întâmplase şi cu el, pe când era tânăr şi se întorsese dintr-un război sângeros şi inutil.

Ispita revine. Diavolul îi spune că nu e chiar aşa, că el însuşi şi-a depăşit traumele muncind şi mai mult. Deşi asta putea fi considerată o afecţiune de către psihiatri, în realitate era un mod de a-şi îngriji rănile, prin iertare şi uitare. Ewa nu era chiar atât de importantă: Igor trebuia să renunţe să-şi mai identifice toate emoţiile cu o relaţie inexistentă.

„Nu eşti primul”, îi repeta diavolul. „Te laşi purtat spre împlinirea răului crezând că astfel vei deştepta binele”.

Igor devine nervos. Este un om bun şi ori de câte ori a trebuit să acţioneze dur fusese în numele unei cauze importante: şi-a servit ţara, a pus capăt suferinţei inutile a unor marginalizaţi, a întors şi celălalt obraz către bici, aşa cum făcuse şi Iisus Christos, singurul lui model în viaţă.

Îşi face semnul crucii, cu speranţa că Ispita îl va părăsi, încearcă din răsputeri să-şi amintească ce conţineau înregistrările, vorbele fostei soţii, nefericirea ei alături de noul partener. Cu toate astea, Ewa niciodată nu se va întoarce de unde a plecat, pentru că fusese căsătorită cu un „dezechilibrat”.

Ce absurd. Era clar, trecea printr-un proces de spălare a creierului în sfera în care se învârtea. Trebuie că avea un anturaj îngrozitor. Cu siguranţă că minţea când îi spunea prietenei rusoaice că se hotărâse să se recăsătorească numai dintr-un singur motiv: frica de singurătate.

În tinereţe se simţea mereu respinsă de ceilalţi, nu

reuşea niciodată să fie ea însăşi. Se prefăcea tot timpul că e interesată de aceleaşi lucruri ca şi prietenele ei, că lua parte la aceleaşi jocuri, că se distra la petreceri şi că se afla în căutarea unui bărbat frumos care să-i ofere siguranţa unui cămin, copii şi fidelitate. „Numai minciuni”, a mărturisit Ewa în acea înregistrare.

În realitate, a fost atrasă dintotdeauna de aventură şi necunoscut. Dacă ar fi putut să-şi aleagă profesia când era adolescentă, ar fi ales arta. De copil îi plăcuse să decupeze şi să facă tot felul de colaje cu fotografii din revistele Partidului Comunist; deşi nu-i plăcea deloc ce vedea acolo, reuşea să coloreze hainele sobre şi să se bucure de rezultate. Era greu să găsească hăinuţe de păpuşi, aşa că îşi îmbrăca jucăriile cu modele din cârpe, făcute de mama ei. Ewa nu doar admira hăinuţele, dar îşi spunea că într-o zi o să fie în stare să facă şi ea acelaşi lucru.

În fosta Uniune Sovietică nu exista modă. Au aflat ce se întâmpla în restul lumii numai când a căzut zidul Berlinului şi revistele din străinătate au început să apară şi la ei. Ea era deja adolescentă, făcea acum colaje mai vii şi mai interesante, până ce într-o zi şi-a luat inima-n dinţi şi a spus familiei că visul ei era chiar acesta: să creeze haine.

Imediat ce a terminat şcoala, părinţii au trimis-o la o facultate de drept. Oricât erau de mulţumiţi cu libertatea cucerită de curând, credeau că unele idei capitaliste intraseră ca să distrugă ţara, să-i îndepărteze pe oameni de la arta adevărată, să-l schimbe pe Tolstoi şi Puşkin cu cărţi de spionaj, să strice baletul clasic cu aberaţii moderne. Singura lor fiică trebuia să fie ţinută cât mai departe de degradarea morală care apăruse odată cu Coca-Cola şi cu maşinile de lux.

La facultate a întâlnit un băiat frumos, ambiţios, care gândea exact ca ea: vechiul regim sub care au trăit părinţii lor nu avea cum să se întoarcă. S-a dus pentru totdeauna. Era timpul să înceapă o viaţă nouă.

I-a plăcut foarte mult băiatul. Au început să iasă împreună. A văzut că era inteligent şi că avea să obţină multe în viaţă. În plus, părea s-o înţeleagă. Bineînţeles că

luptase în războiul din Afghanistan, fusese rănit într-o luptă, dar n-a fost ceva grav; nu s-a plâns niciodată de trecut şi nu a arătat niciun simptom de dezechilibru sau traumă.

Într-o dimineaţă, i-a adus un buchet de trandafiri. I-a spus că o să renunţe la facultate ca să înceapă o afacere pe cont propriu. La scurt timp după, i-a propus să se căsătorească. Ea a acceptat; deşi nu avea pentru el decât admiraţie şi simpatie, credea că dragostea o să vină cu timpul, pe măsură ce se vor apropia mai mult. În plus, băiatul era singurul care o înţelegea şi o stimula; dacă ar fi lăsat să-i scape ocazia aceea, poate nu ar mai fi întâlnit pe nimeni care să o accepte aşa cum era.

S-au căsătorit fără prea mare fast şi fără sprijinul familiei. Băiatul a obţinut câteva împrumuturi de la nişte indivizi pe care ea îi considera periculoşi, dar nu putea face nimic. Încet-încet, firma pe care şi-a deschis-o a început să crească. După aproape patru ani de convieţuire, ea şi-a exprimat – murind de frică – prima ei propunere: să-i plătească imediat pe cei care îi împrumutaseră cu bani şi care nu păreau prea interesaţi să şi-i primească înapoi. El i-a urmat sfatul, pentru care avea să-i mulţumească din suflet mai târziu.

Anii au trecut, cu decepţiile inevitabile şi nopţile albe, până ce situaţia a început să se îmbunătăţească, şi din clipa aceea răţuşca cea urâtă din poveste a urmat exact scenariul din copilărie: s-a transformat într-o lebădă minunată, invidiată de toţi.

Ewa s-a plâns de viaţa ei de gospodină. În loc să reacţioneze ca soţii prietenelor ei, pentru care o slujbă însemna pierderea feminităţii, el i-a cumpărat un magazin într-unul din zonele cele mai râvnite din Moscova. A început să vândă modelele marilor creatori de modă din lume, dar n-a riscat să-şi expună propriile creaţii. Munca ei însă avea alte compensaţii: vizita marile case de modă, se întâlnea cu persoane interesante, şi aşa l-a cunoscut pe Hamid. Nici în ziua de azi nu ştia dacă-l iubea – probabil că nu –, dar se simţea bine lângă el. A simţit că nu avea nimic

de pierdut atunci când el i-a mărturisit că nu întâlnise niciodată pe nimeni ca ea şi i-a propus să trăiască împreună. Nu avea copii. Iar soţul ei era căsătorit cu munca şi poate că nici nu avea să-i observe lipsa.

„Am lăsat totul în urmă", spunea Ewa într-una din înregistrări. „Şi nu mă căiesc de hotărârea luată. Aş fi făcut acelaşi lucru chiar dacă Hamid – împotriva voinţei mele – nu mi-ar fi cumpărat frumosul domeniu din Spania şi nu mi l-ar fi pus pe numele meu. Aş fi luat aceeaşi hotărâre şi dacă Igor, fostul meu soţ, mi-ar fi oferit jumătate din averea lui. Aş lua aceeaşi hotărâre pentru că vreau să trăiesc fără să-mi fie frică. Dacă unul dintre cei mai râvniţi bărbaţi din lume doreşte să fie lângă mine înseamnă că sunt mai bună decât cred".

În altă înregistrare, a mărturisit că fostul soţ avea probleme psihologice foarte grave.

„Soţul meu şi-a pierdut minţile. Nu ştiu dacă din pricina războiului sau a tensiunii cauzate de munca în exces, dar el crede că poate înţelege vrerea Domnului. Înainte de a mă hotărî să plec, am căutat un psihiatru, ca să pot să înţeleg ce se petrecea cu el, să văd dacă pot salva relaţia noastră. N-am intrat în detalii ca să nu-l compromit, şi nici acum cu tine n-o s-o fac. Dar cred că el e în stare de lucruri îngrozitoare dacă-şi bagă în cap că aşa face un bine. Psihiatrul mi-a explicat că mulţi oameni generoşi, cu milă pentru semenul lor, sunt în stare să-şi schimbe atitudinea de la o clipă la alta. Au fost făcute numeroase studii şi au numit această schimbare bruscă în comportament „Efectul Lucifer", după îngerul cel mai iubit al lui Dumnezeu care sfârşeşte prin a-şi dori aceeaşi putere ca şi El".

„Dar de ce se întâmplă asta?", a întrebat altă voce feminină.

Dar în acel punct banda se termină brusc.

El şi-ar fi dorit să afle răspunsul. Pentru că ştie că nu se crede egalul lui Dumnezeu. Pentru că e sigur că iubita lui inventează toate astea de frică că dacă s-ar întoarce va fi respinsă. Sigur, a trebuit să ucidă fiind constrâns de

împrejurări, dar ce are a face asta cu căsătoria? A ucis în război cu permisiune oficială. A mai ucis două-trei persoane, totdeauna căutând ce era mai bine pentru ele – fiindcă nu mai aveau posibilitatea de a trăi demn. Iar la Cannes, nu făcea decât să îndeplinească o misiune.

N-ar ucide-o pe fiinţa iubită decât dacă ar înţelege că e nebună, că şi-a pierdut calea şi a început să-şi distrugă propria viaţă. Niciodată n-ar permite ca decăderea minţii să compromită un trecut de strălucire şi generozitate.

N-ar ucide-o pe fiinţa iubită decât pentru a o salva de la o lungă şi dureroasă autodistrugere.

Igor priveşte spre un Maserati care tocmai s-a oprit în faţa lui, într-un loc interzis parcării; o maşină absurdă şi incomodă, obligată să meargă cu aceeaşi viteză ca şi celelalte în ciuda capacităţii motorului, subturat pe străzile din oraş şi suprasolicitat pe autostrăzi.

Un bărbat de vreo 50 de ani – care vrea să pară de vreo 30 – deschide portiera şi coboară, cu un efort uriaş, fiindcă portiera este prea aproape de sol. Intră în pizzerie şi cere o „quattro formaggi” la pachet.

Maserati şi pizza: iată două lucruri care nu se potrivesc defel. Dar se întâmplă.

Ispita revine. Acum nu-i mai vorbeşte despre iertare, generozitate, despre faptul că trebuie să uite trecutul şi să meargă mai departe – acum e altceva, care face să încolţească îndoieli adevărate în mintea lui. Dacă Ewa era, aşa cum spunea, foarte nefericită? Dacă, în pofida dragostei profunde pentru el, era deja cufundată în prăpastia fără întoarcere a unei decizii greşite, cum s-a întâmplat cu Adam când a acceptat mărul oferit, de a ajuns să condamne toată stirpea omenească?

A plănuit totul, îşi repetă pentru a suta oară. Îşi dorea să se întoarcă la el, să nu permită ca un cuvânt aşa de mic cum era „Adio” să poată şterge complet viaţa lor împreună. Ştie că orice căsătorie poate trece printr-o criză, mai ales după 18 ani. Tot aşa cum ştie că un bun strateg trebuie să fie pregătit să-şi schimbe mereu planul. Mai trimite un mesaj pe celular, să se asigure că l-a primit.

Se ridică, se roagă în gând şi cere să nu fie nevoit să bea din cupa renunţării.

Sufletul micii vânzătoare ambulante e lângă el. Acum înţelege că a comis o nedreptate; nu l-ar fi costat nimic să aştepte puţin ca să găsească un adversar pe măsura lui, ca vlăjganul acela pseudoatlet, cu părul roşcat, de la prânz. Sau ca să salveze pe cineva de la noi suferinţe, aşa cum făcuse cu femeia de pe plajă.

Însă copila cu sprâncene groase pluteşte ca o sfântă în jurul lui şi-i cere să nu se căiască; el a acţionat corect, a salvat-o de un viitor plin de suferinţe şi durere. Sufletul ei curat îndepărtează încet, încet Ispita şi-l face să înţeleagă că motivul pentru care se află la Cannes nu este să reînvie o iubire pierdută – asta e imposibil. Se află aici pentru a o salva pe Ewa de la decădere şi amărăciune. Poate că a fost nedreaptă cu el, însă tot ceea ce a făcut ca să-l ajute merită o recompensă.

„Sunt un om bun”.

Se duce la casă, plăteşte şi cere o sticlă mică de apă minerală. Când iese afară, şi-o toarnă pe toată în cap.

Trebuie să gândească limpede. A visat atâta la ziua aceasta, iar acum e confuz.

5: 06 P.M.

Deşi moda se schimbă la fiecare şase luni, un singur lucru rămâne mereu la fel: gărzile de corp de la uşă poartă totdeauna costume negre.

Hamid a luat în considerare două soluţii pentru prezentarea lui de modă – să îmbrace gărzile de corp în haine colorate sau toţi să poarte alb. Dar, dacă ar fi ieşit în faţă cu aşa ceva, criticii aveau să comenteze mai mult „inovaţiile inutile” decât ceea ce interesa cu adevărat: colecţia de pe podium. În plus, negrul e culoarea perfectă: conservatoare, misterioasă, întipărită în subconştientul colectiv graţie filmelor vechi cu cowboy. Cei buni se îmbracă totdeauna în alb, iar cei răi, în negru.

„Închipuie-ţi cum ar fi să-i spunem Casei Albe – Casa

Neagră. Toţi s-ar gândi că acolo locuieşte geniul întunericului”.

Orice culoare are semnificaţia ei, deşi se consideră că au fost alese la întâmplare. Alb înseamnă puritate şi integritate. Negrul intimidează. Roşul şochează şi paralizează. Galbenul atrage atenţia. Verdele liniştește totul şi te îndeamnă să mergi mai departe. Albastrul calmează. Portocaliul te zăpăceşte.

Gărzile de corp trebuie să se îmbrace în negru. Aşa fusese de la început şi aşa trebuie să fie în continuare.

Ca de obicei, există trei intrări diferite. Prima pentru presă în general – puţini jurnalişti şi mulţi fotografi încărcaţi cu povara echipamentelor, care par amabili unii cu alţii, dar sunt tot timpul pregătiţi să-şi împingă colegii imediat ce au prins cel mai bun unghi, fotografia unică, momentul perfect, defectul strigător la cer. A doua este pentru marele public, iar din acest punct de vedere săptămâna Modei de la Paris nu se deosebea cu nimic de aceea din staţiunea din sudul Franţei; oamenii care intră pe aici sunt întotdeauna prost îmbrăcaţi şi cu siguranţă nu îşi permit nimic din ce avea să fie prezentat în acea după-amiază. Cu toate astea, iată-i acolo în blugii lor amărâţi, în tricourile de prost gust şi desigur cu tenişi de firmă care contrastează cu restul, convinşi că afişează o atitudine relaxată, de obişnuiţi ai evenimentului, ceea ce nu e deloc adevărat. Unii au chiar genţi şi curele destul de scumpe, ceea ce dă o impresie şi mai jalnică: de parcă ai pune un tablou de Velásquez într-o ramă de plastic.

Şi, în sfârşit, intrarea Superclasei. Paznicii nu ştiu niciodată nimic, stau cu braţele încrucişate şi cu privirea ameninţătoare – ca şi cum ar fi stăpânii localului. O fată drăguţă a cărei sarcină e să memoreze feţele celebrităţilor se apropie. Are o listă în mână şi se îndreaptă spre perechea nou-venită.

— Fiţi bine-veniţi, domnule şi doamnă Hussein. Mulţumim că ne-aţi onorat cu prezenţa.

Trec înaintea tuturor. Toţi merg pe un singur culoar, însă nişte mici stâlpi metalici ce susţin un cordon de

catifea roşie marchează diferenţa între persoanele importante şi cele mai puţin importante. Acesta e momentul Micii Glorii, să fii scos în evidenţă altfel şi, chiar dacă acea defilare de modă n-ar face parte din calendarul oficial – până la urmă nu trebuie să uităm că oraşul Cannes este oraşul Festivalului de Film –, protocolul cere să fie riguros respectat. Datorită acestui moment care e punctat la toate celelalte evenimente (cum ar fi cine, prânzuri, cocteiluri), bărbaţii şi femeile petrec ore în şir în faţa oglinzii, convinşi că lumina artificială e mai puţin nocivă pentru piele ca soarele de afară, împotriva căruia trebuie să folosească tone de creme protectoare. Sunt la doi paşi de plajă, dar preferă aparatele sofisticate de bronzat de la saloanele de înfrumuseţare aflate întotdeauna în apropierea locului unde sunt cazaţi. S-ar bucura de o privelişte frumoasă dacă s-ar hotărî să se plimbe pe Croisette, dar oare ar reuşi să piardă multe calorii astfel? Din contră. Mult mai eficient ar fi să folosească aparatele cu bandă rulantă instalate şi ele în sălile de fitness din hoteluri.

Aşa vor fi în formă maximă pentru a lua parte la prânzurile oferite gratuit – la care vor purta haine de o simplitate studiată şi unde se vor simţi importanţi pentru simplul fapt că au fost invitaţi, sau la dineurile de gală unde vor trebui să dea o groază de bani în cazul în care nu au relaţii, sau la petrecerile organizate după cină, care se întind până-n zori, cu ultima cafea sau whisky la barul hotelului. Şi toate astea întrerupte de o mulţime de vizite la toaletă, ca să-şi refacă machiajul, să-şi îndrepte cravata, să-şi perie umerii sacoului de mătreaţă sau de praf, să verifice dacă rujul trebuie împrospătat.

Apoi, în sfârşit, în camera hotelului de lux, unde vor găsi patul gata pregătit, micul dejun lângă pat, un anunţ cu timpul probabil, o bomboană de ciocolată (aruncată repede, fiindcă conţine prea multe calorii), plicul cu numele lor caligrafiat (niciodată deschis, pentru că înăuntru se află urarea standard de bun-venit din partea managerului hotelului) alături de un coş cu fructe

(devorate cu aviditate, fiindcă acestea conţin o doză bună de fibre, necesare pentru funcţionarea organismului şi excelente ca să evite balonarea). Privesc în oglindă în timp ce se demachiază, îşi scot cravata, rochiile sau smochingul, şi-şi spun: „Nimic, absolut nimic important nu s-a petrecut azi. Poate că mâine va fi mai bine”.

Ewa e îmbrăcată într-o minunată rochie creată de HH care e în acelaşi timp simplă şi elegantă. Amândoi se îndreaptă spre locurile situate chiar în faţa pasarelei, lângă zona rezervată fotografilor – care acum încep să intre şi să-şi instaleze echipamentul.

Un jurnalist se apropie şi pune veşnica întrebare:

— Domnule Hussein, care a fost cel mai bun film pe care l-aţi văzut până acum?

— E prematur să-mi exprim opinia – vine răspunsul standard. Am văzut multe lucruri bune, interesante, dar prefer să aştept finalul Festivalului înainte de a mă pronunţa.

În realitate n-a văzut absolut nimic. Mai târziu o să stea de vorbă cu Gibson ca să afle „care e cel mai bun film al stagiunii”.

O blondă elegantă ţinând o listă cu invitaţi îi cere politicos reporterului să se depărteze. Îi întreabă dacă vor participa la cocteilul oferit de guvernul Belgiei imediat după paradă. Le spune că va fi şi un ministru, care doreşte să stea de vorbă cu el. Hamid cântăreşte bine propunerea, pentru că ştie că belgienii investesc o adevărată avere pentru ca designerii lor să iasă în evidenţă pe scena internaţională – şi în felul acesta să poată recupera o parte din gloria pierdută odată cu coloniile din Africa.

— Da, cred că aş putea să ciocnesc o cupă de şampanie după.

— Nu trebuie să ne întâlnim cu Gibson imediat după? întreabă Ewa.

Hamid pricepe aluzia. Îi spune fetei că uitase de angajamentul ăsta, dar va lua legătura cu ministrul mai târziu.

Câţiva fotografi îi zăresc şi încep să îi pozeze. Pentru

moment, sunt singurele persoane de interes pentru presă. Mai târziu, sosesc câteva manechine care făcuseră furori în trecut şi care acum pozează şi zâmbesc, dau autografe unora dintre jerpeliţii din sală şi fac tot posibilul să fie observate – în speranţa că-şi vor vedea din nou chipul în reviste. Fotografii se întorc spre ele, ştiind că fac doar un gest de politeţe şi dau satisfacţie editorilor lor; niciuna dintre fotografii nu va fi publicată. Moda înseamnă timpul prezent; manechinele de acum trei ani sunt doar în amintirea acelora care rămân mereu în afara gardului de metal de la intrarea hotelurilor sau în cea a doamnelor care nu reuşesc să ţină pasul cu schimbările; excepţie fac manechinele care reuşesc să se menţină pe prima pagină a ziarelor din pricina scandalurilor studiate cu grijă de agenţii lor, sau acelea care au reuşit cu adevărat să o ia înaintea tuturor.

Vechile fotomodele care tocmai au intrat sunt conştiente de toate acestea (a se înţelege prin „vechi” o persoană care a atins deja 25 de ani) şi dacă doresc să apară în reviste nu este pentru că visează să se întoarcă pe pasarelă: vor un rol într-un film sau să devină prezentatoare la vreun program de televiziune prin cablu.

Cine va mai fi pe pasarelă în ziua aceea, în afară de Jasmine, unica raţiune pentru care se afla Hamid în acel loc?

Cu siguranţă, niciuna dintre cele patru sau cinci top modele din lume, fiindcă ele fac numai ce vreau, câştigă o avere şi nu au niciun interes să apară la Cannes pentru a asigura succesul unui eveniment ce nu le aparţinea. Hamid îşi face socoteala că va vedea două, trei modele clasa A, cum ar fi cazul Jasminei, care vor câştiga cam 1500 de euro pentru seara aceea; pentru asta însă, trebuie să ai farmec cu carul şi, mai ales, să ai un viitor în această industrie. Vor mai fi încă două, trei modele clasa B, profesioniste care ştiu să defileze cu un pas perfect, au o siluetă adecvată, dar care nu au avut norocul să participe la alte evenimente paralele în calitate de invitate speciale, la petrecerile date de marile companii – ele vor câştiga

între 600 – 800 de euro. Restul grupului va fi format din clasa C, puştoaice care tocmai au intrat în vârtejul paradelor şi care vor câştiga cam 200 – 300 de euro până să „obţină experienţa necesară”.

Hanuri ştie ce se petrece în capul multora dintre fetele acestea: „O să învinq. O să le arăt tuturor de ce sunt în stare. O să ajung una dintre modelele cele mai importante din lume, chiar dacă pentru asta va trebui să îmbrobodesc câţiva babalâci”.

Însă acei babalâci nu sunt chiar aşa de proşti cum cred ele; majoritatea sunt minore, şi oricine ar avea de-a face cu ele ar ajunge la puşcărie, oriunde în lumea asta. Legenda e complet diferită de realitate: nimeni nu reuşeşte să ajungă în top graţie generozităţii ei sexuale; e nevoie de mult mai mult.

Farmec. Noroc. Agentul potrivit. Momentul propice. Iar momentul propice pentru studiile de tendinţă nu e acela pe care şi-l închipuie puştoaicele debutante în lumea modei. Potrivit ultimelor studii, publicul a obosit să tot vadă fiinţe anorexice, ciudate şi de o vârstă nedefinită care aruncă priviri provocatoare. Agenţiile de casting (care selectează manechine) caută ceva ce pare foarte greu de găsit: fata din vecini. Adică cineva absolut normal care să transmită tuturor celor care îi văd afişul şi fotografia din revistele de specialitate senzaţia că „sunt ca ea”. Dar să găseşti o fată extraordinară care să pară o „persoană normală” e o sarcină aproape imposibilă.

S-au dus vremurile manechinelor care serveau drept cuier ambulant pentru stilişti. Desigur, e mai uşor să îmbraci pe cineva slab – hainele cad totdeauna mult mai bine. S-a dus şi vremea în care reclamele la îmbrăcămintea masculină de lux erau făcute cu cei mai frumoşi bărbaţi; a funcţionat foarte bine în epoca yuppie, la sfârşitul anilor ’80, dar nu şi în ziua de azi. Spre deosebire de femeie, bărbatul nu are un model definit de frumuseţe: atunci când alege un produs, îl alege în funcţie de asemănarea persoanei care îi face reclamă cu un coleg de serviciu sau un amic de pahar.

Cei care o văzuseră pe Jasmine pe pasarelă o recomandaseră lui Hamid „ca imaginea perfectă pentru noua sa colecţie”. Cu toţii se întreceau în laude: „Are un farmec extraordinar, dar chiar şi aşa celelalte femei se pot recunoaşte în ea”. Un manechin din clasa C întotdeauna aleargă să pună mâna pe contacte şi bărbaţi care se consideră destul de influenţi ca să o transforme peste noapte într-o stea, însă cea mai bună promovare în lumea modei – şi poate în orice alt domeniu în care vrei să reuşeşti – este recomandarea venită de la o persoană din interior. Când cineva e pe punctul de a fi „descoperită”, pariurile încep să crească fără niciun fel de logică. Uneori se câştigă, alteori se pierde. Dar aşa e piaţa, nu poţi să câştigi mereu.

Sala începe să se umple – scaunele din primul rând sunt rezervate, un grup de bărbaţi în costum şi femei elegant îmbrăcate ocupă câteva locuri, dar restul a rămas liber. Publicul stă pe al doilea, al treilea şi al patrulea rând. Un fotomodel celebru – care e căsătorită cu un fotbalist şi care a făcut deja o mulţime de călătorii în Brazilia pentru că „pur şi simplu adoră această ţară” – se află acum în centrul atenţiei fotografilor. Toată lumea ştie că o „călătorie în Brazilia” e un cod pentru „operaţii estetice”, dar nimeni nu îndrăzneşte să afirme deschis acest lucru; ceea ce se întâmplă de fapt e că, după câteva zile în ţară, vizitatorul întreabă discret dacă, în afară de a vedea frumuseţile din Salvador şi de a dansa la carnavalul de la Rio, n-ar putea găsi acolo vreun medic cu experienţă în chirurgia plastică. O carte de vizită trece iute din mână în mână şi conversaţia se teirnină aici.

Fata blondă şi amabilă aşteaptă ca fotografii să-şi termine treaba (bineînţeles că nu uită să o întrebe pe fotomodel şi care a fost cel mai bun film pe care l-a văzut până acum) şi imediat o conduce spre singurul scaun neocupat aflat lângă Hamid şi Ewa. Fotografii se apropie şi fac zeci de poze acestui trio – marele creator de modă, soţia lui şi fotomodelul devenit casnică.

Câţiva jurnalişti vor să ştie ce crede Hamid despre

colecţia creatoarei belgiene din seara aceea. El e deja obişnuit cu asemenea întrebări:

— De asta am venit, ca să-mi fac o părere. Am auzit că are mult talent.

Jurnaliştii insistă de parcă nu ar fi auzit răspunsul. Aproape toţi sunt belgieni – presa franceză încă nu e interesată de temă. Fata blondă şi simpatică le cere să lase invitaţii în pace.

Grupul se retrage. Fostul model care a luat loc lângă Hamid încearcă să înfiripe o conversaţie, spunându-i cât de mult îi admiră creaţiile. El îi mulţumeşte politicos; şi, dacă se aşteaptă să audă un răspuns de felul „vorbim după paradă", atunci cu siguranţă se înşală. Fără să ia în seamă atitudinea lui, începe să-i povestească tot ce i s-a întâmplat în viaţă – şedinţele foto, invitaţiile, călătoriile.

Hamid ascultă tot cu o răbdare îngerească, dar cum se iveşte o ocazie (fotomodelul se întoarce pentru puţin timp să vorbească cu altcineva), îi cere Ewei să-l salveze de dialogul ăsta al surzilor. Numai că soţia lui se comportă mai ciudat ca niciodată şi refuză să vorbească; singura alternativă este să citească pliantul de prezentare a paradei.

Colecţia este un omagiu adus Annei Salens, considerată pioniera modei belgiene. Şi-a început cariera pe la sfârşitul anilor ’60, cu un mic magazin, dar a înţeles repede că felul de a se îmbrăca lansat de hipioţii care veneau din toată lumea la Amsterdam avea un potenţial uriaş. Capabilă să îrvirunte – şi să învingă – stilurile sobre la mare căutare în epocă în rândul celor înstăriţi, creaţiile ei au ajuns să fie purtate de câteva dintre personalităţile atunci, printre care Regina Paola şi marea muză a mişcării existenţialiste franceze, cântăreaţa Juliette Greco. A fost printre primii care au creat un tip de spectacol de modă care amesteca elemente specifice prezentării pe podium cu jocuri de lumină, muzică şi artă. Cu toate acestea nu a câştigat prea multă celebritate în afara graniţelor ţării ei. A fost tot timpul îngrozită de cancer; şi, după cum spune Biblia în Cartea lui Iov, „De ceea ce mă tem, aceea mi se

întâmplă”. A murit de boala care a speriat-o mai mult ca orice, în timp ce-şi vedea afacerile prăbuşindu-se din pricina lipsei de talent financiar.

Şi, ca tot ce se întâmplă într-o lume care se înnoieşte o dată la fiecare şase luni, a fost uitată complet. Creatoarea care urma să-şi dezvăluie colecţia dădea dovadă de mult curaj inspirându-se din trecut în loc să încerce să inventeze viitorul.

Hamid vârâ pliantul în buzunar; dacă Jasmine va fi sub aşteptări, o să vorbească cu creatoarea să vadă dacă nu are vreun proiect la care ar putea lucra împreună. Hamid se arăta deschis noilor idei – atâta timp cât concurenţii se aflau sub stricta lui observaţie.

Priveşte în jur: reflectoarele sunt bine poziţionate, numărul fotografilor prezenţi e acceptabil – nici nu se aştepta să se întâmple aşa ceva. Poate că într-adevăr colecţia era demnă de luat în seamă sau poate că guvernul belgian îşi folosise toată influenţa ca să aducă presa, oferind acreditări şi cazare. Ar mai fi încă ceva care să fi stârnit interesul acela, dar Hamid se roagă să nu fie adevărat. Motivul este Jasmine. Ca să-şi ducă mai departe planurile, ea trebuie să fie complet necunoscută în faţa marelui public. Până acum nu auzise decât comentariile celor din mediul lor. Dacă cumva chipul ei a apărut deja în mai multe reviste, ar fi o pierdere de vreme s-o mai angajeze. În primul rând pentru că altcineva a ajuns înaintea lui. În al doilea rând, nici nu se putea gândi s-o asocieze cu ceva nou.

Hamid face câteva calcule. Evenimentul nu poate să fi costat puţin, dar guvernul belgian ştie că şi şeicul: moda pentru femei, sportul pentru bărbaţi, celebrităţi pentru ambele sexe, acestea sunt singurele chestiuni care interesează pe toţi muritorii şi care pot promova imaginea unei ţări pe scena internaţională. Desigur, în cazul special al modei, există posibilitatea contactării Federaţiei, dar asta poate dura ani de zile. Iată însă că un personaj important din Federaţie s-a aşezat lângă pouticienii belgieni; se pare că nu vor să-şi piardă timpul.

Mai sosesc şi alte VIP-uri, toate însoţite de simpatica blondă. Par cam dezorientate, de parcă nu înţeleg ce caută acolo. Sunt mult prea bine îmbrăcate, este probabil prima paradă la care asistă în Franţa, după ce au aterizat direct de la Bruxelles. Cu siguranţă că nu fac parte din fauna care invadează oraşul din cauza Festivalului de Film.

Cinci minute întârziere. Contrar obiceiului de la săptămâna Modei de la Paris, unde practic nicio paradă nu începe la ora stabilită, aici ar trebui să fie altfel – sunt atâtea evenimente la Cannes, presa nu poate aştepta la nesfârşit. Dar imediat Hamid îşi dă seama că greşise: majoritatea jurnaliştilor se repeziseră să-i intervieveze pe miniştri; aproape toţi sunt străini, dar vin din aceeaşi ţară. Politica şi moda nu se potrivesc decât într-o situaţie ca asta.

Domnişoara blondă şi simpatică se duce acolo unde se înghesuie toţi şi le cere să se întoarcă la locurile lor:

spectacolul va începe. Hamid şi Ewa nu au schimbat o vorbă. Ea nu pare nici mulţumită, nici nemulţumită – şi ăsta-i lucrul cel mai rău. Măcar dacă s-ar plânge, dacă ar zâmbi, dacă ar spune ceva! Dar nu, absolut niciun indiciu despre ceea ce se petrece în sufletul ei.

Mai bine se concentrează asupra ecranului de la capătul pasarelei din spatele căruia vor ieşi manechinele. Cel puţin la spectacolele de modă se pricepe.

Acum câteva minute manechinele şi-au scos toată lenjeria de pe ele – ca să nu lase vreo urmă pe sub rochiile pe care le vor prezenta. S-au îmbrăcat deja cu prima vestimentaţie şi aşteaptă să se stingă luminile, să înceapă muzica şi cineva – de obicei, o femeie – să le atingă uşor pe spate ca să le indice momentul exact când trebuie să iasă spre reflectoare şi spre public.

Manechinele clasa A, B şi C trec prin diferite grade de nervozitate – cele mai puţin experimentate fiind şi cele mai emoţionate. Unele spun o rugăciune, altele încearcă să tragă cu ochiul după cortină să vadă vreun cunoscut sau dacă tata sau mama a obţinut un loc bun. Sunt vreo zece – douăsprezece, fiecare cu fotografia postată deasupra

locului unde sunt atârnate în ordine rochiile pe care şi le schimbă în câteva clipe, ca mai apoi să se îndrepte spre pasarelă complet relaxate, de parcă ar fi purtat acea haină toată ziua. Ultimele retuşuri au fost deja făcute la machiaj şi la coafură. Fotomodelele îşi repetă în gând:

„Nu trebuie să alunec. Nu trebuie să mă împiedic pe covor. Am *fost aleasă personal* de către creatoare din şaizeci de manechine. Sunt la Cannes. Probabil că în sală se află o persoană importantă. Ştiu că HH e acolo, poate că mă va alege să fiu imaginea mărcii lui. Se pare că sala e plină de fotografi şi jurnalişti.

NU TREBUIE SĂ ZÂMBESC pentru că aşa cere regula. Picioarele trebuie să urmărească o linie invizibilă. Cu aceste tocuri înalte trebuie să merg ca într-un marş forţat! Nu contează că mersul iese artificial, că este inconfortabil – nu pot să uit treaba asta!

Trebuie să ajung la marcaj, să mă întorc într-o parte, să fac o pauză de două secunde, să mă întorc, cu aceeaşi rapiditate, ştiind că, imediat ce am părăsit pasarela, o să mă aştepte cineva ca să tragă de pe mine rochia şi să o pună pe următoarea, fără ca eu să mă pot privi măcar în oglindă. Trebuie să am încredere că totul va ieşi bine. Trebuie să-mi arăt nu numai trupul, nu numai hainele, ci şi forţa privirii!”

Hamid priveşte în tavan: de acolo e reglat marcajul, un spot de lumină mai puternic decât celelalte. Dacă manechinul îl depăşeşte sau se opreşte mai înainte, nu va fi bine fotografiată; în cazul acesta editorii revistelor – mai bine zis, editorii revistelor belgiene – vor alege o fotografie a altui manechin. Presa franceză, în acest moment, se află în faţa hotelurilor, în preajma covorului roşu, la petrecerile de seară sau mâncând un sandvici înaintea cinei de gală din noaptea aceea.

Luminile din sală se sting. Teflectoarelele pe pasarelă se aprind.

A sosit clipa cea mare.

Un sistem audio de mare putere umple sala cu trilurile sonore ale unor melodii din anii ’60 – ’70. Asta îl

transportă pe Hamid într-o lume pe care nu a avut cum să o cunoască, dar despre care a auzit vorbindu-se. Simte un fel de nostalgie pentru ce nu cunoscuse şi un fel de revoltă – de ce nu a avut şansa să trăiască marele vis al tinerilor care au străbătut lumea în epoca aceea?

Intră primul manechin, iar imaginea se amestecă cu sunetul – haine colorate, pline de viaţă, de energie, ce spun o poveste de demult, pe care oamenii par să o asculte cu plăcere la nesfârşit. Se aud zeci, sute de clickuri ale aparatelor de fotografiat. Camerele video înregistrează. Primul model face o defilare perfectă – vine până la linia de lumină, se întoarce spre dreapta, rămâne două secunde şi se duce înapoi. Are cam cincisprezece secunde ca să ajungă în culise – acolo renunţă la imaginea de pe pasarelă şi fuge spre cabina unde se află următoarea rochie, se dezbracă la iuţeală, se îmbracă şi mai repede, îşi ocupă locul în şir şi e gata pentru următoarea intrare. Creatoarea urmăreşte totul printr-un circuit TV intern, muşcându-şi buzele şi sperând ca nimeni să nu alunece, ca publicul să înţeleagă mesajul colecţiei, să fie aplaudată la final şi trimisul Federaţiei să fie impresionat.

Defilarea continuă. Din poziţia în care se află, atât Hamid, cât şi camerele TV pot să vadă alura elegantă şi mersul corect al manechinelor. Cei aşezaţi pe rândurile laterale – care nu sunt obişnuiţi cu paradele de modă, este cazul celor mai multe VIP-uri prezente – se întreabă probabil de ce „mărşăluiesc” în loc să meargă, aşa cum fac majoritatea manechinelor pe care le văd în programele de modă? O fi vreo invenţie de-a creatoarei, pentru a da un aer de originalitate colecţiei?

Nu, gândeşte Hamid. E din pricina tocurilor înalte. Pentru că în acest mod au siguranţa că nu se vor împiedica. Ceea ce arată camerele – dacă filmează din faţă – nu e chiar ceea ce se petrece în realitate.

Colecţia e mai bună decât îşi închipuia – o întoarcere în timp cu accente contemporane originale. Niciun fel de exces – fiindcă secretul modei e acelaşi ca în bucătărie: să ştii să dozezi bine ingredientele. Flori şi mărgele care

amintesc de anii cei nebuni, dar care au fost reinventate în aşa fel încât par absolut moderne. Au defilat deja şase manechine, şi la una dintre ele a observat un punct la genunchi pe care machiajul nu a reuşit să-l ascundă: cu câteva minute înainte şi-a aplicat probabil o doză de heroină, ca să se calmeze şi să-şi potolească nevoia de drog.

Şi deodată apare Jasmine. Are o bluză albă cu mâneci strânse, toată brodată de mână, şi o fustă tot albă, care coboară sub genunchi. Merge cu pas sigur şi, contrar celor dinaintea ei, arată o seriozitate nestudiată: e naturală, absolut naturală.

Hamid aruncă o privire iute în sală: toţi par hipnotizaţi de prezenţa Jasminei, nimeni nu dă atenţie manechinelor care intră sau care ies după ce ea şi-a terminat defilarea şi se îndreaptă spre cabină.

„Perfectă!”

În următoarele două apariţii pe pasarelă, el îi examinează fiecare amănunt al trupului; şi observă că ea iradiază ceva mult mai puternic decât frumuseţea fizică. Cum să definească asta? Căsătoria Cerului cu Infernul, Iubirea şi Ura mergând de mână…

Ca orice spectacol de modă, nici acesta n-a durat mai mult de cincisprezece minute – deşi a costat luni de muncă pentru a fi conceput şi montat. La final creatoarea intră în scenă în aplauzele publicului, luminile se aprind, muzica încetează – şi numai atunci el îşi dă seama cât de mult îi plăcuse ce auzise. Fata simpatică vine iar la ei ca să-i spună că cineva din guvernul belgian e foarte interesat să-i vorbească. El îşi deschide portofelul de piele şi îi oferă o carte de vizită. Îi spune că este cazat la hotelul Martínez şi că va fi încântat să stabilească o întâlnire a doua zi.

— Dar aş vrea foarte mult să stau de vorbă cu creatoarea şi cu mâneciunul de culoare. Ştiţi cumva la ce cină vor merge în seara asta? Pot să aştept aici răspunsul.

Spera ca simpatica blondă să revină repede. Jurnaliştii s-au apropiat şi l-au asaltat cu veşnicele întrebări – de fapt, aceeaşi întrebare repetată de ziarişti

diferiţi: „Cum vi s-a părut parada?”

— Foarte interesantă – şi răspunsul era mereu acelaşi.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

Cu delicateţea unui profesionist experimentat, Hamid se întoarce spre jurnalistul următor. Întotdeauna să fii politicos cu presa; dar să nu dai niciodată un răspuns direct, să nu spui decât ceea ce e potrivit momentului respectiv.

Blonda simpatică s-a întors. Nu, nu vor merge la cina de gală din acea seară. Deşi erau atâţia miniştri prezenţi, politica Festivalului era dictată de o altă putere.

Hamid îi spuse că o să ceară să li se înmâneze invitaţiile necesare, oferta lui fiind imediat acceptată. Cu siguranţă, creatoarea aştepta acest răspuns şi era conştientă de produsul pe care-l avea în mână.

Jasmine.

Da, ea e persoana în chestiune. Rareori o va folosi la o paradă, pentru că era mai puternică decât hainele pe care le folosea. Dar, pentru „imaginea casei de modă a lui Hamid Hussein”, nu era niciuna mai bună ca ea.

Ewa deschide telefonul mobil când iese. După câteva secunde, apare un plic ce zboară pe un fundal albastru şi apoi coboară la baza ecranului, deschizându-se cu menţiunea: „Ai un mesaj”.

„Ce animaţie ridicolă”, se gândeşte Ewa.

Din nou un număr ascuns. Şovăie înainte să deschidă mesajul, dar curiozitatea e mai puternică decât frica.

— Se pare că un admirator ţi-a descoperit numărul, glumeşte Hamid. Niciodată n-ai primit atâtea mesaje ca azi.

— Se poate.

De fapt ar fi vrut să-i spună: „Chiar nu pricepi nimic? Suntem de doi ani împreună şi nu îţi dai seama cât de îngrozită sunt – sau poate crezi că sunt în acea perioadă a lunii?”

Se preface că citeşte cu nepăsare mesajul: *Am mai distrus o lume din cauza ta. Şi încep să mă întreb dacă*

merită să fac asta, fiindcă se pare că nu pricepi nimic. Inima ta e *moartă*.

— Cine e? întreabă Hamid.

— Habar n-am. Are număr ascuns. Dar e bine să ai admiratori necunoscuţi.

5: 15 P.M.

T JLrei crime. Fuseseră depăşite toate statisticile în numai câteva ore, care arătau o creştere a fenomenului cu 50 în total.

Se duce la maşină şi foloseşte frecvenţa specială radio.

— Cred că avem de-a face cu un criminal în serie în oraş.

Vocea murmură ceva la capătul firului. Zgomotul staţiei întrerupe câteva cuvinte, dar Savoy a înţeles.

— Nu sunt sigur. Dar nici nu mă îndoiesc. Alte comentarii, iarăşi paraziţii staţiei.

— N-am înnebunit, domnule comisar, şi nu mă contrazic. De pildă: nu sunt sigur că salariul meu va intra pe card la sfârşitul lunii, dar cu toate astea n-am nicio îndoială că aşa va fi. Înţelegeţi?

Paraziţi şi o voce iritată la celălalt capăt al firului.

— Nu, nu cer o mărire de salariu, vreau doar să spun că certitudinile şi îndoielile pot convieţui, mai ales într-o profesie ca a noastră. Da, las chestiunea asta de o parte şi hai să vorbim despre ce ne interesează cu adevărat. E foarte posibil ca telejurnalele să dea ştirea comiterii a trei crime, pentru că tipul de la spital se pare că tocmai a murit. Evident că numai noi ştim că fiecare dintre ele a fost comisă folosindu-se de o tehnică diferită, dar destul de sofisticată şi de aceea nimeni nu bănuieşte că au un singur autor. Dar dintr-odată Cannes va începe să fie văzut ca un oraş nesigur. Şi, dacă treaba continuă şi mâine, vor apărea speculaţiile despre asasinul unic. Ce doriţi să fac?

Vocea supărată a comisarului.

— Da, sunt aici, aproape; băiatul care a fost martor la

asasinat le povesteşte acuma tot; locul mişună de fotografi şi jurnalişti. Credeam că o să fie toţi pe covorul roşu, dar se vede treaba că m-am înşelat; problema e că la Festival sunt mulţi reporteri şi puţină treabă.

Din nou vocea supărată. Scoate un carneţel din buzunar şi notează o adresă.

— Am înţeles. Voi pleca de aici direct la Monte Carlo ca să vorbesc cu el.

Staţia s-a oprit: bărbatul de la celălalt capăt al firului închisese.

Savoy merge până la capătul cheiului, aşază sirena pe capota maşinii, o pune la volum maxim şi porneşte în trombă – sperând astfel să atragă reporterii spre o crimă inexistentă. Dar ei cunosc trucul şi nu se mişcă, continuă să-i tot pună întrebări băiatului.

Intrase în priză. În sfârşit, va putea lăsa hârţoagele în seama unui subaltern şi se va dedica unui vis vechi: să dezlege crime care sfidează logica. I-ar fi plăcut să aibă dreptate în privinţa criminalului în serie care putea stârni teroare în rândul locuitorilor. Cu viteza cu care circulă informaţia în ziua de azi, nu va mai dura mult şi se va afla în faţa reflectoarelor, explicând că „încă nu avem probe”, pe un ton pe care nimeni să nu-l creadă pe de-a-ntregul, în aşa fel încât să fie în atenţia tuturor până ce criminalul este descoperit. Pentru că, în afara zilelor de strălucire din timpul Festivalului, Cannes rămâne un orăşel de provincie unde toţi ştiu ce se întâmplă şi nu va fi aşa de greu să-l descopere pe criminal.

Faimă. Celebritate.

Oare se gândeşte numai la el, nu şi la siguranţa cetăţenilor? Dar ce e rău în a căuta puţină glorie când de atâţia ani e obligat să suporte aceste douăsprezece zile în care toţi vor să strălucească mai mult decât ar merita? Asta ajunge să molipsească pe toată lumea. Tuturor le place să-şi vadă munca recunoscută în public: fie că sunt poliţişti sau regizori de film.

„Nu te mai gândi la glorie; o să vină singură, dacă îţi faci treaba bine. În plus, faima e capricioasă: dacă ajungi

să fii considerat incapabil de misiunea încredinţată? Şi umilinţa tot publică va fi. Concentrează-te".

După ce muncise douăzeci de ani în poliţie ocupând tot felul de funcţii, fiind promovat pe merit, citind munţi întregi de rapoarte şi documente, a ajuns la concluzia că în majoritatea cazurilor de crimă rezolvate intuiţia a fost totdeauna la fel de importantă ca şi logica. Pe drumul spre Monte Carlo, realizează că pericolul nu vine din partea asasinului – care trebuie să fie extenuat, din pricina cantităţii imense de adrenalină ce-i pompează în vene, lucru de înţeles mai ales că ştia că a fost văzut de cineva.

Marele duşman e presa. Şi jurnaliştii folosesc acelaşi principiu şi amestecă logica cu intuiţia: dacă reuşesc să stabilească o legătură cât de firavă între cele trei asasinate, poliţia ar pierde complet controlul, iar Festivalul se poate transforma într-un haos total, cu oameni cărora le va fi frică să iasă pe stradă, oaspeţi care pleacă mai devreme, comercianţi care acuză poliţia de ineficientă, titluri de-o şchioapă pe prima pagină a ziarelor din lume – până la urmă, un asasin în serie e mult mai interesant în viaţa reală decât pe ecran.

Iar apoi, în anii ce vor veni, Festivalul nu va mai fi acelaşi: s-ar instala mitul terorii, toată această lume a luxului şi *glamourului* şi-ar alege alt loc mai potrivit pentru a-şi expune produsele, şi încet, încet, evenimentul care se sărbătorea de peste şaizeci de ani s-ar transforma într-unul minor, lipsit de lumina reflectoarelor şi de atenţia presei.

Are o responsabilitate uriaşă. De fapt, are două mari responsabilităţi: prima este să afle cine comite crimele astea, ca să-l împiedice, înainte să mai apară încă un cadavru în jurisdicţia lui; a doua este să ţină presa sub control.

Trebuie să gândească logic. Care dintre acei reporteri prezenţi, în majoritatea lor veniţi de departe, are cunoştinţă de numărul exact al crimelor comise acolo? câţi dintre ei s-au gândit să telefoneze la Garda Naţională şi să încerce să afle cifrele din statistici?

Răspuns logic: niciunul. Nu se gândesc decât la ce s-

a întâmplat. Sunt agitaţi pentru că un mare distribuitor de film a avut un atac de cord în timpul unui prânz obişnuit în perioada Festivalului. Deocamdată nimeni nu ştie că a fost otrăvit – raportul medicului legist se află pe bancheta din spate a maşinii lui. Deocamdată nimeni nu ştie – şi probabil nici nu va afla vreodată – că făcea parte dintr-o mare schemă de spălare de bani.

Răspuns ilogic: totdeauna există unul care gândeşte un pic mai mult decât ceilalţi. Trebuie, pe cât posibil, să organizeze o conferinţă de presă şi să ofere o declaraţie oficială, însă să vorbească doar despre asasinarea producătoarei americane care a avut loc la plajă; în felul acesta celelalte incidente vor fi date uitării pentru moment.

O persoană importantă în lumea filmului este asasinată. Cine se va interesa de moartea unei tinere oarecare? Toţi vor trage concluzia la care ajunsese şi el, la începutul investigaţiilor: o supradoză.

Şi iată un caz rezolvat.

Să ne întoarcem la producătoare; poate nu e chiar atât de importantă cum îşi închipuia, fiindcă la ora asta comisarul l-ar fi sunat deja pe mobil. Faptele erau următoarele: un bărbat bine îmbrăcat, de aproximativ 40 de ani, cu păr grizonant, a fost văzut în timp ce stătea de vorbă cu ea de către un băiat ascuns în apropiere. După ce a înfipt în ea un stilet cu precizia unui chirurg, bărbatul a plecat agale, iar acum se află printre sutele, miile de persoane care se pot identifica cu portretul făcut de băiat.

Opreşte sirena pentru câteva clipe, şi-i telefonează subalternului care rămăsese la locul crimei şi care acum probabil că este interogat el de presă în loc să interogheze. Savoy îi cere să le spună jurnaliştilor, ale căror concluzii precipitate creează haos, că este „aproape sigur” că era vorba de o crimă pasională.

— Să nu spui că eşti sigur. Spune că circumstanţele indică asta, fiindcă amândoi stăteau apropiaţi precum un cuplu. Nu e vorba nici de furt, nici de răzbunare, ci de un dramatic deznodământ într-o problemă personală. Ai grijă

să nu minţi; declaraţiile îţi sunt înregistrate, şi pot fi folosite mai târziu împotriva ta.

— Dar de ce trebuie să le spun asta?

— Pentru că aşa arată circumstanţele. Şi, cu cât le oferim mai devreme o explicaţie, cu atât va fi mai bine pentru noi.

— Mă întreabă care a fost arma crimei.

— Totul indică, cum spune martorul, că a fost un pumnal.

— Dar ăla nu e sigur.

— Păi dacă nici martorul nu ştie ce a văzut, ce poţi să mai spui în afară de „totul indică”? Sperie-l pe băiat; spune-i şi lui că declaraţia lui o să fie înregistrată de jurnalişti şi mai târziu se pot folosi de asta împotriva lui.

Închide înainte ca subalternul să-l asalteze cu alte întrebări incomode.

„Totul indică” o crimă pasională, chiar dacă victima abia sosise în oraş direct din Statele Unite. Chiar dacă se cazase singură la hotel. Chiar dacă, între puţinele date pe care reuşiseră să le afle, singurul ei contact fusese o întâlnire, fără cine ştie ce rezultate, în cursul dimineţii, la Piaţa Filmului, care se află alături de Palais des Congres. Jurnaliştii nu vor avea acces la toate aceste informaţii.

Şi mai era ceva deosebit de important, ceva ce numai el ştia – nimeni altul din echipa lui, nimeni altul din lume.

Victima venise la spital. Vorbiseră puţin, iar el o trimisese la plimbare – spre moarte.

Îşi pune iar sirena pe maşină, pentru ca zgomotul asurzitor să îndepărteze sentimentul de vinovăţie. Nu, nu fusese el cel care înfipsese stiletul în trupul ei.

Desigur că îşi poate spune: „Femeia asta stătea acolo, în sala de aşteptare, pentru că avea legături cu mafia drogurilor şi voia să ştie dacă într-adevăr asasinatul reuşise”. Asta se potriveşte cu „logica” şi, dacă i-ar vorbi despre întâlnirea întâmplătoare superiorului lui, ar începe investigaţiile în direcţia asta. Desigur că poate fi chiar adevărat; o omorâseră cu exces de rafinament, sofisticat, aşa cum se întâmplase şi cu distribuitorul de la Hollywood.

Amândoi erau americani. Amândoi fuseseră asasinaţi cu instrumente ascuţite. Totul arăta că e vorba de acelaşi grup şi că există o legătură între cei doi.

Şi dacă se înşală şi nu există niciun criminal în serie în oraş?

Poate că fata găsită pe bancă cu urme de asfixie provocate de mâini experimentate o fi intrat în legătură, noaptea precedentă, cu cineva din grup care venise să se întâlnească cu distribuitorul de film. Poate că vindea, pe lângă mărfurile pe care le expunea pe trotuar, şi droguri.

Îşi imaginează scena: străinii vin ca să-şi regleze conturile. Într-unul din multele baruri, vânzătorul local i-o prezintă unuia dintre străini pe fata frumoasă cu sprâncene negre „care lucrează cu noi”. Ajung în pat, dar străinul, care se simte dintr-odată relaxat într-o ţară europeană, bea cam mult, îşi pierde *controlul şi vorbeşte ce nu* trebuie. A doua zi, de dimineaţă, îşi dă seama de greşeală şi-l însărcinează pe asasinul profesionist – care însoţeşte totdeauna o bandă ca asta – să rezolve problema.

În fine, totul e absolut clar, fără să lase loc vreunei îndoieli.

Totul se potriveşte aşa de bine că tocmai din cauza asta nu are sens. Nu era posibil ca un cartel al cocainei să hotărască să-şi regleze conturile într-un oraş care – din pricina marelui eveniment – adunase un număr suplimentar de poliţişti veniţi din toată ţara, care s-au adăugat gărzilor de corp din sistemul privat, gărzilor de securitate angajate la petreceri, detectivilor care îşi luaseră sarcina de a veghea zi şi noapte bijuteriile atât de scumpe purtate pe străzi şi prin saloane.

Chiar şi aşa, tot era bine pentru cariera lui: reglările de conturi ale mafiei aduc tot atâta publicitate ca şi prezenţa unui criminal în serie.

Poate sta liniştit; indiferent care era adevărul, o să câştige notorietatea pe care dintotdeauna a considerat că o merită.

Opreşte sirena. Într-o jumătate de oră a parcurs deja aproape toată autostrada, a trecut o graniţă invizibilă şi a

pătruns în altă ţară, mai are doar câteva minute până la destinaţie. Dar mintea lui este frământată de lucruri care, teoretic, ar trebui să fie interzise.

Trei crime într-o singură zi. Rugăciunile lui erau pentru familiile îndoliate, cum obişnuiesc să spună politicienii. Bineînţeles că ştie că statul îl plăteşte ca să menţină ordinea, nu ca să fie mulţumit când e încălcată atât de violent. Acum comisarul trebuie că-şi bate capul cu toate astea, fiind conştient de responsabilitatea uriaşă presupusă de rezolvarea celor două probleme: să-l găsească pe criminal (sau pe criminali, fiindcă nu e pe deplin convins de teoria lui) şi să îndepărteze presa. Toţi sunt foarte îngrijoraţi, comisariatele din regiune au fost deja avertizate şi un portret robot al asasinului a fost trimis via internet fiecărei maşini de poliţie. Cine ştie ce politician va fi poate întrerupt din meritata lui odihnă, fiindcă şeful poliţiei consideră problema foarte delicată şi vrea să paseze responsabilitatea către sfere mai înalte.

Politicianul nu va cădea aşa de uşor în capcană, îi va spune şefului poliţiei să acţioneze în aşa fel încât oraşul să revină cât mai curând la normal, fiindcă „milioane sau sute de milioane de euro depind de asta”. Să nu-l plictisească, are probleme mai importante de rezolvat, cum ar fi marca de vin pe care o vor servi în noaptea aceea invitaţilor din nu ştiu ce delegaţie străină.

„Dar eu? Sunt pe drumul cel bun?” se întreabă Savoy.

Gândurile interzise revin: e fericit. Este momentul crucial din toată cariera lui dedicată completării de formulare şi rezolvării unor lucruri fără importanţă. Niciodată nu şi-a închipuit că o asemenea situaţie îi va crea starea aceasta de euforie – iată că poate fi un adevărat detectiv, posesorul unei teorii ce sfidează logica, pentru care va fi până la urmă decorat deoarece a fost primul care a văzut ceea ce nimeni nu a reuşit. Nu va mărturisi nimănui, nici nevesti-sii, care s-ar îngrozi de atitudinea soţului, sigură că şi-a pierdut minţile din cauza stresului provocat de un caz atât de periculos.

„Sunt mulţumit. Entuziasmat”.

Rugăciunile lui erau pentru *familiile* îndoliate; inima lui, după ani de inerţie, se întorcea între cei vii.

Contrar celor închipuite de Savoy – o bibliotecă uriaşă, plină de tomuri prăfuite, mormane de reviste prin colţuri, o masă cu hârtii în dezordine –, biroul era de un alb imaculat, cu câteva lămpi de bun-gust, un fotoliu confortabil, o masă de sticlă pe care era un ecran uriaş de computer. Nimic altceva, cu excepţia tastaturii fără fir şi a unui mic blocnotes alături de un luxos stilou Montegrappa.

— Ştergeţi-vă zâmbetul de pe faţă şi adoptaţi un aer mai preocupat, spune bărbatul cu barbă albă, care e îmbrăcat – în pofida căldurii – cu sacou de tweed, cravată, pantaloni perfect croiţi, ceea ce nu se potriveşte deloc cu decorul sau cu tema de discuţie.

— Ce vreţi să spuneţi, vă rog?

— Ştiu cum vă simţiţi. Vă aflaţi în faţa cazului vieţii, venind dintr-un loc unde nu se întâmplă nimic niciodată.

Şi eu am trecut prin acelaşi conflict interior când locuiam şi lucram la Penycae, Swansea, West Gamorgan, SA9, 1GB, Marea Britanie şi datorită unui caz asemănător am fost transferat la Scotland Yard în Londra.

„Visul meu este să muncesc la Paris”, gândi Savoy, dar nu spuse nimic. Bărbatul îl invită să ia loc.

— Sper să vă realizaţi visul profesional. Încântat de cunoştinţă! Numele meu e Stanley Morris.

Savoy vrea să schimbe subiectul.

— Comisarul se teme că presa o să se apuce să speculeze despre un criminal în serie aflat în libertate.

— Pot să speculeze cât vor, trăim într-o ţară liberă. E tipul de ştire care face să se vândă un ziar şi care provoacă puţină agitaţie în viaţa plictisitoare a pensionarilor, care vor urmări îndeaproape în toate mijloacele de comunicare posibile toate noutăţile legate de tema respectivă, trăind cu spaimă, dar convinşi că n-o să li se întâmple lor una ca asta.

— Sper că aţi primit descrierea victimelor. După părerea dumneavoastră, probele de până acum duc la concluzia că este vorba de un asasin în serie sau ne aflăm

în faţa unei răzbunări a marilor carteluri de droguri?

— Da, am primit-o. Voiau să mi-o trimită prin fax, pentru numele lui Dumnezeu. Cât de învechiţi sunt! Le-am cerut să mi-o trimită tot prin poşta electronică, dar ştii ce mi-au răspuns? „De obicei nu procedăm aşa!” Auzi vorbă! Una dintre forţele poliţiste cel mai bine echipate din lume foloseşte încă faxul!

Savoy se foieşte în scaun, arătându-şi o oarece nerăbdare. Nu venise până aici ca să discute avantajele şi dezavantajele tehnologiei moderne.

Să trecem la treabă – spuse dr. Morris, care ajunsese o celebritate la Scotland Yard, însă se hotărâse să-şi petreacă anii de pensie în sudul Franţei, şi acum pesemne că era tot atât de mulţumit ca şi Savoy că ieşea din rutina plictisitoare a lecturilor, concertelor, ceaiurilor şi cinelor de binefacere.

— Pentru că e prima dată când am de-a face cu un caz ca acesta, poate ar trebui mai întâi să ştiu dacă dumneavoastră sunteţi de acord cu teoria mea conform căreia există un singur criminal. Şi să-mi spuneţi dacă sunt sau nu pe drumul cel bun.

Dr. Morris îi explică faptul că, teoretic, are dreptate: trei crime cu anumite caracteristici în comun sunt suficiente pentru a indica un criminal în serie. În mod normal, se petrec în aceeaşi zonă geografică (în cazul acesta, oraşul Cannes) şi…

— Atunci, asasinul în masă…

Dr. Morris îl întrerupe şi-i cere să nu folosească termeni incorecţi. Asasinii în masă sunt teroriştii sau adolescenţii iresponsabili care intră într-o şcoală sau într-un local şi trag în tot ce mişcă – pentru ca până la urmă să fie ucişi de poliţie sau să se sinucidă. Preferă armele de foc şi bombele, care pot cauza cele mai mari daune în cea mai scurtă perioadă de timp – în general două, trei minute maxim. Unor asemenea persoane nu le pasă de consecinţele actelor lor – pentru că ştiu dinainte finalul.

— În subconştientul colectiv, asasinul în masă e mai uşor de acceptat, pentru că e considerat „un dezechilibrat

mintal”, şi atunci e mai uşor să faci diferenţa de „noi restul”. Dar criminalul în serie atinge ceva cu mult mai complicat – instinctul distructiv pe care oricare dintre noi îl are.

Făcu o pauză.

— Aţi citit *Straniul caz al doctorului Jekyll şi al domnului Hyde*, de Robert Louis Stevenson?

Savoy îi răspunde că are prea puţin timp pentru lectură, pentru că muncea mult. Privirea lui Morris deveni glacială.

— Şi dumneata crezi că eu nu muncesc?

— N-am vrut să spun asta. Ascultaţi-mă, domnule dr. Morris, am venit aici în misiune de urgenţă. Prefer să nu discut tehnologie sau literatură. Aş vrea să ştiu ce concluzie aţi tras din rapoarte.

Îmi pare foarte rău, dar în cazul acesta trebuie să vorbim despre literatură. *Straniul caz, al doctorului Jekyll şi al domnului Hyde* este povestea unui individ absolut normal, Dr. Jekyll, care, studiindu-şi propriile impulsuri violente, descoperă că se transforma într-o altă fiinţă lipsită de moralitate, şi anume în domnul Hyde. Noi toţi avem asemenea impulsuri, domnule inspector. Un asasin în serie, nu numai că ne ameninţă siguranţa, ne ameninţă şi sănătatea mintală. Pentru că fiecare fiinţă omenească de pe faţa pământului, vrea, nu vrea, are o imensă putere distructivă şi la un moment dat îşi pune întrebarea ce ar fi dacă nu mi-aş mai înfrâna acest instinct reprimat – acela de a lua o viaţă.

Motivele pot fi multiple: ideea că restabileşte echilibrul în lume, că se răzbună pentru ceva îndepărtat ce s-a întâmplat în copilărie, că-şi exprimă ura împotriva societăţii etc. Dar, conştient sau inconştient, fiecare a simţit această dorinţă de a distruge – chiar dacă s-a întâmplat doar în copilărie.

Altă tăcere semnificativă.

Presupun că şi dumneavoastră, independent de profesia aleasă, ştiţi exact despre ce senzaţie e vorba. Poate când eraţi mic aţi chinuit vreo pisică, sau aţi avut

vreo plăcere morbidă să daţi foc vreunei insecte nevinovate.

E rândul lui Savoy să-i întoarcă privirea de gheaţă şi să nu răspundă. Morris însă ia tăcerea drept aprobare şi continuă să vorbească cu aceeaşi dezinvoltură şi condescendenţă:

Să nu credeţi că o să găsiţi o persoană vizibil dezechilibrată, cu părul vâlvoi şi un rânjet pe chip. Dacă aţi găsi puţin timp pentru lectură – deşi ştiu că sunteţi o persoană foarte ocupată –, v-aş sugera o carte de Hannah Arendt, *Eichmann la Ierusalim*. Acolo ea analizează procesul unuia dintre cei mai mari criminali în serie din istorie. Desigur că acela a avut nevoie de ajutoare, altfel n-ar fi putut duce la bun sfârşit sarcina uriaşă pe care i-au impus să o execute: purificarea rasei umane. Un moment.

Pune în funcţiune computerul. Ştie că bărbatul din faţa lui nu vrea decât rezultate, dar aşa ceva este imposibil în domeniul acesta. Trebuie să-l educe, să-l pregătească pentru zilele grele ce vor urma.

— Uite aici. Arendt face o analiză amănunţită a procesului lui Adolf Eichmann, responsabil de exterminarea a şase milioane de evrei din Germania nazistă. La pagina 25 spune că şase psihiatri însărcinaţi să-l examineze au ajuns la concluzia că era o persoană obişnuită. Profilul lui psihologic, atitudinea lui faţă de nevastă, copii, mamă şi tată se încadrau perfect în toate modelele sociale care caracterizează un om responsabil. Şi Arendt continuă:

„Problema cu Eichmann este că părea un om la fel ca oricare altul, la care nu se observă nicio tendinţă perversă sau sadică, în realitate, sunt persoane absolut normale… Din punctul de vedere al instituţiilor noastre, normalitatea lui era tot atât de îngrozitoare ca şi crimele pe care le-a comis”.

Acum poate reveni la chestiune.

— Am observat din autopsii că nu a existat nicio tentativă de abuz sexual asupra victimelor…

— Dr. Morris, eu am o problemă de rezolvat şi trebuie

s-o fac repede. Vreau să am ceititudinea că ne aflăm în faţa unui criminal în serie. Evident că nimeni n-ar fi putut viola un bărbat la o petrecere sau o fată pe banca de pe plajă ziua în amiaza mare.

Parcă n-ar fi spus nimic. Celălalt îi ignoră vorbele şi continuă netulburat:

…ceea ce e obişnuit la mulţi criminali în serie. Unii dintre ei au diferite motivaţii, ca să zicem aşa, „umane”. Infirmiere care ucid pacienţii în stadii terminale, cerşetori care sunt asasinaţi şi nimeni nu-şi dă seama, asistenţi sociali care, impresionaţi de greutăţile anumitor asistaţi vârstnici şi invalizi, ajung la concluzia că aceştia o vor duce mai bine pe lumea cealaltă – s-a întâmplat un asemenea caz recent, în California. Mai există şi aceia care încearcă să reorganizeze societatea: în cazul acesta, prostituatele sunt primele victime.

— Domnule dr. Morris, n-am venit aici… De data asta, Morris ridică uşor tonul vocii.

— Nici eu nu v-am invitat. Vă fac o favoare. Dacă doriţi, puteţi pleca. Dacă rămâneţi, încetaţi să-mi întrerupeţi mereu raţionamentul; dacă dorim să-l găsim pe criminal, trebuie să ştim cum gândeşte.

— Atunci dumneavoastră chiar credeţi că e un criminal în serie?

— Încă nu am terminat.

Savoy se stăpâni. De ce s-o fi grăbit aşa? N-ar fi interesant să lase presa să se încurce în presupuneri şi apoi el să vină cu soluţia mult dorită?

— Foarte bine. Continuaţi.

Morris se aşază mai bine în scaun şi întoarce monitorul astfel încât Savoy să poată vedea pe ecranul uriaş o gravură, probabil de prin secolul XLX.

— Acesta este cel mai faimos dintre toţi asasinii în serie: Jack Spintecătorul. A acţionat la Londra numai în a doua jumătate a anului 1888, ucigând cinci sau şapte femei în locuri publice sau semipublice. Le deschidea burţile şi le scotea intestinele şi uterul. Nu l-au descoperit niciodată. A devenit un mit şi, până în zilele noastre, încă i se mai caută

adevărata identitate.

Pe ecranul computerului apare o altă imagine – care dezvăluie un fel de hartă astrală.

Aici avem semnătura Zodiacului. A ucis, cu probe, cinci perechi din California, timp de zece luni; tineri care se opreau cu maşina în locuri pustii ca să se bucure de puţină intimitate. Obişnuia să trimită scrisori poliţiei cu semnătura asta care seamănă cu o cruce celtică. Nimeni nu a aflat până în ziua de azi cine era.

Atât în cazul lui Jack, cât şi în cazul Zodiacului, specialiştii cred că erau persoane care încercau să restabilească ordinea morală şi bunele obiceiuri în regiunile respective. Aveau, ca să zicem aşa, o misiune de îndeplinit. Şi contrar părerii pe care presa vrea să o inducă prin poreclele de groază – cum ar fi „Strangulatorul din Boston" sau „Ucigaşul de copii din Toulouse" – aceştia sunt oameni obişnuiţi care convieţuiesc cu vecinii lor, îi văd şi-i salută la sfârşit de săptămână şi muncesc din greu ca să se întreţină. Niciunul dintre ei nu are vreun câştig material de pe urma crimelor.

Discuţia începea să-l intereseze pe Savoy.

— Adică ar putea fi absolut orice persoană care a venit la Cannes pentru Festival…

— …şi a hotărât să semene teroarea, pentru un motiv sută la sută absurd, cum ar fi „să lupte împotriva dictaturii modei", sau „să pună capăt difuzării de filme care provoacă la violenţă". Presa îi dă un nume oripilant şi începe să lanseze zvonuri. Crime care nu au nimic de-a face cu asasinul încep să-i fie atribuite. Panica se instalează, şi nu se termină decât dacă din întâmplare – repet – din întâmplare – autorul e prins. Pentru că de multe ori aceşti asasini acţionează o bucată de vreme şi apoi dispar complet. Şi-au lăsat amprenta în istorie, şi poate că vor mărturisi într-un jurnal care va fi descoperit după moartea lor, şi asta e tot.

Savoy nu-şi mai priveşte ceasul. Îi sună telefonul, dar nu răspunde: cazul era mult mai complicat decât îşi imaginase.

— Deci sunteţi de acord cu mine?

— Da – spuse expertul de la Scotland Yard, omul care devenise o legendă după ce a rezolvat cinci cazuri pe care toţi le considerau pierdute.

— De ce credeţi că ne aflăm în faţa unui criminal în serie? întrebă Savoy.

Morris văzu pe ecranul computerului că tocmai intrase un mesaj electronic şi zâmbi. În faţa lui, inspectorul părea că a înţeles să-i respecte ideile.

— Din cauza lipsei totale de motive. Majoritatea acestor criminali au ceea ce se cheamă „semnătură”: aleg numai un tip de victime, care pot fi homosexuali, prostituate, cerşetori, cupluri etc. Alţii sunt numiţi „asasini asimetrici”: ucid pentru că nu reuşesc să-şi controleze impulsul. Când ajung la un anumit punct în care acest impuls este satisfăcut, încetează să mai ucidă – până ce presiunea devine din nou de necontrolat. Ne aflăm în faţa unui asemenea caz.

Sunt mai multe lucruri demne de luat în calcul în acest caz: criminalul are o tehnică sofisticată. A ales arme diferite – mâinile, otrava, stiletul. Nu este împins de motivele clasice: sex, alcool, dezechilibru mintal evident. Cunoaşte anatomia umană – şi asta este singura lui „semnătură” până acum. Trebuie că a plănuit crimele cu mult timp în urmă, pentru că otrava nu e uşor de procurat, astfel încât îl putem încadra printre aceia care consideră că „îndeplinesc o misiune” – pe care încă n-o cunoaştem. După cât am putut deduce din raportul întocmit în cazul fetei, şi asta este singura pistă pe care o avem, a folosit un tip de arte marţiale ruse, numite Sambo.

Aş putea merge mai departe cu supoziţia că face parte din semnătura lui să se apropie de victimă, cu care să se împrietenească pentru o bucată de vreme. Dar nu se potriveşte cu asasinatul comis în timpul acelui prânz de lângă plaja de la Cannes. Se pare că victima era însoţită de două gărzi de corp care ar fi reacţionat. În plus, mai era supravegheat şi de Europol.

Rus. Savoy vrea să sune şi să ceară să se facă o

cercetare urgentă la toate hotelurile din oraş. Bărbat de aproximativ 40 de ani, bine îmbrăcat, păr uşor grizonant, rus.

— Faptul că a folosit o tehnică de luptă rusească nu înseamnă că e de naţionalitatea asta – Morris îi ghicea gândurile, ca un copoi de mâna-ntâi ce era. Tot aşa cum nu putem deduce că e indian din America de Sud fiindcă a utilizat curara.

— Şi atunci?

— Atunci, trebuie să aşteptăm următoarea crimă.

6: 50 P.M.

Cenuşăreasa!

Dacă oamenii ar crede mai mult în basme în loc să asculte numai de soţi şi părinţi – pentru care totul este imposibil –, ar trece prin aceeaşi experienţă pe care o trăieşte ea în acest moment, într-una dintre nenumăratele limuzine, îndreptându-se, încet, dar sigur, în direcţia treptelor, a covorului roşu, a celei mai mari pasarele de modă din lume.

Domnul Celebritate se află lângă ea, mereu zâmbitor, îmbrăcat cu frumosul costum bine croit. O întreabă dacă e încordată. Sigur că nu: în vise nu există tensiuni, nervozitate, nelinişte sau frică. Totul e perfect, lucrurile se petrec ca la cinema – eroina suferă, luptă, dar reuşeşte să îndeplinească tot ce şi-a dorit.

— Dacă Hamid Hussein hotărăşte să continue proiectul, dacă filmul va avea succesul aşteptat, pregăteşte-te pentru alte momente asemănătoare.

Dacă Hamid Hussein hotărăşte să continue proiectul? Dar nu era totul aranjat?

— Dar am semnat un contract când am luat hainele din Salonul Cadourilor.

— Uită ce ţi-am spus, nu vreau să-ţi stric momentul ăsta atât de special.

— Nu, te rog, continuă.

Domnul Celebritate aştepta exact astfel de cuvinte

din partea puştoaicei prostuţe. Simţea o plăcere imensă să vorbească.

— Am participat la nenumărate proiecte care încep şi nu se mai termină. Face parte din joc, dar nu-ţi bate capul cu asta acum.

— Şi contractul?

— Contractele sunt pentru ca avocaţii să le discute în timp ce câştigă bani pe seama lor. Te rog, uită ce ţi-am spus. Bucură-te de clipa asta.

„Clipa” se apropie. Datorită traficului lent, oamenii pot vedea cine se află în maşini, chiar dacă acestea au geamuri fumurii care separă muritorii de rând de cei aleşi. Domnul Celebritate face cu mâna, câteva degete bat în geam ca să deschidă numai pentru un moment, să dea un autograf, să i se facă o fotografie.

Domnul Celebritate face cu mâna în continuare, de parcă n-ar înţelege ce vor, fiind convins că un zâmbet de-al lui e suficient pentru a inunda lumea cu lumină.

Afară e o adevărată atmosferă de isterie. Femei cu scăunele pliante pe care au stat probabil încă de dimineaţă tricotând, bărbaţi cu burţile umflate de la bere, ce mor de plictiseală, obligaţi să-şi însoţească nevestele de vârstă mijlocie, îmbrăcate de parcă şi ele o să păşească pe covorul roşu, copii care nu înţeleg nimic din ce se petrece, dar ştiu că e ceva foarte important. Dincolo de grilajul metalic care îi separă de rândul de limuzine, stau înghesuiţi oameni de toate vârstele şi de toate naţiile, fiecare având iluzia că se află la numai doi metri de marile legende, în realitate aflându-se la sute de mii de kilometri. Pentru că nu numai grilajul metalic şi geamul maşinii îi despart de celebrităţi, ci şi norocul, ocazia, talentul.

Talentul? Da, ea vrea să creadă că şi talentul contează, deşi ştie că de fapt nu e decât rezultatul unui joc de zaruri între zei, care aleg anumite persoane, în timp ce restul este lăsat de cealaltă parte a prăpastiei de netrecut, doar cu misiunea de a aplauda, de a adora sau de a condamna în momentul în care curentul îşi schimbă direcţia.

Domnul Celebritate se face că vorbeşte cu ea – de fapt nu spune nimic, o priveşte doar şi-şi mişcă buzele, ca un mare actor ce se află. Nu o face nici din voinţă, nici cu plăcere; Gabriela înţelege imediat că nu vrea să fie antipatic cu fanii de afară, dar nici nu mai are răbdare să salute, să împartă zâmbete şi să trimită bezele.

— Poate crezi că sunt arogant, cinic, cu inimă de piatră – spune într-un final. Dacă o să ajungi acolo unde-ţi doreşti într-o bună zi, o să înţelegi ce simt: nu ai încotro. Succesul te face sclav şi în acelaşi timp îţi dă dependenţă şi, la sfârşitul unei zile, alături de un alt bărbat sau o altă femeie în pat, o să te întrebi: merită? Oare de ce mi-am dorit mereu asta?

Face o pauză.

— Continuaţi.

— Nu ştiu de ce-ţi spun toate astea.

— Pentru că vreţi să mă protejaţi. Pentru că sunteţi un om bun. Vă rog, continuaţi.

Gabriela putea fi naivă din multe puncte de vedere, dar era femeie şi ştia cum să smulgă aproape tot ce voia de la un bărbat. În cazul acesta, nu făcea decât să-i atingă resortul vanităţii.

— Nu ştiu de ce mi-am dorit asta dintotdeauna – domnul Celebritate căzuse în capcană, şi acum îşi dezvăluia partea slabă, în timp ce afară fanii îi făceau cu mâna. De multe ori, când mă întorc la hotel după o zi obositoare de muncă, intru sub duş şi rămân acolo de mă uită Dumnezeu, ascultând numai sunetul apei care-mi cade pe corp. Două forţe opuse luptă în mine: una care-mi spune că ar trebui să-i mulţumesc Cerului şi alta care-mi spune că trebuie să las totul cât mai e timp.

În asemenea momente mă simt persoana cea mai ingrată din lume. Am fanii mei, dar nu-mi place să fiu deranjat. Sunt invitat la petrecerile cele mai invidiate din lume, şi nu-mi doresc decât să plec imediat de acolo şi să mă încui în camera mea, să stau în linişte şi să citesc o carte bună. Bărbaţi şi femei bine intenţionate îmi dau premii, organizează evenimente şi fac totul pentru ca eu să

mă simt fericit, dar în realitate mă simt extenuat, stingherit, cu convingerea că nu merit toate astea, pentru că nu sunt demn de succesul meu. Înţelegi?

Pentru o fracţiune de secundă, Gabriela îl compătimeşte pe bărbatul de lângă ea: îşi închipuie la câte petreceri a fost obligat să participe tot anul, mereu apărând cineva care cere o fotografie, un autograf, care-i povesteşte cine ştie ce istorioară lipsită de interes, iar el se preface că e foarte atent, care-i propune un nou proiect, care încearcă să-l prindă cu „nu-ţi aduci aminte de mine?”, care scoate celularul şi i-l vâră sub nas, cerându-i să spună măcar un cuvinţel fiului, soţiei, surorii. Iar el, mereu vesel, atent, bine dispus şi educat, un profesionist de prima mână.

— Înţelegi?

— Înţeleg. Dar mi-ar plăcea să trăiesc conflictele interioare pe care le trăiţi dumneavoastră, deşi ştiu că mai e mult până acolo.

Încă patru limuzine şi vor ajunge la destinaţie. Şoferul îi anunţă să se pregătească. Domnul Celebritate coboară din tavan o mică oglinjoară, îşi potriveşte cravata, iar ea îşi verifică coafura. Gabriela poate să vadă deja un colţ din covorul roşu, deşi treptele sunt încă în afara câmpului ei vizual. Isteria a dispărut ca prin minune, acum mulţimea e formată din persoane care poartă ecusoane agăţate de gât şi discută între ele, fără să fie deloc atente la cine se află în maşini, pentru că sunt deja obosite de aceeaşi scenă care se repetă la infinit.

Mai sunt două maşini. Din partea stângă apar câteva trepte spre pasarelă. Bărbaţi cu costum şi cravată deschid nişte uşi şi lasă să se vadă că agresivele grilaje metalice au fost înlocuite de corzi de catifea ce leagă stâlpi micuţi de lemn şi de bronz.

— La naiba!

Domnul Celebritate scoate un ţipăt. Gabriela sare speriată.

— La naiba! Uite cine-i acolo! Uite cine coboară din maşină chiar acum!

Gabriela vede o Super-Celebritate feminină, îmbrăcată tot de Hamid Hussein, care tocmai a pus piciorul pe covorul roşu. Super-Celebritatea se întoarce în direcţia opusă clădirii Palais des Congres, şi când Gabriela îi urmăreşte privirea vede ceva teribil de neaşteptat. Un perete uman de aproape trei metri înălţime, cu un şuvoi neîncetat de flash-uri.

— Priveşte în direcţia greşită – se consolează Domnul Celebritate, care pare să-şi fi pierdut tot farmecul, amabilitatea sau problemele existenţiale. Cei din partea aceea nu sunt fotografi acreditaţi. Sunt de la jurnale de mâna a doua.

— De ce ai spus „la naiba”?

Domnul Celebritate nu reuşeşte să-şi ascundă iritarea. Mai au doar o maşină până să ajungă.

— Dar nu vezi? Pe ce lume trăieşti, fetiţo? Când o să intrăm pe covorul roşu aparatele fotografilor acreditaţi, care se află chiar pe la mijlocul pasarelei, o să fie îndreptate numai spre ea!

Se întoarce spre şofer:

— Mergi mai încet!

Şoferul arată spre un bărbat îmbrăcat în civil, cu ecusonul de gât, care face semne cu mâna să circule şi să nu încurce traficul.

Domnul Celebritate respiră adânc; nu era ziua lui norocoasă. Ce se apucase să-i spună toate alea aspirantei de lângă el? Sigur, era adevărat, se săturase de viaţa pe care o ducea, dar nu-şi putea imagina altceva.

— Să nu te grăbeşti – spune el. Hai să facem tot posibilul să întârziem cât mai mult aici afară. Să lăsăm un spaţiu serios între ea şi noi.

„Ea” era Super-Celebritatea.

Perechea care se află în maşina din faţă nu pare să atragă prea mult atenţia – deşi trebuie că e importantă, fiindcă nimeni nu ajunge până la aceste trepte fără să fi escaladat mai înainte o grămadă de munţi ai vieţii.

Partenerul pare că s-a mai calmat, dar e rândul Gabrie-lei să devină încordată, să nu ştie prea bine cum să

se poarte. Mâinile i-au asudat. Ia repede gentuţa umplută cu hârtie, respiră adânc şi începe o rugăciune.

— Mergi încet – îi spune domnul Celebritate. Şi să nu stai prea aproape de mine.

Limuzina a ajuns. Amândouă portierele s-au deschis.

Dintr-odată, un zgomot asurzitor a cuprins universul cu strigăte venite din toate părţile – până atunci ea nu realizase că se afla într-o maşină antifonată şi nu pătrunsese niciun sunet de afară. Domnul Celebritate coboară zâmbitor, parcă nu s-ar fi întâmplat nimic cu două minute mai înainte, iar el continua să fie buricul pământului, în ciuda mărturisirilor sincere făcute în maşină. Este doar un om în conflict cu sine însuşi, cu lumea lui, cu trecutul lui – un om care nu mai poate da înapoi.

„Unde-mi e mintea? Trebuie să mă concentrez, să trăiesc prezentul! Să urc treptele!” îşi spuse Gabriela.

Amândoi fac cu mâna către presa „neimportantă” şi câştigă astfel secunde bune. Oamenii îi întind bucăţi de hârtii, el le dă autografe şi le mulţumeşte fanilor. Gabriela nu prea ştie dacă să vină mai aproape de el sau să-şi continue drumul spre covorul roşu de la intrarea în Palais des Congres – dar e salvată de cineva care-i întinde o hârtie şi un pix şi-i cere un autograf.

Nu e primul autograf din viaţa ei, dar e cel mai important de până acum. O priveşte pe doamna care a reuşit să se strecoare până în zona rezervată, îi zâmbeşte, o întreabă cum se numeşte – dar nu aude nimic din pricina strigătelor fotografilor.

Ah, ce i-ar mai plăcea ca ceremonia asta să fie transmisă live în lumea întreagă, ca mama ei s-o vadă în rochia aceea extraordinară, însoţită de un actor atât de celebru (acum începea să aibă îndoieli, dar era mai bine să alunge repede gândurile negative), în timp ce dădea cel mai important autograf din cei 25 de ani ai ei! Nu reuşeşte să înţeleagă numele femeii, zâmbeşte şi scrie ceva de tipul „cu toată dragostea”.

Domnul Celebritate se apropie de ea:

— Să mergem. Drumul e liber.

Femeia căreia tocmai i-a scris cuvintele de simpatie citeşte şi-şi strigă nemulţumirea:

— Nu-i un autograf! îmi trebuie numele dumneavoastră, ca să vă pot identifica în fotografie!

Gabriela se face că nu aude – nimic pe lume nu poate distruge momentul acesta magic.

Încep să urce spre suprema pasarelă europeană, cu poliţişti făcând un cordon de securitate, deşi publicul e departe de acest loc. De ambele părţi, pe faţada edificiului, ecrane uriaşe de plasmă le arată bieţilor muritori de afară ce se întâmplă în sanctuar. Din depărtare se aud strigăte isterice şi aplauze. Când ajung la un fel de palier, ce pare a fi parterul clădirii, ea observă alt grup compact de fotografi, dar de data asta îmbrăcaţi la costum, urlând numele Domnului Celebritate, cerându-i să se întoarcă când la dreapta, când la stânga, încă una, veniţi mai aproape, vă rog, priviţi în sus, priviţi în jos! Pe lângă ei mai trece lume şi urcă treptele, dar fotografii nu sunt interesaţi de nimeni altcineva; domnul Celebritate încă îşi menţine intactă strălucirea, face ceva mofturi, glumeşte puţin, ca să arate cât de relaxat şi de obişnuit este cu toate astea.

Gabriela observă că şi ea atrage atenţia; deşi nu i se strigă numele (habar nu au cine e), îşi închipuie că e noua legătură amoroasă a celebrului actor. Le cer să stea aproape unul de altul şi le fac fotografii (în care domnul Celebritate pozează doar câteva clipe, la o distanţă prudentă, evitând orice contact fizic cu ea).

Uf, reuşiseră să scape de Super-Celebritatea din faţa lor! Care acum se afla deja la intrarea în Palais de Congres, salutându-i pe preşedintele Festivalului de Film şi pe primarul Cannesului.

Domnul Celebritate îi face un semn discret să continue să urce treptele. Ea se supune.

Priveşte înainte şi vede alt ecran uriaş, aşezat strategic, aşa încât fiecare să se poată vedea acolo. O voce anunţă la microfonul instalat în sală:

— Acum soseşte…

Şi pronunţă numele Celebrităţii şi al faimosului său film. După aceea, cineva i-a povestit că toţi cei care se află înăuntrul sălii asistă, printr-un circuit intern, la aceeaşi scenă pe care monitorul de plasmă o arată afară.

Urcă şi ultimele trepte, ajung în faţa uşii, îl salută pe preşedintele Festivalului, pe primarul oraşului şi intră în incinta propriu-zisă. Totul a durat mai puţin de trei minute.

Acum, domnul Celebritate este înconjurat de oameni care vor să-i vorbească puţin, să-l flateze puţin, să-i facă nişte poze (până şi aleşii fac poze cu starurile). E o căldură sufocantă înăuntru, Gabriela se teme că machiajul o să se strice şi…

Vai, machiajul!

Uitase complet. Acum trebuie să iasă printr-o uşă la stânga, cineva o aşteaptă afară. Coboară fără să gândească toate treptele, trece de doi, trei agenţi de pază. Unul dintre ei o întreabă dacă vrea să iasă ca să fumeze şi apoi se întoarce la film. Ea răspunde că nu şi-şi continuă drumul.

Trece de alte bariere de metal, nimeni n-o mai întreabă nimic, pentru că iese, nu încearcă să ajungă înăuntru. Acum poate vedea mulţimea din spate, făcând cu mâna şi strigând spre limuzinele care nu încetează să curgă. Un bărbat vine spre ea, o întreabă cum o cheamă şi-i cere să-l urmeze.

— Puteţi aştepta o clipă?

Bărbatul pare surprins, dar dă din cap afirmativ. Gabriela a rămas cu privirea la un carusel vechi, ce pare să se afle acolo de la începutul secolului trecut şi care se tot învârte cu copiii veseli, pe căluţi.

— Acum putem merge? întreabă bărbatul cu blândeţe.

— Încă un minut.

— O să întârziem.

Dar Gabriela nu mai poate să-şi stăpânească plânsul, tensiunea, frica, teroarea celor trei minute petrecute acolo. Suspină necontrolat – ce mai contează machiajul, oricum va fi refăcut. Bărbatul îi oferă braţul ca să se

sprijine şi să nu se împiedice, cu tocurile acelea înalte; amândoi pornesc încet prin piaţa publică ce dă spre Croisette. Zgomotul mulţimii se pierde încet în depărtare, suspinele devin din ce în ce mai nestăpânite. Plânge toate lacrimile acelei zile, acelor săptămâni, ani în care a visat momentul acesta – şi care s-a terminat facă ca măcar să-şi poată da seama că avusese loc.

— Scuze, îi spune bărbatului care o însoţeşte.

El dă din cap aprobator. Zâmbetul dezvăluie afecţiune, înţelegere şi nulă.

7: 31 P.M.

A înţeles în sfârşit că e imposibil să cauţi fericirea cu orice preţ – viaţa îi dăduse deja destul şi începea să înţeleagă cât de generoasă fusese cu el. De-acum şi până la sfârşitul zilelor lui nu va face altceva decât să descopere comorile ascunse ale suferinţei lui şi să se bucure de fiecare secundă de fericire ca şi cum ar fi fost ultima.

Învinsese Ispita. Era apărat de spiritul fetei care înţelegea perfect misiunea lui, şi acum începea să deschidă ochii asupra adevăratelor motive ale călătoriei lui la Cannes.

Pentru câteva clipe în pizzeria aceea în timp ce îşi amintea ce ascultase pe bandă, Ispita îl acuzase că era un dezechilibrat mintal, în stare să creadă că-i era totul permis în numele dragostei. Dar, slavă Domnului, momentul cel mai greu rămăsese deja în urmă.

Este o persoană absolut normală; munca lui cere disciplină, ore fixe, capacitate de a negocia, de a planifica. Mulţi prieteni îi spun că în ultima vreme a devenit un singuratic; ce nu ştiu ei este că dintotdeauna a fost aşa. Faptul că era obligat să participe la petreceri, să meargă la nunţi şi botezuri, să se prefacă bine dispus de jocul de golf de duminică nu era decât o strategie în atingerea obiectivelor lui profesionale. Totdeauna a detestat viaţa mondenă unde oamenii îşi ascund după un zâmbet adevărata tristeţe a sufletului. Nu i-a trebuit mult ca să

înţeleagă că Superclasa e tot atât de dependentă de succes precum este un drogat de doza lui şi mult mai nefericită decât aceia care nu îşi doresc decât o casă, o grădină, un copil jucându-se, o farfurie de mâncare pe masă şi o sobă care să le dea căldură iarna. Aceştia sunt conştienţi de limitele lor, şi ştiu că viaţa-i scurtă, la ce bun atunci să ţi le depăşeşti?

Superclasa încearcă să-şi vândă valorile. Oamenii obişnuiţi se plâng de nedreptatea divină, invidiază puterea, suferă când îi văd pe alţii distrându-se; nu-şi dau seama că nimeni nu se distrează de fapt, toţi sunt preocupaţi, nesiguri, îşi ascund imensul complex de inferioritate cu ajutorul bijuteriilor, maşinilor de lux, portofelelor doldora de bani.

Igor e un bărbat cu gusturi simple, deşi Ewa totdeauna s-a plâns de felul în care se îmbrăca. Dar de ce să cumpere o cămaşă cu mult peste un preţ rezonabil, dacă marca de pe etichetă oricum nu se vede? De ce să frecventeze restaurante la modă, dacă nimic important nu se spune acolo? Ewa îi reproşa mereu că nu prea vorbeşte la petreceri sau la alte evenimente legate de munca lui. Igor încerca să-şi dea silinţa şi făcea eforturi să fie sociabil – dar toate astea i se păreau groaznic de neinteresante. Se uita la oamenii din jur care vorbeau fără oprire – comparau preţuri ale acţiunilor la bursă, se lăudau cu minunatul lor iaht nou, se lansau în discuţii interminabile despre pictura expresionistă, nefăcând altceva decât să repete ceea ce ghidul le spusese cu ocazia unei vizite la un muzeu din Paris sau făceau afirmaţii referitoare la scriitorul cutare care era mai bun decât altul – bazându-se pe recenziile citite, şi nu pe carte în sine – şi asta pentru că, bineînţeles, nu aveau niciodată timp să citească un roman.

Toţi culţi. Toţi bogaţi. Toţi extraordinar de încântători.

Şi toţi, cu aceeaşi întrebare, la sfârşitul zilei: „Oare nu-i momentul să mă opresc?” Şi toţi, cu acelaşi răspuns: „Dacă fac asta, viaţa mea nu mai are niciun sens”.

De parcă ar fi ştiut care e sensul vieţii.

Ispita a pierdut bătălia. Voia să-l facă să creadă că e nebun: una este să plănuieşti sacrificarea unor oameni şi alta să ai capacitatea şi curajul de a o duce la capăt. Ispita zicea că toţi visăm să înfăptuim crime, dar numai dezechilibraţii transformă această idee macabră în realitate.

Igor e o persoană echilibrată. Un om ajuns. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să angajeze un asasin profesionist, cel mai bun din lume, ca să ducă la bun sfârşit sarcina lui şi să-i trimită mesajele necesare Ewei. Sau putea contracta cea mai bună agenţie de relaţii publice din lume; după un an ar fi fost nu numai subiect principal în jurnalele specializate în economie, dar şi în revistele interesate numai de succes şi *glamour*. Cu siguranţă că fosta lui soţie ar cântări consecinţele hotărârii ei greşite, iar el ar şti momentul potrivit pentru a-i trimite flori şi a-i cere să se întoarcă – era iertată. Îşi are relaţiile lui în toate păturile sociale, de la întreprinzătorii care au ajuns în top după multă perseverenţă şi muncă până la criminalii care nu au avut niciodată şansa să-şi arate partea bună.

A venit la Cannes nu pentru că are o plăcere morbidă să-i vadă faţa îngrozită a celei sau celui care ajunge în faţa Inevitabilului. A hotărât să se aşeze în poziţie de tragere, în linia întâi, pentru că e sigur că paşii pe care-i face acum, în ziua asta care parcă nu mai are sfârşit, vor fi fundamentali pentru ca noul Igor care există în sinea lui să poată renaşte din cenuşa tragediei trăite.

A fost totdeauna un om capabil să ia decizii grele şi să meargă până-n pânzele albe chiar dacă nimeni, nici chiar Ewa, nu ştia ce se petrece în întunecatul labirint al sufletului său. A suferit în tăcere ani întregi ameninţări de la oameni sau de la grupuri, a reacţionat discret când s-a simţit îndeajuns de puternic să-i lichideze pe cei care-l ameninţau. A trebuit să se supună unui teribil autocontrol ca să nu-şi lase viaţa marcată de experienţele traumatizante. N-a adus niciodată sentimentele de frică şi de teroare acasă: Ewa trebuia să aibă o viaţă liniştită, să nu ştie spaimele pe care le trăieşte orice om de afaceri. A

ales s-o menajeze şi nu i s-a răspuns pe măsură, nici măcar n-a fost înţeles.

Spiritul copilei îl linişteşte în privinţa asta, dar a apărut un lucru la care nu s-a mai gândit: nu era acolo ca s-o recucerească pe femeia care-l părăsise, ci pentru a înţelege în sfârşit că ea nu merita toţi anii aceia de durere, toate lunile acelea de frământări şi planuri, toată capacitatea lui de a ierta, de a fi generos, de a avea răbdare.

A trimis unul, două, trei mesaje, şi Ewa n-Aăspuns. Ei i-ar fi aşa de uşor să afle unde se cazase el… Cinci, şase telefoane la hotelurile de lux n-ar fi rezolvat problema fiindcă se înregistrase cu nume şi profesii diferite; dar cine caută găseşte.

Citise statisticile: Cannes nu are decât 70.000 de locuitori; acest număr e în general triplat în timpul Festivalului, dar nou-veniţii merg mereu prin aceleaşi locuri. Unde era ea? Cazată în acelaşi hotel cu el, venind la acelaşi bar – îi văzuse pe amândoi în noaptea precedentă. Cu toate astea, Ewa nu se plimba pe Croisette în căutarea lui. Nu a sunat la prietenii comuni, încercând să afle unde era; cel puţin unul avea toate datele, fiindcă îşi închipuise că femeia pe care o considerase iubirea vieţii lui o să-l contacteze, când va afla că era în Cannes.

Se dezbracă şi intră sub duş. Ewa nu merită să sufere pentru ea. E aproape sigur că o va întâlni în noaptea asta, dar cu fiecare clipă ce trece lucrul acesta îşi pierde din însemnătate. Poate că misiunea lui e mult mai mult decât simplul fapt de a recupera iubirea unei persoane care l-a trădat, care-l vorbeşte de rău. Spiritul fetei cu sprâncene negre îi aduce aminte de o povestire spusă de un afghan bătrân, în timpul unei bătălii.

Populaţia unui ţinut situat în vârful munţilor deşertici din Herat era disperată, după multe secole de dezordine şi proastă guvernare. Nu puteau aboli monarhia pur şi simplu, şi nici nu mai suportau multele generaţii de regi aroganţi şi egoişti. Prin urmare, au convocat Loya Jirga, cunoscutul sfat al înţelepţilor din acel loc.

Loya Jirga a hotărât să aleagă un rege la fiecare patru ani, care va avea puterea absolută. Va putea creşte impozitele, va putea cere supunere oarbă, va putea alege în fiecare noapte câte o femeie pe care s-o ducă în patul lui, va putea mânca şi bea oricât va dori. Se va îmbrăca cu cele mai frumoase veşminte, va călări cei mai frumoşi cai. În fine: orice ordin, oricât de absurd ar fi, va fi ascultat fără ca nimeni să nu poată întreba care-i este logica sau cât de drept este.

Dar la sfârşitul celor patru ani va fi obligat să renunţe la tron şi să părăsească ţinutul, luându-şi cu el numai familia şi hainele de pe el. Toţi ştiau că asta însemna moartea în trei, patru zile, fiindcă în valea aceea nu exista nimic în afară de un imens deşert, cu ierni geroase şi veri toride.

Înţelepţii din Loya Jirga şi-au închipuit că nimeni nu va risca să-şi asume puterea, şi astfel se vor putea întoarce la vechiul sistem de alegeri democratice. Decizia a fost promulgată: tronul regal era gol, dar condiţiile pentru a-l ocupa erau dure. În prima clipă, mai mulţi s-au entuziasmat de posibilitate. Un bătrân cu cancer a acceptat provocarea, dar a murit de boală în timpul mandatului, cu zâmbetul pe buze. I-a urmat un nebun, dar din pricina problemelor mintale a plecat după patru luni (înţelesese greşit) şi a dispărut în deşert. După asta a început să umble zvonul că tronul era blestemat şi nimeni n-a mai îndrăznit să rişte. Ţinutul a rămas fără guvernator, confuzia s-a instalat, locuitorii au înţeles că tradiţia monarhică trebuia uitată pentru totdeauna şi s-au pregătit să-şi schimbe obiceiurile. Loya Jirga şi-a dat seama că luaseră o decizie înţeleaptă: nu obligaseră poporul să facă altă alegere, eliminaseră doar ambiţia celor care doreau puterea cu orice preţ.

Chiar atunci a apărut un tânăr, căsătorit, cu trei copii.

— Eu accept această sarcină, spuse el.

Înţelepţii au încercat să-i explice riscurile puterii. I-au amintit că are familie, că legea nu era decât o invenţie

ca să-i facă să renunţe pe aventurieri şi despoţi. Dar tânărul a ţinut-o una şi bună. Şi, cum altă cale nu exista, Loya Jirga nu a mai avut încotro decât să aştepte încă patru ani pentru a-şi duce planul la îndeplinire.

Tânărul şi familia lui au devenit guvernanţi foarte buni; erau drepţi, împărţeau bogăţia mai bine, au scăzut preţul alimentelor, au dat petreceri populare ca să sărbătorească schimbarea anotimpurilor, au sprijinit arta meşteşugurilor şi muzica. În timpul acesta, în fiecare noapte o caravană trasă de cai părăsea oraşul, purtând căruţe încărcate şi grele, acoperite cu prelate în aşa fel încât nimeni să nu poată vedea ce se afla înăuntru.

Şi nu s-au mai întors niciodată.

La început, înţelepţii din Loya Jirga au crezut că se fură tezaurul. Dar, în acelaşi timp, s-au consolat cu ideea că tânărul nu se va aventura niciodată prea departe de zidurile oraşului; dacă ar fi făcut asta şi ar fi escaladat primul munte ar fi descoperit că toţi caii şi-ar fi dat sfârşitul înainte de a ajunge la destinaţie – se aflau în mijlocul unuia dintre locurile cele mai neprimitoare ale planetei. S-*au strâns iarăşi şi au hotărât: să-l lase să facă ce vrea. Imediat ce i se va termina mandatul, aveau să meargă până la locul unde caii căzuseră de oboseală, iar călăreţii îi muriseră de sete şi aveau să recupereze tot.*

Aşa că nu s-au mai îngrijit de asta şi au aşteptat cu răbdare.

La sfârşitul celor patru ani tânărul a părăsit tronul şi ţinutul. Populaţia s-a revoltat: de multă vreme nu mai avuseseră un guvernator atât de înţelept şi de drept!

Dar hotărârea Loyei Jirga trebuia să fie respectată. Tânărul s-a dus la soţie şi copii şi i-a rugat să-l însoţească.

— Eu vin, spuse femeia. Dar lasă-i măcar pe copii aici; ei vor putea să supravieţuiască şi să transmită mai departe povestea vieţii tale.

— Ai încredere în mine.

Tradiţiile tribale erau rigide, aşa că femeia nu avea alternativă şi trebuie să se supună soţului. Încălecară, se îndreptară spre porţile oraşului, îşi luară rămas-bun de la

prietenii pe care şi-i făcuseră cât timp fuseseră la guvernare. Loya Jirga era mulţumită: chiar dacă aveau susţinători, trebuia să se împlinească soarta aleasă. Nimeni nu va mai risca să urce pe tron şi tradiţia democratică va fi în sfârşit restabilită.

Imediat ce le va sta în putinţă vor recupera şi tezaurul care probabil că era abandonat în deşert, la o distanţă de mai puţin de trei zile.

Familia mergea prin valea morţii în tăcere. Femeia nu îndrăznea să scoată o vorbă, copiii nu pricepeau ce se petrecea, tânărul părea cufundat în gânduri. După ce au trecut peste un deal, au umblat o zi întreagă printr-o câmpie şi s-au culcat pe dealul următor.

Femeia s-a trezit în zori – voia să se mai bucure în ultimele două zile din viaţă de priveliştea munţilor pe care i-a iubit atât. Se duse pe culme şi privi spre partea cealaltă a versantului, unde ştia că o aşteaptă altă câmpie pustie. Şi-i stătu inima de spaimă.

În toţi acei patru ani, caravanele care plecaseră noaptea nu duceau bijuterii, nici monede de aur.

Duceau cărămizi, seminţe, lemn, ţigle, ţesături, condimente, animale, instrumente tradiţionale de săpat în adâncuri pentru a ajunge la apă.

Avea în faţa ochilor alt oraş – mult mai modern, mai frumos, cu toate lucrurile în ordine.

— Acesta e regatul tău – spuse tânărul, care tocmai se trezise şi se apropiase de ea. De când am aflat despre lege, am ştiut că nu puteam, în patru ani, să îndrept secolele de corupţie şi de proastă administraţie care au distrus ţinutul. Dar ştiam un singur lucru: puteam s-o iau de la capăt.

O ia de la capăt, în timp ce se află în duş şi jetul de apă îi spală faţa. În sfârşit a înţeles de ce prima persoană cu care a stat cu adevărat de vorbă la Cannes se află acum lângă el, îl îndrumă pe o anumită cale, îl ajută să facă ajustările necesare, îi explică faptul că sacrificiul lui nu a fost întâmplător, nici zadarnic. Pe de o parte, îl ajutase să înţeleagă că Ewa fusese dintotdeauna o fiinţă perversă,

interesată doar de ascensiunea socială, chiar dacă asta ar fi însemnat să-şi abandoneze familia.

„Când o să te întorci la Moscova, încearcă să faci sport. Mult sport. Asta te va ajuta să te eliberezi de tensiuni”, spune fata.

Îi zăreşte figura printre aburii provocaţi de apa caldă. Nu s-a simţit niciodată atât de apropiat de cineva cum este acum de Olivia, fata cu sprâncene negre.

„Mergi înainte. Chiar dacă nu mai eşti convins, mergi înainte; voia Domnului e plină de mister, şi uneori calea de urmat îţi apare numai când începi să mergi”.

„Mulţumesc, Olivia”, gândi. Poate că el este acolo ca să arate lumii aberaţiile prezentului, dintre care Cannes-ul era manifestarea supremă.

Nu e sigur. Dar, oricum ar fi, are un motiv serios să fie acolo, iar cei doi ani de tensiuni, de planuri, de frică şi nesiguranţă sunt în sfârşit justificaţi.

Îşi poate închipui cum va fi următorul Festival: oameni care vor trebui să folosească numai cartele magnetice până şi la petrecerile de pe plajă, lunetişti de elită pe toate acoperişurile, sute de poliţişti în civil amestecându-se prin mulţime, detectoare de metal la fiecare uşă de hotel, acolo unde marii reprezentanţi ai Superclasei vor trebui să aştepte până ce poliţiştii le controlează gentile, le scot pantofii, le cer să se întoarcă fiindcă au uitat câteva monede în buzunar ce au declanşat alarma, le cer domnilor cu părul grizonant să ridice braţele pentru a fi controlaţi ca nişte hoţi de rând, le conduc pe femei spre o cabină de prelată instalată la intrare – fiind în contrast atât de tare cu vechea eleganţă a locului –, în faţa căreia trebuie să aştepte cu răbdare la coadă pentru a fi controlate, până ce poliţista descoperă ce a făcut să sune alarma: balena de metal a sutienelor.

Oraşul va începe să-şi arate adevărata faţă. Luxul şi *glamour-ul* vor fi înlocuite de tensiune, insulte, timp pierdut şi priviri indiferente de poliţişti. Oamenii vor simţi o izolare din ce în ce mai mare – de data asta provocată de sistem, nu de eterna aroganţă a aleşilor. Cheltuieli

prohibitive care cad pe spinarea contribuabililor, din cauza forţelor militare dislocate într-o biată staţiune cu unicul scop de a-i proteja pe oamenii care încearcă să se distreze.

Şi rmtinguri. Muncitori cinstiţi care protestează împotriva unor asemenea măsuri absurde. Guvernul va da o declaraţie în care promite că va studia posibilitatea trecerii acelor cheltuieli în seama organizatorilor Festivalului. Aceştia, la rândul lor – ameninţaţi să se lupte singuri cu asemenea costuri – nu mai sunt interesaţi şi, colac peste pupăză, unul dintre protectorii manifestării a fost umilit de un agent de mâna a cincisprezecea care i-a cerut să tacă şi să respecte schema de securitate.

Cannes va începe să moară. În doi ani, îşi vor da seama că sistemul pe care l-au aplicat ca să menţină legea şi ordinea a meritat tot efortul: nicio crimă în timpul Festivalului. Teroriştii nu mai reuşesc să semene panica.

Dar Cannes va continua să moară încet; vor să se întoarcă la vremurile de altă dată, însă e imposibil. Noul Babilon va fi distrus. Sodoma vremurilor moderne va fi ştearsă de pe hartă.

Iese din baie cu hotărârea luată: când se va întoarce în Rusia o să-şi pună angajaţii să afle numele de familie al fetei. O să facă donaţii anonime prin bănci necunoscute. O să-i ceară unui autor talentat să-i scrie povestea şi-şi va asuma costurile traducerii ei în alte limbi.

„Povestea unei copile care vindea obiecte de artizanat, era bătută de logodnicul ei, exploatată de părinţi, până într-o zi, când îşi oferă sufletul unui necunoscut şi prin asta schimbă faţa unui colţ de lume”.

Deschide dulapul, ia cămaşa de un alb imaculat, smochingul călcat perfect şi pantofii de lac lucraţi manual. Nu are probleme cu nodul de la papion, îl face de cel puţin două ori pe săptămână.

Aprinde televizorul: e ora jurnalelor locale. Parada pe covorul roşu ocupă cea mai mare parte din telejurnal, dar este şi un mic reportaj despre o femeie care a fost asasinată pe chei.

Poliţia a izolat locul. Puştiul-martor (Igor devine mai

atent, dar nu are niciun fel de gând de răzbunare) spune că a văzut cum o pereche de îndrăgostiţi s-a aşezat să stea de vorbă, bărbatul a scos un mic stilet pe care a început să-l plimbe pe corpul victimei, iar femeii părea că-i place. De asta n-a chemat imediat poliţia, era convins că era un joc.

„Cum era bărbatul?”

Alb, de vreo 40 de ani, îmbrăcat cu asta şi cu asta, aparent un tip manierat.

Nu are de ce să fie îngrijorat. Igor îşi deschide servieta de piele şi scoate două plicuri. O invitaţie pentru petrecerea care va începe peste o oră (deşi toţi ştiu că va avea cel puţin 90 de minute întârziere), unde ştie că o va întâlni pe Ewa. Dacă ea n-o să vină la el, păcat; va merge el după ea. I-au fost de ajuns mai puţin de 24 de ore ca să înţeleagă cu ce fel de femeie se căsătorise şi cum suferise el degeaba timp de doi ani.

Celălalt e un plic argintiu, bine închis, pe care e trecut doar „Pentru tine” cu o caligrafie care poate aparţine la fel de bine unui bărbat sau unei femei.

Culoarele sunt supravegheate de camere video – ca la mai toate hotelurile. Într-un ungher al clădirii există o cameră obscură, cu o grămadă de monitoare, în faţa cărora un grup de indivizi observă fiecare mişcare. Atenţia le este îndreptată spre orice pare neobişnuit, ca de pildă însărcinată să inventeze un apel fals pentru a vedea dacă totul e în ordine cu oaspetele: el răspunde la telefon, o voce feminină întreabă de cineva inexistent, ascultă vreun acru „aţi greşit camera” şi zgomotul telefonului trântit. Misiune îndeplinită: nu există motive de îngrijorare.

Cei ameţiţi de băutură sunt văzuţi când cad sau încearcă o cheie la o cameră care nu e a lor şi, pentru că uşa nu se deschide, încep să o lovească cu furie. În clipa aceea, apărând ca prin farmec de nici unde, un funcţionar amabil al hotelului aflat pe acolo „din întâmplare” îi propune să-l însoţească până la camera lui (în general, la alt etaj, cu alt număr de cameră).

Igor ştie că toţi paşii lui sunt înregistraţi în subsolul

hotelului: ziua, ora, minutul şi secunda fiecărei intrări în holul hotelului, ieşirea din ascensor, drumul până la apartament şi clipa când introduce cartela magnetică pentru a deschide uşa. Dar, odată aflat înăuntru, poate să respire uşurat; nimeni nu mai are acces la ce se petrece înăuntru, fiindcă asta ar însemna să fie violată într-un mod inadmisibil intimitatea unei persoane.

Închide uşa şi iese.

A avut timp să studieze camerele video din hotel imediat ce a ajuns, în noaptea precedentă. Ca şi în cazul maşinilor – oricâte oglinzi retrovizoare ar avea, există tot timpul un „punct orb" care-l împiedică pe şofer să vadă vehiculul în clipa depăşirii –, camerele video arată clar tot ce se întâmplă pe culoar, cu excepţia celor patru apartamente de la colţuri. Evident că, dacă unul dintre supraveghetorii de la subsol observă că cineva trece printr-un punct şi nu apare pe ecranul următor, se gândeşte imediat că s-a petrecut ceva suspect – poate un leşin – şi va trimite un angajat să verifice. Dacă ajunge acolo şi nu-l găseşte, e clar că respectivul a fost invitat să intre şi asta devine o chestiune privată între oaspeţi.

Dar Igor nu vrea să se oprească. Merge pe culoar cu aerul cel mai natural din lume şi la curba spre holul ascensoarelor strecoară plicul argintiu pe sub uşa camerei – probabil un apartament de lux – care se află chiar în colţ.

N-a durat mai mult de o fracţiune de secundă; dacă cineva de acolo de jos ar fi vrut să-i urmărească toate mişcările, n-ar fi observat nimic. Mult mai târziu, când se vor verifica înregistrările pentru a-l identifica pe cel responsabil de cele întâmplate, va fi foarte dificil să se determine momentul exact al morţii. Poate că oaspetele nu era în cameră şi nu a deschis plicul decât când s-a întors de la unul din evenimentele nopţii. Poate că a deschis plicul, dar substanţa din interior nu a acţionat imediat.

Şi, în tot acest timp, vor trece mulţi prin acelaşi loc, toţi vor fi suspecţi; şi dacă vreunul prost îmbrăcat sau care se ocupă cu munci mai puţin ortodoxe, precum masajul, prostituţia, vânzarea de droguri, are ghinionul să facă

acelaşi parcurs ca şi el, va fi reţinut imediat şi interogat. În timpul unui festival de film, şansele ca un individ cu asemenea caracteristici să apară pe monitoare sunt într-adevăr mari.

E conştient că există un pericol pe care nu l-a luat în calcul: cel care a asistat la asasinatul femeii de pe plajă. După fel şi fel de piedici birocratice, va fi până la urmă chemat ca să se uite la înregistrări. Însă el e înregistrat cu paşaport fals, iar fotografia arată un bărbat cu ochelari şi cu mustaţă (cei de la recepţie nu şi-au dat osteneala să-l verifice, şi în caz că vor fi întrebaţi vor veni cu explicaţia că: şi-a ras mustaţa, iar acum foloseşte lentile de contact).

Presupunând că poliţiştii locali sunt mai rapizi decât cei din alte părţi şi au ajuns deja la concluzia că o singură persoană se află în spatele inconvenientelor aduse bunului mers al Festivalului, vor sta să-l aştepte şi, imediat ce va reveni în cameră, va fi invitat să dea declaraţii. Dar Igor ştie că e pentru ultima oară când circulă pe culoarele hotelului Martínez.

Vor intra în camera lui. Vor găsi o valiză goală, fără nicio amprentă. Se vor duce la baie şi-şi vor spune: „Ia uite şi la ăsta, atât de bogat şi-şi spală hainele în chiuveta hotelului! Oare nu poate plăti la spălătorie?”

Un poliţist va pune mâna ca să ia ceea ce consideră a fi „proba în care vor fi găsite urme de ADN, amprente, fire de păr”. Îi va da drumul urlând: degetele i-au fost arse cu acid sulfuric care în clipa asta distruge tot ceea ce Igor a lăsat în urmă. Nu are nevoie decât de paşaportul fals, cârdurile şi ceva mărunţiş – toate aflându-se deja în buzunarele smochingului, alături de micul Beretta, arma dispreţuită de cunoscători.

I-a fost totdeauna uşor să călătorească: nu-i place să care bagaje cu el. Chiar dacă avea o misiune complicată de îndeplinit la Cannes, şi-a luat puţine lucruri, uşor de transportat. Nu poate să înţeleagă cum unii îşi iau geamantane uriaşe chiar dacă petrec una sau două zile departe de casă.

Nu ştie cine o să deschidă plicul, şi nici nu-l

interesează: nu el face alegerea, ci Îngerul Morţii. Multe lucruri se pot întâmpla până atunci – inclusiv să nu se petreacă nimic.

Oaspetele poate telefona la recepţie ca să le spună că au trimis un plic la un destinatar greşit şi să ceară să vină cineva să-l ia. Sau poate să-l arunce direct la gunoi, crezând că nu e decât încă o scrisoare plină de amabilitate din partea direcţiunii hotelului, care-l întreabă dacă e mulţumit de găzduire; oaspetele are însă altceva de citit, şi mai trebuie să se pregătească pentru o petrecere. Dacă e un bărbat care se aşteaptă să-i pice nevasta dintr-o clipă în alta, o să-l pună în buzunar, sigur că femeia pe care a întâlnit-o în acea după-amiază şi pe care a încercat insistent să o cucerească i-a dat în sfârşit un răspuns pozitiv. Sau poate fi un cuplu; cum niciunul nu va şti cui i se adresează acel „pentru tine”, vor ajunge la concluzia că nu au de ce să se bănuiască unul pe altul şi vor arunca plicul pe fereastră.

Dar dacă, în ciuda atâtor posibilităţi, Îngerul Morţii este hotărât cu adevărat să atingă cu aripile-i chipul destinatarului, atunci el (sau ea) nu are decât să rupă partea superioară a plicului ca să vadă ce e înăuntru.

Ceva care a fost pus acolo cu multă migală.

A avut nevoie de ajutorul unor vechi „prieteni şi colaboratori”, care mai demult îi împrumutaseră o sumă considerabilă ca să-şi poată înfiinţa compania, aceiaşi care s-au arătat foarte nemulţumiţi când el s-a hotărât să le dea banii înapoi, pentru că voiau să-i încaseze numai când le-ar fi convenit lor. Deşi până la urmă au realizat că a fost o mană cerească această afacere absolut legală care le-a permis să introducă în sistemul financiar rus bani a căror sursă era greu de explicat.

Dar acum, după o perioadă în care nu-şi vorbiseră deloc, şi-au reluat legătura de prietenie. De câte ori cereau o favoare oarecare – cum ar fi să le facă rost de un post universitar pentru fată sau de bilete la cine ştie ce concerte la care „clienţii” lor doreau să asiste – Igor se făcea luntre şi punte ca să-i servească. În fond, au fost

singurii care au crezut în visul lui, independent de motivele pe care le aveau. Ewa – şi acum, de câte ori se gândea la ea, simţea crescând în el o iritare pe care cu greu o putea controla – îi acuza că se folosiseră de inocenţa soţului ei ca să spele banii câştigaţi din traficul de arme. De parcă asta conta în vreun fel; el nu se ocupa nici cu cumpărarea, nici cu vânzarea de arme, or, în orice afacere ambele părţi trebuie să câştige.

Şi toţi trec printr-un moment greu, odată şi odată. Unii dintre aceşti vechi finanţatori au făcut puşcărie, dar el nu i-a abandonat niciodată – chiar dacă ştia că nu mai are nevoie de ajutorul lor. Demnitatea unui om nu e măsurată de cei care se află în jurul lui când este pe culmea succesului, ci de abilitatea lui de a nu uita mâna care i-a fost întinsă când avea mai multă nevoie de ea. Dacă acea mână e murdară de sânge sau de sudoare, nu contează: cineva care se află pe marginea prăpastiei nu întreabă cine îl ajută să nu cadă.

Sentimentul de recunoştinţă e important: nimeni nu ajunge prea departe dacă-i uită pe aceia care se aflau lângă el la nevoie. Şi nimeni nu are nevoie să stea să-şi amintească de câte ori a ajutat sau a fost ajutat: Dumnezeu îi veghează îndeaproape pe fiii şi fiicele Lui şi-i recompensează numai pe aceia care sunt demni de binecuvântările care le-au fost oferite.

Aşa că atunci când a avut nevoie de curara a ştiut la cine să se ducă – deşi a plătit un preţ absurd pentru o substanţă obişnuită în jungla din America de Sud.

Se află în salonul hotelului. Locul petrecerii este cam la o jumătate de oră de mers cu maşina, dar va fi foarte greu să găsească un taxi care să oprească în mijlocul traficului. Învăţase că primul lucru care se face când ajungi într-un loc ca acesta este să dai – fără a cere nimic în schimb – un bacşiş bun portarului; toţi oamenii de afaceri făceau asta şi totdeauna obţineau rezervări la cele mai bune restaurante, bilete la spectacolele dorite, informaţii despre anumite locuri din oraş care nu se aflau în niciun ghid turistic pentru a nu scandaliza familiile

burgheze.

Cu un zâmbet, cere şi obţine imediat o maşină, deşi lângă el alt oaspete se plânge de problemele de transport pe care e obligat să le suporte. Recunoştinţă, necesitate şi relaţii. Orice se poate rezolva cu ajutorul acestor trei lucruri.

Inclusiv un plic argintiu cu sugestivul „pentru tine” scris atât de frumos. Alesese să-l folosească la sfârşitul misiunii lui; dacă Ewa, din întâmplare, n-ar fi putut să înţeleagă celelalte mesaje, acesta – cel mai sofisticat dintre toate – nu ar mai fi lăsat nicio umbră de îndoială.

Vechii prieteni s-au înghesuit să-i facă rost de ce avea nevoie. I-au dat totul gratis, dar el a preferat să plătească; avea bani şi nu-i plăcea să rămână dator.

N-a pus întrebări inutile; ştia doar că persoana care a manipulat plicul a folosit mănuşi şi mască de gaze. Da, preţul a fost mai piperat decât în cazul curarei pentru că operaţiunea e foarte delicată – chiar dacă produsul nu e aşa de greu de obţinut, fiindcă e folosit în metalurgie, în producţia de hârtie, textile sau plastic. Are un nume cam de speriat: cianură, dar mirosul seamănă cu cel de migdală, iar aspectul pare inofensiv.

Nu se mai gândeşte la cel care a închis plicul, şi începe să-şi închipuie cine-l va deschide – ţinându-l aproape de faţă, cum e poziţia normală. Va găsi o carte de vizită albă, pe care a fost tipărită o frază în franceză: „Katiusha, *je faime*”.

„Katiusha? Ce mai e şi asta?”, se va întreba persoana. Va observa că acea carte de vizită e acoperită de pulbere. Contactul cu aerul va transforma pulberea în gaz. Un miros de migdală amară se va degaja în locul respectiv.

Persoana o să se mire: „Puteau alege o aromă mai fină”. Trebuie că e o mostră de parfum. Va scoate cartea de vizită şi va începe s-o agite în aer, iar praful va deveni un gaz care se răspândeşte din ce în ce mai repede. „Ce glumă o mai fi şi asta?”

Acesta va fi ultimul gând conştient. Va pune cartea de vizită pe măsuţa de la intrare şi se va îndrepta spre baie,

pentru că vrea să-şi facă un duş, să-şi termine machiajul, să-şi aranjeze cravata.

Numai că apoi va simţi că inima îi bate să-i spargă pieptul. Nu va stabili imediat vreo legătură cu parfumul care s-a instalat în cameră – în fond nu are duşmani, numai concurenţi şi adversari. Înainte de a ajunge în baie îşi va da seama că nu mai poate sta în picioare. Se va aşeza pe marginea patului. O durere groaznică de cap şi respiraţia greoaie sunt următoarele simptome; imediat, va simţi nevoia să vomite. Dar nu va mai avea timp; îşi va pierde cunoştinţa înainte de a putea face vreo legătură între conţinutul plicului şi starea în care se află.

În câteva minute – pentru că a cerut în mod expres ca produsul să aibă concentraţie maximă – plămânul nu va mai funcţiona, corpul se va contracta, vor începe convulsiile, inima nu va mai pompa sânge şi moartea va fi inevitabilă.

Fără dureri. Miloasă. Umană.

Igor urcă în taxi şi dă adresa: Hotel du Cap, Eden Roc, Cap d'Antibes.

Marea cină de gală din noaptea aceea.

7: 40 P.M.

jaandroginul, îmbrăcat cu o bluză neagră, papion alb şi un fel de tunică indiană peste aceiaşi pantaloni strâmţi care-i pun în evidenţă constituţia numai piele şi os, îi spune că pot ajunge fie într-un moment bun, fie într-unul prost.

— Traficul e mai bun decât mă aşteptam. Vom fi printre primii care vor intra la Eden Roc.

Gabriela, care deja trecuse printr-o altă sesiune de „refacere" a machiajului şi a coafurii – de data asta cu o make-up artistă care părea absorbită cu totul de treaba ei –, nu pricepe ce vrea să zică.

— Păi, după atâtea blocaje, n-ar fi bine să ajungem mai devreme? Şi cum să fie un moment prost?

Androginul suspină din rărunchi înainte de a

răspunde, ca şi cum i s-ar fi cerut să explice ceva evident cuiva care ignoră legile cele mai elementare ale acestei lumi a *glamourului*.

— Poate fi foarte bine, dacă vei fi singură pe culoar… O priveşte. Vede că tot nu pricepe, mai suspină o dată şi continuă:

— Nimeni nu intră la o petrecere ca asta direct pe uşă. Trece printr-un culoar: pe o parte se află fotografii şi pe cealaltă parte o pânză cât peretele cu logo-ul sponsorului petrecerii. N-ai văzut niciodată poze de la evenimentele asemănătoare în revistele cu celebrităţi? N-ai observat că celebrităţile stau tot timpul în faţa unui panou cu un logo, în timp ce zâmbesc spre aparatele foto?

Celebrităţi. Androginul cel arogant lăsase să-i scape un cuvânt nepotrivit. Admisese, fără să vrea, că însoţea o asemenea persoană. Gabriela savurează victoria în tăcere, deşi era destul de matură ca să-şi dea seama că totuşi mai avea o cale lungă de străbătut.

— Şi ce e rău să ajungi la timp? încă un suspin.

— Fotografii poate că n-au venit. Dar să sperăm că totul o să iasă bine, şi eu o să scap imediat de pliantele astea cu biografia ta.

— Biografia mea?

— Dar ce crezi, că toată lumea ştie cine eşti? Nu, drăguţă. Eu va trebui să merg până acolo, să ofer pârlitele astea de hârtii fiecăruia, să le spun că în scurt timp va sosi noua stea a următorului film al lui Gibson şi ar fi bine să-şi pregătească aparatele. O să le fac un semn imediat ce vei apărea în capătul culoarului.

— N-o să fiu prea amabil cu ei; sunt obişnuiţi să fie trataţi ca unii care se află pe treapta cea mai de jos a puterii. O să le spun că le fac o favoare uriaşă, şi asta e tot; din clipa aceea, nu vor risca să piardă nicio ocazie ca asta, pentru că s-ar putea să fie daţi afară, că lumea asta nu duce lipsă în niciun caz de oameni cu un aparat foto şi conexiune la internet, înnebuniţi să pună on-line ceva ce restul lumii a lăsat să-i scape. Eu cred că peste câţiva ani, din cauza tirajelor din ce în ce mai mici, ziarele vor apela

numai la serviciile unor fotografi anonimi, şi prin asta îşi vor micşora cheltuielile.

Voia să se impăuneze cu cunoştinţele lui despre media, dar fata de lângă el nu e interesată de subiect; ia un pliant şi îl răsfoieşte.

— Cine e Lisa Winner?

Tu. Ţi-am schimbat numele. Sau, mai bine zis, numele fusese ales chiar înainte de a fi tu selectată. De acum înainte aşa te vei numi: Gabriela e prea italienesc, pe când Lisa poate fi de orice naţionalitate. Studiile de marketing arată că numele de patru-şase litere sunt totdeauna mai uşor de reţinut de către public: Fanta. Taylor. Burton. Davis. Woods. Hilton. Vrei să continui?

— Nu, văd că vă pricepeţi la marketing; acum trebuie să descopăr şi eu cine sunt – potrivit noii mele biografii.

N-a încercat să disimuleze ironia din vocea ei. Câştiga teren; începea să se poarte ca o adevărată vedetă. Începu să citească ce scria acolo: marea revelaţie, aleasă dintr-un grup de peste o mie de participanţi pentru a lucra în prima producţie cinematografică a faimosului creator de modă Hamid Hussein ş.a.m.d.

— Pliantele au fost tipărite acum o lună – spune androginul, care făcuse iar să se încline balanţa în favoarea lui şi să savureze astfel mica sa victorie. A fost redactat de echipa de marketing; ăştia nu greşesc niciodată. Uită-te la câteva detalii, cum ar fi: „A lucrat ca fotomodel, a făcut cursuri de actorie”. Ţi se potriveşte, nu-i aşa?

— Asta înseamnă că am fost aleasă mai mult pentru biografie decât pentru calitatea probei pe care am dat-o.

— Toate fetele care s-au prezentat la probă au aceeaşi biografie.

— Ce-ar fi să încetăm să ne mai provocăm şi să încercăm să fim mai umani, mai prietenoşi?

— Aici? La Cannes? Nici vorbă. Nu există prieteni, ci numai interese. Nu există umanitate, numai maşinării înnebunite care trec peste cadavre până ce reuşesc să ajungă acolo unde-şi doresc sau se opresc într-un stâlp.

În pofida răspunsului, Gabriela simte că a mers la ţintă; animozitatea însoţitorului său începuse să scadă.

— Mai departe: „Mulţi ani a refuzat să lucreze în cinematografie, preferând teatrul ca formă de exprimare a talentului ei”. Asta îţi aduce multe bile albe: eşti o persoană cu caracter integru, care n-a acceptat rolul până nu i-a plăcut cu adevărat, deşi aveai invitaţii să continui să joci la Shakespeare, Beckett sau Genet.

Androginul citeşte mult cu siguranţă. Shakespeare e cunoscut de toată lumea, dar Beckett sau Genet sunt numai pentru oameni speciali.

Gabriela – sau Lisa – dă din cap afirmativ. Maşina ajunge la destinaţie, unde se află celebrii bodyguarzi îmbrăcaţi în negru cu cămaşă albă şi cravată, cu staţii radio minuscule în mână, ca adevăraţii poliţişti (probabil visul tuturor body guarzilor). Unul îi cere şoferului să avanseze, deocamdată e foarte devreme.

Dar androginul a făcut toate calculele şi hotărăşte să intre mai devreme. Sare din limuzină şi se îndreaptă spre un bărbat cam de două ori cât el. Gabriela nu mai vrea să se gândească la nimic, e mai bine aşa.

— Ce marcă e maşina asta?

— Maybach 57 S – răspunde şoferul, cu un uşor accent german. O adevărată operă de artă, maşina perfectă, luxul suprem…

Dar ea nu mai este atentă. Îl urmăreşte pe androgin, care discută cu uriaşul bodyguard. Acesta pare că nu-l ascultă, îi face semn să se întoarcă la maşină şi să nu mai încurce circulaţia. Androginul, un ţânţar, îi întoarce spatele elefantului şi vine la maşină.

Îi deschide portiera Gabrielei şi-i cere să coboare; o să intre în ciuda tuturor opreliştilor.

Gabriela se teme de ce-i mai rău: scandalul. Trece împreună cu ţânţarul pe lângă elefant, care le strigă: „Alo, nu puteţi intra!”, dar amândoi îşi continuă drumul. Alte strigăte: „Vă rugăm să respectaţi regulamentul, încă nu s-a deschis uşa!” Gabriela n-are curajul să privească înapoi, îşi închipuie că turma s-a repezit pe urmele lor şi e gata să-i

masacreze în orice moment.

Dar nu se întâmplă nimic, deşi androginul nu a iuţit pasul, poate din respect pentru rochia prea lungă a însoţitoarei lui. Acum păşesc prin grădina perfectă, orizontul e pictat în nuanţe de roz şi albastru, soarele e pe cale să apună.

Androginul se bucură de o nouă victorie.

— Ăştia sunt foarte macho cât timp nu se plânge nimeni. Dar e de ajuns să ridici vocea, să-i priveşti drept în ochi şi să-ţi vezi de drum că nu mai riscă nicio mişcare.

Am invitaţiile şi asta e tot ce-mi trebuie; or fi ei malaci, dar nu sunt proşti de tot şi ştiu că numai un om important poate să-i trateze cum am făcut-o eu.

Şi încheie, cu o surprinzătoare modestie:

— Sunt obişnuit să mă prefac că sunt important. Ajung la uşa hotelului de lux, complet izolat de agitaţia de la Cannes, unde se cazează numai aceia care nu trebuie să se deplaseze de colo-colo pe Croisette. Androginul îi cere Gabrielei/Lisei să se ducă la bar şi să ceară două cupe de şampanie – ca să se ştie că este însoţită. Niciun fel de conversaţie cu străini. Niciun fel de vulgarităţi, te rog frumos. El se va duce să vadă care e atmosfera şi să împartă pliantele.

— Deşi asta e doar aşa, de protocol. Nimeni nu-ţi va publica fotografia, dar sunt plătit să fac asta. Mă întorc într-un minut.

— Dar n-ai spus că fotografii…

Devenise din nou arogant. Înainte ca Gabriela să poată replica la noua ofensă, el dispăruse deja.

Nu există mese goale; localul e plin de bărbaţi în smoching şi de femei în rochii lungi. Toţi vorbesc încet – atunci când vorbesc, pentru că mai toţi au privirea îndreptată spre mare, care se zăreşte prin ferestrele uriaşe. Chiar dacă e prima oară când ajung într-un loc ca ăsta, un sentiment palpabil, inconfundabil planează deasupra acelor celebrităţi: o plictiseală profundă.

Toţi au mai fost la sute, mii de petreceri ca aceasta, înainte se simţeau emoţionaţi de necunoscut, de

posibilitatea găsirii unui nou amor sau a unui contract important; acum însă, odată ajunşi la apogeul carierei, nu mai există provocări; singurul lucru rămas este să compari un iaht cu altul, bijuteria ta cu cea a vecinei, pe cei care stau mai aproape de ferestre cu aceia care se află mai departe – semn sigur al statutului important al primilor. Da, aceasta este linia de sosire: plictiseală şi nesfârşite comparaţii. După decenii de luptă pentru a ajunge în vârf, se pare că n-a mai rămas nimic, nici măcar plăcerea de a mai admira o dată un apus de soare dintr-un loc minunat ca acela.

La ce se gândesc femeile de acolo, atât de bogate, tăcute, distante faţă de soţii lor?

La vârstă.

Iar trebuie să meargă la acel chirurg plastician ca să refacă ce a stricat timpul nemilos. Gabriela ştie că şi ea va păţi la fel într-o bună zi, dar acum, brusc – poate din pricina tuturor emoţiilor din ziua asta care se încheie atât de diferit de cum a început –, îşi dă seama că au asaltat-o iar gândurile negative.

S-a întors senzaţia de groază amestecată cu bucurie. S-a întors sentimentul că, în ciuda luptei pe care a dus-o, nu merită ce i se întâmplă acum; e doar o copilă care munceşte mult, dar nepregătită pentru viaţă. Nu cunoaşte regulile, depăşeşte mereu ceea ce permite bunul-simţ, lumea asta nu-i aparţine şi niciodată nu va reuşi să facă parte din ea. Se simte lipsită de apărare, nu prea ştie de ce a venit în Europa – ce e rău în a fi actriţă într-un oraş de provincie din Statele Unite, făcând ce-ţi place, nu ce-ţi impun ceilalţi. Vrea să fie fericită şi nu e sigură că e pe drumul cel bun.

„Termină! Alungă-ţi gândurile negre!”

Nu poate face yoga aici, dar încearcă să se concentreze asupra mării şi a cerului roşu-aprins. Se află în faţa unei ocazii importante – trebuie să-şi învingă repulsia şi să stea mai mult de vorbă cu androginul, în puţinul timp rămas până la intrarea pe „culoar”. Nu are voie să greşească; a avut noroc şi trebuie să profite de

asta. Îşi deschide geanta ca să-şi refacă puţin machiajul şi caută rujul de buze, dar dă numai peste nişte hârtie mototolită. Fusese pentru a doua oară în Salonul Cadourilor, cu make-up artista plictisită, şi uitase din nou să-şi ia lucrurile; şi, chiar dacă şi-ar fi adus aminte, unde avea să le lase?

Geanta ei este o metaforă excelentă pentru experienţa actuală: frumuseţe pe dinafară, goliciune completă pe dinăuntru.

Trebuie să se stăpânească.

„Soarele a dispărut sub linia orizontului şi va renaşte mame-dutuneaţă cu aceeaşi forţă. Şi eu trebuie să renasc acum. Am trăit în vis de atâtea ori momentul ăsta – ar trebui să fie de ajuns pentru a fi pregătită, încrezătoare. Eu cred în minuni şi sunt binecuvântată de Dumnezeu, care mi-a ascultat rugăciunile. Trebuie să am mereu în minte vorbele regizorului dinaintea fiecărei repetiţii: chiar şi atunci când faci acelaşi lucru, trebuie să descoperi mereu ceva nou, fantastic, de necrezut, care a trecut neobservat data trecută”.

Un bărbat de vreo 40 de ani, grizonant, cu un smoching impecabil lucrat de mână, intră şi se îndreaptă spre ea; dar observă a doua cupă de şampanie şi o ia spre celălalt capăt al barului. Ea şi-ar dori să converseze puţin cu el; androginul întârzie. În minte îi vin vorbele lui tăioase: „Fără vulgarităţi”.

De fapt e reprobabil, nepotrivit, jenant să vezi cum o femeie tânără, singură la barul unui hotel de lux, abordează un client mai în vârstă – ce-o să creadă despre ea?

Bea şampania şi mai cere o cupă. Dacă androginul a dispărut pentru totdeauna nu are nici cu ce plăti, dar asta n-are nicio importanţă. Îndoielile şi nesiguranţa îi dispar după ce mai bea puţin, iar acum n-o sperie decât gândul că nu poate intra la petrecere şi nu-şi poate îndeplini angajamentul.

Nu, nu mai e fata din provincie care a luptat din greu ca să răzbată în viaţă – şi niciodată nu va mai fi persoana

aceea. Drumul merge înainte; încă o cupă de şampanie, iar frica de necunoscut devine groaza ca nu cumva să nu aibă niciodată şansa să descopere ce înseamnă cu adevărat să te afli aici. O terorizează ideea că totul se poate schimba de la o oră la alta; cum să facă ca minunea de azi să continue şi mâine? Cum să aibă cea mai mică garanţie că toate promisiunile auzite în ultimele ore vor deveni realitate? De multe ori se aflase în faţa unor uşi magnifice, a unor ocazii fantastice, visase zile şi săptămâni întregi la posibilitatea de a-şi schimba viaţa pentru totdeauna, pentru ca la sfârşit să descopere că telefonul nu sună, CV-ul i-a fost uitat într-un colţ, regizorul îşi cerea scuze la telefon, spunându-i că găsise pe altcineva mai potrivit pentru rolul acela, „ceea ce nu înseamnă că nu ai talent, nu trebuie să te laşi descurajată din cauza asta”. Viaţa are multe feluri de a pune la încercare voinţa oamenilor; fie făcând să nu se întâmple nimic, fie făcând ca totul să se petreacă deodată.

Bărbatul care a intrat are privirea aţintită asupra ei şi asupra celei de-a doua cupe de şampanie. Ce i-ar mai plăcea să se apropie! De dimineaţă nu mai putuse să stea de vorbă cu cineva despre toate câte i se întâmplaseră. Se gândise de mai multe ori să dea un telefon acasă – dar telefonul era în geanta ei personală, probabil că la ora asta era plin de mesaje de la prietenele de cameră care voiau să ştie unde era, dacă avea vreo invitaţie, dacă dorea să le însoţească la vreun eveniment de mâna a doua unde „poate o să apară cutărică”.

Nu poate împărtăşi nimic cu nimeni. A făcut un pas uriaş în viaţă, e singură la barul unui hotel, terorizată de posibilitatea încheierii visului, conştientă fiind că nu mai poate reveni la ce a fost înainte. A ajuns aproape de vârful piramidei: ori mai face un efort să se agaţe, ori va fi trântită la pământ de vijelie.

Bărbatul grizonant de vreo 40 de ani care bea un suc de portocale este tot acolo. La un moment dat privirile li se încrucişează şi el zâmbeşte. Ea se face că nu vede.

De ce îi este aşa de frică? Pentru că nu ştie ce să facă

la fiecare nou pas al vieţii ei. Nimeni n-o ajută; nu fac decât să poruncească, aşteptând ca ordinele să le fie îndeplinite cu sfinţenie. Se simte ca o copilă încuiată în bezna unei camere, care trebuie să-şi găsească propriul drum spre uşă, pentru că cineva foarte puternic o cheamă şi aşteaptă să fie ascultat.

E întreruptă de androginul care tocmai a sosit.

— Mai aşteptăm doar un pic. Au început să intre chiar acum.

Bărbatul cel frumos se ridică, plăteşte şi se îndreaptă spre ieşire. Pare decepţionat; poate că aştepta momentul să se apropie, să-şi spună numele şi…

— …să stăm puţin de vorbă.

— Poftim?

Îi scăpase. Două cupe de şampanie – şi limba era mai slobodă decât trebuia!

— Nimic.

— Ba da, ai spus că vrei să stai un pic de vorbă. Camera întunecată şi copila care nu are pe nimeni s-o călăuzească. Umilinţă. Să facă ce şi-a promis cu câteva minute în urmă.

— Da. Aş vrea să ştiu ce faci aici la Cannes. Cum de ai aterizat în universul ăsta din care eu nu înţeleg aproape nimic. Totul e diferit de ce mi-am închipuit eu; crede ce vrei, dar când te-ai dus să vorbeşti cu fotografii, eu m-am simţit părăsită şi speriată. Mă bazez pe ajutorul tău şi vreau să ştiu dacă eşti fericit cu munca ta.

Vreun îngeraş – căruia îi place şampania, cu siguranţă-o face să spună numai ce trebuie.

Androginul o priveşte surprins; oare încearcă să i se bage pe sub piele? De ce pune întrebări pe care nimeni n-ar îndrăzni să le pună, dacă nu-l cunoaşte decât de câteva ore?

Nimeni nu are încredere în el, pentru că nu-l pot compara cu nimeni – e unic. Contrar a ce gândeşte lumea, nu e homosexual, dar şi-a pierdut interesul pentru orice altă fiinţă omenească. Şi-a decolorat părul, se îmbracă cum îi place, e slab cum i-a plăcut întotdeauna să fie, ştie că

lasă o impresie ciudată oamenilor, dar nu e obligat să fie simpatic nimănui, dacă-şi face bine treaba.

Şi acum femeia asta vrea să ştie ce gândeşte? Cum se simte? Întinde mâna spre cupa de şampanie care-l aştepta şi-i bea tot conţinutul dintr-o sorbitură.

Ea crede probabil că face parte din grupul lui Hamid Hussein, că are ceva influenţă, vrea sprijinul şi colaborarea lui în paşii următori. El ştie ce ar trebui să facă, dar a fost angajat să lucreze doar în perioada Festivalului, să facă doar anumite lucruri şi se va limita să-şi îndeplinească obligaţiile. Când zilele de lux şi de strălucire se vor fi terminat, se va întoarce în apartamentul lui din suburbiile Parisului, unde e rău văzut de vecini pentru simplul fapt că aspectul lui nu se încadrează în modelele stabilite de nebunul ăla care a strigat într-o zi: „Toţi oamenii sunt egali”. Nu-i adevărat: toţi oamenii sunt diferiţi, şi trebuie să-şi exercite acest drept până în pânzele albe.

O să continue să se uite la televizor, să meargă la supermarketul de lângă casă, să cumpere şi să citească reviste şi uneori se va duce la cinema. Pentru că e considerat o persoană responsabilă, o să primească din când în când un telefon de la agenţii care selectează personal auxiliar cu „multă experienţă” în domeniul modei; care ştiu să le îmbrace pe manechine, să aleagă accesorii, să însoţească persoane care n-au învăţat încă să se poarte cum trebuie, să evite greşeli de etichetă, să explice ce trebuie făcut şi ce nu poate fi tolerat sub nicio formă.

Da, are şi el visurile lui. E unic, îşi repetă mereu. E fericit, pentru că nu mai aşteaptă nimic de la viaţă; deşi pare mult mai tânăr, are deja 40 de ani. Da, a încercat să urmeze cariera de creator de modă, n-a obţinut niciun angajament decent, s-a certat cu cei care puteau să-l ajute, aşa că azi nu mai aşteaptă nimic de la viaţă – cu toate că are cultură, bun-gust şi o disciplină de fier. Nu mai crede că cineva va privi felul în care se îmbracă şi va spune: „Fantastic, am vrea să veniţi să stăm puţin de vorbă”. A avut vreo două invitaţii să pozeze ca fotomodel, dar asta s-a întâmplat demult; n-a acceptat, pentru că nu făcea parte

din proiectul lui de viaţă, şi nici nu-i pare rău.

Îşi face singur hainele, cu materiale care rămân la atelierele de haute couture. La Cannes, s-a cazat cu încă două persoane sus pe vârful dealului, probabil nu prea departe de locul unde stă femeia de lângă el. Dar ea şi-a văzut visul cu ochii, şi cu toate că e convins că viaţa e nedreaptă, nu trebuie să se lase dominat de frustrare sau de invidie – o să dea tot ce are mai bun, în caz contrar nu va mai fi niciodată invitat să fie „asistent de producţie”.

Sigur că e fericit: cineva care nu doreşte nimic e fericit. Se uită la ceas – poate că e timpul să intre.

— Să mergem. Stăm de vorbă altă dată.

Plăteşte băuturile, cere nota de plată – ca să poată face decontul pentru fiecare cent, când se vor teirnina zilele acelea de lux şi de strălucire. Câteva persoane fac acelaşi lucru – se ridică să plece; ei trebuie să se grăbească, pentru ca ea să nu fie confundată cu mulţimea care începe să curgă. Trec prin salonul hotelului până la începutul culoarului; el întinde invitaţiile pe care le păstrase cu mare grijă în buzunar: de fapt, o persoană importantă nu se ocupă niciodată cu asemenea nimicuri, are totdeauna un asistent pentru aşa ceva.

El este asistentul. Ea e femeia importantă care a şi început să-şi dea aere. Foarte curând o să afle ce înseamnă lumea asta: îţi suge toată energia, îţi umple capul de vise, îţi manipulează vanitatea şi te înlătură tocmai când crezi că eşti în stare de orice. Asta s-a întâmplat cu el, şi cu toţi cei dinaintea lui.

Coboară treptele. Se opresc pe micul hol dinaintea „culoarului”; se merge încet, pentru că imediat după colţ se află fotografii şi pot apărea în vreo revistă, fie şi-n Uzbekistan.

O iau eu înainte, ca să-i anunţ pe câţiva fotografi pe care-i cunosc. Nu te grăbi; aici e altfel decât pe covorul roşu. Dacă te strigă cineva, te întorci şi zâmbeşti. În situaţia asta sunt şanse ca toţi ceilalţi să înceapă să-ţi facă poze – dacă unul te ştie pe nume înseamnă că eşti cineva. Nu sta mai mult de două minute la poze, pentru că asta e

doar intrarea la petrecere, deşi totul pare de pe altă lume. Dacă vrei să devii o celebritate, începe să te porţi ca atare.

— Dar de ce intru singură?

— Cred că a fost o neînţelegere. El trebuia să fie deja aici, doar e profesionist. Probabil că a întârziat.

„El” e domnul Celebritate. Androginul putea să-i spună ce credea că se întâmplase de fapt: „Şi-o fi găsit vreo fătucă înnebunită să facă amor şi n-a plecat când trebuia din cameră”. Numai că asta putea să-i rănească sufletul acelei debutante – care probabil că îşi făcea vise despre o frumoasă poveste de dragoste, chiar dacă nu avea niciun motiv pentru asta.

Nu trebuia să fie crud, şi nici prea prietenos nu trebuia să se arate; era de ajuns să-şi îndeplinească datoria corect şi apoi putea pleca de acolo. În plus, dacă fătuca asta prostuţă nu ştia să-şi controleze emoţiile aşa cum trebuia, ar fi fost stricate şi fotografiile de pe culoar.

Se aşază în faţa ei la rând şi-i cere să-l urmeze, lăsând o distanţă de câţiva metri între ei. Imediat ce vor intra pe culoar, el se va duce drept la fotografi, să încerce să le trezească cumva interesul.

Gabriela aşteaptă câteva clipe, îşi ia cel mai frumos zâmbet, apucă geanta corect, îşi îndreaptă trupul şi începe să păşească cu siguranţă, pregătită să facă faţă flash-urilor. Curba culoarului se termina într-un loc puternic luminat, cu un perete alb cu sigla organizatorului evenimentului; vizavi, o mică galerie de mai multe lentile foto era îndreptată spre ea.

Îşi continuă traseul, acum încercând să-şi controleze fiecare pas – nu voia să repete experienţa frustrantă de pe covorul roşu, care se terminase înainte ca ea să-şi poată da seama prin ce trece. Acum momentul trebuie trăit ca şi cum filmul vieţii ei este prezentat *au ralenti*. Dintr-o clipă în alta aparatele vor începe să se declanşeze.

— Jasmine! strigă cineva.

Jasmine? Dar numele ei era Gabriela!

Se *opreşte o fracţiune de* secundă, cu zâmbetul îngheţat pe buze. Nu, numele ei nu mai era Gabriela. Cum

era? Jasmine?

Deodată aude zgomotul obiectivelor care se deschid şi se închid, numai că *toate* lentilele erau îndreptate spre persoana din *spatele ei*.

— Mişcă-te! îi strigă un fotograf. Clipa ta de glorie s-a dus. Lasă-mă să-mi fac treaba!

Nu-i vine să creadă. Continuă să zâmbească, dar grăbeşte puţin pasul în direcţia tunelului întunecat ce pare să înceapă acolo unde se termină culoarul de lumină.

— Jasmine! Uită-te încoace! Aici, aici! Fotografii sunt cuprinşi parcă de isterie colectivă. Ea a ajuns la capătul „culoarului" fără ca nimeni să-i fi strigat măcar o dată numele, pe care de altfel îl uitase complet. Androginul o aştepta acolo.

Nu fi îngrijorată, îi spuse arătând pentru prima oară puţină omenie. Vei vedea acelaşi lucru petrecându-se şi cu alţii în noaptea asta. Mai rău: vei vedea persoane cărora li s-a strigat numele, au trecut zâmbitoare, fără ca nimeni să aibă un pic de milă şi să declanşeze vreun flash pentru ele.

Trebuie să-şi demonstreze sângele rece. Să se controleze. Nu era sfârşitul lumii, demonii nu pot apărea chiar acum.

— Nu sunt îngrijorată. Abia azi am început. Cine e Jasmine?

— Tot azi a început şi ea. După-amiaza asta a fost anunţat un contract uriaş cu Hamid Hussein. Dar nu pentru film, nu te îngrijora.

Nu era îngrijorată. Pur şi simplu voia să se deschidă pământul şi să o înghită.

8: 12 P.M.

Zâmbeşte.

Prefă-te că nu ştii de ce sunt atât de mulţi interesaţi de numele tău.

Mergi ca şi cum ai fi pe covorul roşu, nu pe o pasarelă de modă.

Atenţie, alţii aşteaptă să intre, secundele pentru

fotografii au trecut, mai bine continuă-ţi traseul.

Dar fotografii nu încetează să-i strige numele. Se opreşte încurcată pentru că următoarea persoană – de fapt o pereche – e nevoită să aştepte până când fotografii vor fi mmţumiţi, ceea ce nu se întâmplă niciodată, tot timpul fiind în căutarea unghiului ideal, a fotografiei unice (de parcă ar fi posibil!), a unei priviri îndreptate direct spre obiectivul aparatului.

Acum îşi ia rămas-bun, mereu zâmbitoare. Şi o ia înainte.

Este încercuită de un grup de jurnalişti când ajunge la capătul culoarului. Vor să ştie totul despre marele contract încheiat cu unul dintre cei mai importanţi creatori de modă din lume. Ar vrea să spună: „Nu-i adevărat”. În schimb răspunde:

— Discutăm amănuntele.

Ei insistă. Se apropie un reporter de la o televiziune şi o întreabă dacă această veste a făcut-o fericită. Ea crede că spectacolul de modă a fost foarte bun, iar următorul pas al creatoarei – insistă asupra numelui – va fi să participe la săptămâna Modei de la Paris.

Jurnalistul pare să nu ştie că în timpul după-amiezii a fost prezentată o colecţie. Întrebările continuă, dar de data asta sunt filmate.

Nu te lăsa, răspunde numai la ce crezi tu, nu la tot ce încearcă să te facă să spui. Fă-te că nu cunoşti amănuntele şi vorbeşte despre succesul colecţiei, despre meritatul omagiu adus Armei Salens, geniul uitat, care nu a avut privilegiul să se nască în Franţa. Un tinerel care vrea să facă pe glumeţul o întreabă cum i se pare petrecerea; ea îi răspunde cu aceeaşi ironie: „Dar încă nu m-aţi lăsat să intru”. Un fost manechin, devenită prezentatoare la o televiziune prin cablu, o întreabă cum se simte după ce a fost aleasă imaginea următoarei colecţii HH. Un profesionist mai bine informat vrea să ştie dacă e adevărat că va avea pe an un salariu de peste şase cifre:

— Trebuia să pună şapte cifre în comunicatul de presă, nu crezi? „Peste şase cifre” sună cam absurd, nu-i

aşa? Sau mai bine trebuia să spună că e mai mult de un milion de euro, în loc să ne pună să numărăm cifrele sumei, nu-i aşa? În plus, puteau să spună „zerouri” în loc de „cifre”, nu crezi?

Nu crede nimic.

— Discutăm deocamdată, repetă ea. Vă rog, lăsaţi-mă să respir puţin. După aceea voi răspunde la tot ce voi putea.

Minciună. După aceea o să ia primul taxi ca să se ducă acasă.

Cineva o întreabă de ce nu poartă o rochie creată de Hamid Hussein.

— Totdeauna am lucrat pentru... Şi din nou spune numele creatoarei de modă.

Câţiva îl notează. Ceilalţi îl ignoră pur şi simplu – sunt acolo ca să facă o ştire de publicat, nu ca să descopere adevărul din spatele faptelor.

Este salvată de ritmul alert în care se petrec lucrurile la o petrecere ca aceea: pe „culoar” fotografii strigă iar. Ca într-o mişcare orchestrată de bagheta unui maestru invizibil, jurnaliştii din jurul ei se întorc şi descoperă o celebritate şi mai mare, mai importantă, care tocmai a apărut. Jasmine profită de moment şi porneşte spre parapetul frumoasei grădini transformate în salon, unde oamenii beau, fumează, se plimbă de colo-colo.

Peste puţină vreme va putea şi ea să bea, să fumeze, să privească cerul, să meargă până la parapet, să facă cale întoarsă şi să plece.

Pentru moment, o tânără şi o fiinţă ciudată – pare un android dintr-un film SF – stau cu ochii pe ea şi o cam încurcă. Par pierduţi, nu ştiu ce să facă – poate e mai bine să se apropie şi să le vorbească puţin. Se prezintă. Fiinţa stranie scoate celularul din buzunar, face o strâmbătură, îşi cere scuze şi se îndepărtează.

Fata rămâne pe loc, furioasă, cu un aer care parcă spune: „Mi-ai stricat seara”.

Lui Jasmine îi pare rău că acceptase invitaţia. Fusese adusă de două persoane tocmai când, împreună cu

partenera ei, se pregătea să meargă la o mică recepţie oferită de BEA (Belgium Clothing Association, organismul care controlează şi susţine moda în ţara ei). Invitaţia avea şi părţi bune: dacă fotografiile cu ea ar fi fost publicate, rochia ar fi remarcată şi poate că cineva s-ar fi interesat de numele creatorului.

Cei doi bărbaţi erau foarte politicoşi. I-au spus că o limuzină aştepta afară; erau siguri că un fotomodel cu experienţa ei nu va întârzia mai mult de cincisprezece minute ca să fie gata de petrecere.

Unul dintre ei a deschis servieta, a scos un laptop şi o imprimantă portabilă şi i-a spus că veniseră ca să încheie cel mai mare contract de la Cannes. Totul era acum o chestiune de detaliu. Completaseră condiţiile, şi agentul ei – ştiau că femeia de lângă ea era cea care îndeplinea această funcţie – îşi va lua sarcina să le semneze.

I-au promis partenerei ei toate facilităţile din lume pentru viitoarea colecţie. Da, sigur că era posibil ca numele ei să apară în continuare sub logo. Evident că putea folosi agenţia lor de PR! mai mult: HH ar vrea să-i cumpere brandul, şi astfel să investească banii necesari ca să se bucure de o bună reclamă în presa italiană, franceză şi engleză.

Existau numai două condiţii. Prima – ca propunerea să primească răspunsul pe loc, în aşa fel încât să poată trimite un comunicat presei înainte ca redacţiile ziarelor să închidă ediţia de a doua zi.

A doua: agenta trebuia să transfere contractul lui Jasmine Tiger lui Hamid Hussein, pentru care Jasmine ar urma să lucreze exclusiv. Nu lipseau fotomodele pe piaţă, prin urmare creatoarea belgiană putea s-o înlocuiască foarte repede. În plus, cum era şi agenta lui Jasmine, va ajunge să câştige bani frumoşi.

— Accept să transfer contractul Jasminei, a răspuns imediat partenera ei. În ceea ce priveşte restul, vorbim mai încolo.

A acceptat aşa de uşor? Femeia care fusese responsabilă de tot ce i se întâmplase în viaţă era acum

mulţumită să se despartă de ea? Simţea că persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume îi înfipsese un pumnal în spate.

Bărbatul a scos repede un telefon Blackberry din buzunar.

— O să trimitem un comunicat de presă chiar acum. E deja scris: „Sunt emoţionată de ocazia…”

— Un moment. Eu nu sunt emoţionată. Nici nu ştiu despre ce vorbiţi.

Partenera ei însă a început să revadă textul, să schimbe „emoţionată” cu „bucuroasă” şi „ocazia” cu „invitaţia”. A studiat cu grijă fiecare cuvânt, fiecare frază. A cerut să se menţioneze o sumă aiuritoare. Ei nu au fost de acord, puteau crea inflaţie pe piaţă dacă făceau asta. Atunci nu se va încheia nicio afacere, a venit răspunsul. Cei doi bărbaţi au ieşit, au vorbit la telefon şi s-au întors imediat. O să spună ceva vag – un contract cu peste şase cifre, fără a da suma exactă. Şi-au strâns mâinile pentru a pecetlui contractul, au lăudat din nou colecţia şi fotomodelul, au băgat laptopul şi imprimanta în servietă, au cerut să înregistreze pe un telefon mobil un acord formal ca să aibă o probă a faptului că negocierile pentru contractul cu Jasmine au fost acceptate. Au plecat la fel de rapid cum au venit, cu telefoanele mobile la ureche, cerându-i lui Jasmine să nu întârzie mai mult de cincisprezece minute – petrecerea din noaptea aceea făcea parte din contractul pe care tocmai l-au încheiat.

— Pregăteşte-te de petrecere!

— Nu ai nicio putere să-mi hotărăşti viaţa. Ştii bine că nu sunt de acord, dar nici măcar n-am putut să-mi spun părerea. Nu mă interesează să lucrez pentru alţii.

Femeia se duce spre rochiile împrăştiate prin cameră, o alege pe cea mai frumoasă – un model alb cu broderii în formă de fluture. Se gândeşte puţin la ce pantofi şi ce geantă merg mai bine şi se hotărăşte repede – nu e timp de pierdut.

— Au uitat să ceară să porţi o creaţie HH în noaptea asta. Vom avea ocazia să arătăm ceva din colecţia mea.

Jasmine nu-şi crede urechilor.

— Numai pentru asta ai acceptat?

— Da. Numai pentru asta.

Amândouă stau faţă în faţă şi niciuna nu lasă privirea în jos.

— Mă minţi.

— Da. Te mint. Se îmbrăţişează.

Încă din acel weekend petrecut pe plajă, când am făcut primele fotografii, ştiam că o să vină şi ziua asta. A durat ceva, dar acum tu ai 19 ani, eşti destul de matură ca să accepţi provocarea. M-au căutat şi alţii înainte. Le-am spus tuturor „nu" şi mă întrebam dacă era din gelozie, de teamă să nu te pierd sau pentru că încă nu erai pregătită. Azi, când l-am văzut pe Hamid Hussein în sală, ştiam că nu se afla acolo numai ca să-i aducă un omagiu Armei Salens – trebuia să aibă alt motiv, şi numai tu puteai fi acela. Am primit un mesaj că voia să vorbească cu noi. Nici nu ştiam ce să fac, dar i-am dat numele hotelului nostru. N-a mai fost nicio surpriză când au venit aici cu propunerea.

— Dar de ce ai acceptat?

— Pentru că cine iubeşte oferă libertate. Ai un potenţial mai mare decât tot ce-ţi pot eu oferi. Fie-ţi paşii binecuvântaţi. Vreau să ai tot ce meriţi. Vom rămâne împreună, pentru că tu ai inima mea, trupul meu, sufletul meu. Eu însă o să lupt să-mi păstrez independenţa – deşi ştiu că în domeniul ăsta sponsorii sunt importanţi. Dacă Hamid ar fi venit la mine şi mi-ar fi propus să-mi cumpere brandul, n-aş fi stat pe gânduri – i l-aş fi vândut şi aş fi mers să lucrez pentru el. Numai că negocierea nu m-a vizat pe mine, ci pe tine. Dacă însă aş accepta propunerea legată de munca mea, mi-aş călca peste mândrie.

O sărută.

— Nu pot să accept nici eu, spuse Jasmine. Când te-am cunoscut, eram doar o fetiţă timidă, speriată că am depus mărturie falsă, nefericită că i-am lăsat liberi pe criminalii ăia şi atât de deprimată încât voiam să-mi pun capăt zilelor. Tu eşti responsabilă pentru tot binele care mi s-a întâmplat în viaţă.

Partenera ei îi ceru să se aşeze în faţa oglinzii. Înainte de a începe s-o coafeze, i-a mângâiat părul.

Şi eu, când te-am cunoscut, îmi pierdusem deja entuziasmul pentru viaţă. Tocmai fusesem părăsită de soţul meu pentru o tânără, mai frumoasă şi mai bogată, ajunsesem să fac poze ca să supravieţuiesc, îmi petreceam sfârşitul de săptămână închisă în casă, citind, stând pe internet sau uitându-mă la filme vechi la televizor. Marele vis de a deveni creatoare de modă părea mereu mai departe, pentru că nu reuşeam să obţin finanţarea necesară şi nu mai suportam să tot bat la uşi închise sau să vorbesc cu oameni care rămâneau surzi la propunerile mele. Atunci ai apărut tu. În weekendul acela, trebuie să-ţi mărturisesc, nu mă gândeam decât la mine; aveam în mâini o bijuterie rară, puteam face o avere dacă semnam un contract exclusiv. Ţi-am propus să-ţi fiu agentă, îţi aminteşti? Dar asta n-a venit din necesitatea de a te proteja în lume; gândurile mele erau la fel de egoiste ca ale lui HH acum. Voi şti cum să exploatez comoara asta. Mă voi îmbogăţi cu fotografiile.

I-a mai aranjat puţin coafura, i-a şters excesul de machiaj de după urechea stângă.

— Iar tu, deşi aveai doar şaisprezece ani, mi-ai arătat cum poate dragostea să transforme pe cineva. Prin tine am descoperit cine eram cu adevărat. Ca să pot arăta lumii ce talent ai, am început să creez haine special pentru tine, haine care s-au aflat dintotdeauna aici, în capul meu, aşteptând ocazia de a se transforma în materiale, broderii, accesorii. Am trăit împreună, am învăţat împreună, cu toate că eu aveam de două ori vârsta ta. Şi, datorită tuturor acestor lucruri, oamenii au început să fie atenţi la ce făceam, s-au hotărât să investească, iar eu am putut, pentru prima oară, să realizez tot ce-mi doream de atâta vreme. Am venit împreună la Cannes; contractul ăsta nu ne va putea despărţi.

S-a dus până la baie şi a adus trusa de machiaj. Tonul i-a devenit mai serios.

— Trebuie să fii strălucitoare. Rar un fotomodel

devine peste noapte vedetă, aşa că presa va fi foarte interesată de ce s-a întâmplat. Să spui că nu cunoşti detalii; e suficient. O să insiste. Mai mult: o să sugereze răspunsuri cum ar fi: „Totdeauna am visat să lucrez pentru el” sau „Fac un pas important în cariera mea”.

A însoţit-o până jos; şoferul i-a deschis portiera maşinii.

— Ţine-te tare: nu cunoşti detaliile contractului, agenta ta se ocupă de toate. Şi petrecere frumoasă!

Petrecerea.

În realitate, cina – dar nu vede mese sau mâncare, numai chelneri umblând de colo-colo cu tot felul de băuturi, inclusiv apă minerală. S-au format mici grupuri, iar cei neînsoţiţi par pierduţi. Petrecerea are loc într-o grădină uriaşă cu fotolii şi canapele răspândite prin toate colţurile, cu mai multe ringuri de dans pe care fotomodele semidezbrăcate, cu trupuri sculpturale, se mişcă în ritmul muzicii emise de boxele abil ascunse.

Celebrităţile continuă să sosească. Invitaţii par fericiţi, zâmbesc, se salută unii pe alţii de parcă s-ar cunoaşte de ani de zile, dar Jasmine ştie că nu e aşa: s-au întâlnit de vreo două ori în ocazii asemănătoare, nu-şi amintesc niciodată numele persoanei cu care stau de vorbă, dar trebuie să le arate tuturor că sunt oameni cu influenţă, cunoscuţi, admiraţi, cu o grămadă de relaţii.

Tânăra – care mai înainte părea furioasă – pare pierdută. Îi cere o ţigară şi se mai prezintă o dată. În câteva minute fiecare îi cunoaşte viaţa celeilalte. Jasmine o conduce până la parapet şi rămân acolo să privească Marea Mediterană în timp ce petrecerea devine şi mai animată, cu cunoscuţi şi necunoscuţi. Descoperă că amândouă lucrează pentru acelaşi patron, deşi în proiecte diferite. Niciuna dintre ele nu-l cunoaşte, şi pentru amândouă totul a început în aceeaşi zi.

Bărbaţii dau târcoale şi încearcă să intre în vorbă cu ele, dar amândouă se prefac că nu-i văd. Gabriela era persoana pe care Jasmine avea nevoie s-o întâlnească, cineva căruia să-i împărtăşească sentimentul de abandon

care o apăsa şi n-o părăsea, în ciuda cuvintelor frumoase spuse de partenera ei. Dacă ar fi trebuit să aleagă între carieră şi dragostea vieţii ei, n-ar fi şovăit o clipă – deşi ăsta era un comportament tipic de adolescentă. Acum iubirea vieţii ei doreşte să pună cariera pe primul loc şi pare că a acceptat propunerea lui HH numai ca să se mândrească cu tot ce a făcut pentru ea, cu grija cu care i-a îndrumat paşii, afecţiunea cu care i-a îndreptat greşelile, entuziasmul pus în fiecare cuvânt şi în fiecare decizie – oricât de dificilă ar fi fost.

Şi Gabriela se bucura că a întâlnit-o pe Jasmine. Cineva căruia să-i ceară sfaturi, să-i mulţumească pentru că în asemenea clipe nu se simţea singură, cineva care să arate că lucrurile bune li se pot întâmpla tuturor. I-a mărturisit că era îngrijorată de faptul că însoţitorul ei a lăsat-o aici, când de fapt avea ordin să o prezinte unor persoane pe care trebuia să le cunoască.

— El crede că mă poate duce, că-şi poate ascunde emoţiile. Dar eu ştiu că s-a întâmplat ceva.

Jasmine îi spune să nu-şi facă gânduri negre, să se relaxeze, să bea un pic de şampanie, să se bucure de muzică şi de privelişte. Totdeauna se întâmplă lucruri neprevăzute şi totdeauna o armată de oameni le rezolvă în aşa fel încât nimeni, absolut nimeni să nu descopere ce se întâmplă în culisele acelei lumi bogate şi strălucitoare, în curând o să-l vadă pe domnul Celebritate intrând.

— Dar, te rog, să nu mă laşi singură; n-o să stau mult. Gabriela îi promite să n-o lase singură. E singura ei prietenă în noua lume în care a intrat.

Da, e singura ei prietenă, dar e prea tânără, şi asta o face să se simtă prea bătrână ca să apuce această cale. Domnul Celebritate s-a dovedit un ins îngrozitor de superficial în timp ce se aflau în limuzină şi se îndreptau spre covorul roşu; farmecul îi dispăruse complet. Simte însă nevoia de a fi în noaptea asta în compania unui *bărbat*, *oricât de simpatică şi plăcută ar fi fata de lângă* ea. Observă că bărbatul de la bar se află şi el lângă parapetul grădinii, contemplând *marea*, întorcând *spatele* petrecerii,

străin de tot ce se întâmplă la marea cină din sală. E fermecător, frumos, elegant, misterios. Când o să fie momentul potrivit o să-i propună noii prietene să meargă împreună până la el şi să intre-n vorbă – despre orice.

Până la urmă, şi în pofida tuturor celor întâmplate, aceea era ziua ei norocoasă, şi asta includea şi întâlnirea unei noi iubiri.

8: 21 P.M.

Medicul legist, comisarul, detectivul Savoy şi o a patra persoană, care nu s-a prezentat – dar a fost adusă de comisar –, se află în jurul unei mese.

Subiectul nu e chiar discuţia despre o nouă crimă, ci o declaraţie comună, pe care sunt nevoiţi s-o facă pentru jurnaliştii care se înghesuie în faţa spitalului; de data asta o Celebritate mondială a murit, un regizor faimos este încă la terapie intensivă, iar agenţiile de presă le-au trimis probabil un ultimatum ziariştilor lor: ori reuşesc să afle ceva concret, ori vor fi daţi afară.

— Medicina legală e una dintre ştiinţele cele mai vechi ale lumii. Datorită ei, multe substanţe otrăvitoare au putut fi identificate şi s-au putut produce antidoturi. Cu toate astea, regii şi nobilii preferau să aibă un „degustător oficial de mâncare" ca să evite surprizele neprevăzute de medici.

Savoy îl întâlnise pe „înţelept" în timpul amiezii. Dar acum îl lasă pe comisar să intre în scenă şi să pună capăt eruditului curs ţinut de patologi.

— Ajunge cu demonstraţia de cultură, doctore. Avem un criminal aflat în libertate la Cannes.

Medicul nu se lasă impresionat.

— Ca legist, nu am autoritate pentru a determina împrejurările unui asasinat. Nu pot opina, pot doar să definesc cauza morţii, arma folosită, identitatea victimei, ora aproximativă la care a fost comisă crima.

— Vedeţi vreo legătură între cele două morţi? Există ceva care ar putea lega asasinatul distribuitorului de filme

de cel al actorului?

— Da. Amândoi lucrează în cinematografie! Izbucneşte în râs. Nimeni nu-i răspunde nici măcar cu o privire amuzată; ăştia de aici nu au deloc simţul umorului.

— Singura legătură este că în ambele cazuri au fost folosite produse toxice care afectează organismul cu o viteză impresionantă. Dar marea surpriză a celui de-al doilea asasinat este felul în care a fost ambalată cianura. Plicul avea în interior o membrană fină de plastic închisă ermetic prin vid, uşor de desfăcut atunci când se rupe hârtia.

— Putea fi fabricat aici? întreabă cel de-al patrulea bărbat, cu un puternic accent străin.

— Se putea. Dar ar fi foarte greu, pentru că manipularea e complicată, iar cine a lucrat plicul a ştiut că obiectivul este un asasinat.

— Deci nu asasinul l-a fabricat.

— Mă îndoiesc. E aproape sigur că a fost cerut unui grup specializat. În cazul curarei, chiar criminalul ar fi putut înmuia acul în venin, dar cianura necesită metode speciale.

Savoy se gândeşte la Marsilia, la Corsica, la Sicilia, la ţările din Estul Europei, la teroriştii din Orientul Mijlociu. Se scuză, iese din sală pentru un moment şi dă un telefon la Europol. Explică gravitatea situaţiei. Cere să se cerceteze toate laboratoarele care pot produce arme chimice asemănătoare.

I se dă legătura cu cineva care spune că acelaşi lucru i s-a cerut din partea unui centru al Serviciilor Secrete din Statele Unite. Ce se întâmplă?

— Nimic. Vă rog să-mi răspundeţi imediat ce aveţi vreo pistă. Şi vă mai rog să găsiţi această pistă în zece minute.

— Imposibil, răspunde vocea de la capătul firului. Vă vom da un răspuns atunci când îl vom avea. Trebuie să faceţi o cerere pentru…

Savoy închide şi se întoarce în sală. Hârţogăraie.

Pare să fie obsesia tuturor celor care lucrează la

siguranţa publică. Nimeni nu vrea să rişte să facă vreun pas fără a avea mai înainte toate garanţiile că superiorii lor vor aproba ce fac. Oameni care au avut o carieră strălucită înaintea lor şi care începuseră să lucreze cu creativitate şi entuziasm stau acum temători într-un colţ, ştiind că se află în faţa unor provocări serioase: trebuie să reacţioneze rapid, dar în acelaşi timp trebuie să respecte ierarhia, presa e mereu gata să acuze poliţia de brutalitate, în timp ce conttbuabilii se plâng veşnic că infracţiunile rămân nesoluţionate. Din cauza acestor motive e mai bine să laşi responsabilitatea pe umerii unui superior.

Chestia cu telefonul a fost doar o înscenare: el ştie cine e criminalul. O să-l prindă singur, fără ca nimeni să nu se mai poată împăuna cu laurii descoperirii celui mai grav caz de omor din istoria Cannesului. Trebuie să-şi păstreze sângele rece, dar e înnebunit să se termine mai repede reuniunea aia.

Când intră în sală, comisarul îi spune că tocmai a sunat, de la Monte Carlo, Stanley Morris, marele specialist de la Scotland Yard. Le-a spus să se liniştească, se îndoieşte că acest criminal o să mai folosească aceeaşi armă încă o dată.

— Ne-am putea afla în faţa unei noi ameninţări de terorism – spune străinul.

— Probabil că da – răspunde comisarul. Dar, spre deosebire de dumneavoastră, ultimul lucru pe care am vrea să-l facem este să semănăm frica în rândul populaţiei. Ceea ce trebuie să facem acum este să dăm un comunicat de presă, pentru a evita ca jurnaliştii să tragă propriile lor concluzii şi să le difuzeze la telejurnalul de noapte.

Ne aflăm în faţa unui caz izolat de terorism: un posibil criminal în serie.

— Dar…

— Fără „dar” – vocea comisarului e dură şi autoritară. Ambasada dumneavoastră a fost contactată pentru că mortul e din ţara dumneavoastră. Sunteţi aici ca invitat.

În cazul celorlalte două persoane, tot americane, nu aţi arătat nici cel mai mic interes să trimiteţi un reprezentant, cu toate că la unul dintre cazuri se folosise tot otravă… Deci, dacă vreţi să insinuaţi că ne aflăm în faţa unei ameninţări colective în care sunt utilizate arme biologice, vă puteţi retrage. Nu vom transforma o problemă criminală într-una politică. Vrem să mai avem un festival la anul, cu toată strălucirea pe care-o merită, ne bazăm pe sfaturile specialistului de la Scotland Yard şi vom redacta un comunicat care să îndeplinească aceste cerinţe. Străinul tace.

Comisarul cheamă un subaltern şi-i cere să se ducă la grupul de jurnalişti să-i anunţe că în zece minute vor avea concluziile mult aşteptate. Medicul legist anunţă că ar fi posibil să se afle originea cianurii, pentru că lăsase o „semnătură”, dar asta ar dura mai mult de zece minute – poate o săptămână.

— Au existat urme de alcool în organism. Pielea era roşie, moartea a fost instantanee. Nu există îndoieli asupra tipului de otravă folosit. Dacă era un acid, am fi găsit urme de arsuri în jurul nasului şi al gurii; în cazul bela-donei, pupilele ar fi fost mărite, dacă…

— Doctore, ştim că aţi trecut printr-o facultate, că sunteţi aici pentru a ne spune cauza morţii şi nu punem la îndoială competenţa dumneavoastră. Deci, să conchidem că a fost cianură.

Doctorul dă din cap afirmativ şi-şi muşcă buzele, controlându-şi iritarea.

— Dar celălalt bărbat care mai este încă în spital? Regizorul de film…

— În cazul acesta, folosim oxigen pur, 600 mg de Kelocyanor intravenos la fiecare cincisprezece minute şi, dacă nu dă rezultate, putem adăuga triosulfat de sodiu diluat la 25 la sută…

Tăcerea din sală a devenit palpabilă.

— Scuzaţi. Răspunsul este: va fi salvat.

Comisarul îşi notează ceva pe o foaie de hârtie galbenă. Ştie că nu mai are timp. Mulţumeşte tuturor, îi

spune străinului să nu iasă împreună cu ei ca să evite alte speculaţii. Se duce la baie, îşi aranjează cravata şi-i cere şi lui Savoy să facă la fel.

— Morris a spus că asasinul nu va mai folosi otravă. Din cât mi-am dat seama, are o schemă, poate inconştient aleasă. Poţi să-ţi închipui vreuna?

Savoy se gândise la asta, când se întorcea de la Monte Carlo. Da, exista o schemă pe care poate nici marele inspector de la Scotland Yard n-o descoperise:

Victima de pe banca de lângă plajă: criminalul e aproape.

Victima de la prânz: criminalul e departe.

Victima de pe chei: criminalul e aproape.

Victima de la hotel: criminalul e departe.

Deci, următoarea crimă va fi comisă cu victima lângă asasin. Mai bine zis, ăsta trebuia să fie planul lui, dacă nu va fi prins în următoarea jumătate de oră. Aflase datorită bunelor lui relaţii la comisariat, unde i s-a dat o informaţie căreia nu i s-a acordat mare importanţă. Şi Savoy la rândul lui, spusese că era irelevantă. Iată însă că nu era, se afla acum în faţa unei verigi lipsă, a singurei legături care nu fusese descoperită.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul: toată viaţa visase la acest moment, şi reuniunea asta parcă nu se mai termina.

— Mă asculţi?

Da, domnule comisar.

Atunci află următoarele: oamenii de afară nu aşteaptă o declaraţie oficială, tehnică, cu răspunsuri precise la întrebările lor. De fapt, vor face tot posibilul ca noi să răspundem ce vor ei să audă: este exclus să cădem în capcana asta. Au venit aici nu atât ca să ne audă, cât să ne privească – şi pentru ca publicul lor să ne poată vedea în poze sau la televizor.

Îl priveşte pe Savoy cu un aer de superioritate, de parcă el ar fi fost experienţa întruchipată. Se vede treaba că demonstraţiile de competenţă nu erau numai privilegiul lui Morris sau ale doctorului – toţi aveau un mod indirect

de a spune „îmi cunosc meseria foarte bine”.

— Atenţie la impactul vizual pe care poţi să-l ai. Adică: corpul şi faţa dumitale pot spune mai mult decât cuvintele. Să ai privirea sigură, să ţii capul sus, umerii uşor traşi spre spate. Umerii încovoiaţi arată tensiune, dacă îi tot ridici, vor trage concluzia că habar nu avem de nimic.

— Am înţeles, domnule comisar.

Ies în faţa intrării Institutului de Medicină Legală. Se aprind luminile, se apropie microfoanele, oamenii încep să se îmbrâncească. Peste câteva minute, dezordinea ia forme mai organizate. Comisarul scoate o hârtie din buzunar.

— Celebrul actor de cinema a fost asasinat cu cianură, otravă mortală care poate fi administrată în multe feluri – în cazul acesta s-a folosit starea gazoasă. Regizorul îşi va reveni; în acest caz a fost un accident, a intrat într-o cameră unde se mai aflau urme ale produsului în aer. Agenţii de pază au observat prin monitoare că un bărbat trece pe culoar, dă colţul şi intră într-un apartament, pentru ca cinci minute după aceea să iasă în fugă şi să cadă în holul hotelului.

A omis să spună că apartamentul în chestiune nu era vizibil pe monitoare. Omisiunea nu e minciună.

— Agenţii de pază au reacţionat rapid, au trimis imediat un medic. Când acesta s-a apropiat, a simţit mirosul de migdale, care era prea slab ca să mai aibă efect.

A fost chemată poliţia, care a ajuns în mai puţin de cinci minute. Aceasta a izolat zona, a chemat ambulanţa, iar medicii au venit cu măşti de gaze şi au reuşit să-i salveze regizorului viaţa.

Savoy e impresionat de dezinvoltura comisarului. Oare pentru postul acela trebuia să facă un curs de relaţii publice?

— Otrava a ajuns într-un plic, inscripţionat cu o caligrafie pe care nu am putut-o identifica, nu ştim dacă e de bărbat sau de femeie. Înăuntru era o hârtie.

A omis să spună că metoda folosită pentru a închide

ermetic plicul era dintre cele mai sofisticate; şansele ca vreun jurnalist de acolo să ştie asta erau de unu la un milion, deşi mai târziu întrebarea va fi inevitabilă. A omis şi că alt personaj din industria cinematografică fusese otrăvit în aceeaşi după-amiază; se pare că toţi credeau că avusese un atac de cord, deşi nimeni nu le spusese asta. Uneori, spre norocul lor, presa – din lene sau din neatenţie – ajunge la propriile concluzii fără să incomodeze poliţia.

— Ce era scris pe hârtie? – a fost prima întrebare. Comisarul spune că nu poate dezvălui asta acum, ar risca să compromită investigaţiile. Savoy începe să priceapă unde se îndrepta interviul şi e din ce în ce mai plin de admiraţie – omul ăsta chiar merită postul pe care-l ocupă.

— Ar putea fi o crimă pasională? – întreabă alt jurnalist.

— Nu excludem nicio posibilitate. Acum, doamnelor şi domnilor, vă rugăm să ne scuzaţi, trebuie să ne întoarcem la lucru.

Urcă în maşina poliţiei, pune sirena şi pleacă în trombă. Savoy se duce la maşina lui, foarte mândru de comisar. Ce minune! îşi închipuia deja ştirile care aveau să fie în eter peste puţină vreme:

„O celebritate, victima unei crime pasionale”.

Nimic nu trezea mai mult interesul decât asta. Puterea celebrităţii era aşa de mare încât celelalte crime vor trece neobservate. Cui îi pasă de o biată fată, poate drogată, găsită pe o bancă pe plajă? Ce importanţă are un distribuitor de filme cu părul roşcat care o fi avut un atac de cord în timpul mesei de prânz? Ce să comentezi despre o crimă – şi ea pasională – în care sunt implicate două persoane absolut necunoscute, care niciodată nu au apărut în lumina reflectoarelor şi care au fost văzute pe un chei, departe de agitaţia oraşului? Astea erau ştiri care apăreau în fiecare zi la telejurnalele de seară, şi presa n-ar fi continuat să speculeze decât dacă ar fi fost vorba despre…

— …O celebritate mondială! Un plic! O hârtie cu ceva scris pe ea!

Porneşte sirena şi o ia în direcţia opusă

Comisariatului. Ca să nu stârnească suspiciuni, foloseşte radioul din maşină. Intră pe frecvenţa comisarului.

— Felicitări!

Şi comisarul e mândru de el. Au câştigat câteva ore, poate câteva zile, dar amândoi ştiu că există un criminal în serie, de sex masculin, grizonant, bine îmbrăcat, de circa 40 de ani şi înarmat cu arme sofisticate. Experimentat în arta uciderii. Care poate fi mulţumit cu crimele pe care le-a comis sau poate ataca din nou.

— Trimite agenţi la toate petrecerile, ordonă comisarul. Să caute bărbaţi singuri care corespund descrierii. Cere-le să stea cu ochii pe ei. Să ceară întăriri. Vreau poliţişti în civil, discreţi, îmbrăcaţi după cum cere eticheta sau locul respectiv: ori în blugi, ori la patru ace. Repet, la toate petrecerile. Chiar dacă trebuie să mobilizăm şi agenţii din trafic.

Savoy face imediat ceea ce i s-a cerut. Între timp, primeşte un mesaj pe mobil: Europolul are nevoie de mai mult timp ca să găsească laboratoarele solicitate. Trei zile lucrătoare cel puţin.

— Vă rog să-mi trimiteţi răspunsul ăsta în scris. Nu vreau să fiu găsit responsabil pentru ceva ce se poate întâmpla între timp aici.

Râde în sinea lui. Le cere să trimită o copie şi străinului aceluia, oricum pentru el nu mai are nici cea malnucă importanţă. Cu toată viteza se îndreaptă spre Hotelul Martínez, îşi lasă maşina în drum, la intrare, blocând alte două vehicule. Portarul strigă, el îi aruncă cheile ca să-i parcheze maşina şi-i arată insigna de poliţist în timp ce intră în fugă.

Urcă până la un salon privat la primul etaj, unde un poliţist stă lângă şefa de serviciu şi un chelner.

— Cât o să mai stăm aici? întreabă şefa. El însă o ignoră şi se întoarce spre chelner:

— Eşti sigur că femeia asasinată care a apărut la ştiri e aceeaşi care a stat azi după-amiază aici pe terasă?

— Aproape sigur, domnule. În fotografie pare mai tânără, cu părul vopsit, dar sunt obişnuit să reţin figura

clienţilor mei, pentru cazul în care pleacă fără să plătească.

— Şi eşti sigur că era cu oaspetele hotelului care a rezervat masa?

— Absolut sigur. Un bărbat bine, de vreo 40 de ani, cu părul grizonant.

Inima lui Savoy pare că vrea să-i sară din piept. Se întoarce spre şefa de serviciu şi spre celălalt poliţist:

— Să mergem la el în cameră.

— Aveţi mandat? întreabă şefa.

Dar lui i-au cedat nervii:

— NU AM! NU completez acum hârtii! Ştiţi care e problema ţării noastre, stimată doamnă? Toţi sunt foarte supuşi! De fapt, nu e numai problema noastră, ci a lumii întregi! Dumneavoastră nu v-aţi supune dacă vi s-ar trimite fiul la război? Fiul dumneavoastră nu s-ar supune? Normal! Şi dacă tot sunteţi supusă din fire, o să mă urmaţi, în caz contrar veţi fi arestată pentru complicitate!

Femeia s-a speriat. Împreună cu poliţistul, merg la ascensor, care în momentul acesta coboară, oprindu-se din etaj în etaj, indiferent la faptul că o viaţă de om depinde acum de iuţeala cu care vor reacţiona cei trei.

O iau pe scări; şefa se plânge, are tocuri înalte, dar el îi cere să-şi scoată pantofii şi să-i urmeze. Urcă treptele de marmură, trec prin săli elegante de aşteptare, mâinile strâng balustrada de bronz. Cei care aşteaptă liftul se întreabă cine e femeia aceea desculţă şi ce caută un poliţist în uniformă în hotel şi de ce aleargă ca disperatul. S-o fi întâmplat ceva grav? Dacă era aşa, de ce nu foloseau ascensorul, că e mai rapid? Festivalul ăsta merge din ce în ce mai prost, o să devină ceva de mâna a cincea, hotelurile nu-şi mai aleg clienţii, iar poliţia dă buzna în local parcă ar fi un bordel. Cu prima ocazie se vor plânge şefului de serviciu.

Habar nu au că e chiar femeia desculţă care fuge pe scări în sus.

Ajung în sfârşit aproape de uşa apartamentului unde asasinul este cazat. Un membru al „departamentului de

supraveghere a culoarelor” este deja în alertă şi a trimis pe cineva să vadă ce se petrece. O recunoaşte pe şefă şi o întreabă dacă o poate ajuta.

Savoy îi cere să vorbească încet, dar, într-adevăr, poate fi de folos. Are armă? Agentul spune că nu.

— Oricum, stai pe aproape.

Vorbesc în şoaptă. Şefa e instruită să bată la uşă în timp ce ceilalţi trei – Savoy, poliţistul şi agentul de securitate – se lipesc de perete pe laturile uşii. Savoy îşi scoate arma din toc. Poliţistul face şi el la fel. Şefa bate de câteva ori, dar nu răspunde nimeni.

— Cred că a ieşit.

Savoy şi cere să folosească cheia de rezervă. Ea *îi spune* că nu o are cu ea, dar, şi dacă ar avea cheia, n-ar deschide acea uşă decât cu autorizaţia directorului general.

Pentru prima oară, el îi răspunde politicos:

— Nu-i nimic. Vreau acum să cobor şi să rămân în sală, lângă echipa de securitate care supraveghează locul. Se va întoarce mai devreme sau mai târziu şi aş vrea să fiu primul care să-l interogheze.

— Avem o fotocopie a paşaportului şi numărul cardului de credit. De ce vă interesează aşa de mult omul ăsta?

— Nici asta nu are importanţă.

9: 02 P.M.

La o jumătate de oră de mers cu maşina dinspre Cannes, într-o altă ţară în care se vorbeşte aceeaşi limbă, se foloseşte aceeaşi monedă, şi care nu are control la frontieră, dar are un sistem politic complet diferit de Franţa (puterea e exercitată de un principe, ca în vremurile de demult), un bărbat stă înaintea computerului. Primise un e-mail cu zece minute mai devreme din care a aflat că fusese asasinat un actor faimos.

Morris priveşte cu atenţie fotografia victimei; nu are nici cea mai mică idee cine este, de multă vreme nu mai

merge la cinema. Dar trebuie să fie cineva de seamă, pentru că un portal de ştiri on-line tocmai prezintă informaţia.

Deşi e pensionat, asemenea chestiuni erau echivalente unui joc de şah, în care rareori se lăsa învins de adversar. Miza nu era doar cariera, ci propria demnitate.

Dintre regulile cărora totdeauna i-a plăcut să se supună când lucra la Scotland Yard una îi era dragă. Începea să se gândească la toate ipotezele greşite, improbabile, şi astfel totul devenea posibil – pentru că nu era condiţionat să nimerească. La întâlnirile pe care le avea cu plicticoasele comitete de evaluare a rezultatelor, obişnuia să-i provoace pe cei prezenţi: „Tot ce ştiţi vine din experienţa acumulată de-a lungul anilor de muncă. Dar aceste soluţii vechi rezolvă doar problemele la fel de vechi. Dacă vreţi să fiţi creativi, uitaţi un pic că aveţi experienţă!”

Cei mai galonaţi se prefăceau că-şi iau notiţe, tinerii îl priveau cu spaimă şi reuniunea continua de parcă nici nu spusese cuvintele acelea. Dar el ştia că mesajul fusese receptat, şi în scurt timp – fără să recunoască deschis că-l crezuseră, desigur – superiorii începeau să ceară idei noi.

Printează file din dosarele pe care poliţia din Cannes i le trimisese: nu-i plăcea să folosească prea multă hârtie, pentru că nu voia să fie considerat un criminal în serie al pădurilor, dar uneori era o necesitate.

Începe să studieze acel *modus operandi*, adică modul în care fuseseră comise crimele. Ora (deopotrivă dimineaţa, ziua şi seara) arma (mâinile, otrava, stiletul), tipul victimelor (bărbaţi şi femei de vârste diferite), apropierea de victimă (două cu contact fizic direct, două fără niciun fel de contact), reacţiile victimelor împotriva agresorului (inexistente în toate cazurile).

Ori de câte ori se simte în faţa unui tunel înfundat, cel mai bine este să-şi lase gândurile să hoinărească un pic, în timp ce subconştientul lucrează. Deschide altă fereastră la computer – cu graficele de la Bursa de Valori din New York. Cum nu avea bani investiţi în acţiuni, era cel

mai plicticos lucru, dar aşa proceda el: experienţa acumulată analiza toate informaţiile pe care le obţinuse, iar intuiţia începea să formuleze răspunsuri – noi, creative. După douăzeci de minute priveşte iar filele din dosare – avea din nou capul complet golit.

Metoda a dat rezultate: da, au ceva în comun toate crimele.

Asasinul este un om foarte citit. Trebuie să fi petrecut zile şi săptămâni într-o bibliotecă, studiind cea mai bună metodă de a-şi duce la capăt misiunea. Ştie cum să lucreze cu otrăvuri – şi n-a manipulat direct cianura. Cunoaşte la perfecţiune anatomia pentru a înfige un stilet în locul exact, fără să atingă vreun os în traiectorie. Aplică lovituri mortale fără prea mare efort. Puţini oameni în lume cunosc puterea distructivă a curarei. Poate că a citit despre crime în serie şi ştie că „semnătura” conduce totdeauna la agresor, de aceea a ucis într-un mod complet aleatoriu, fără să respecte un *modus operandi*.

Dar nu e posibil: fără nicio îndoială, subconştientul asasinului a lăsat o semnătură – pe care Morris nu a reuşit încă să o descifreze.

Şi, mai e ceva, şi mai important: are bani. Suficient cât să facă un curs de Sambo şi să fie absolut sigur asupra punctelor corpului pe care trebuie să le atingă ca să paralizeze victima. Are relaţii: nu a cumpărat otrăvurile de la farmacia de la colţ, nici măcar de la lumea interlopă locală. Sunt arme biologice foarte sofisticate, care necesită mare grijă la manipulare şi la folosire. A găsit probabil alţi indivizi ca să obţină aşa ceva.

Şi, în sfârşit, lucrează foarte repede. Ceea ce-l face pe Morris să tragă concluzia că asasinul nu va rămâne multă vreme acolo. Poate o săptămână, poate încă câteva zile.

Unde putea ajunge cu toate astea?

Se obişnuise cu regulile jocului, de aceea nu reuşea să ajungă la o concluzie chiar acum. Pierduse inocenţa pe care o cerea atât de insistent subalternilor lui. Asta face lumea dintr-un om: îl transformă într-un mediocru pe

măsură ce trec anii, ca să nu mai fie văzut ca o persoană originală, entuziasmată. Pentru societate, bătrâneţea e un stigmat, nu un semn de înţelepciune. Toţi cred că cine a trecut de 50 de ani nu mai poate ţine pasul cu viteza schimbărilor care au loc în lumea de azi.

Bineînţeles, el nu mai poate fugi ca pe vremuri, şi are nevoie de ochelari ca să citească. Dar mintea lui e mai ascuţită ca niciodată – cel puţin aşa vrea să creadă.

Şi crima? Dacă e aşa de inteligent cum crede, de ce nu reuşeşte să rezolve ceea ce înainte părea aşa de uşor?

Pentru moment nu poate ajunge nicăieri. Trebuie să mai aştepte următoarea victimă.

9: 11 P.M.

O pereche trece zâmbind şi îi spune că el e un bărbat norocos: două femei frumoase stau lângă el!

Igor le mulţumeşte; simte nevoia să se distreze. În scurt timp o să aibă loc mult aşteptata întâlnire; deşi e obişnuit să suporte multe presiuni, îşi aminteşte de patrulările de lângă Kabul: cum înaintea fiecărei misiuni periculoase, tovarăşii lui obişnuiau să bea, să vorbească despre femei şi sport, sporovăind de parcă nu se aflau în Afghanistan, ci în oraşele lor natale, în jurul unei mese cu familia şi prietenii. Aşa îşi alungau nervozitatea, îşi recuperau adevărata identitate şi se simţeau mai pregătiţi să facă faţă provocărilor care urmau a doua zi.

Ca bun soldat, ştie că într-o bătălie mai mult decât lupta în sine contează obiectivul care trebuie atins. Ca bun strateg – doar construise mica lui companie telefonică din nimic, şi între timp devenise una dintre cele mai respectate din Rusia –, este conştient că obiectivul trebuie să rămână acelaşi, deşi de multe ori motivul care-l conduce până la el se poate modifica. Aşa s-a întâmplat şi azi: venise la Cannes cu un scop, dar numai când a început să acţioneze şi-a dat seama de adevăratele motivaţii. Fusese orb toţi anii aceştia, şi doar acum putea vedea lumina; avusese în sfârşit revelaţia.

Tocmai de aceea trebuie să meargă până la sfârşit. Hotărârile luate au necesitat curaj, detaşare şi poate o anume doză de nebunie – nu aceea care distruge, ci aceea care conduce fiinţa omenească să-şi depăşească propriile limite. Totdeauna a procedat aşa în viaţă; a învins pentru că a dat frâu liber nebuniei în clipa când a luat decizii. Prietenii treceau de la comentariul „rişti prea mult” la concluzia „eram sigur că faci pasul cel bun” cu o viteză de neînchipuit. Era capabil de surprize, de inovaţii şi, mai ales, de înfruntarea tuturor riscurilor.

Numai că aici la Cannes, poate din cauza locului complet necunoscut şi a lipsei de somn, a riscat inutil şi totul s-ar fi putut sfârşi mai devreme decât plănuise. Şi, dacă s-ar fi întâmplat aşa, niciodată n-ar fi ajuns la clipa de luciditate care acum îl face s-o vadă cu alţi ochi pe femeia pe care credea că o adoră, care merită sacrificii şi martiriu, îşi aminteşte de momentul în care s-a apropiat de poliţist pentru a-şi mărturisi faptele. Acela a fost momentul când a început schimbarea. Atunci spiritul fetei cu sprâncene negre l-a protejat şi i-a explicat că făcea bine ce făcea, dar pentru motive greşite. Să acumulezi dragoste înseamnă noroc, să acumulezi ură înseamnă dezastru. Cine nu recunoaşte uşa pe care intră problemele o s-o lase deschisă şi aşa reuşesc tragediile să intre.

El a acceptat dragostea fetei. Fusese unealta lui Dumnezeu, trimisă ca să-l răscumpere din faţa unui viitor sumbru; acum ea îl ajuta să meargă înainte.

Era conştient că oricâte precauţii şi-ar lua – poate că nu se gândise la tot – încă îşi poate vedea misiunea întreruptă înainte de a reuşi să ajungă la final. Dar nu are de ce să se plângă, nici de ce să se teamă: a făcut ce a putut, a acţionat impecabil şi, dacă Dumnezeu nu vrea să-şi ducă treaba la bun sfârşit, atunci el va trebui să-l accepte hotărârile.

Calmează-te. Vorbeşte cu fetele. Lasă-ţi muşchii să se relaxeze puţin înainte de lovitura finală, în felul acesta vor face mai bine faţă. Gabriela – tânăra care era singură la bar când a venit el la petrecere – pare foarte agitată şi de

câte ori trece un chelner cu băuturi, îşi pune paharul – gol sau pe jumătate gol – pe tavă şi ia altul plin.

— Rece, să fie rece!

Veselia ei îl molipseşte. Se pare că tocmai a semnat un contract să apară într-un film, însă nu-i ştie nici titlul şi nu cunoaşte nici rolul pe care-l va avea, dar, după cum spune ea, „o să fie actriţa principală”. Regizorul e recunoscut pentru capacitatea lui de a alege actori buni şi scenarişti de prima mână. Actorul principal, pe care Igor îl cunoaşte şi-l admiră, îi inspiră respect. Când ea-i spune numele producătorului, el dă din cap, vrând să spună „da, ştiu cine e”; e conştient însă că ea o s-o interpreteze ca pe „nu ştiu cine e, dar nu vreau să par ignorant”. Vorbeşte ca o moară stricată despre camere pline de cadouri, covorul roşu, întâlnirea de pe iaht, selecţia atât de riguroasă, planurile ei de viitor…

— În clipa asta există mii de fete în Cannes şi milioane în lume care ar vrea să fie aici să vorbească cu dumneata şi să poată povesti ce li s-a întâmplat. Ah, rugăciunile mele au fost ascultate. Eforturile mele – recompensate.

Cealaltă fată pare mai discretă şi mai tristă – poate din cauza vârstei şi a lipsei de experienţă. Igor se afla chiar în spatele fotografilor când a trecut ea, a auzit că-i strigau numele şi că îi luau interviu la capătul „culoarului”. Dar se pare că ceilalţi de la petrecere nu ştiau cine este; atât de asediată la început, şi apoi uitată într-un colţ!

Cu siguranţă că fata cea vorbăreaţă luase hotărârea să se apropie de el şi să-l întrebe ce făcea acolo. La început s-a simţit constrâns, dar ştia că, dacă rămâne singur, altele, tot singure, o să facă acelaşi lucru, pentru a nu lăsa impresia că erau pierdute, singure în lumea asta, fără prieteni de petrecere. De asta a acceptat conversaţia – mai bine zis a acceptat compania, fiindcă mintea îi era cu totul în altă parte. Şi-a spus numele – Günther – şi a explicat că era industriaş german specializat în maşini grele (o chestie care nu interesează pe nimeni) şi că fusese invitat de nişte prieteni în noaptea aceea. Avea să plece a doua zi (ceea ce

spera să fie adevărat, deşi căile Domnului sunt nepătrunse).

Când a aflat că nu lucra în industria cinematografică şi că nu va rămâne la Festival prea mult, actriţa a vrut să se depărteze; cealaltă însă a reţinut-o, spunând că e bine să-ţi faci cunoştinţe. Şi iată-i pe cei trei: el, aşteptându-şi prietenul care nu mai sosea, ea, aşteptându-l pe asistentul care dispăruse, şi fata tăcută care nu aştepta nimic, numai un pic de linişte.

Totul s-a petrecut foarte repede. Actriţa a observat ceva praf pe pieptul smochingului, l-a îndepărtat cu mâna înainte ca el să poată reacţiona şi a întrebat surprinsă:

— Fumezi trabuc?

Tot e bine: trabuc... Asta crede ea că se află în buzunarul din interior.

— Da, după masă.

— Dacă vreţi, vă invit pe amândoi la o petrecere pe un iaht în noaptea asta. Dar mai înainte trebuie să-l găsesc pe asistentul meu.

Cealaltă fată îi spune să nu se grăbească aşa. În primul rând tocmai semnase un contract pentru un film şi mai era mult până să poată să se înconjoare de prieteni (sau „entourage", cuvântul universal cunoscut pentru paraziţii care se învârt în jurul celebrităţilor). Trebuia să meargă singură, să urmeze regulile protocolului.

Actriţa mulţumeşte pentru sfat. Mai trece un chelner, cupa de şampanie pe jumătate golită e pusă pe tavă şi e luată alta plină.

— Eu cred că trebuie să te opreşti, să nu mai bei în ritmul ăsta – spune Igor/Günther, luându-i cu delicateţe cupa din mână şi aruncând conţinutul peste balustradă. Actriţa face un gest de disperare, dar se supune imediat: înţelege că bărbatul de lângă ea nu-i vrea decât binele.

— Sunt foarte agitată, mărturiseşte. Trebuie să mă calmez un pic. N-aş putea să fumez şi eu un trabuc?

— Îmi pare rău, nu am decât unul. Şi în plus, e dovedit ştiinţific că nicotină e stimulant, nu calmant.

Trabuc. Da, forma era oarecum asemănătoare, dar în

afară de asta cele două obiecte nu mai aveau nimic în comun. În buzunarul de la piept, pe stânga, avea un amortizor care suprima zgomotul. O piesă de vreo zece centimetri lungime care, odată cuplată la ţeava Berettei din buzunarul pantalonilor, făcea un miracol:

Transforma un „BANG!” în „puff”…

Pentru că intrau în acţiune câteva legi simple ale fizicii atunci când se trăgea cu arma: viteza glonţului scădea puţin pentru că era obligat să traverseze mai multe inele de cauciuc în timp ce gazele provocate de glonţ umpleau compartimentul gol al cilindrului, se răceau repede şi împiedicau zgomotul exploziei să poată fi auzit.

Foarte prost pentru împuşcături la distanţă mare, pentru că schimbă traiectoria glonţului. Dar ideal pentru împuşcături de aproape.

Igor începe să fie nerăbdător; oare Ewa şi soţul ei or fi refuzat invitaţia? Sau poate – se simte pierdut pentru o fracţiune de secundă – apartamentul unde pusese plicul o fi fost cel în care erau ei cazaţi?

Nu, nu se poate; ar fi prea mare ghinionul. Se gândeşte la familiile celor care muriseră. Dacă ar fi avut ca obiectiv unic să o recucerească pe femeia care-l părăsise pentru un bărbat care n-o merita, toată munca lui ar fi fost inutilă.

Începe să-şi piardă sângele rece; oare ăsta să fi fost motivul pentru care Ewa n-a încercat deloc să ia legătura cu el, cu toate mesajele pe care i le trimisese? Telefonase de două ori prietenului comun care-i spusese că nu avea nicio veste.

Îndoiala începe să devină mai puternică: te pomeneşti că perechea era moartă în clipa aceea. Asta explica plecarea bruscă a „asistentului” actriţei de lângă el. Şi de ce nimeni nu se preocupa de fata de 19 ani, care semnase contractul pentru ca să apară alături de marele creator de modă.

Poate că Dumnezeu îl pedepsea pentru că iubise atâta o femeie care nu merita? Fosta lui soţie îi folosise mâinile ca să stranguleze o fată care avea toată viaţa

înainte, care putea să descopere leacul pentru cancer sau o metodă de a-i face pe oameni conştienţi de distrugerea planetei. Chiar dacă Ewa n-a ştiut nimic, ea a fost cea care l-a împins să folosească otrăvurile; Igor era sigur, absolut sigur că nimic din toate astea n-ar fi fost necesare: credea că e de-ajuns o simplă lume să fie distrusă, şi mesajul ar ajunge la destinaţie. Şi-a luat tot arsenalul ăla ştiind că totul nu era decât un joc; convins că în prima noapte ea se va duce să bea şampanie la bar înainte de a veni la petrecere, că l-ar fi simţit prin preajmă şi ar înţelege că fusese iertată pentru tot răul şi distrugerea provocate în jurul ei. Ştie din cercetări ştiinţifice că oamenii care au petrecut mult timp împreună sunt în stare să presimtă prezenţa celuilalt în preajmă, chiar dacă nu ştiu exact unde sunt.

Dar asta nu s-a întâmplat. Indiferenţa Ewei din noaptea precedentă – sau poate vina pentru ce-i făcuse – nu i-a dat voie să-l observe pe bărbatul care se făcea că se ascunde după o coloană, dar care avea pe masă reviste de economie scrise în rusă, indiciu arhisuficient pentru cineva care caută ceva ce a pierdut. Un îndrăgostit crede totdeauna că vede pe stradă, la petreceri, la teatru marea lui iubire: poate că Ewa îşi dăduse la schimb iubirea pentru o viaţă plină de strălucire.

Începe să se calmeze. Ewa era otrava cea mai puternică de pe faţa pământului şi, dacă fusese distrusă de cianură, nu însemna nimic. Merita ceva mult mai rău.

Cele două fete continuau să stea de vorbă; Igor se depărtează, nu se poate lăsa cuprins de panica de a-şi fi distrus propria operă. Are nevoie de singurătate, indiferenţă, capacitate de a reacţiona rapid la o situaţie neprevăzută.

Se apropie de alt grup care conversa cu însufleţire despre metodele folosite de fiecare ca să se lase de fumat. Da, iată unul dintre puţinele subiecte preferate în lumea aceea: să arăţi prietenilor că ai destulă voinţă, să învingi un inamic. Ca să uite de ale lui, îşi aprinde o ţigară cu bună ştiinţă, ca pe o provocare.

— Face rău la sănătate – comentează femeia înzorzonată cu diamante, cu un trup scheletic, care ţine în mână un pahar cu suc de portocale.

— Cel mai rău la sănătate face să fii viu – îi replică. Totdeauna se sfârşeşte cu moartea, mai devreme sau mai târziu.

Bărbaţii râd. Femeile îl privesc pe noul venit cu interes. Deodată, pe culoarul care se găseşte la vreo douăzeci şi ceva de metri distanţă, fotografii încep să strige.

— Hamid! Hamid!

Chiar şi aşa, de departe şi cu mulţimea de oameni din grădină ce i se perindă prin faţa ochilor, îl poate vedea pe creatorul de modă intrând cu partenera lui – aceeaşi femeie care altă dată îşi făcuse intrarea la recepţii alături de el, în alte locuri din lume, aceeaşi femeie care-i strângea braţul cu afecţiune, delicateţe, eleganţă.

Dar mai înainte să poată respira uşurat, ceva îi atrage atenţia spre colţul opus: un bărbat intră prin grădină fără a fi oprit de niciun agent de securitate şi începe să-şi rotească privirea în toate direcţiile: căuta pe cineva, şi nu era un prieten pierdut printre petrecăreţi.

Fără a-şi lua rămas-bun de la grup, se întoarce spre parapetul unde cele două fete stau încă de vorbă şi brusc ia mâna actriţei. În gând, face o rugăciune către fata cu sprâncene negre; cere iertare că se îndoise, dar aşa sunt fiinţele omeneşti – impure, incapabile să înţeleagă binecuvântările care li se fac atât de generos.

— Nu crezi că te cam grăbeşti? întreabă actriţa, fără însă a arăta vreo dorinţă de a-şi retrage mâna.

— Cred că da. Dar din câte mi-ai povestit, mi se pare că tot ce ţi se întâmplă azi are loc cu o viteză ameţitoare.

Ea râse. A râs şi fata cea tristă. Poliţistul a trecut fără a le da nicio atenţie – privirea i se oprea numai asupra bărbaţilor de vreo 40 de ani, grizonanţi.

Dar care erau singuri.

9: 20 P.M.

A jtjitunci când medicii au în faţă rezultatele unor analize total deosebite de ceea ce ar indica prezenţa unei boli trebuie să hotărască dacă cred în ceea ce spune ştiinţa sau în ceea ce le dictează inima. Cu timpul, dau mai multă atenţie instinctelor şi văd că rezultatele se îmbunătăţesc.

Mari oameni de afaceri care studiază grafice după grafice ajung să cumpere sau să vândă neţinând cont de tendinţa pieţei, şi se îmbogăţesc.

Artiştii scriu cărţi sau fac filme despre care toată lumea e de părere că „n-o să meargă, nimeni nu e interesat de subiecte ca ăsta" şi ajung simboluri ale culturii maselor.

Liderii religioşi predică despre frică şi învinovăţire în locul dragostei, care, teoretic, ar trebui să fie lucrul cel mai important din lume; bisericile lor se umplu de credincioşi.

Cu toţii împotriva tendinţei generale, cu o singură excepţie: politicienii. Aceştia doresc să-i mulţumească pe toţi şi aplică regula corectimdinii. Toţi ajung în cele din urmă să renunţe, să-şi ceară scuze, să dezmintă.

Morris deschide fereastră după fereastră la computerul lui. Şi nu are nimic de-a face cu tehnologia, ci cu intuiţia. Ajunsese până şi la indicele Dow Jones, cu gândul să-şi distragă atenţia, dar nu era mulţumit de rezultate. Mai bine să se concentreze un pic asupra personajelor cu care a convieţuit o mare parte din viaţă.

Se mai uită o dată la filmul în care Gary Ridgway „asasinul din Green River", povesteşte cu calm cum a ucis 48 de femei, aproape toate prostituate. Îşi relatează crimele nu pentru că şi-ar dori iertarea păcatelor sau pentru că ar vrea să-şi uşureze sufletul; procurorul i-a oferit posibilitatea de a-i schimba pedeapsa: în loc să fie condamnat la moarte va fi închis pe viaţă numai dacă mărturiseşte. În ciuda timpului îndelungat în care a acţionat fără să fie pedepsit, nu lăsase prea multe probe compromiţătoare. Sau poate că obosise sau se plictisise cu sarcina macabră pe care voia s-o ducă la capăt.

Ridgway avea un loc de muncă stabil ca vopsitor de

caroserii de camioane şi nu reuşea să-şi aducă aminte de victime decât dacă le lega de zilele în care muncise sau fusese liber. Timp de douăzeci de ani, uneori cu peste 50 de detectivi pe urmele lui, a reuşit să comită crimă după crimă fără a lăsa vreo „semnătură" sau vreun indiciu.

„Era un om care nu prea strălucea, lăsa mult de dorit la serviciu, nu avea cine ştie ce educaţie, dar era un asasin perfect", spune unul dintre detectivi, în înregistrare.

Pe scurt, născut să fie asasin. Avea domiciliu fix. Cazul lui a ajuns să fie clasat ca imposibil de rezolvat.

Morris se uitase la acel film de sute de ori. De obicei îl inspira ca să rezolve alte cazuri, dar azi nu avea niciun efect. Închide fişierul şi deschide altul, cu scrisoarea tatălui lui Jeffrey Dahmer, „măcelarul din Milwaukee", responsabil cu uciderea şi tranşarea a 17 bărbaţi între anii 1978 şi 1991:

„Sigur că nu puteam crede ce spunea poliţia despre fiul meu. De multe ori m-am aşezat la masa care i-a folosit drept loc de tranşare şi altar satanic. Când deschidea frigiderul, nu vedeam decât câteva sticle de lapte şi de apă. Cum e posibil ca acel copilaş pe care l-am purtat în braţe de atâtea ori să fie aceeaşi persoană cu monstrul al cărui chip apare în toate ziarele? Ah, să fi fost şi eu în locul celorlalţi taţi, care în iulie 1991 au primit vestea de care se temeau cel mai mult – că fiii lor nu numai că au dispărut, dar au fost şi asasinaţi! Dacă aş fi fost printre ei, aş fi putut să-i vizitez mormântul unde i se odihneau resturile, să-i cinstesc memoria. Dar nu: fiul meu e viu şi este autorul acestor crime oribile".

Altar satanic. Charles Manson şi „familia" lui. În 1969, trei tineri intră în casa unei celebrităţi a filmului şi îi ucid pe toţi cei care se aflau acolo, inclusiv pe un băiat care părăsise casa şi se afla în maşina lui. Încă două asasinate a doua zi – de data asta, o familie de oameni de afaceri.

„Eu singur puteam ucide toată omenirea", a spus Manson.

Revede pentru a mia oară fotografia mentorului

crimelor, zâmbind în faţa camerei, înconjurat de prieteni hippy, inclusiv de un celebru cântăreţ pop. Toţi fără nicio pată, departe de orice bănuială, vorbind mereu despre pace şi dragoste.

Închide toate fişierele calculatorului. Cazul Manson este cel mai aproape de ce se întâmplă acum – cinema, victime cunoscute. Un fel de manifest politic împotriva luxului, a societăţii de consum, a celebrităţii. Deşi era creierul crimelor, nu s-a aflat niciodată acolo pentru a le comite; îşi trimitea acoliţii pentru aşa ceva.

Nu, nu e pista asta. Şi, în ciuda faptului că a trimis e-mailuri în care spunea că nu poate avea răspunsuri într-un timp aşa de scurt, Morris este încercat de acelaşi sentiment pe care toţi detectivii îl au despre criminalii în serie: cazul devine o chestiune personală.

Pe de o parte, este vorba despre un bărbat care are probabil altă profesie, care trebuie să-şi fi plănuit crimele – din pricina armelor folosite –, dar care nu cunoaşte capacitatea poliţiei locale şi acţionează pe un teren complet necunoscut. Un om vulnerabil. Pe de altă parte, se află experienţa multor organe de securitate, obişnuite să se lupte cu toate aberaţiile societăţii, dar incapabile să pună capăt vărsării de sânge provocate de un simplu amator.

N-ar fi trebuit să răspundă rugăirunţii comisarului. Se hotărâse să locuiască în sudul Franţei pentru că era acolo o climă mai blândă, oamenii mai veseli, marea mereu aproape şi spera să mai aibă încă mulţi ani de trăit ca să guste din plăcerile vieţii.

Când plecase de la secţia lui din Londra, era considerat cel mai bun dintre toţi. Iar acum, un singur pas greşit şi eşecul lui ar ajunge la urechile colegilor, şi astfel şi-ar pierde reputaţia, pe care o obţinuse cu multă muncă şi dăruire. Vor spune: „A încercat să-şi compenseze slăbiciunile atunci când s-a repezit primul să susţină instalarea computerelor ultramoderne în departamentul nostru. Şi acum uite, cu toată tehnologia pe care o are la îndemână, e prea bătrân, şi nu reuşeşte să ţină pasul cu

provocările noilor vremuri”.

Apasă butonul pentru a închide computerul. Monitorul s-a stins imediat după ce a afişat logotipul programului instalat. Înăuntrul maşinii, impulsurile electronice dispăreau din memoria artificială şi nu lăsau în urmă niciun sentiment de culpă, remuşcări sau neputinţă.

Dar trupul lui nu are asemenea butoane. Circuitele din creierul lui continuă să funcţioneze, repetă mereu concluziile, încearcă să justifice imposibilul, îi rănesc sentimentul de autoapreciere şi-l conving că acei colegi ai lui au dreptate: poate că instinctul şi capacitatea de analiză i-au fost afectate de vârstă.

Se duce la bucătărie, dă drumul cafetierei, dar şi asta îi face probleme. Îşi concepe planul: fiind vorba de un aparat electrocasnic modern, cel mai ieftin ar fi să-l arunce şi să-şi ia altul mâine-dimineaţă.

Din fericire, cafetiera funcţionează, iar el se aşază şi-şi soarbe tacticos cafeaua. O mare parte a zilei şi-o petrece apăsând butoane: computer, imprimantă, telefon, lumină, aragaz, cafetiera, fax.

Acum însă trebuie să apese butonul corect din mintea lui: nu are niciun rost să recitească documentele trimise de poliţie. Trebuie să gândească liber, asta e soluţia. Şi să-şi facă o listă, chiar dacă ideile se repetă:

a) Criminalul este un tip educat şi rafinat – cel puţin în ceea ce priveşte armele. Şi ştie să le folosească.

b) Nu e din regiune, fiindcă altfel ar fi ales o perioadă mai bună când nu ar fi fost atâta poliţie în jur.

c) Nu Iasă O „semnătură” *clară*. *Adică* nu *vrea să* fie identificat. Deşi asta pare evident, aceste „semnături” sunt o modalitate disperată prin care Doctorul încearcă să oprească răul cauzat de Monstru, de parcă Dr. Jekyll ar fi spus despre Mr. Hyde: „Vă rog, arestaţi-mă. Sunt un pericol pentru societate, nu reuşesc să mă controlez”.

d) Dacă a fost în stare să se apropie de cel puţin două victime, să le privească drept în ochi, să afle câte ceva din viaţa lor, este obişnuit să ucidă fără remuşcări.

Deci trebuie să fi participat la vreun război.

e) Trebuie că are bani, mulţi bani – nu pentru că oraşul Cannes e foarte scump în timpul Festivalului, ci pentru costurile de confecţionare a plicului cu cianură. Morris estimează că a plătit cam 5.000 de dolari – 40 pentru otravă şi 4 460 pentru împachetarea ei.

f) Nu face parte din mafia drogurilor, nici a traficului de arme sau a altor delicte asemănătoare, pentru că ar fi fost deja urmărit de Europol. Contrar a ceea ce gândesc aceşti criminali, singurul motiv pentru care ei sunt în libertate e faptul că nu le-a sosit încă vremea să fie trimişi după gratii. Toate grupurile lor sunt infiltrate de agenţi plătiţi cu greutatea lor în aur.

g) Nu vrea să fie prins şi de aceea îşi ia toate precauţiile. Dar nu-şi poate controla subconştientul şi se supune – fără să vrea – unei anumite scheme.

E un om absolut normal, în afara oricăror suspiciuni, probabil blând şi prietenos, în stare să câştige încrederea celor pe care îi atrage spre moarte. Îşi petrece ceva timp cu victimele, două dintre ele de sex feminin, acestea din urmă fiind mult mai încrezătoare decât bărbaţii, i) Nu-şi alege victimele. Ele pot fi bărbaţi, femei, de orice vârstă, de orice poziţie socială.

Morris se opreşte. A scris ceva ce nu se potriveşte cu restul.

Reciteşte totul de două, de trei ori. La a patra lectură i se aprinde beculeţul:

e) Nu lasă o „semnătură” clară. Adică nu vrea să fie identificat.

Asta înseamnă că asasinul nu încearcă să cureţe lumea ca Manson, nu vrea să purifice oraşul ca Ridgway, nu vrea să satisfacă apetitul zeilor ca Dahmer. Cei mai mulţi dintre criminali nu vor să fie prinşi, dar vor să fie identificaţi. Unii, ca să câştige un loc pe prima pagină a ziarelor, faimă, glorie – ca Zodiac sau Jack Spintecătorul. Alţii poate cred că nepoţii lor vor fi mândri de faptele lor, când vor descoperi un jurnal prăfuit în podul casei. Unii au o misiune de îndeplinit: să instaleze teroarea şi să alunge prostituatele, de pildă. Psihanaliştii au ajuns la concluzia

că toţi criminalii în serie care s-au oprit brusc au acţionat aşa pentru că mesajul pe care voiau să-l transmisă a fost recepţionat.

Da. Ăsta e răspunsul. Cum de nu se gândise mai devreme?

Nu se gândise pentru simplul motiv că ar fi trimis poliţia în două direcţii opuse. În căutarea asasinului şi a persoanei căreia îi trimitea mesaje. Iar asasinul din Cannes ucide cu o iuţeală extraordinară. Morris este aproape sigur că va trebui să dispară în scurt timp, imediat ce mesajul va ajunge la destinatar.

Cel mult două, trei zile. Aşa cum la unele crime în serie victimele nu au caracteristici comune, şi în cazul ăsta mesajul trebuie să fie destinat unei singure persoane.

Numai unei persoane.

Se repede la computer, îl deschide şi trimite un mesaj liniştitor comisarului:

„Liniştiţi-vă, crimele trebuie să înceteze brusc, înainte ca Festivalul să se termine”.

Din plăcerea de a se juca cu riscul îi trimite o copie unui prieten la Scotland Yard – ca să afle şi el că autorităţile franceze îl respectă ca profesionist, i-a cerut ajutorul pe care l-a şi oferit. Încă mai e în stare să tragă concluzii care curând se vor dovedi corecte. Nu e bătrân, cum vor ei să-l facă să creadă.

E reputaţia lui în joc; dar e foarte sigur de ceea ce a pus pe hârtie.

10: 19 P.M.

H amici îşi închide celularul – nu e interesat deloc de ce se întâmplă în lume. În ultima jumătate de oră telefonul i-a fost asaltat de mesaje neplăcute.

Totul arată că trebuie să termine cu ideea asta absurdă de a face un film. S-a lăsat dus de vanitate, în loc să asculte sfaturile şeicului şi ale soţiei. Se pare că începe să piardă legătura cu sine: lumea luxului şi a *glamourului* începe să-l otrăvească – tocmai pe el, care s-a crezut

totdeauna imun la aşa ceva!

Gata. Mâine, când totul o să se liniştească, o să facă o conferinţă de presă la care va invita presa internaţională prezentă la Festival şi o să le spună reporterilor că, deşi investise o sumă mare de bani în proiectul acela, îl va întrerupe pentru că „era visul comun al tuturor celor implicaţi, şi acum unul dintre ei nu mai este printre noi”. Cu siguranţă că un jurnalist o să vrea să afle dacă are şi alte proiecte în vedere. El va răspunde că e încă prea devreme ca să vorbească despre asta, „trebuie să respectăm memoria celui care a plecat dintre noi”.

Desigur că-i părea rău, ca oricărui om cu un minimum de decenţă, de faptul că actorul pe care tocmai îl angajase ajunsese să moară otrăvit şi că regizorul ales pentru proiect era în spital – din fericire, în afara oricărui risc. Dar ambele evenimente conţineau un mesaj foarte clar: stai departe de lumea filmului. Nu e domeniul lui, avea să piardă bani şi să nu câştige nimic în schimb.

Cinematograful e pentru cineaşti, muzica pentru muzicieni şi literatura pentru scriitori. De când pornise în această aventură, cu două luni în urmă, întâmpinase numai greutăţi: a fost nevoit să se lupte cu orgolii nemăsurate, să respingă bugete supradimensionate, să corecteze un scenariu care era din ce în ce mai prost cu fiecare nouă versiune, să tolereze producători cu aer afectat care-l tratau cu complezenţă, de parcă era un ignorant al lumii filmului.

Avusese cele mai bune intenţii: să arate lumii cultura locurilor natale, frumuseţea deşertului, înţelepciunea milenară şi codurile onoarei la beduini. Avea datoria asta faţă de tribul lui, cu toate că şeicul insistase că nu trebuia să se abată de la drumul pe care apucase.

„Oamenii se pierd în deşert pentru că se lasă duşi de miraje. Eşti un bun creator de modă, concentrează-ţi energia numai pe calea asta”.

Dar Hamid voia să meargă mai departe: să arate că putea să provoace şi alte surprize, să urce şi mai sus, să-şi asume riscuri. A păcătuit prin mândrie, şi asta nu avea să

se mai întâmple.

Jurnaliştii îl asaltează cu întrebări – se vede că ştirea circulase mai rapid ca niciodată. Spune că încă nu cunoaşte detalii, dar va face o conferinţă de presă a doua zi. Repetă de zeci de ori acelaşi răspuns, până ce una dintre gărzile de corp se apropie şi le cere să lase perechea în pace.

Îşi cheamă un asistent. Îi cere s-o găsească pe Jasmine printre invitaţii care se aflau în grădină şi să o aducă la el. Da, e nevoie să facă câteva poze împreună, e nevoie de încă un comunicat să confirme negocierea şi de o bună campanie de presă care să menţină chestiunea vie până în octombrie, data săptămânii Modei de la Paris. După aceea, o va convinge personal pe creatoarea de modă belgiană; i-a plăcut foarte mult colecţia ei, este sigur că va putea aduce bani şi prestigiu grupului lui. Dar deocamdată ştie ce gândeşte ea: că a încercat s-o cumpere pentru că îşi dorea să pună mâna pe cel mai bun manechin al ei. Dacă s-ar duce acum la ea, nu numai că ar mări preţul, dar ar fi şi un gest lipsit de eleganţă. Toate la timpul potrivit, mai bine să aştepte momentul oportun.

Se vede că Ewa e deranjată de întrebările jurnaliştilor.

— Cred că trebuie să plecăm de aici.

— Nu te mai gândi la asta. Nu am inima de piatră, cum bine ştii, dar nici nu pot să sufăr pentru ceva care n-a făcut decât să confirme ce mi-ai spus şi tu înainte: să las cinematografia. Suntem la o petrecere şi o să rămânem aici până se termină.

Vocea i-a sunat mai dură decât ar fi vrut, dar n-a deranjat-o pe Ewa – de parcă iubirea sau ura lui i-ar fi fost absolut indiferente. Continuă, de data asta pe un ton mai potrivit:

— Uită-te ce perfectă pare această petrecere. Amfitrionul nostru a cheltuit probabil o avere pentru a fi prezent, la Cannes – pe spezele lui au fost aduse şi cazate toate celebrităţile de aici, alese special pentru a participa la cina de gală oferită cu atâta generozitate. Poţi fi sigură

că va avea un profit înzecit cu reclama gratuită pe care i-o face evenimentul: pagini întregi în ziare şi reviste, spaţiu la canalele de televiziune, ore întregi la televiziunile private, prin cablu, care nu au nimic altceva să arate. Femeile vor asocia bijuteriile lui cu atmosfera de *glamour* a petrecerii, bărbaţii îi vor purta ceasurile pentru a arăta cât de bogaţi şi puternici sunt. Tinerii vor deschide paginile de modă şi-şi vor spune: „Aş vrea să fiu şi eu acolo într-o zi şi să port aceleaşi lucruri”.

— Hai să mergem acum. Am un presentiment. A fost picătura care a umplut paharul. Petrecuse toată ziua suportând proasta dispoziţie a nevestei şi nu se plânsese niciun pic. Una, două îşi deschidea telefonul ca să vadă dacă a mai primit vreun mesaj, iar acum el se gândea serios dacă nu cumva se petrecea ceva ciudat cu ea. Alt bărbat? Fostul ei soţ pe care-l văzuse la barul hotelului şi care voia să se întâlnească cu ea cu orice preţ? Dacă era asta, de ce nu-i spunea pe şleau ce simţea, de ce se închisese aşa în sine?

— Asta-i acum, nu-mi veni mie cu presentimente, încerc să-ţi explic de ce unii oameni organizează o petrecere ca asta. Dacă vrei să devii o femeie de afaceri aşa cum ai visat dintotdeauna, dacă vrei să lucrezi în domeniul comercializării de creaţii haute couture, încearcă să mă urmăreşti puţin. Apropo, ţi-am spus că l-am văzut pe fostul tău soţ la bar ieri-noapte şi tu mi-ai spus că e imposibil. Din cauza lui îţi verifici tot timpul celularul?

— El nu are ce căuta aici.

Ar fi vrut să-i spună: „Ştiu cine a încercat şi a reuşit să-ţi distrugă proiectul de firm. Ştiu că e în stare să meargă mult mai departe. Înţelege că suntem în pericol, hai să mergem”.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Răspunsul este: da. De-asta îmi tot verific celularul. Pentru că-l cunosc, ştiu că e prin apropiere şi mi-e frică.

Hamid râde.

— Şi eu sunt prin apropiere.

Ewa ia o cupă de şampanie şi o dă pe gât. El nu spune nimic: era încă o provocare.

Priveşte în jur, încercând să uite veştile care-i sosiseră şi lui prin telefon, cu gândul să facă câteva poze cu Jasmine înainte de a fi invitaţi toţi în salonul unde avea să fie servită cina şi unde fotografilor le era interzis să intre. Asasinarea actorului principal picase cum nu se poate mai prost: nimeni nu întrebase despre marele contract pe care-l semnase cu manechinul cel necunoscut. Cu o jumătate de oră mai devreme era singurul lucru pe care voiau să-l ştie; acum nu reprezenta niciun interes pentru presă.

Deşi lucra de atâţia ani în lumea luxului şi a *glamourului*, încă mai avea multe de învăţat: acel contract de milioane fusese dat uitării aşa de repede, în timp ce amfitrionul petrecerii reuşise să trezească interesul presei. Niciun fotograf sau jurnalist nu părăsise locul pentru a se duce la comisariat sau la spital ca să afle de la sursă ce se petrecuse. Sigur, toţi erau specializaţi în modă, dar editorii lor n-au îndrăznit să-i disloce pentru un singur motiv: crimele nu apar în aceleaşi pagini ca evenimentele sociale.

Creatorii de bijuterii nu se bagă în proiecte cinematografice. Marii promotori ai evervimentelor sociale ştiu că, oricât sânge ar curge în lume în clipa aceea, oamenii tot vor căuta fotografiile care le arată o lume perfectă, a luxului de neatins.

Asasinatele se pot întâmpla în casa de alături sau pe strada din faţa noastră. Dar petreceri ca aceea, numai pe piscul lumii. Ce poate fi mai interesant pentru muritori?

Petrecerea perfectă.

A cărei promovare începuse cu luni de zile înainte, cu mici articole în presa scrisă care anunţau că marele creator de bijuterii îşi va ţine la Cannes petrecerea anuală şi că invitaţiile fuseseră deja făcute. Deşi lucrurile nu stăteau chiar aşa; în acel moment, jumătate din invitaţi primiseră chiar atunci un fel de aide-memoire prin care li se cerea să aibă amabilitatea să reţină data.

Fiindcă citiseră notiţa din ziar, bineînţeles că au

răspuns imediat. Au reţinut data. Şi-au cumpărat bilete de avion şi au plătit hotelurile pentru douăsprezece zile, chiar dacă rămâneau acolo numai 48 de ore. Trebuiau să demonstreze tuturor că încă mai făceau parte din Superclasă, ceea ce avea să le faciliteze afacerile, să le deschidă uşi, să le alimenteze orgoliul.

După două luni, generoasa invitaţie ajungea la destinaţie. Femeile deveneau nervoase pentru că nu ştiau ce rochie să îmbrace pentru acea ocazie, iar bărbaţii cereau secretarelor să le facă legătura cu cunoscuţi pe care-i invitau la o şampanie la bar ca să discute cine ştie ce chestiune de serviciu, înainte de cină. Era modul masculin de a spune: „Am fost invitat la petrecere. Tu ai fost?" Chiar dacă celălalt susţinea că era ocupat şi nu credea că o să poată să călătorească la Cannes în perioada aceea, mesajul era trimis: respectiva „agendă plină" era doar un pretext pentru faptul că nu primise nicio invitaţie.

După câteva minute, „bărbatul ocupat" începea să-şi mobilizeze prieteni, consilieri, asociaţi pentru a obţine invitaţia. În felul acesta, amfitrionul putea selecta cealaltă jumătate a invitaţilor, bazându-se pe trei lucruri: putere, bani şi relaţii.

Petrecerea perfectă.

Este angajată o firmă de catering. În ziua respectivă, ordinul este să se servească maximum de băuturi alcoolice, de preferinţă faimoasa şampanie franţuzească. Invitaţii din alte ţări nici nu-şi dădeau seama că de fapt gustau o băutură produsă local şi care era deci mult mai ieftină decât îşi închipuiau. Femeile – cum făcea şi Ewa în clipa aceea – considerau că o cupă cu lichidul auriu conţinea cea mai potrivită băutură pentru rochia, pantofii şi geanta lor. Şi bărbaţii stăteau cu cupa în mână, dar beau mult mai puţin; se aflau acolo ca să se întâlnească cu competitorii cu care voiau să facă pace, cu furnizorul cu care trebuiau să-şi îmbunătăţească relaţiile, cu clientul care i-ar fi distribuit produsele. Erau schimbate sute de cărţi de vizită într-o noapte ca asta – cea mai mare parte, între profesionişti. Doar câteva erau destinate femeilor frumoase, dar toţi

ştiau că era o mişcare inutilă: nimeni nu venise acolo ca să întâlnească pe bărbatul sau pe femeia vieţii lui.

Veniseră ca să facă afaceri, să strălucească şi, eventual, să se distreze puţin. Distracţia era opţională, era lucrul cel mai puţin important.

Cei care se întâlnesc aici în noaptea asta vin din trei puncte ale unui triunghi imaginar. Pe de o parte, sunt cei care au obţinut totul şi-şi petrec zilele jucând golf, luând prânzuri interminabile sau mergând în cluburi exclusiviste, şi care, când intră într-un magazin, au destui bani încât să cumpere orice, fără a întreba preţul. Ajungând în vârf îşi dau seama de ceva la care nu s-au gândit niciodată înainte: nu pot trăi singuri. Nu suportă compania soţului sau a soţiei şi au nevoie să se mişte tot timpul, crezând că sunt foarte diferiţi de restul oamenilor – deşi au descoperit, când s-au retras din activitate, că au de *înfruntat un cotidian la fel de plicticos că ai oricărui om* din clasa de mijloc: cafeaua de dimineaţă, *lectura ziarelor*, prânzul, picoteala siestei, cina, televizorul. Acceptă aproape toate invitaţiile la cină. Merg la evenimente sportive şi sociale la sfârşit de săptămână. Îşi petrec cu sfinţenie fiecare vacanţă în locuri la modă (deşi s-au pensionat, tot mai cred că există „vacanţe”).

În cel de-al doilea unghi al triunghiului se află cei care nu au realizat nimic încă, au încercat să pescuiască în ape tulburi, să înfrângă rezistenţa învingătorilor, să se arate veseli chiar dacă îi au pe mama sau pe tata în spital, să vândă ceea ce încă nu au.

Şi, în sfârşit, în vârful cel mai de sus se află Superclasa.

Acesta este ingredientul ideal pentru o petrecere: cei care au ajuns acolo au urmat calea normală a vieţii; vremea influenţei lor a trecut, dar mai au bani pentru încă câteva generaţii şi au descoperit că puterea e mai importantă decât bogăţia, numai că acum e prea târziu. Cei care nu au ajuns până acolo luptă cu toată energia şi entuziasmul ca să înveselească petrecerea, considerând că au reuşit cu adevărat să lase o bună impresie, dar mai apoi

descoperă că nimeni nu-i sună în săptămânile următoare, deşi au împărţit cărţi de vizită din belşug. În sfârşit, sunt unii care-şi menţin echilibrul în vârf, dar ştiu că acolo vântul e puternic şi i-ar putea dezedulibra oricând, făcându-i să cadă în prăpastie.

Alte şi alte persoane se apropie ca să schimbe câteva cuvinte cu el; nimeni nu pomeneşte nimic despre crimă – fie din desăvârşită ignoranţă, pentru că trăiesc într-o lume unde asemenea cazuri nu se întâlnesc, fie din delicateţe, lucru de care se îndoieşte. Priveşte în jurul lui şi vede ceea ce detestă mai mult şi mai mult în materie de modă: femei trecute bine, îmbrăcate ca la 20 de ani. Oare nu-şi dau seama că a venit vremea să-şi schimbe stilul? Discută cu unul, zâmbeşte altuia, mulţumeşte pentru laude, o prezintă pe Ewa câtorva care încă nu o cunoscuseră. Îl macină o idee fixă: să se întâlnească cu Jasmine şi să pozeze în următoarele cinci minute.

Un industriaş şi soţia lui îi relatează cu lux de amănunte ultima lor întâlnire – pe care nu reuşeşte deloc să şi-o amintească, dar le aprobă fiecare cuvânt dând din cap. Vorbesc despre călătorii, întâlniri, proiecte în care sunt implicaţi. Nimeni nu spune nimic interesant, nimeni nu întreabă „Eşti într-adevăr fericit?” sau „După toate câte am trăit, care ar fi sensul adevărat al victoriei?”. Odată ce aparţin Superclasei, desigur că trebuie să se poarte de parcă ar fi foarte mulţumiţi şi realizaţi, chiar dacă îşi pun întrebarea: „Ce să fac cu viitorul meu acum, că am tot ce am visat?”

O fiinţă sordidă, ieşită parcă dintr-o poveste de benzi desenate, cu pantaloni strâmţi pe sub o haină indiană, s-a apropiat:

— Domnule Hamid, îmi pare foarte rău…

— Cine eşti dumneata?

— În momentul acesta lucrez pentru dumneavoastră. Ce prostie.

— Sunt ocupat. Ştiu deja tot ce trebuia să ştiu despre evenimentul trist din seara asta, aşa că nu-ţi face griji.

Dar fiinţa nu se depărtează. Hamid începe să se

simtă deranjat de prezenţa lui, mai ales că prietenii aflaţi mai aproape au putut auzi groaznica replică: „Lucrez pentru dumneavoastră”. Ce-o să zică?

— Domnule Hamid, o s-o aduc pe actriţa care urma să apară în filmul dumneavoastră. A trebuit să o las puţin când am primit mesajul pe telefon, dar…

— Mai târziu. Acum o aştept pe Jasmine Tiger. Fiinţa cea ciudată pleacă. Actriţa care urma să apară în filmul dumneavoastră! Biata fată, angajată şi concediată în aceeaşi zi.

Ewa are celularul într-o mână şi în cealaltă, o cupă de şampanie şi o ţigară stinsă între degete. Industriaşul scoate o brichetă de aur din buzunar şi vrea să i-o aprindă.

— Nu trebuie, pot şi singură, îl opreşte ea. Stau cu cealaltă mână ocupată fiindcă vreau să fumez mai puţin.

Ar fi vrut să spună: „Stau cu celularul în mână ca să-l protejez pe idiotul ăsta de lângă mine. Care nu mă crede. Care nu s-a interesat niciodată de viaţa mea dinainte şi de ororile prin care am trecut. Dacă mai primesc un mesaj, fac scandal şi va trebui să plece de aici cu mine, vrea-nu vrea. Poate să mă şi insulte, cel puţin voi şti că i-am salvat viaţa. Îl ştiu eu pe criminalul ăla. Simt că Răul Absolut e aproape”.

O recepţioneră anunţă invitaţii să se îndrepte spre salonul principal. Hamid Hussein e gata să-şi accepte soarta fără a se plânge prea mult; fotografia rămâne pe mâine când o să urce treptele împreună cu ea. Tocmai atunci apare şi unul dintre asistenţi.

— Jasmine Tiger nu este la petrecere. Probabil a plecat.

— Nu-i nimic. Poate au uitat s-o anunţe că trebuia să ne întâlnim aici.

Are un aer calm, ca omul care ştie să înfrunte situaţii de tipul ăsta. Dar îi fierbe sângele în vine: a plecat de la petrecere? Dar cine-şi închipuie că este?

E aşa de uşor să mori. Cu toate că organismul omului este unul dintre mecanismele perfecte concepute de Creaţie, e de ajuns un mic proiectil de cauciuc care să

intre cu oarecare viteză, să distrugă ici-colo, fără discernământ, şi gata.

Conform definiţiei din dicţionar, moartea este finalul vieţii (dar şi viaţa are nevoie să fie corect definită). Paralizarea permanentă a funcţiilor vitale ale corpului – cum ar fi activitatea creierului, respiraţia, fluxul sangvin şi inima. Două elemente rezistă acestui proces, încă câteva zile sau săptămâni: atât părul, cât şi unghiile continuă să crească.

Definiţia se schimbă când e vorba de religii: pentru unele moartea este o trecere într-o stare superioară, în timp ce altele consideră că e o stare provizorie, iar sufletul care a locuit în acel corp va trebui să se întoarcă pentru a-şi plăti păcatele sau a se bucura într-o altă viaţă de binecuvântările refuzate în timpul încarnării precedente.

Tânăra stă liniştită lângă el. Ori şampania şi-a făcut efectul, ori acesta a trecut deja – şi acum ea îşi dă seama că nu cunoaşte pe nimeni, că aceasta poate fi prima şi ultima ei invitaţie, că uneori visele se transformă în coşmaruri. Câţiva bărbaţi se apropiaseră când el s-a îndepărtat puţin cu fata cea tristă, dar e clar că niciunul nu a reuşit s-o facă să se simtă mai bine. Când l-a văzut din nou, i-a cerut să-i ţină companie tot timpul petrecerii. L-a întrebat dacă are un mijloc de transport pentru întoarcere, pentru că ea nu avea bani, iar însoţitorul ei probabil că nu va mai apărea.

— Da, pot să te duc acasă. Cu plăcere.

Nu era în planurile lui, dar, de când îl văzuse pe poliţist supraveghind mulţimea, înţelesese că trebuia să fie tot timpul însoţit; este una dintre multele persoane importante necunoscute de acolo, mândru că are lângă el o femeie frumoasă cu mult mai tânără, care se încadrează perfect în modelele unui asemenea loc.

— N-ar fi bine să intrăm?

— Da. Dar eu cunosc genul acesta de evenimente, e mai inteligent să aşteptăm să se aşeze toată lumea. Cel puţin trei, patru mese au locuri rezervate şi nu putem să riscăm să ne punem într-o situaţie jenantă.

Observă că tânăra e un pic decepţionată că nu are un loc rezervat.

Chelnerii strâng paharele goale răspândite prin toată grădina. Fotomodelele au coborât deja de pe piedestalele ridicole unde dansaseră ca să le arate bărbaţilor că viaţa încă mai poate fi interesantă şi să le amintească femeilor că au nevoie urgentă de liposucţie, de un pic de botox, de silicon sau de operaţii estetice.

— Te rog, hai să mergem. Trebuie să mănânc. O să mi se facă rău.

El o ia de braţ şi pornesc spre salonul de la etajul superior. E clar, mesajul către Ewa a fost primit, dar nebăgat în seamă; dar acum ştie la ce să se aştepte de la o persoană atât de lipsită de caracter ca fosta lui soţie. Îngerul cu sprâncene negre continuă să fie lângă el; l-a făcut să se ferească la momentul potrivit şi să observe poliţistul în civil, când teoretic atenţia lui trebuia să fie concentrată asupra creatorului celui faimos care tocmai intrase.

— Bine, hai să intrăm.

Urcă scările şi se îndreaptă spre salon. Când să intre, îi cere cu delicateţe să-i lase braţul, pentru că prietenii de acolo ar putea înţelege greşit ceea ce vedeau.

— Eşti căsătorit?

— Divorţat.

Da, Ewa e sigură acum, intuiţia ei fusese corectă, problemele din noaptea aceea nu erau nimic faţă de ce avea acum înaintea ochilor. Pentru că Igor nu avea niciun interes profesional ca să participe la un Festival de Film, un singur motiv putea explica prezenţa lui acolo.

— Igor! spuse Hamid.

Bărbatul însoţit de o femeie mai tânără îl priveşte drept în faţă. Inima Ewei bate să-i sară din piept, încercând să-l oprească pe Hamid:

— Ce faci?

Dar Hamid se ridicase deja de la masă. Nu, el chiar nu ştie ce face. Se îndreaptă spre Răul Absolut, cel fără limite, în stare de orice – de absolut orice. Crede că se află

în faţa unui adult pe care-l poate înfrunta, fie prin forţa fizică, fie cu argumente logice. Dar nu ştie că Răul Absolut are un suflet infantil care nu-şi asumă nicio responsabilitate pentru actele lui, convins mereu că dreptatea este numai de partea lui. Şi, când nu obţine ceea ce vrea, nu se teme să folosească toate artificiile posibile ca să-şi satisfacă dorinţa. Acum ea înţelege cum îngerul s-a transformat atât de repede în Demon: pentru că a ascuns în inima lui, dintotdeauna, răzbunare şi ranchiună, chiar dacă susţinea că se maturizase şi depăşise toate traumele. Pentru că a fost cel mai bun dintre cei mai buni atunci când a trebuit să demonstreze că e capabil să învingă în viaţă, ceea ce i-a confirmat omnipotenţa. Pentru că nu ştie să renunţe – fiindcă a reuşit să supravieţuiască chinurilor celor mai teribile peste care a putut să treacă fără a privi înapoi, ducând în suflet povara anumitor cuvinte: „O să mă întorc într-o zi. O să vedeţi de ce sunt în stare”.

— Ah, se pare că a întâlnit pe cineva mai important decât noi – înţeapă o fostă miss Europa, aşezată la masa principală, împreună cu alte două celebrităţi şi cu amfitrionul petrecerii.

Ewa încearcă să disimuleze proasta dispoziţie care o cuprinsese. Dar nu ştie ce să facă. Amfitrionul pare să se amuze de situaţie; îi aşteaptă reacţia.

— Scuzaţi-ne. E un vechi prieten de-al meu. Hamid se îndreaptă spre bărbat, care pare să şovăie.

Fata de lângă el strigă:

— Bună seara, domnule Hamid Hussein! Sunt noua dumneavoastră actriţă!

Invitaţii de pe la alte mese întorc capul ca să vadă ce se petrece. Amfitrionul zâmbeşte – totdeauna e bine să se întâmple ceva ieşit din comun, aşa toţi cei prezenţi vor avea multe de discutat după aceea. Acum Hamid a ajuns în faţa bărbatului; amfitrionul îşi dă seama că ceva nu e în regulă şi se întoarce spre Ewa.

— Cred că e mai bine să-l aduceţi înapoi. Sau, dacă vreţi, putem să mai aducem un scaun pentru prietenul dumneavoastră, dar partenera lui va trebui să se aşeze în

altă parte.

Invitaţii şi-au întors privirea spre farfuriile lor şi au reînceput discuţiile despre iahturi, avioane private, cotaţii la bursa de valori. Numai amfitrionul este atent la ce se întâmplă.

— Mergeţi acolo, insistă amfitrionul.

Ewa nu este acolo, cum crede el. Gândurile au purtat-o la mii de kilometri distanţă, în restaurantul din Irkutk, lângă lacul Baikal. Scena era puţin diferită: Igor îl conducea afară pe un alt bărbat.

Cu mare efort, se ridică şi ajunge la ei.

— Întoarce-te la masă, îi ordonă Hamid încet. Noi doi ieşim ca să stăm de vorbă.

Ăsta era pasul cel mai absurd pe care-l putea face. Ea-l prinde de braţ, se preface că râde şi e bucuroasă de întâlnirea cu bărbatul pe care nu-l văzuse de mult şi spune cu vocea cea mai liniştită din lume:

— Dar a început cina!

A evitat să spună „dragul meu”. Nu vrea să deschidă porţile Iadului.

— Are dreptate. Mai bine vorbim chiar aici.

A zis Igor asta? Atunci poate că sunt numai închipuiri de-ale ei, copilul a crescut în sfârşit şi a devenit un adult responsabil? Demonului i-a fost iertată aroganţa şi acum se poate întoarce în împărăţia Cerurilor?

Nu, şi-ar dori aşa de mult să fie aşa, însă cei doi bărbaţi continuă să se uite crunt unul la altul. Hamid citeşte ceva pervers în ochii albaştri şi pentru o clipă simte un fior. Fata îi întinde mâna:

Încântată. Numele meu e Gabriela… El nu-i răspunde la politeţe. Ochii celuilalt bărbat strălucesc.

Uite o masă în colţ. Să ne aşezăm acolo, spune Ewa. O masă în colţ? Soţia lui vrea să plece de la locul de onoare ca să se aşeze într-un colţ la petrecere? Dar Ewa îi luase deja pe cei doi bărbaţi de braţ şi-i conducea spre singura masă liberă, aproape de uşa pe unde ies chelnerii. „Actriţa” vine în urma grupului. Hamid se eliberează o clipă, se întoarce spre amfitrion pentru a se scuza.

— M-am întâlnit cu un prieten din copilărie care va pleca mâine şi nu vreau să pierd ocazia de a sta puţin de vorbă. Vă rog, nu ne aşteptaţi, nu ştiu cât vom întârzia.

— Nu o să vă ocupe nimeni locurile, răspunde zâmbind amfitrionul, deşi ştia că cele două scaune vor rămâne libere.

— Am crezut că e un prieten din copilărie al soţiei – înţeapă iar fosta Miss Europa.

Dar Hamid se îndrepta deja spre cea mai proastă masă din salon – rezervată pentru asistenţii celebrităţilor care găseau totdeauna o formă de a se strecura în locuri unde nu trebuiau să fie prezenţi, înşelând toate precauţiile.

„Hamid e un om bun", se gândeşte amfitrionul, când îl vede pe creatorul de modă depărtându-se cu capul sus. „Iar debutul acestei nopţi trebuie să fie foarte greu pentru el".

Se aşază la masa din colţ. Gabriela îşi dă seama că asta e o şansă unică – încă una din „şansele unice" care i se oferiseră în ziua aceea. Şi spune cât de fericită este că a primit invitaţia, că va face tot posibilul să nu dezamăgească.

— Am încredere în dumneavoastră. Am semnat contractul fără să-l citesc.

Ceilalţi trei nu scot o vorbă, numai se privesc. O fi greşit ceva? O fi efectul şampaniei? Mai bine să continue să vorbească.

— Şi sunt cu atât mai mulţumită cu cât – contrar celor ce se spun pe aici – procesul dumneavoastră de selecţie a fost corect. Nici vorbă de cereri, nici vorbă de favoruri. Am dat o probă dimineaţa şi, înainte să-mi termin textul, am fost întreruptă. Mi-au cerut să merg pe un iaht să vorbesc cu regizorul. Acesta este un bun exemplu pentru toată lumea artistică, domnule Hussein. Demnitate faţă de profesie. Onestitate în alegerea persoanelor cu care se va lucra. Oamenii cred că lumea cinematografului este total diferită, că singurul lucru care contează e…

Era să zică „să te culci cu producătorul", dar tocmai el, producătorul, se află cu soţia alături.

— …e fizicul persoanei.

Un chelner aduce apetitivele şi începe să recite monologul obişnuit:

— Aceştia sunt muguri de anghinare în sos de muştar de Dijon, asezonaţi cu ulei de măsline, verdeţuri fine şi însoţiţi de feliuţe de brânză de capră de Pirinei…

Numai tânăra, cu zâmbetul pe faţă, e atentă la ce spune. Chelnerul însă înţelege că nu e bine-venit şi se depărtează.

— Trebuie să fie delicios!

Se uită la ceilalţi. Niciunul nu a pus mâna pe tacâm. Ceva nu e deloc în ordine aici.

— Dumneavoastră vreţi să staţi un pic de vorbă, nu-i aşa? Poate că e mai bine să mă aşez la altă masă.

— Da, spune Hamid.

— Nu, rămâi aici, spune nevasta. Şi ea ce să facă acum?

— Eşti mulţumită de însoţitorul dumitale? întreabă femeia.

— Tocmai l-am cunoscut pe Günther.

Gurither. Hamid şi Ewa îl privesc pe impasibilul Igor de lângă ea.

— Da, şi cu ce se ocupă?

— Dar dumneavoastră sunteţi prietenii dânsului!

— Da. Şi ştim şi cu ce se ocupă. Ce nu ştim este câte lucruri ştii dumneata din viaţa lui.

Gabriela se întoarce spre Igor. De ce n-o ajută el? Un chelner vine şi întreabă ce vin doresc:

— Alb sau roşu?

Vai, fusese salvată de un străin!

— Roşu pentru toţi, răspunde Hamid.

— Să revenim. Cu ce se ocupă Günther? Nu era salvată.

— Industria grea, din câte am înţeles. Nu am mai avut vreo altă legătură, singurul lucru în comun a fost că amândoi aşteptam prieteni care nu au mai venit.

O Bun răspuns, îşi zice Gabriela. Cine ştie, femeia asta avea vreun secret faţă de partenerul ei cel nou. Sau

poate că e vorba de o relaţie pe care soţul ei a descoperit-o în acea noapte – de aici şi tensiunea dintre ei.

— Numele lui e Igor, o anunţă femeia. Are una dintre cele mai mari companii de telefonie mobilă din Rusia. Asta e cu mult mai important decât să vinzi maşini grele.

Păi dacă-i aşa, de ce a minţit-o? Se hotărî să nu mai zică nimic.

— Aşteptam să te întâlnesc aici, Igor – acum femeia se adresase lui Günther.

— Am venit să te caut. Dar m-am răzgândit, veni răspunsul direct.

Gabriela îşi pipăie geanta plină de hârtie şi adoptă o figură surprinsă.

— Îmi sună mobilul. Cred că prietenul meu a venit, trebuie să mă duc să-l caut. Vă rog să mă scuzaţi, dar a venit de departe ca să fim împreună, nu cunoaşte pe nimeni aici şi mă simt responsabilă pentru el.

Se ridică. Eticheta spune că nu trebuie să strângi mâna cui mănâncă – deşi până acum niciunul nu atinsese nici măcar tacâmurile. Numai paharele de vin sunt goale.

Bărbatul care se numea Günther până acum două minute cere să li se aducă o sticlă întreagă pentru toată masa.

— Sper că ai primit mesajele mele, spune Igor.

— Am primit trei. Poate că telefonia de aici e mai proastă decât aceea pe care ai dezvoltat-o tu.

— Nu vorbesc de telefoane.

— Atunci nu ştiu despre ce vorbeşti. Voia să spună: „Sigur că ştiu”.

Ca şi Igor, în timpul primului ei an de relaţie cu Hamid, a aşteptat un telefon sau un mesaj, vreun prieten comun care să-i spună că el îi simţea lipsa. Nici vorbă, nu voia să-l aibă în preajmă, dar ştia că, dacă-l rănea, era cel mai rău lucru – trebuia cel puţin să-şi calmeze Furia şi să pretindă că într-o zi vor deveni buni prieteni. Într-o seară, după ce băuse ceva, s-a hotărât să-l sune, însă a constatat că îşi schimbase numărul. Când a sunat la birou, i s-a spus

că „era în şedinţă”. Ori de câte ori îl căuta la telefon – totdeauna făcându-şi curaj după câteva pahare – descoperea că Igor „e în călătorie” sau „o s-o sune el imediat”. Ceea ce nu s-a întâmplat niciodată, desigur.

Aşa a început să vadă fantome peste tot, să se simtă urmărită, să creadă că o să aibă în curând destinul cerşetorului şi al altor persoane despre care el insinuase că „le permisese să aibă o viaţă mai bună”. Numai că Hamid nu o întreba niciodată nimic despre trecut, susţinând că e dreptul fiecăruia să-şi păstreze secretele intime în subteranele memoriei. Făcea totul pentru ca ea să se simtă fericită, îi spunea că viaţa începuse să aibă sens din clipa când o întâlnise şi-i aducea mereu dovezi că se putea simţi în siguranţă, protejată.

Într-o zi, Răul Absolut a sunat la uşa apartamentului lor din Londra. Hamid era acasă şi l-a dat afară. Nu s-a mai întâmplat nimic în lunile următoare.

Încet, încet a reuşit să se mintă pe sine. Da, făcuse alegerea potrivită: când alegem o cale, celelalte dispar. Dădea dovadă de imaturitate dacă credea că poate fi căsătorită cu unul şi prietenă cu celălalt – asta se întâmplă în cazul persoanelor echilibrate, şi nu al fostului soţ. Mai bine să creadă că o mână invizibilă a salvat-o de Răul Absolut. Era îndeajuns de femeie ca să-l determine pe noul partener să devină dependent de ea şi să încerce să-l ajute în toate: ca amantă, ca sfătuitoare, ca soţie, ca soră.

Îşi canaliza toată energia în această direcţie. În toţi anii ăştia, nu avusese decât o singură prietenă adevărată – care, aşa cum a apărut, aşa a şi dispărut. Era tot rusoaică, dar, spre deosebire de ea, fusese părăsită de soţ şi se afla în Anglia, neştiind încotro s-o apuce. Stătea cu ea de vorbă aproape în fiecare zi.

„Am lăsat totul în urmă”, îi spusese Ewa. „Şi nu-mi pare rău de hotărârea luată. Aş fi făcut acelaşi lucru şi dacă Hamid nu mi-ar fi cumpărat – împotriva voinţei mele – frumosul domeniu din Spania şi nu mi l-ar fi trecut pe nume. Aş fi luat aceeaşi decizie şi dacă Igor, fostul meu soţ, mi-ar fi oferit jumătate din averea lui. Aş fi luat aceeaşi

hotărâre, pentru că ştiu că nu trebuie să-mi mai fie frică. Şi dacă unul dintre cei mai doriţi bărbaţi din lume vrea să-mi fie alături, atunci sunt mai bună decât îmi închipui”.

Numai minciuni. Nu încerca să o convingă pe singura ei confidentă, ci pe sine. Era o farsă. În spatele femeii puternice, aşezate acum la masă cu doi bărbaţi importanţi, se afla o fătucă înspăimântată că va pierde, că va rămâne singură, săracă, fără să fi cunoscut vreodată sentimentul de a fi mamă. Era obişnuită cu luxul şi *glamour-ul*? Nu. Încerca să fie pregătită să piardă totul a doua zi, când partenerul ei va descoperi că nu era ce credea el, era incapabilă să răspundă aşteptărilor celorlalţi.

Ştia să manipuleze bărbaţii? Da. Toţi credeau că era tare, sigură pe ea, stăpâna propriului destin; că putea părăsi un bărbat cât ai clipi, oricât de important şi de dorit ar fi fost. Şi ce era cel mai rău: bărbaţii credeau acelaşi lucru. Ca Igor. Ca Hamid.

Pentru că ştia să păstreze aparenţele. Pentru că nu spunea niciodată ce gândeşte. Pentru că era cea mai bună actriţă din lume, ştia să ascundă perfect latura ei vulnerabilă.

— Ce vrei? întreabă ea pe ruseşte.

— Să beau vin.

Replica lui a sunat ca şi cum nu era important răspunsul: doar îi spusese deja ce vrea.

Înainte să pleci, ţi-am spus ceva. Cred că ai uitat. Îi spusese multe: „Te rog, îţi promit că o să muncesc mai puţin”, sau „Eşti femeia vieţii mele”, sau „Dacă pleci, mă distrugi”, cuvinte pe care le aude toată lumea şi toată lumea ştie că sunt vorbe goale.

Ţi-am spus: dacă pleci, eu voi distruge lumea. Nu-şi aducea aminte, dar era posibil. Igor n-a ştiut niciodată să piardă.

— Şi ce înseamnă asta? l-a întrebat pe ruseşte.

— Aveţi cel puţin bunul-simţ de a vorbi englezeşte, îi întrerupse Hamid.

Igor îl înfruntă.

— O să vorbesc englezeşte nu din bun-simţ. Ci pentru

că vreau să înţelegi.

Şi se întoarse spre Ewa:

Am spus că o să distrug lumea ca să te aduc înapoi. Am început să fac asta, dar am fost salvat de un înger; nu meriţi. Eşti o femeie egoistă, implacabilă, interesată doar să câştigi mai multă faimă, mai mulţi bani. Ai refuzat toate lucrurile bune pe care ţi le-am pus pe tavă, pentru că tu crezi că o casă în Rusia nu se potriveşte cu lumea în care visezi să trăieşti – şi din care nu faci parte şi niciodată nu vei face parte.

M-am sacrificat pe mine şi pe alţii pentru tine, şi asta nu poate rămâne aşa. Trebuie să merg până la capăt, ca să pot să mă întorc în lumea celor vii cu sentimentul datoriei împlinite şi al misiunii duse la capăt. Acum, când stăm de vorbă, eu mă aflu în lumea morţilor.

Ochii bărbatului acestuia inspiră Răul Absolut, îşi spune Hamid, în timp ce asistă la discuţia absurdă, întreruptă de tăceri prelungite. Foarte bine: va lăsa ca lucrurile să ajungă la sfârşit, cum zice Igor, dacă sfârşitul nu implică pierderea femeii iubite. Şi culmea: fostul soţ apare însoţit de tânăra aceea vulgară, apoi o insultă pe Ewa în faţa lui. O să mai lase un pic discuţia să continue, apoi va şti să o întrerupă la momentul oportun – când Igor nu va mai putea să-şi ceară scuze şi să spună că-i pare rău.

Ewa trebuie că vede acelaşi lucru: o ură oarbă împotriva tuturor, numai pentru că cineva nu i-a făcut pe plac. Şi se întreabă ce ar fi făcut dacă ar fi fost în locul bărbatului care acum pare că se luptă pentru femeia iubită.

Ar fi în stare să ucidă pentru ea.

Chelnerul apare şi vede farfuriile neatinse.

— Este vreo problemă cu mâncarea?

Nu-i răspunde nimeni. Chelnerul pricepe: femeia era cu un amant la Cannes, soţul a descoperit-o, şi acum se înfruntau. Văzuse scena asta de multe ori şi, în general, se termina cu bătaie sau scandal.

— Adu încă o sticlă de vin, cere unul dintre bărbaţi.

— Tu nu meriţi absolut nimic, spune celălalt, privind-

o în ochi. M-ai folosit aşa cum îl foloseşti acum pe idiotul ăsta de lângă tine. Ai fost greşeala vieţii mele.

Chelnerul se hotărăşte să-l consulte pe amfitrionul petrecerii înainte de a servi o altă sticlă de vin, tocmai când celălalt bărbat se ridică, spunându-i femeii:

— Ajunge. Hai să plecăm de aici.

— Da, să plecăm, dar mergem afară, spune celălalt. Vreau să văd până unde poţi să aperi pe cineva care nu ştie ce înseamnă cuvintele „onoare” şi „demnitate”.

Doi bărbaţi care se înfruntă pentru o femeie. Femeia le cere să nu iasă afară, să se întoarcă la masă, dar soţul pare dispus cu adevărat să-i dea o replică celui care l-a insultat. Chelnerul ar dori să-i anunţe pe agenţii de pază că afară se pregăteşte o luptă, dar şeful de sală se plânge de meetineala cu care se serveşte la mese, prin urmare de ce stă şi se uită la toate alea? Să se ducă să-şi facă treaba.

Are dreptate: ce se întâmplă afară nu e treaba lui. Dacă le spune că a ascultat discuţia, o să fie pedepsit.

E plătit ca să servească la mese, nu ca să salveze lumea.

Toţi trei traversează grădina unde fusese servit cocteilul şi care se transformase rapid: când invitaţii vor coborî, vor găsi un ring de dans cu lumini speciale, o estradă din material sintetic, câteva fotolii şi multe baruri cu băutură gratis, răspândite prin toate colţurile.

Igor merge înainte fără să zică nimic. Ewa îl urmează în tăcere şi Hamid completează şirul. Scara dinspre plajă e închisă de o mică poartă de metal. Igor o deschide şi le face semn să treacă înaintea lui, dar Ewa refuză. El nu pare deranjat şi îşi continuă drumul, parcurge multele paliere pe scara care coboară mult, până jos. Ştie că Hamid nu va fi un laş. Până în momentul întâlnirii, la petrecere, pentru el era doar un creator fără scrupule, capabil să seducă o femeie căsătorită şi să manipuleze vanitatea celorlalţi. Însă acum îl admiră. E un bărbat adevărat, în stare să lupte până la sfârşit pentru cineva pe care-l consideră important, deşi Igor ştie că Ewa nu era nici măcar la înălţimea actriţei pe care o întâlnise în

noaptea aceea. Nu este în stare să-şi ascundă sentimentele: îi poate simţi frica, ştie că a asudat, că se gândeşte pe cine să cheme, cum să strige după ajutor.

Când ajung pe plajă, Igor se duce până spre capăt şi se aşază lângă nişte pietre. Le cere celor doi să facă acelaşi lucru. Ştie că, în pofida groazei pe care o simte, Ewa îşi spune: „O să-mi şifonez rochia. O să-mi murdăresc pantofii". Cu toate astea, se aşază lângă el. Celălalt bărbat îi cere să se dea un pic mai încolo, vrea să stea între ei. Ewa nu se mişcă.

El nu insistă. Acum stau toţi trei acolo, parcă ar fi vechi cunoştinţe în căutarea unui moment de linişte pentru a admira luna plină ce tocmai răsare, înainte de a fi obligaţi să urce din nou şi să audă zgomotul infernal al discotecii de sus.

Hamid îşi promite că îi va acorda celuilalt zece minute, timp suficient ca să spună tot ce are pe suflet, să-şi verse mânia şi să se întoarcă de unde a venit. Dacă încearcă să fie violent, o să fie pierdut: e mai puternic decât celălalt şi a fost învăţat de beduini să reacţioneze rapid şi cu precizie la orice atac. Nu voia un scandal la cină, dar rusul ăla să nu-şi facă iluzii: era pregătit pentru orice.

Când se vor întoarce, o să-i ceară scuze amfitrionului şi o să-i explice că incidentul a fost rezolvat: ştie că poate vorbi deschis cu el, să-i spună că fostul soţ al partenerei lui apăruse fără a anunţa şi fusese obligat să-l trimită acolo înainte de a cauza vreo problemă. Desigur, dacă acela nu va pleca în momentul când se vor întoarce sus, o să-şi cheme gărzile de corp ca să-l dea afară. Ce contează că e bogat, că are una dintre cele mai mari companii de telefonie mobilă din Rusia; a început să deranjeze.

— M-ai trădat. Nu numai în aceşti doi ani cât ai fost cu bărbatul ăsta, dar toată viaţa noastră petrecută împreună m-ai trădat.

Ewa nu răspunde.

— Ce ai fi în stare să faci ca să rămâi cu ea? Hamid se gândeşte dacă să răspundă sau nu. Ewa nu e o marfă,

nu poate fi negociată.

— Pune altfel întrebarea.

Perfect. Ţi-ai da viaţa pentru femeia de lângă tine? Esenţa Răului se găsea în ochii acelui individ. Chiar dacă ar fi reuşit să ia un cuţit din restaurant (n-a fost atent la amănuntul ăsta, dar trebuie să se gândească la tot), el îl va dezarma uşor. Nu, n-ar fi în stare să-şi dea viaţa pentru nimeni, numai pentru Dumnezeu sau pentru şeful tribului său. Dar trebuia să spună ceva.

— Aş lupta pentru ea. Şi cred că, într-un moment extrem, aş fi în stare să ucid pentru ea.

Ewa nu mai suportă presiunea; ar vrea să spună tot ce ştie despre bărbatul din dreapta ei. Este sigură că el l-a omorât pe actor, că a pus capăt visului de producător al actualului ei soţ.

— Hai să ne întoarcem.

De fapt voia să zică: „Te rog, hai să plecăm de aici imediat. Stai de vorbă cu un psihopat”. Igor parcă n-a auzit-o.

— Ai fi în stare să ucizi pentru ea. Deci ai fi în stare să mori pentru ea.

— Dacă lupt şi dacă pierd, probabil. Dar nu vreau să facem scene aici pe plajă.

Vreau să ne întoarcem la petrecere, repetă Ewa. Dar Hamid şi-a simţit orgoliul lezat. Nu poate pleca de acolo ca un laş. Dansul ancestral al masculilor, oameni şi animale, pentru a impresiona o femelă tocmai a început.

De când ai plecat, n-am mai fost eu – spune Igor, de parcă era singur pe plajă. Afacerile mele au prosperat. Am reuşit să-mi păstrez sângele-rece ziua, dar îmi petreceam nopţile într-o depresie cumplită. Am pierdut o parte din mine pe care niciodată n-am mai căpătat-o înapoi. Am crezut că voi reuşi, când am sosit la Cannes. Dar acum, că sunt aici, văd că partea pe care am pierdut-o pentru totdeauna nu poate şi nu trebuie să fie înviată. Niciodată nu mă voi mai întoarce la tine, chiar dacă te târăşti la picioarele mele, mă implori să te iert, ameninţi să te sinucizi.

Ewa respiră. Cel puţin n-o să fie vreo luptă.

— Nu mi-ai înţeles mesajele. Am spus că sunt în stare să distrug lumea, şi tu n-ai înţeles nimic. Şi dacă ai înţeles, n-ai crezut. Ce înseamnă să distrugi lumea?

Bagă mâna în buzunarul pantalonului şi scoate o mică armă. Dar nu ţinteşte pe nimeni; stă cu ochii ficşi spre mare, spre lună. Sângele începe să curgă mai repede în venele lui Hamid: ori celălalt vrea să-i sperie şi să-i umilească, ori se află în faţa unei lupte pe viaţă şi pe moarte. Dar aici, la petrecere? Ştiind că ar putea fi prins imediat ce ar urca scările? Nu poate fi chiar atât de nebun – că n-ar fi ajuns în viaţă aşa de departe dacă ar fi aşa.

Gata cu distracţia. E un războinic antrenat să se apere şi să atace. Trebuie să rămână nemişcat pentru că celălalt, deşi nu se uită la el, stă la pândă cu toate simţurile treze.

Nu poate mişca decât ochii; nu e nimeni pe plajă. Sus se aud primele sunete ale orchestrei care acum îşi acordează instrumentele şi se pregăteşte pentru marea veselie de la noapte. Hamid nu mai gândeşte – instinctele îi sunt antrenate să reacţioneze fără intervenţia creierului.

Între el şi celălalt stă Ewa, hipnotizată la vederea armei. Dacă încearcă ceva, Igor se va întoarce să tragă şi ea poate fi atinsă.

Da, poate că prima ipoteză e corectă. Nu vrea decât să-i sperie puţin. Să-l oblige să fie laş, să-şi piardă onoarea. Dacă ar vrea cu adevărat să tragă, n-ar ţine arma cu atâta nonşalanţă. Mai bine să vorbească, să-l liniştească, în timp ce caută o ieşire.

— Ce înseamnă să distrugi lumea? îl întreabă.

Să distrugi pur şi simplu o viaţă. Un întreg univers să dispară. Tot ce omul a văzut, a simţit, toate lucrurile bune şi rele cu care s-a întâlnit pe drumul vieţii, toate visurile, speranţele, înfrângerile şi victoriile, totul încetează să mai existe. Când eram copii, am învăţat pe de rost ian fragment, despre care mai târziu am aflat că venea de la un preot protestant. Era ceva ce suna cam aşa: „Când marea aceasta dinaintea noastră ia un grăunte de nisip în

adâncuri, întreaga Europă devine mai mică. Desigur că nu ne dăm seama, pentru că nu e decât un grăunte de nisip. Dar, în clipa aceea, continentul a fost micşorat”.

Igor face o pauză. Începe să-l irite zgomotul de sus; valurile îl relaxau şi-l linişteau, permiţându-i să savureze acest moment, pe care îl merita cu prisosinţă. Îngerul cu sprâncene negre asistă la tot şi e mulţumit de ce vede.

— Am învăţat asta ca să înţelegem că trebuia să fim responsabili pentru crearea unei societăţi perfecte, comunismul – continuă el. Toţi eram fraţi şi surori, aşa ne spuneau. De fapt toţi eram spioni antrenaţi să ne turnăm unul pe altul.

A redevenit calm, gânditor.

— Nu te aud prea bine.

Şi-a găsit un motiv ca să se mişte.

— Ba sigur că mă auzi. Sigur că ştii că am o armă în mână şi vrei să te apropii ca să vezi dacă nu poţi să mi-o iei. Încerci să mă ţii de vorbă pentru a-mi distrage atenţia, în timp ce te gândeşti ce să faci. Te rog, nu te mişca. Momentul încă n-a sosit.

— Igor, hai să lăsăm totul, spune Ewa în ruseşte. Te iubesc. Hai să plecăm împreună.

— Vorbeşte în engleză. Partenerul tău trebuie să înţeleagă tot.

Da, o să înţeleagă. Şi mai târziu o să-i mulţumească.

— Te iubesc, spune iar în engleză. Nu ţi-am primit mesajele. Dacă ţi le-aş fi primit, aş fi venit la tine. Te-am căutat la telefon de mai multe ori, dar nu te-am prins niciodată. Ţi-am lăsat multe mesaje prin secretară, dar nu mi-ai răspuns.

— E adevărat.

Când ţi-am primit mesajele azi, abia am aşteptat momentul întâlnirii. Nu ştiam unde eşti, dar ştiam că mă vei căuta. Ştiu că nu vrei să mă ierţi, dar lasă-mă cel puţin să mă întorc să trăiesc lângă tine. O să fiu servitoarea ta, o să fiu menajera ta, o să vă îngrijesc pe tine şi pe amanta ta, dacă te hotărăşti să-ţi iei una. Dar nu doresc decât să rămân lângă tine.

O să-i explice totul mai târziu lui Hamid. Acum trebuia să spună ceva, numai să poată pleca de aici, să se întoarcă sus, în lumea reală, unde erau poliţişti în stare să împiedice Răul Absolut să-şi arate ura.

— Mi-ar plăcea să cred toate astea. Mai bine zis, mi-ar plăcea să cred că şi eu te iubesc, că vreau să te întorci. Dar nu-i adevărat. Şi cred că şi tu minţi, aşa cum ai minţit întotdeauna.

Hamid nu-i mai ascultă pe niciunul din ei – mintea lui e departe de locul acela, alături de războinicii strămoşi, cerându-le inspiraţie pentru lovitura exactă.

— Puteai să-mi spui că, uite, căsătoria noastră nu este cum speram amândoi. Am construit atâtea lucruri împreună; oare era imposibil să găsim o soluţie? Există totdeauna o modalitate de a face ca fericirea să intre în casă, dar pentru asta trebuie ca amândoi să-şi dea seama că există probleme. Eu aş fi ascultat tot ce ai fi avut să-mi spui, căsătoria ar fi câştigat din nou entuziasmul şi bucuria de la începuturi. Dar n-ai vrut să faci asta. Ai preferat soluţia cea mai uşoară.

— Totdeauna mi-a fost frică de tine. Şi acum, când ţii arma în mână, mi-e şi mai frică.

Hamid e adus brusc înapoi cu picioarele pe pământ de vorbele Ewei – nu mai este cu sufletul liber prin spaţiu, cerând sfaturi războinicilor din deşert, încercând să afle cum să reacţioneze.

Cum a putut să spună aşa ceva? îi dă putere duşmanului; acum ştie că o poate teroriza.

— Aş fi vrut să te invit la masă într-o zi, să-ţi spun că mă simţeam singură, cu toate banchetele, bijuteriile, călătoriile, întâlnirile cu regi şi preşedinţi – continuă Ewa.

Şi mai ştii ceva? Totdeauna mi-ai făcut cadouri scumpe, dar niciodată nu mi-ai trimis cel mai simplu lucru din lume: o floare.

Devenise o discuţie între soţi.

O să vă las să discutaţi.

Igor nu spune nimic. Stă cu ochii ficşi spre mare, dar îşi îndreaptă arma către el, sugerându-i astfel să nu se

mişte. E nebun; calmul lui aparent e mai periculos decât strigătele de furie sau ameninţările de violenţă.

— În sfârşit – continuă, parcă n-ar fi fost întrerupt de comentariile ei sau de mişcarea lui –, ai ales soluţia cea mai uşoară. Să mă părăseşti. Nu mi-ai dat nicio şansă, n-ai înţeles câte făceam eu pentru tine şi datorită ţie.

Dar şi aşa, în ciuda atâtor nedreptăţi, a tuturor umilinţelor, aş fi acceptat orice ca să te întorci. Până azi. Până în momentul în care ţi-am trimis mesajele şi tu te-ai făcut că nu le primeşti. Adică, până ce n-am sacrificat oameni, n-am fost în stare să te scot de acolo, să-ţi ucid cuibul puterii şi luxului.

Domnul Celebritate, care a fost otrăvit, şi regizorul, care se zbate între viaţă şi moarte: oare Hamid îşi închipuie imposibilul? Şi mai înţelege ceva: bărbatul de lângă ea tocmai le-a semnat sentinţa la moarte cu confesiunea lui. Ori se sinucide, ori îi omoară pe cei doi, care ştiu prea multe.

Poate că delirează. Poate că n-a înţeles, dar ştie că timpul e pe sfârşite.

Priveşte arma din mâna bărbatului. Calibru mic. Dacă nu nimereşte puncte vitale ale corpului, nu provoacă răni grave. Probabil nu are experienţă cu asta, altfel ar fi ales ceva mai puternic. Ăsta nu ştie ce face, o fi cumpărat primul lucru pe care i l-au oferit, i-au spus că trăgea cu gloanţe şi putea ucide.

Dar de ce o fi început orchestra acolo sus să repete? Nu ştiu că zgomotul muzicii va acoperi împuşcătura? O să facă deosebirea între o împuşcătură şi unul dintre multele zgomote artificiale care infestează acum – ăsta e termenul, da, infestează, viciază, poluează – atmosfera?

Igor devine tăcut din nou, ceea ce e mult mai periculos decât dacă ar continua să vorbească, să-şi verse năduful inimii şi ura. Hamid cântăreşte iar toate posibilităţile, trebuie să reacţioneze în câteva secunde. Să se arunce peste Ewa şi să-i smulgă lui Igor arma, care încă mai e ţinută nonşalant în poală, chiar dacă are degetul pe trăgaci. Să-l prindă brusc cu ambele mâini. Igor se va

trage înapoi speriat, şi atunci Ewa nu va mai fi în direcţia tirului. O să ridice braţul ca să tragă în el, dar va fi suficient de aproape ca să-i apuce încheietura. Totul se va petrece fulgerător.

Acum.

Poate că liniştea asta e de bun augur; poate că Igor şi-a pierdut concentrarea. Sau poate fi începutul sfârşitului; spusese tot ce avea de spus.

Acum.

În prima fracţiune de secundă, muşchiul coapsei stângi se încordează la maximum, împingându-l cu toată viteza şi violenţa spre Răul Absolut; corpul i se strânge pe măsură ce se lasă peste poala femeii, cu mâinile întinse înainte. Prima secundă continuă şi el vede arma îndreptată direct spre capul lui – mişcarea bărbatului fusese mai rapidă decât îşi închipuise.

Trupul continuă să zboare în direcţia armei. Trebuia să fi vorbit înainte – Ewa nu-i spusese mai nimic despre fostul ei soţ, parcă ar fi aparţinut unui trecut pe care nu voia să şi-l amintească sub nicio formă. Deşi totul se petrece *au ralenti*, bărbatul s-a tras înapoi cu iuţeala unei pisici. Pistolul e ţinut cu fermitate.

Prima secundă e pe sfârşite. El a văzut mişcarea degetului, dar nu există sunet, doar presiunea a ceva care trece de oasele din mijlocul capului. Acum universul lui se stinge şi, împreună cu el, vin amintirile tânărului care a visat să ajungă cineva, sosirea la Paris, tatăl lui cu magazinul de stofe, şeicul, luptele pentru a obţine un loc sub soare, paradele, călătoriile, întâlnirea femeii iubite, zilele cu vin şi trandafiri, zâmbete şi lacrimi, intimul răsărit de lună, ochii Răului Absolut, privirea terifiată a soţiei lui. Apoi totul dispare.

— Nu ţipa. Să nu scoţi o vorbă. Calmează-te.

Sigur că n-o să ţipe, şi n-are rost să-i ceară să se calmeze. E în stare de şoc, ca un animal hăituit, în ciuda bijuteriilor şi a rochiei scumpe. Sângele nu-i mai circulă normal, chipul e palid, vocea e gâtuită, presiunea arterială a început să se prăbuşească. El ştie exact ce simte –

trecuse şi el prin experienţa asta, când a văzut puşca războinicului afghan îndreptată spre pieptul lui. Imobilitate totală, lipsă de reacţie. A fost salvat pentru că un tovarăş de-al lui a tras primul. Până în ziua aceea îi rămăsese recunoscător omului care-i salvase viaţa; toţi îşi închipuiau că era doar şoferul lui, dar de fapt avea o grămadă de acţiuni în companie, stăteau de vorbă mereu; şi în seara aceea îl sunase ca să-l întrebe dacă Ewa dăduse vreun semn că primise mesajele.

Ewa, biata Ewa. Cu un bărbat murindu-i în braţe. Fiinţele omeneşti sunt imprevizibile, reacţionează cum a făcut-o prostul ăla, crezând că ar fi putut să-l învingă. Şi armele sunt imprevizibile: a crezut că glonţul o să iasă pe cealaltă parte a capului, smulgându-i tâmpla, dar, din cauza unghiului de tragere, a traversat probabil creierul, a deviat în vreun os şi i-a perforat toracele. Pentru că e cuprins de convulsii, fără o sânger are masivă.

Probabil că aceste convulsii au aruncat-o pe Ewa în starea de şoc. Împinge corpul cu piciorul şi-i trage un glonţ în ceafă. Convulsiile încetează. Bărbatul merită o moarte demnă – a fost curajos până la sfârşit.

Stau amândoi singuri pe plajă. El îngenunchează în faţa ei şi-i pune pistolul pe sân. Ewa nu face nicio mişcare.

Totdeauna îşi imaginase alt final pentru povestea asta: ea ar fi înţeles mesajele şi ar fi dat încă o şansă fericirii lor. Se gândise la tot ce-i va spune când în sfârşit aveau să fie ca acum, singuri, privind apele calme ale Mediteranei, zâmbind şi conversând.

Nu dorea să rămână cu cuvintele astea pe limbă, chiar dacă acum sunt absolut inutile.

— Tot timpul mi-am închipuit cum o să umblăm noi iar de mână printr-un parc sau pe malul mării, spunându-ne cuvintele de dragoste care erau mereu amânate. Să luăm masa în oraş o dată pe săptămână, să călătorim spre locuri unde n-am mai fost niciodată numai pentru plăcerea de a descoperi lucruri noi împreună.

Cât timp ai fost plecată, am copiat poeme într-un caiet, ca să ţi le pot şopti la ureche când te culci. Ţi-am

scris scrisori în care îţi spuneam tot ce simţeam şi le-am lăsat într-un loc pe care tu aveai să-l descoperi, ca să înţelegi că nu te-am uitat nicio zi, niciun minut. Trebuia să discutăm amândoi planurile casei pe care eu voiam s-o construiesc pentru noi pe malul lacului Baikal; ştiu că şi tu aveai nişte idei despre asta. Plănuiam să construiesc un aeroport privat acolo. Te-aş fi lăsat să-ţi foloseşti bunul-gust ca să decorezi întreaga casă. Totul pentru tine, femeia care a dat sens vieţii mele.

Ewa nu spune nimic. Priveşte numai marea din faţa ei.

— Am venit aici numai pentru tine. Şi am înţeles, în sfârşit, că totul era absolut inutil.

A apăsat pe trăgaci.

Nu s-a auzit aproape nimic, fiindcă ţeava armei era lipită de corp. Glonţul a lovit punctul exact şi inima a încetat imediat să mai bată. Deşi îi provocase numai durere, n-a vrut să sufere.

Dacă ar exista viaţă după moarte, atunci amândoi – femeia care-l trădase şi bărbatul care o încurajase – ar fi acum de mână, îndreptându-se spre clarul de lună care se zărea în capătul plajei. S-ar întâlni cu îngerul cu sprâncene negre care le va povesti totul şi va pune capăt oricărui sentiment de ură sau de ranchiună; toată lumea trebuie să plece la un moment dat de pe planeta cunoscută sub numele de Terra. Şi că dragostea justifică anumite acte pe care fiinţele omeneşti nu sunt capabile să le înţeleagă – cu excepţia celor care au trecut prin ce trecuse el.

Ewa are ochii deschişi, dar trupul ei îşi pierde echilibrul şi cade pe nisip. Îi lasă pe amândoi acolo, se duce până la nişte stânci, îşi curăţă cu grijă amprentele de pe armă şi o aruncă în mare, cât mai departe de locul din care au contemplat luna. O ia în sus pe scări, întâlneşte un coş de gunoi şi lasă acolo amortizorul – nu fusese nevoie de el, muzica începuse la momentul oportun.

10: 55 P.M.

Gabriela se repede la singura persoană cunoscută. Invitaţii tocmai ies de la cină; orchestra cântă melodii din anii ’60, petrecerea începe, oamenii îşi zâmbesc unii altora, cu tot zgomotul asurzitor.

— Te-am căutat! Unde sunt prietenii dumitale?

— Dar prietenul tău?

— Tocmai a plecat, mi-a spus că e o mare problemă cu actorul sau cu regizorul! M-a lăsat aici, nu mi-a dat nicio explicaţie! Nu se mai ţine petrecerea pe vapor, atâta ştiu de la el.

Igor îşi închipuia ce se întâmplase. Nu avusese nici cea mai mică intenţie să-l omoare pe acel om pe care-l admira atâta şi ale cărui filme le văzuse de câte ori avusese timp. Dar, mă rog, soarta nu alege – omul e doar instrumentul.

— Eu plec acum. Dacă vrei, te pot lăsa la hotel.

— Dar petrecerea abia începe!

— Atunci petrecere frumoasă. Trebuie să plec. Am avion mâine devreme.

Gabriela trebuie să ia repede o decizie. Ori rămâne pe loc cu gentuţa ei plină de hârtie, într-un loc unde nu cunoaşte pe nimeni, şi aşteaptă ca un suflet caritabil s-o ducă măcar până la Croisette – unde-şi va scoate pantofii şi va urca dealul interminabil, până la cămăruţa pe care o împarte cu încă patru fete.

Ori acceptă invitaţia acestui bărbat amabil, care are probabil relaţii şi e prieten cu nevasta lui Hamid Hussein. Fusese martora unei discuţii cam aprinse între ei, dar asemenea incidente se petrec în fiecare zi, şi în curând o să se împace.

Are deja rolul garantat. Este sfârşită de oboseală cu toate emoţiile acelei zile. Îi e frică să nu se apuce să bea prea mult şi să strice tot. Bărbaţii singuri se vor apropia de ea şi o vor întreba dacă e singură, de programul ei şi dacă nu i-ar plăcea să viziteze a doua zi vreun magazin de bijuterii cu vreunul dintre ei. Trebuia să-şi petreacă restul nopţii eschivându-se amabil, fără a-i răni, pentru că nu se ştie niciodată cu cine stai de vorbă. Cina aceea e una

dintre cele mai exclusiviste de la Festival.

— Să mergem.

Aşa se poartă o stea: pleacă când nimeni nu se aşteaptă.

Merg până la recepţia hotelului, Günther (nu reuşeşte să-şi amintească celălalt nume) cere un taxi, recepţionerul îi spune că au noroc – dacă mai întârziau un pic, erau obligaţi să se aşeze la o coadă uriaşă.

Pe drumul de întoarcere, ea îl întreabă de ce a minţit-o cu privire la ocupaţia lui. El îi spune că n-a minţit-o, a avut şi o companie de telefonie, dar a vândut-o pentru că ştia că viitorul era în industria maşinilor grele.

Dar numele?

— Igor e un diminutiv afectuos pentru Günther în limba rusă.

Gabriela aşteaptă să audă dintr-o clipă în alta faimoasa invitaţie „Bem un păhărel la mine la hotel, înainte de culcare?”. Dar nu se întâmplă nimic: el o lasă la uşa casei ei, se desparte cu o strângere de mână şi pleacă mai departe.

Asta da, eleganţă!

Da, a fost prima ei zi cu noroc. Prima din multe altele. Mâine, când îşi va recupera telefonul, o să solicite legătura cu taxă inversă într-un orăşel aproape de Chicago, pentru a povesti toate noutăţile, cerându-le să cumpere reviste deoarece a fost fotografiată când urca treptele cu Domnul Celebritate. O să le spună că a fost obligată să-şi schimbe numele. Dar dacă o vor întreba, entuziasmaţi, ce va urma, o să schimbe vorba: e superstiţioasă – să nu comenteze proiectele înainte ca ele să se realizeze. O să afle şi ei – pe măsură ce ştirile vor exploda. Actriţă necunoscută aleasă pentru rolul principal. Lisa Winner a fost invitată de onoare la o petrecere din New York. Fata din Chicago, până acum necunoscută, este marea revelaţie a filmului lui Gibson. Agentul negociază un contract de câteva milioane de dolari cu unul dintre marii producători de la Hollywood.

Numai cerul este limita.

11: 11 P.M.

— Te-ai întors deja?

— Aş fi ajuns de mult dacă nu era traficul ăsta. Jasmine îşi azvârle pantofii într-o parte, geanta în alta, şi se aruncă în pat, sfârşită, fără a-şi scoate rochia.

— Cuvintele cele mai importante în toate limbile sunt cuvintele simple. „Da”, de pildă. Sau „Iubire”. Sau „Doamne”. Sunt vorbe care ies uşor şi umplu spaţiile goale din lumea noastră. Dar există şi un cuvânt – foarte simplu – pe care mi-e foarte greu să-l spun. Dar acum o voi face.

Îşi privi partenera:

— Nu.

Bătu cu palma pe pat, cerându-i să vină lângă ea. Îi mângâie părul.

— „Nu”-ul are faimă de rău, egoist, nelegat de lumea spirituală. Când spunem „da” ne credem generoşi, înţelegători, educaţi. Numai că acum îţi spun: „Nu”. Nu voi face ce-mi ceri, ce mă obligi, ce crezi că e mai bine pentru mine. Sigur că ai să spui că n-am decât 19 ani şi nu înţeleg prea bine ce e viaţa. Dar a fost de ajuns pentru mine să văd o petrecere ca aceea de azi ca să ştiu ce îmi doresc şi ce nu vreau în ruptul capului.

Nu m-am gândit niciodată să fiu fotomodel. Mai mult, niciodată nu m-am gândit că voi fi în stare să mă îndrăgostesc. Ştiu că dragostea nu supravieţuieşte decât dacă e liberă, dar cine a spus că sunt sclava cuiva? Sunt numai sclava inimii mele, şi atunci povara e uşoară, greutatea e inexistentă. Te-am ales înainte chiar să mă alegi. M-am dăruit unei aventuri care părea imposibilă, am suportat toate consecinţele – de la prejudecăţile societăţii până la problemele cu familia mea. Am trecut peste toate ca să fiu cu tine în noaptea asta la Cannes, savurând victoria unei parade excelente, ştiind că voi avea alte ocazii în viaţă. Ştiu sigur că le am, dar alături de tine.

Partenera ei se întinse în pat şi-şi puse capul pe umărul ei.

— Şi apropo, în seara asta mi-a atras atenţia un străin pe care l-am cunoscut acolo, când eram pierdută în mulţime, fără să ştiu ce să fac, ce să spun. L-am întrebat de ce venise la petrecere şi mi-a răspuns că-şi pierduse dragostea şi venise acolo ca s-o caute, dar nu mai era sigur că dorea s-o găsească. Mi-a spus să privesc în jur: eram înconjuraţi de oameni plini de certitudini, de glorie, de cuceriri, dar care nu se distrau. Credeau că au ajuns în top cu cariera lor şi coborârea inevitabilă îi speria. Uitaseră că mai există o lume întreagă de cucerit, pentru că…

— …pentru că se obişnuiseră cu viaţa pe care o duceau.

— Exact. Au multe, multe lucruri şi puţine aspiraţii. Sunt plini de probleme gata rezolvate, de proiecte aprobate, de afaceri care prosperă fără să mai fie nevoie să intervină. Acum nu le mai rămâne decât să privească cu frică schimbarea, de asta umblă din petrecere în petrecere, din recepţie în recepţie – ca să nu aibă timp să se gândească şi ca să se întâlnească cu oameni asemenea lor şi să creadă împreună că totul merge înainte. Certitudinile înlocuiesc pasiunile.

— Dezbracă-te de rochie, îi spune partenera ei, ca să schimbe vorba.

Jasmine se ridică, îşi scoate rochia şi se vâră sub pătură.

— Fă-te şi tu comodă. Şi îmbrăţişează-mă. Am nevoie de îmbrăţişările tale, pentru că azi am crezut că vrei să scapi de mine.

Partenera ei se dezbracă şi stinge lumina. Jasmine adoarme imediat în braţele ei. Mai rămâne trează o vreme, cu ochii în tavan şi gândindu-se că uneori o fată de 19 ani cu inocenţa ei reuşeşte să fie mai înţeleaptă decât o femeie de 38. Da, oricât s-ar teme, oricât de nesigură s-ar simţi, va fi forţată să crească, să se ridice mai sus. Va avea în faţă un inamic puternic, HH îi va pune cu siguranţă beţe-n roate ca să nu participe la săptămâna Modei din octombrie. Mai întâi va insista să-i cumpere marca. Cum asta nu se va putea, va încerca s-o discrediteze în faţa

Federaţiei, afirmând că nu şi-a onorat promisiunea.

Următoarele luni vor fi foarte grele.

Dar ce nu ştiu nici HH, nici alţii este că ea are o forţă absolută, care o va ajuta să depăşească toate greutăţile: dragostea femeii care acum se cuibărise în braţele ei. Pentru ea, ar face absolut totul, mai puţin să omoare.

Alături de ea, va fi în stare de orice – inclusiv să învingă.

1: 55 A.M.

Avionul companiei lui are motoarele pornite. Igor se aşază pe locul preferat – rândul doi, partea stângă – şi aşteaptă decolarea. Când semnalul de a-şi păstra centura se stinge, se duce la bar şi-şi ia o generoasă porţie de votcă, pe care o dă peste cap.

O clipă se gândeşte dacă trimisese bine mesajele Ewei, când distrugea lumi după lumi în jurul lui. Oare nu trebuia să fie mai explicit, să pună ceva, un bileţel, un nume, chestii de-astea? Prea riscant – puteau crede că e un criminal în serie.

Nu era: a avut un obiectiv care însă, din fericire, a fost schimbat la timp.

Amintirea Ewei nu-l apasă aşa de mult ca înainte. N-o mai iubeşte cum o iubea, n-o mai urăşte cum începuse s-o urască. Cu trecerea timpului, o să dispară complet din viaţa lui. Ce păcat; cu toate defectele ei, greu ar mai putea întâlni o femeie ca ea.

Se duce iar la bar, mai deschide o sticluţă de votcă şi o bea. Oare o să-şi dea seama că bărbatul care distrugea lumile altora era una şi aceeaşi persoană? Asta nu-l mai interesează; are o singură remuşcare, faptul că a vrut o clipă să se predea poliţiei, în după-amiaza precedentă. Dar soarta a fost cu el şi a reuşit să-şi îndeplinească misiunea.

Da, a învins. Dar învingătorul nu e singur. Coşmarurile au luat sfârşit, un înger cu sprâncene negre veghează asupra lui şi-i va arăta calea de urmat de acum înainte.

Ziua Sfântului Iosif
19 martie 2008

MULŢUMIRI

Ar fi fost imposibil să scriu această carte fără ajutorul multor persoane care, deschis sau confidenţial, mi-au permis să am acces la informaţii. Când am început cercetările, nu mi-am închipuit să găsesc atâtea lucruri interesante în culisele acestei lumi a luxului şi a *glamourului*. În afara prietenilor care au cerut – şi vor obţine – omiterea numelor lor, vreau să le mulţumesc lui Alexander Osterwald, Bernadette Imaculada Santos, Claudine şi Elie Saab, David Rothkopf (creatorul termenului de „Superclasă"), Deborah Williamson, Fâtima Lopes, Fawaz Gruosi, Franco Cologni, Hildegard Follon, James W. Wright, Jennifer Bollinger, Johan Reckman, Jorn Protenhauer, Juliette Rigal, Kevin Heienberg, Kevin Karroll, Luca Burei, Maria de Lourdes Debat, Mario Rosa, Monty Shadow, Steffi Czerny, Victoria Navaloska, Yasser Hamid, Zeina Raphael, care au colaborat direct sau indirect la această carte. Trebuie însă să mărturisesc faptul că, în cea mai mare parte, au colaborat indirect, deoarece nu obişnuiesc să comentez tema despre care scriu.

24 de ore în culisele celebrităţii.

Un portret necruţător al timpului nostru o zi la Cannes. Scena: strălucitorul festival de film. Personaje principale: Igor Malev şi Ewa, fosta lui soţie. Personaje secundare: actorii principali şi figuranţii fastuoasei lumi a filmului şi a modei. După o despărţire dureroasă, Igor, un om de afaceri rus, elaborează un plan pentru a-şi recâştiga fosta soţie. E dispus să facă orice sacrificii, inclusiv umane, în numele acestei iubiri devastatoare, care distruge totul în jur, dezintegrându-i inclusiv pe cei care o trăiesc.

Cu un scenariu imaginat de autorul care a vândut peste 100 de milioane de exemplare din cărţile sale,

învingătorul este întotdeauna singur e o parabolă a superficialităţii, lăcomiei şi cultului celebrităţii, un crud portret al lumii de azi.

„Când m-am hotărât să fac o descriere fotografică a epocii în care trăim, am scris acest roman”, spune Paulo Coelho. *Învingătorul este întotdeauna singur* e o meditaţie asupra laturii întunecate a succesului, asupra destinului visurilor inocente într-o societate marcată de o profundă disoluţie a valorilor.